Petru Z. Codreanu

Jurnalul unei recapitulări

Nu există paradisuri, nici infernuri, ci doar aceste lumi nesfârşite pe care tu însuţi le creezi, până în momentul în care vei găsi soluția. - Richard Bach

Nota autorului

Personajele acestei cărți nu sunt persoanele reale cu care am interacționat în toți aceşti ani. Ele sunt zugrăvite în funcție de percepția mea din acel moment, de "ochelarii" prin care am privit lumea. Realitatea descrisă în paginile următoare este realitatea mea subiectivă. Eu nu cred că cineva deține Adevărul sau că se poate desprinde suficient de sine încât să fie, într-adevăr, obiectiv ... Noi operăm cu doze mai mici sau mai mari de subiectivitate, iar această carte descrie un parcurs al înțelegerii, al ieşirii din cadrele strâmte primite de la cea mai fragedă vârstă şi până la terminarea studiilor. O strădanie fără de care nu aş exista.

Vreau să mulțumesc tuturor celor care mi-au fost aproape şi ție, cititorule, pentru timpul şi energia pe care o acorzi acestei lucrări.

Partea I
Lumea privită prin ochelarii mei

PROLOG
Ziua întâia a maturității mele!

De câteva zile am ochelari noi.
Aş fi amânat cheltuiala asta dar, de vreo săptămână, aveam migrene după ce îi purtam vreo oră pe cei vechi. Pur şi simplu nu-i mai puteam purta! Se deformaseră în toamna trecută, în timpul culesului, când îmi căzuseră şi călcasem pe ei. Căram sacii cu struguri la capătul rândului, îi cântăream şi îi aşezam în maşina cumpărătorului. Obosit şi grăbit, nemulțumit că sunt şi hamal şi vânzător, am făcut o întoarcere bruscă şi iată-mă "călare pe ochelari".
I-am îndreptat cât de cât şi mi-am terminat treaba. Deşi mi-am spus că o să-i înlocuiesc după ce ajung la Big City, m-am lăsat ghidat de acel "comportament ultra-eficient" (un tip de zgârcenie moştenită pe linie maternă) care mă presează mereu să folosesc totul până la epuizare, să trag absolut toate foloasele din orice, să obțin cât mai mult cu minimum de resurse.

Asta nu înseamnă că îmi făceam rezerve de bani sau de bunuri. Niciodată! Am investit mereu în relații, oferind totul şi aşteptând totul!

Din toamna trecută însă, am început timid să îmi fac mici provizii. Nu am mai împărțit totul pe la cunoscuți şi nu am mai fost la fel de săritor ca înainte. Transformarea aceasta înceată şi dureroasă se apropie acum de sfârşit, pentru că **am încetat să gândesc în termeni comerciali serviciile pe care le fac altora!** Dăruiesc din preaplin sau pentru că vreau, nu pentru a obține ceva în viitor. Am renunțat la genul acela de "investiții"!
E adevarat că am avut "profesori" buni, oameni care s-au purtat cu mine la fel cum mă purtam eu cu alții, oameni care îmi semănau şi de care mă ciocneam vrând-nevrând.
Au fost foarte mulți, atât bărbați cât şi femei, aceşti "mici tirani", aceste oglinzi ale imperfecțiunilor mele. Mi-i amintesc mai ales pe cei care mi-au provocat suferință şi aş putea face diferența între "împunsăturile de cuțit" din partea femeilor (mama, soacra, şefa) dese, usturătoare, neaşteptate şi "loviturile de sabie" din partea bărbaților.
Şi tocmai persoanele de la care aşteptam: protecție (mama), acceptare (soacra), îndrumare (Savanta Maceha) m-au lovit cel mai mult!

De la bărbații semnificativi am aşteptat un anumit tip de recunoaştere, oferită fără condiții şi fără luptă. Acum îmi dau seama că îmi doream să-mi recunoască superioritatea din start şi să mi se aşeze la picioare. Sunt în mod natural un psihodiagnostician bun şi observ rapid defectele altora, însă asta nu justifică un complex de superioritate. Dorința de parvenire şi obsesia "eficienței", care însemna că trebuie să obțin cât mai mult din cât mai puțin, au fost în cazul meu ingredientele acestui complex psihologic.
Pentru mine nu a contat niciodată rezultatul final sau drumul parcurs, atât cât a contat **randamentul**. **Totul pentru un randament cât mai mare**, aceasta era deviza mea secretă!

Bărbații care mi-au fost profesori pot fi împărțiți în trei categorii: fratele mai mare, mogulii şi despotul luminat (D.L.)! Cu "fratele cel mare" am avut cel mai mult de tras în timpul facultății.
Atunci când l-am cunoscut încă hoinărea peripatetic, înconjurat de studenți, alternând dărnicia şi cruzimea.

Era un tânăr profesor, capabil şi pretenţios, un om care-şi făcuse din **rigoarea profesională** (a se citi complex de inferioritate faţă de tată şi lipsa afectiunii materne) un stil de viaţă încercând să se afirme şi să se diferenţieze de tatăl lui. Nu putea aplica rigoarea în stare de trezie, aşa că avea o cămăruţă în care îşi întărea rigoarea cu vodkă. Îi plăceau fetele, dar nu le respecta intelectul, în mintea lui ele nu erau mai mult decât nişte servitoare. Asta până când "bucătăreasa" i-a născut o fetiţă foarte reuşită, frumoasă şi isteaţă. Asta l-a schimbat întrucâtva… I-am sabotat câteva proiecte prin care voia să iasă în evidenţă şi care ar fi transformat facultatea într-o închisoare. A promis să exmatriculeze vinovatul, dar pentru că erau "crime perfecte" nu a aflat niciodată cine le-a comis. Bănuia însă pe câţiva dintre noi şi a început să ne hărţuiască. Eu eram primul pe listă mai ales pentru că avusesem o aventură cu fata pe care o curta el. Plănuia să-mi asigure restanţe la toate disciplinele la care preda el şi încuraja alţi profesori să "curețe pădurea de uscături", nominalizându-ne.
Reuşise să elimine un student din anul anterior, un tânăr afacerist arogant, şi încerca să aplice reţeta şi pe mine. Eu aveam un singur protector, pe Dumnezeu!
Se pare că a fost suficient, pentru că, am reuşit să promovez, cu umilinţa de rigoare, în anul următor şi am reuşit apoi să scap de teama pe care mi-o inspira după ce l-am surprins în timp ce urina. Nu-i putea suferi pe şmecheri şi pe descurcăreţi. Am aflat atunci despre mine - în relaţia cu el - că eram superficial, încrezut şi leneş.

Pe moguli i-am întâlnit imediat ce am terminat facultatea.
Umblam cu CV-uri peste tot, căutând un loc de muncă. Mai întâi am ajuns la scriitorul cel prolific, adevărat fenomen postdecembrist, cel care îşi transformase fan-clubul în partid. Nu mi-a convenit să fiu al şaişpe-lea cărător de oliţă, aşa că am plecat mai departe.
Următorul mogul trona precum un boiernaş de ţară, cu pretenţii intelectualiceşti, în capul unei mese-birou, dintr-o cameră înţesată cu hârţoage. Biroul lui, aşezat ca linia orizontală de la T, pe un piedestal, domina încăperea. Îşi susţinea cu mâinile burta imensă, râdea sfidător scărpinându-se în barbă şi arunca ordine scurte celor două "slugi" ce se agitau în jur cu capetele plecate. Pe mine m-a primit cu simpatie şi mi-a promis că îmi creează un post în firma lui. Am plecat încântat, mi-am dat demisia din locul de muncă sigur, dar umil, cel care îmi asigurase subzistenţa în timpul facultăţii, şi m-am prezentat pentru formalităţile de angajare. Dar… domnul mogul era într-o zi proastă şi mi-a arătat cealaltă faţă a monedei! A tunat, a fulgerat, m-a acuzat pentru lucruri de care nu eram vinovat şi a fost gata să facă apoplexie atunci când i-am spus: "Eşti o imitaţie de mogul, stimabile!".
Rămas cu cartea de muncă în buzunar, m-am prezentat la un concurs şi am ieşit pe locul doi. Era un post într-o sucursala a PiloRexului şi promiseseră că îi angajează pe primii trei clasaţi, imediat ce vor obţine aprobarea Comitetului Director.
Asta a durat vreo două luni şi, între timp, renunţasem la orice speranţă. Aşa îl găsisem pe cel de-al treilea mogul: un artist rasat, iubitor de carte şi familist. Şi tocmai acest om atât de elevat spiritual mi-a ascuns cartea de muncă, mi-a reţinut salariul şi a refuzat să-şi ceară scuze. Fusesem chemat dincolo, la PiloRex, iar el îmi ascundea cartea de muncă. Am reuşit să o recuperez la timp şi am devenit cel mai tânăr psiholog din PiloRex.
Venise timpul să îmi plătesc Marile Datorii şi să renunţ, cel puţin pentru o vreme, la lene şi la superficialitate: Roata karmei se învârtise şi eu eram sub ea!

Ne-am mutat cu socrii şi am traversat o perioadă, câțiva ani, de subordonare şi acasă şi la serviciu. Soacra începuse să câştige foarte mult, în primul rând din comisioane, şi căuta prilejuri în care să mă umilească spunându-mi că nu sunt "bărbat".
În opinia ei, bărbatul era cel care câştiga mulți bani şi asigură poziția socială şi respectabilitatea familiei. Aşa fusese tatăl ei, însă ea nu îşi alesese un astfel de bărbat! Fiica ei o dezamăgise groaznic refuzând să-i trăiască viața netrăită şi pentru asta era "o proastă", una dintre acelea ce îşi aleg bărbatul cu inima, nu cu capul.
Iar pentru toate neajunsurile vieții ei exista un singur vinovat: eu!

La serviciu aveam o şefă al cărei orgoliu se ascundea sub o corectitudine rigidă. Pentru ea doar litera legii conta (parcă era soră cu "fratele cel mare", de aceea am numit-o Big Sister). Căuta continuu legi şi reglementări pentru a le "aduce în atenția" conducerii, încerca să impresioneze prin faptul că era bine informată şi încerca să-şi domine interlocutorii. Mă temeam de ea şi o uram, în acelaşi timp. Se purta precum un vampir energetic - se focaliza asupra mea şi-mi vorbea într-una pe ton certăreț până ce cădeam epuizat. De multe ori îşi punea şi mâinile în şoldurile largi şi perora 4-5 ore oricui era dispus să o asculte. Îşi descărca astfel toate nemulțumirile față de bărbați şi față de societatea coruptă în care este silită să trăiască. Ea, o intelectuală distinsă, o cercetătoare, o doctorandă perpetuă şi nefinalizantă să aibă mai puțini bani decât şmecherii de pe scara blocului?
Umilința supremă a trăit-o într-o zi, în piață. Îşi uitase geanta diplomat, model vechi, pe o tarabă şi se lamentase vreo două zile la serviciu că, a pierdut documente inestimabile. În a treia zi de la întâmplare, trecând din nou prin piață, a găsit-o agățată la o tarabă. Vânzătorul i-a cerut să-i spună ce avea în ea ca să dovedească că e a ei. I-a spus că are nişte cărți cu formule matematice şi a primit-o sub remarcile ironice ale piețarilor:
"- Auzi, să folosească un diplomat ca să care terfeloagele alea! De ce nu le cărați în sacoşă, doamnă? Ne-ați dat de lucru să deschidem blestemăția asta de diplomat!"
A plecat ruşinată şi ne-a mai ținut vreo treizeci de tirade despre lipsa de moralitate a acestei lumi. Nu credea în Dumnezeu şi deplângea dispariția orânduirii comuniste, în care ea o dusese foarte bine ca fiică de nomenclaturist.

Nici nu ştiu cum am rezistat anii aceia, bubuit atât acasă cât şi la serviciu. Devenisem un fel de burete comunicant între aceste vajnice fiice de nomenclaturişti, căutând alinare la una pentru rănile provocate de cealaltă şi invers. Dar aş fi nedrept dacă nu aş aminti, în afara profesorilor duri, a torționarilor saturnieni, pe acei oameni luminoşi, aflați pe vibrația lui Jupiter (În timp ce Jupiter simbolizează procesele de creştere, de expansiune şi de progres, adesea susținute de şansă şi de protectori de diverse feluri, fiind numit în astrologie "Marele Benefic", Saturn are faima unui judecător dur, nemilos, care aduce limitări, restricții şi obstacole de tot felul. Saturn aduce în manifestare consecințele faptelor fiecăruia, obligă la înțelegerea cauzelor acestora şi la luarea de decizii pe baza acestei înțelegeri.) care m-au susținut, care m-au îndrumat, care m-au scos din starea de ignoranță.
Aveam ca şef un domn cu multă experiență de viață, care se ocupa de tămăduire în timpul liber. Înțelegea că trec prin momente foarte grele şi îmi făcea periodic tratament energetic. O colegă de birou care ne făcea baza de date şi care este un neobosit căutător spiritual mi-a redeşteptat interesul pentru spiritualitate (Alchimistul lui Paulo Coelho, Pelerinul rus, informații despre yoga, despre radiestezie şi despre qigong) şi mi-a ghidat primii paşi făcuți pe cont propriu. Apoi l-am întâlnit pe Cristian, yoghinul care m-a întrebat de ce refuz să ating

eliberarea în viața aceasta. A trecut ca o cometă prin viața mea, reamintindu-mi că am venit pe această planetă cu un scop. Am citit apoi "E.T. 101" de la Editura For You şi am început să-mi prețuiesc scopul. Am împrumutat-o şi lui Ian, şi lui Eithy. Apoi am descoperit "Iubire fără condiții" de Paul Ferrini, "Pescăruşul Jonathan Livingstone" şi "Iluzii" de Richard Bach. Atunci am întâlnit-o pe Manita (fie-i tărâna uşoară) care nu s-a limitat să mă învețe engleză, ci mi-a corectat acele defecte sufleteşti care mă făcuseră să iubesc "Magicianul" lui John Fowles. Era un profesor extraordinar, un formator de oameni, un vindecător de suflete. Mi-a împrumutat şi m-a convins să citesc "Bila vrăjită" (The Solid Mandala, Patrick White, 1966), un leac tare amar, dar care s-a dovedit foarte potrivit perioadei prin care treceam atunci. O biblio-chimioterapie care mi-a ucis *virusul exploatării eficiente a oamenilor*, acea moştenire greucenească în virtutea căreia orice ființă poate fi comparată cu un bun care are valoare de piață şi durată de utilizare! Cel care sunt acum îți spune: Mulțumesc, Manita!

Trecusem printr-o scurtă formare în terapie cu o profesoară charismatică a cărei viziune asupra vieții oscila între budismul zen şi arghirofilie şi a cărei atitudine terapeutică alterna starea de o.k.- o.k. cu sectarismul şi disprețuirea celorlalți. Erau vremuri tulburi în care totul se afla la început. Nu ajunsesem prea departe cu dezvoltarea personală; deşi profesoara îşi dăduse silința cu mine în şedințele de grup, eterna mâncătorie dintre ciracii ei, favoritismele şi bisericuțele atotprezente îmi redeşteptaseră rivalitatea fraternă şi m-am simțit exclus, marginalizat, nedemn de a fi primit în Mişcarea ei. Retrăisem conflictul oedipian şi pierdusem încă o bătălie. Atunci am hotărât să merg la un terapeut bărbat, la un fost coleg care făcuse stagii de pregătire în străinătate. Era destul de bun, am învățat multe de la el dar nu am reuşit să trec peste neîncrederea mea cu rol de autoprotecție, aşa că nu l-am lăsat să se apropie prea mult. Învățasem, din copilărie, să mă apăr de imixtiuni denaturante, de manipulare şi de scotociri prin cele mai intime cotloane ale sufletului, prin mijloace demne de contraspionaj: crearea unor ținte false, oferirea de informații detaliate, dar irelevante etc. L-am tratat ca pe un tată: am luat ce mi-a oferit, i-am reproşat că nu e suficient de bun şi l-am părăsit!

După aceşti 4 ani a venit un scurt moment de respiro. Locuiam din nou fără socri, îmi aranjasem un cabinet şi încropeam o mică afacere. Încă aveam datorii, nu aveam un pat ca lumea, dar nu conta, puteam din nou să visez. În mai puțin de un an afacerea era pe butuci din lipsă de clienți. Într-un moment de generozitate, unul dintre clienți mi-a propus o asociere. Cunoscusem câțiva patroni autohtoni şi le cunoşteam tertipurile şi lipsa de scrupule. Acesta însă părea chiar "un despot luminat", un om cu principii, dispus să mă ajute să-mi nitsalvez afacerea şi să devină părtaş la ea. Nu a fost aşa şi nu era deloc omul condus de principii. Am renunțat la firmă în anul următor cedându-i-o lui în schimbul părții din investiția nerambursată.

Iarăşi am trecut printr-o perioadă de frământări de suprafață timp de un an. Oscilam în căutarea unei alte persoane care să mă ia sub aripa sa ocrotitoare şi nu găseam. În anul următor, susținut de profesorul Clătineanu, închiriasem un cabinet într-o policlinică şi mergeam acolo după-amiaza. Îmi veneau tot felul de cazuri dificile, le povesteam supervizorului şi el mă încuraja să le scriu. La sfârşitul acelui an am făcut-o lată: am dezvoltat o puternică reacție transferențială față de o pacientă. Era o fătucă narcisică ce şi-a admirat o clipă feminitatea în ochii mei extaziați apoi "m-a părăsit" imediat ce am încercat

să-mi asum un rol activ în procesul terapeutic. Intrasem în rolul Părintelui Normativ şi mă autosugestionasem că sunt dator să am grijă de ea. Nu eram prima ei victimă şi nu eram chiar atât de inocent pe cât voiam să par! Şi eu seduceam şi abandonam … pentru că mi se părea că merit ceva şi mai bun … pentru că trebuia să mă uit mereu peste gard în curtea vecinului. Dar a fost atât de dureros să fiu Victimă şi băteam cu îndârjire la uşa depresiei.

La serviciu tocmai plecase Big Sister şi îmi venise o nouă colegă, Arghira. Cu ajutorul ei, în primăvara următoare eram restabilit şi gata să-mi redeschid cabinetul.
Chiar îi făcusem noii mele colege o prezentare entuziastă a paradigmei în cadrul căreia lucrez ca psihoterapeut fără să ştiu că peste câteva ore tatăl meu va trece pragul dintre viaţă şi moarte. Asta se întâmplase la sfârşitul programului de lucru, iar odată ajuns acasă mă cuprinsese o stare de rău atât de intens încât zăcusem vreo oră în pat. Ceva mai târziu am primit telefon şi am aflat că în perioada aceea murise tata.
Dispariţia lui m-a bulversat pentru cel puţin un an de zile (de fapt au fost doi ani, dar îmi e ruşine să recunosc). Aşa că, anul trecut, la ceva vreme după parastasul de doi ani, am hotărât să acţionez în aşa fel încât să-mi revin. Şi să scriu ceea ce mi se întâmplă, ceea ce simt şi ceea ce gândesc. Nu ştiam cât va dura această etapă şi speram încă să găsesc o soluţie rapidă. A durat însă încă un an şi, de abia acum, pot spune că încep să simt vindecarea!

Au urmat apoi alte peripeţii pe drumul meu spre vindecare, însă vă las plăcerea să le descoperiţi singuri pe parcursul poveştii unei vieţi, ce va pendula între prezent şi trecut, în căutarea unei lumini care dă limpezime şi bucurie sufletului. Mai întâi am învăţat, cu greu, să nu mai răspund instinctiv, automat, agresiunilor şi să reflectez înainte de a reacţiona.
Apoi am tot căutat să înţeleg ce vrea Universul, Divinitatea, Infinitatea, Creatorul, sau cum vreţi să-i spuneţi, de la mine şi cum mă pot acorda cu Voinţa Lui. Iarăşi mi-a fost foarte greu! Credeam că totul s-a sfârşit, că sunt liber şi puternic. Greşeam, mă disociasem atât de tare de corp încât ajunsesem în pragul morţii! De data aceasta durerile nu au mai fost sufleteşti, ci cât se poate de trupeşti! A trebuit să dau dovadă de stoicism şi răbdare ca să trec peste durerea necesară vindecării.

*

Capitolul I
Intreprinderea de Partid şi de Stat

Aveam, în facultate, un profesor, fost stâlp al Academiei (de Partid şi de Securitate) "Ştefan Gheorghiu" care după câțiva ani de la Revoluție încă se trezea vorbind despre "întreprinderea socialistă de stat". Ceea ce mi se părea atunci o inflexibilitate a gândirii, deh avea şi omul o vârstă, era, de fapt, aşa cum am descoperit peste câțiva ani, o exprimare a realității româneşti. Omul nu greşea, vorbind prin 1995 de întreprinderi socialiste de stat!
Am înțeles asta după licență, atunci când am găsit, în sfârşit, un post. Psihologii nu aveau căutare pe atunci. Puteai lua locul cuiva care se pensiona, dacă aveau parinții tăi relații, sau puteai cumpăra un post. Doar câțiva dintre colegii mei reuşiseră să se angajeze, cu intervenții mari de la nivelul ministerelor. Erau aceeaşi colegi care colindaseră Europa pe banii părinților şi care, iată, primeau acum o sinecură pe viață.

Îmi căutam un post în psihologia muncii şi mergeam cu cv-uri la firmele mari, însă firmele de stat care nu avuseseră psiholog nici nu-şi doreau, iar celelalte aveau "directori" de resurse umane (mai degrabă foşti şefi de cadre) care se credeau ei înşişi super-psihologi pentru că participaseră cândva la un curs de o săptămână ținut de un psiholog străin. Erau anii în care tot ce era românesc era considerat inferior produselor străine, chiar dacă acestea erau turceşti şi calitatea a treia! Ne întrebăm acum, la 20 de ani de la Răscoluție, de ce am ajuns în sapă de lemn sau îi acuzăm pe cei care au avut curajul şi lipsa de scrupule să-şi însuşească tot ce au putut! Nu ne gândim că noi, nea Vasile şi țața Ioana, domnu Aurel şi madam Petronela, le-am facilitat, chiar i-am încurajat să facă asta! Este adevărat că ne-au manipulat, dar nu era obligatoriu să se ajungă aici!
Cred că ni s-ar potrivi cartea "Împăratul muştelor" de William Golding, ea descrie destul de bine ce s-a întâmplat cu noi.
Revenind la peripețiile mele în căutarea unui post, am mers întâi la o fundație care "salva copii" (a se citi copii directorilor acestei fundații, cărora li se asigurau diverse foloase materiale şi pentru care parinții păstrau posturi blocate), apoi la o multinațională de țigarete al cărei director de producție îşi selecta lucrătorii "ochiometric" şi cu două pagini de test subtilizate dintr-un laborator de psihologie – el a fost drăguț şi mi-a recomandat să mă reorientez profesional, apoi am trecut printr-un interviu peripatetic cu un domn care selecționa pentru "armată" (a se citi SRI, SPP etc) şi care mi-a propus să devin ofițer de informații ş.a.m.d.
După vreo 4-5 luni mă săturasem de alergat prin oraş, încetasem să mai cumpăr ziare cu anunțuri după câteva experiențe triste în care aflasem că postul scos la concurs era deja ocupat, dar aveau nevoie de o spoială de legalitate, şi renunțasem la orice speranță. Începusem să mă resemnez! Într-o seară, a trecut pe la mine un văr împreună cu prietena lui. Ştiau ce mă framânta şi veniseră cu un ziar în care la rubrica de anunțuri era o înştiințare discretă că o sucursală scoate la concurs un post de psiholog. Erau trecute un număr de telefon şi o adresă, cunoscătorii ştiu de ce (peste ani am aflat că ei preferau să angajeze prioritar copii sau rude ale angajaților şi postau întâi anunțuri ca să afle toți angajații, apoi dădeau o notița discretă într-un ziar, tot pentru legalitate). A doua zi dimineață am fost la uşa

lor cu CV-ul "în dinți". Am primit tematica pentru concurs, mi-am împrospătat cunoştinţele şi peste vreo 10 zile făceam parte dintre cei prezenți la concurs. Am avut o lucrare scrisă pe teme de metodologie, un test de percepție şi reprezentare spațială, apoi am intrat pe rând în camera pentru interviu. Am fost printre cei trei selectați pentru a fi prezentați directorului. Pronia divină a făcut ca directorul de atunci, Vânt Chioreanu, suspectat, pe bună dreptate, de trafic de influenţă şi de apetenţă pentru comisioane, să organizeze un concurs cinstit. Se ştia urmărit, chiar în lunile următoare au fost câteva controale inopinante, şi insista asupra legalității şi corectitudinii acțiunilor sale ca manager. Intreprinderea de stat (pe care o voi porecli Pilele), foarte profitabilă de altfel, tocmai intrase într-un amplu "proces de restructurare". Venise timpul reformei, aşadar nu mai era nevoie de conducători, ci de manageri, adică de vechili fără scrupule care să ştie a deturna bani pentru susținerea partidelor păstrându-şi pentru ei cât puteau. Lupta lor era "sfântă", ei erau cruciații care "smulgeau întreprinderea din mâna" PSD-ului pentru a o oferi PD-ului! Şi au reuşit să-i îndepărteze pe toți cei care voiau să participe la progresul firmei păstrând în pozițiile de conducere executanți fără viziune, dar şi fără scrupule. După ce şi-a instalat "soldații" în posturile cheie şi a pornit mecanismul de transfer financiar către partid, dl. Chioreanu a primit o nouă "misiune de credință" şi ne-a părăsit. Deja compartimentul de achiziții cumpăra orice marfă pentru care se putea obține un comision mare. Magaziile deveneau neîncăpătoare, oamenii primeau pe inventar obiecte de 3-10 ori mai scumpe decât prețul de piață, iar cei care vociferau erau invitați să plece. Intreprinderea a fost atomizată şi a venit un nou director. Bun prieten cu mister Chioreanu, domnul Onomatopeu Sabordoru s-a instalat într-un birou uriaş, ultradotat şi foarte confortabil, apoi a continuat procesul de distrugere inițiat de înaintaşul său. Profesionalismul a dispărut în ceața prin care vedea el lucrurile şi a început să recompenseze doar pe bunii săi servitori şi informatori.
Atunci a venit *ea*! Fără concurs, fără introduceri, noua colegă (nepoată de grangur) a năvălit peste noi ca o tornadă africană. Supraponderală, neagră, îmbrăcată fără gust, dar cu lucruri de firmă, cu un bot imens rujat țipător. Transpirația-i abundentă alterna cu un parfum dulceag-greoi, iar pe fața ei plină de coşuri se odihnea o pereche de ochelari ce costaseră cât două salarii de-ale mele. Era fireşte, debutantă, dar a fost angajată cu un salariu mult mai mare ca al meu, şefa de personal - preşul directorului - îi făcea plecăciuni, iar directorul Vânt suna să o întrebe cum s-a instalat.
A încercat să ne profileze rapid şi să ne intre pe sub piele ca să ne poată manipula mai uşor. Lucram de câțiva ani când a venit "tornada"(îi voi spune Torny, e numele care o descrie perfect). Trecusem peste un an de conflicte şi de război rece cu Big Sister (cea mai veche colegă) care profitând că fusese numită coordonatoare ne trata ca pe nişte slugoi. Avea "bunul" obicei de a-şi însuşi rezultatele muncii noastre, de a ne face creierul terci cu veşnicele ei tirade, motiv pentru care primise numele de cod "Jelibonbon" şi de a ne vampiriza energetic, în special pe mine. Mă aflam atunci între Scylla şi Caribda[1] pe o mare învolburată: locuiam cu soacra-veşnic nemulțumită de bărbații din jur - mereu în competiție, care nu scăpa niciun prilej pentru a-mi arunca jigniri şi ofense, aveam la serviciu o super-castratoare în persoana Savantei Big Sister şi eram agitat de noul scandal între părinții mei, cauzat de afirmația mamei că aş fi copilul altui bărbat.
Nu ştiam atunci că, ceea ce mi se întâmpla era puternic conectat cu ceea ce eram eu atunci, cu ceea ce gândeam şi simțeam.

[1](**Intre Scylla si Caribda** Expresia apartine poetului francez de limba latina Phillipe Gautier de Chatillon, care a trait in sec. al XII-lea. Ea rezuma o legenda povestita de Homer in "Odiseea", respectiv istoria a doua femei, Scylla si Caribda, prefacute de zei intr-o stanca primejdioasa si, respectiv, intr-o prapastie adanca. Asezate una langa cealalta, pe coasta Siciliei, ele puneau in mare pericol navele care treceau prin regiune, care fie cadeau in prapastie, fie se loveau de stanca. Astazi, expresia denumeste situatiile fara iesire, de genul "intre ciocan si nicovala). Cristian Emilian GHITĂ, Monştri feminini in Odiseea

[Pentru romanii începuturilor (firește, Homer nu scria pentru romani, deci discuția asupra etimologiei cuvântului *monstrum* nu are în intenție să dea vreo lămurire asupra a ceea ce gândea Homer despre personajele pe care le portretiza, ci este utilă aici numai pentru a-mi sprijini opțiunea în privinta definiției „monstrului"), *monstrum* era un semn dat de zei (cf. verbul monstrare = a arăta dar şi a da de înțeles, precum şi verbul monere = a îndemna). E drept că pentru a-i atenționa pe oameni în legătură cu nesatisfacerea sau îndeplinirea defectuoasă a vreunui ritual (de facto, pentru a-i pedepsi în legătură cu un asemenea gest), zeii nu trimiteau porumbei sau fluturi, ci ființe înfricoşătoare, menite să producă imense distrugeri, situație ce a canalizat evoluția sensului cuvântului în direcția cunoscută.
Voi opta pentru un sens mediu, ceva mai apropiat totuşi de cel etimologic, definind monstrul drept o ființă misterioasă, cu autoritate asupra mediului natural sau social, care pe parcursul narațiunii exercită în mod intenționat o influență malefică asupra unuia sau mai multor personaje, prin „influență malefică" înțelegând orice gest ce are drept urmare vătămarea gravă – fie fizică, fie psihică – sau chiar moartea cuiva. Am considerat necesar să introduc în definiție termenii „misterios" şi „cu autoritate", ei fiind de fapt cei care fac trimiterea la perspectiva arhaică. Monstrul trebuie să fie misterios, pe de o parte pentru că, venind din partea zeilor, e purtătorul unui mesaj codificat, interpretabil doar de anumite persoane, profeți sau oracole, iar pe de altă parte pentru că iese din limitele firescului, pretinzând ipso facto un efort de interpretare.
Din aceleaşi cauze (venind din partea zeilor şi fiind anormal), e necesar să aibă o autoritate naturală, pentru că monstrul nu poate fi trecut cu vederea, el se impune în mod automat atenției.
Definită exclusiv prin semnele pe care le lasă împrejur, Caribda este simbolul maleficului din adâncuri, care îl loveste pe om fără ca acesta să se poată apăra cumva. Imposibil de lovit, nu poate fi decât cel mult evitată. Cuplul Scylla-Caribda întruchipează, aşadar, ambele fețe ale răului: pe de o parte cel năpraznic şi vizibil, de care te poti apăra lovindu-l la rândul tău, pe de alta cel fix şi previzibil, de care te poți apăra ferindu-te la momentul potrivit. În plus, cuplul reprezintă şi antiteza heteronomie-autonomie, de vreme ce pentru Scylla stimulul care îi provoacă acțiunea este de origine externă (apariția unei corăbii, sau a unui animal marin) în timp ce pentru Caribda stimulul este interior: propria percepție a scurgerii timpului.
Se vădeşte cu prilejul întâlnirii omului cu dubla întruchipare a răului credința că orice monstru trebuie înfrânt cu propriile arme: de Scylla Odiseu scapă mişcându-se mai repede decât ea, iar de Caribda, rămânând imobil până când actul malefic se încheie.] Citat preluat din cartea "Monştri feminini în Odiseea" scrisă de Cristian Emilian GHITĂ. Citat preluat de la: http://convorbiri-literare.dntis.ro/GHITAapr3.html.

Una mă castra sistematic respingându-mi orice inițiative profesionale, iar cealaltă îmi spunea că nu-s bărbat!
La sfârşitul primului an de lucru în Pilele ajunsesem la limita răbdării, coloana vertebrală mă durea groaznic, iar hemoroizii deveniseră o prezență pe cât de constantă pe atât de supărătoare. Nu ştiam ce să mai fac şi am găsit alinare în discuțiile cu vechiul meu prieten Ian "Sri Aurobindo". El mi-a făcut o astrogramă karmică şi mi-a arătat că face parte din procesul meu de creştere să depăşesc relațiile conflictuale cu femeile din jur: mama, soacra şi şefa. Apoi mi-a făcut şi un masaj osteopat învățat în perioada petrecută de el în mânăstire. Asta m-a pus pe picioare şi am început să reflectez, vorba unui coleg de facultate, fost pădurar, care spunea "gândeşte, că doară nu eşti plantă! "

Mai întâi m-am întrebat ce o deranja pe mama.
Mama era suparată că nu m-am însurat cu o fată aleasă de ea şi, ca atare, se purta cu mine precum o mamă vitregă.
Tot "Sri Aurobindo", dragul de el, mi-a "servit" o metaforă dintr-o carte a lui Carlos Castaneda conform căreia, în viața fiecăruia dintre noi apare la un moment dat un Tiran – o persoană care reprezintă ceea ce detestăm cel mai mult - al cărui singur scop în viață pare a fi acela de a ne chinui pe noi. El este însă o exacerbare a propriilor noastre defecte, pe care le ascundem cu strălşnicie, în primul rând, de noi înşine! Nu putem scăpa din încleştarea Tiranului până ce nu renunțăm la acele comportamente, până ce nu transformăm acele defecte în calități (orice defect reprezintă lipsa virtuții asociate)!

Am acceptat provocarea lui "Sri Aurobindo", nu ştiam cât de greu va fi şi eram oricum la limita puterilor.

În al doilea an am reuşit să fac echipa bună cu Big Sister, adică am acceptat să lucrez ca un negru pe plantație: făceam examinările, țineam baza de date la zi, arhivam protocoalele de testare şi îndrumam studenții. În timpul ăsta ea concepea strategii (inutile) pentru dezvoltarea laboratorului şi pentru tranformarea Pilele într-o companie viabilă! Le ştiam pentru că eram primul ei auditoriu şi corector de texte. Avusesem o scurtă porție de libertate, vreo două luni în care mă ocupasem de personalul care lucra cu publicul, apoi revenisem în ghearele ascuțite ale lui Big Sister Maceha (maceha = mamă vitregă, în rusă) şi ale şefei de personal de atunci: temuta madam Cotoiu.
Spre sfârşitul celui de-al doilea an, raportul de forțe s-a echilibrat prin venirea Irelei, o colegă dintr-o filială vecină, care a fost nevoită, datorită reorganizării, să se mute la noi. Irela a venit cu bune intenții, bucuroasă că scapă dintr-un loc sumbru în care se simțise ostracizată. Lucra ordonat, scria frumos şi era o prezență agreabilă. Avea însă tot timpul senzația că se murdăreşte, aşa încât se spăla foarte des pe mâini!
Obişnuită să nu riposteze şi oricum nefiind în postura de a se impune, Irela acumulase o multime de frustrări pe "fundația" construită din copilarie în relația cu un tată absent şi cu o mamă falică (incapabilă să conțină).
Făcuse un an de terapie cu un moşulache şi nu puteam spune că a progresat în vreun fel. Cu toate astea a continuat să meargă la şedințe şi ajunsese "decapsulată psihic" şi blocată în acuzarea părinților pentru orice mic neajuns. Acest domn, poreclit Fraierean, îşi făcuse propria şcoală de terapie decapsulantă şi-şi desemnase ca urmaş o tânără doctorească, despre care se spunea că se îmbogățise din relații cu iubiți străini şi din avize de pensionare medicală. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu pseudo-obscura lor şcoală de psiho-pupu, cert este că Irela a frecventat-o până la sfârşit. Aşa loialitate, mai rar! Fraierean pe post de bunic al Irelei, ha, ha, ha!

La puțină vreme am primit încă o colegă. O poreclisem "La fillette" pentru că ni se părea teribil de supusă față de Maceha exact ca o copilă aflată în faza de latență. *La fillette* fugise la noi din clădirea bunker a administrației centrale unde deranjase multe mediocrități cu dorința ei de a impune o imagine modernă a psihologului. Niciodată nu au reuşit să ne vadă altfel decât ca pe nişte maşini de testare şi spun asta dupa ce am stat mai mult de 10 ani în acest sistem.
Îți dai seama cât de iubită era *la fillette* cu pretențiile ei! Ea credea sincer că poate aplica acolo ceea ce învățase la master şi nu putea înțelege, fără să se scufunde în depresie, că în sistemul acesta superpilos, credința în ceva este un păcat de moarte, o lez-majestate. Aici nu trebuie să ai idei personale, nici să fii cinstit, trebuie doar să îți speculezi mereu atuurile!

Ceva mai târziu am aflat că un director de filială şi-a datorat ascensiunea nu doar dosarului impecabil de cadre (aderența la Partidul Stat) ci, mai ales, reprizelor de sex cu madam Mop, o cucoana sus-pusă, despotică şi vulgară, căreia îi plăcea să danseze pe mese la petrecerile cu lăutari şi să-şi pună fustele în cap. El, băiat arătos dar nu foarte dotat intelectual, ea nimfomană, fiecare a primit ceea ce îşi dorea. Şi nu era singurul!
La fillette nu a stat mult la noi. Şi-a dat repede seama că nu poate realiza nimic în România şi a emigrat. Bravo ei!

Încă nu plecase atunci când echipa noastră s-a completat cu "mătuşa Deprina"! Eram deja în al treilea an şi îmi doream să plec, credeam că nu mai am ce învăța aici.
Directorul Onomatopeu şi noua şefă de personal Rubiconda Preș insistau într-una că suntem prea mulți şi că ei nu vor să țină o armată de psihologi! Laboratorul devenise un cimitir al elefanților, o Siberie a Pilele! Onomatopeu nu a investit niciun leu în următorii lui ani de domnie, iar Rubiconda ne cerea săptămânal rapoarte de activitate. Compunerea acestor rapoarte devenise sarcina cea mai stresantă pentru noi şi ne-a solicitat la maximum inventivitatea şi limba de lemn. Începusem să comunicăm ca Iliescu, fără să spunem nimic de fapt. Activitatea asta făcea parte dintre acelea pe care mătuşa Deprina le numea:"Ia nimic şi ține-l bine!"
Deprina venise la noi ca să scape de un şef abuziv, dar şi pentru că un director din Minister, cu care avea o veche prietenie, îi promisese susținerea lui. El avea un nume predestinat, Tinel Pârnăiaşu, şi nu peste multă vreme şi-a pierdut funcția.
Nici el şi nici urmaşul lui, un subinginer masiv, cu fruntea cutată şi cu privire tâmpă, care repeta câte un slogan de fiecare dată când îl întrebai ceva, nu ne-au fost de niciun folos. Bine, să nu conchidem că în PiloRex (o filială din Pilele), fost I.S.F.(Intreprinderea de Stat la Fezandat) existau doar manageri hoți sau incompetenți, deşi aceştia făceau echipă bună trecându-şi cu vederea, unii altora, lipsa de caracter sau lipsa de creier. Existau desigur şi oameni de ispravă care, fie închideau ochii şi primeau câte un os de ros, fie vociferau şi erau trecuți pe "linia de rezervă" până la dispariția fizică. Nu era o invenție a regimurilor postdecembriste, ci un stil îndelung exersat în "perioada de construire a socialismului", timp de 45 de ani!
Ne povestea Maceha, la fel ca unii dintre profesorii pe care îi avusesem în facultate, că lucra în 1982 într-o Centrală Industrială, iar directorul i-a spus că nu o poate da afară dacă nu are abateri şi să se facă utilă altfel, fiindcă "societatea socialistă multilateral dezvoltată" nu are nevoie de psihologi!

- Psihologia este, oricum, o stiință burgheză potrivită cetațenilor imorali din capitalism, "omul nou" nu are nevoie de o practică retrogradă, i-a spus el ritos şi, din acel moment, ea a devenit secretară!

A lucrat aproape 8 ani acolo şi încă nu poate uita jignirea care i s-a adus!
Iar psihologii bănuiți că ar fi avut legături cu meditația transcedentală au ajuns: unul măturător de şpan, apoi strungar, prin recalificare, altul bibliotecar prin bunăvoința cuiva etc.

Am înțeles pe pielea mea, sub domnia Sabordorului, ce au trăit psihologii în ultimii ani ai comunismului: lipsa de orizont, lipsa de speranță şi teama. Am trăit momente asemănătoare cu cele ale personajului din filmul Pianistul.
Sabordoru era puternic şi nu se subordona nimănui, în afara Ocultei care dispusese distrugerea sistemului şi vânzarea lui pe bucățele. Lui nu-i păsa de angajați, ci doar de comisioanele pe care le încasa periodic!

Emigrarea lui *La fillette* făcută pe furiş, fuga ei de fapt, ne-a luat prin surprindere. O împuternicise pe Maceha să-i facă lichidarea şi anunțase doar câteva persoane, pe cele mai apropiate. Nu i-a fost uşor acolo, de ceea ce fugea nu a scăpat, dovadă stau mailurile ei în care colegele băştinaşe erau: "indolente, bețivane, bârfitoare şi mediocre profesional". Nu reuşea să se înțeleagă cu ele şi asta a confirmat profeția Irelei care a spus, aflând că a fugit din țară: "De nevroză nu avea cum să fugă, a luat-o cu ea!"
Plecarea ei a eliberat un post şi am îndrăznit să cer angajarea unei persoane dragi mie. Am fost refuzat cu brutalitate, spunându-mi-se că nici nu se pune problema să mai fie angajat un psiholog!
Acesta era contextul în care, răsuflând uşurați că, cel puțin, nu vom mai fi hărțuiți de şefime, a năvălit peste noi Torny. Conducerea a trecut peste toate regulile stabilite pentru angajare, aşa că ea s-a simțit îndreptățită să ne comunice pretențiile ei.
Din prima zi de serviciu ne-a anunțat că are o superpilă şi trebuie să ştim, din start, că ea se plictiseşte la serviciu, ca atare nu va sta niciodata 8 ore la program şi că miercurea o are rezervată pentru examinările din laboratorul ei din provincie, aşa că nu va veni nicio miercuri la serviciu! Noi am crezut că glumeşte sau că e o situație temporară! Nu a fost nici una, nici alta, pentru că ani de-a rândul a lipsit miercurea chiar dacă "făbricuța ei de ştampilat avize" a rămas fără clienți! Apoi ne-a spus că, pentru ea psihologia e o ocupație care îi aduce prestigiu şi venit, dar să o scutim de discuții profesionale pentru că nu o interesează. S-a împrietenit pe loc cu Deprina, apoi după o vreme a început să facă cu Irela campionate de jocuri pe computer asezonate cu multă bere.

În anii care au urmat, "micile francize de examinări psihologice" s-au înmulțit în aşa hal încât prețurile au scăzut foarte mult. Apoi medicii au obținut, prin lege, controlul total în ceea ce priveşte medicina şi psihologia muncii: ei hotărăsc dacă trimit sau nu o persoană la psiholog, iar clinicile medicale au început să ofere avizul psihologic ca bonus la abonamentul anual!
Dupa venirea Tornadei eu încă mai aveam conflicte cu Maceha şi am observat că, deşi era prezentă la început, mătuşa Deprina dispărea ca prin farmec imediat ce se escalada conflictul. Asta m-a pus pe gânduri! Ea nu se confrunta niciodată direct cu Maceha, se disprețuiau discret, însă începuse să insiste să înlocuim metodologia în uz cu nişte teste "califragiliste" inventate de un filozof. Am înțeles că, pentru ea testele erau doar un pretext, un mijloc prin care putea crea o relație umană. Maceha, dominată numeric şi ignorată de Sabordoru, s-a retras în vechiul ei turn de fildeş şi a continuat să mă considere subalternul ei, în timp ce fetele (Irela, Deprina şi Torny) şi-au creat o grădină de vară în care făceau campionate de jocuri pe computer, spărgeau semințe şi beau bere la cutie. Masa de prânz devenise un festin, fetele strigau şi hohoteau de se auzea până la parter. Împărțeam între noi zilele de examinare, dar eu țineam în continuare arhiva şi primisem sarcina să fac raportările periodice. Aveam cel mai mic salariu, poate acesta era motivul pentru care primeam de lucru în plus!

Atunci când a fost cu adevărat de lucru, Torny nu s-a dovedit o bună colegă. Nu-i plăcea nici munca, nici răspunderea!
E adevarat că se purta ca o patroană comandând pizza şi bere în zilele bănoase, dar şi Deprina oferea deseori câte o masă în memoria rudelor ei decedate, iar despre Irela ce pot spune, ea venea mai târziu, făcea piața şi pregătea deseori mese interesante. Eu eram responabil cu ceaiurile. Cu atâtea festinuri şi bere, colegele deveniseră de-a dreptul rubiconde şi căpătaseră fobia cântarului.
Ne-am dat seama că ne înțelegem mai bine dacă ne vedem rar, aşa că ne-am împărțit în ture, în aşa fel încât să fie mereu câte doi dintre noi la serviciu. Trecusem în subordinea unui alt şef, foarte îngăduitor, şi nu ne controla nimeni. Situația asta a durat câțiva ani, am avut mult timp liber pe care fiecare l-a folosit ca să-şi rezolve travaliul de doliu (fiecare dintre noi a pierdut câte o rudă apropiată: trei tați, o mamă şi o mătuşă) sau ca să-şi încerce norocul în lumea afacerilor. A fost perioada în care l-am întâlnit pe "despotul luminat"! Îl citisem pe Kyosaki, mersesem la mai multe prezentări de marketing multilevel (MLM) şi mă credeam pregătit să am propria mea afacere. Căutam, de fapt, un Mecena deghizat în om de afaceri şi am găsit un *mic tiran* care poza în Mecena!
El mi-a dat lovitura fatală pentru că l-am lăsat să se apropie foarte mult, nepermis de mult!

Forța mea de atunci, entuziasmul copilăresc, a primit o puternică lovitură în primul an de lucru atunci când am întâlnit tirania ironic-obtuză a Savantei Maceha (care îmi amintea foarte mult de modul în care se purtase cumnatul meu cu mine), prea multa coabitare cu soacra a adâncit rana, apoi lipsa de satisfacții profesionale la serviciu, pierderea primului cabinet şi eşecul în asocierea de afaceri au adus-o la limita agoniei. Se ținea de un ultim fir, acela era tata! Moartea lui a însemnat şi moartea unei părți din mine! Am căzut într-un fel de abis, lucrând robotic, trăind de la o zi la alta.

Aşteptările mele romantice s-au dovedit nefondate, nu am întâlnit decât frați vitregi, maştere şi tirani acolo unde căutam acceptare şi înțelegere! Poate pentru că nu trebuie să caut în exterior acceptarea şi înțelegerea, aşa cum m-au sfătuit de multe ori Ea şi Ian!
Sunt prea plin de furie acum ca să mă pot gândi la asta! E o furie pe care o avea şi Savanta atunci când se înflăcăra împotriva nedreptății din lume, împotriva celor care s-au îmbogățit peste noapte, o furie atât de acută încât mă tem să nu fac vreun anevrism cerebral! Ian mi-a spus că tocmai furia aceasta o împiedica sa aibă succes!
E adevărat, ea muncea din greu, la limita îmbolnăvirii, alternând frica de pedeapsă cu dorința de a fi mângâiată părinteşte pe creştet, iar recompensa era fie o atitudine de superioritate, fie o tocmeală ca la piață (cât de mult ura asta), fie un refuz tranşant.
Am ajuns acum la fel ca ea, încerc să fac cât mai mult şi cât mai bine, doar-doar m-o băga cineva în seamă…..

Simt, vreau, trebuie să aştern pe hârtie povestea mea despre aceşti ani, nebuni şi frumoşi, să scriu despre personajele printre care am trăit pentru ca ele să nu piară odată cu mine, pentru că mă simt la capătul puterilor, un om ajuns la sfârşitul vieții înainte de vreme.
Uneori scrisul eliberează, ştiu că mi-ați spus asta demult, la începutul terapiei. Spuneați că mă pot elibera de aceşti "demoni interiori" scriind, că pot resemnifica aceste experiențe, că nu va muri decât partea cea mai puțin importantă din mine şi că îmi pot regăsi forța şi entuziasmul la un nivel profund. E ca atunci când pânza freatică de suprafață seacă şi trebuie

să forezi la câteva sute de metri pentru a-ţi cupla alimentarea cu apă la o pânză freatică de adâncime.
Ieri, amicul Explozian îmi spunea că mă interesează prea mult părerea celorlalţi, aşa că el crede că ar fi bine să renunţ la impulsul de a avea o imagine bună în ochii celorlalţi.
E una dintre obişnuinţele cele mai vechi, are câteva decenii, dar îmi creează într-adevăr probleme! Chiar m-a scos din circulaţie! Şi nu am de ales, trebuie să renunţ la ea dacă vreau să trăiesc!

Nu eu am fost ţinta tiranilor din viaţa mea, ci această proastă obişnuinţă! Ei nu erau decât reflexii amplificate ale acestei atitudini: de a face totul pentru a fi admirat!
Am fost obligat de Providenţă să întâlnesc aceste persoane tocmai pentru a vedea cum poate ajunge cineva care perseverează pe calea aceasta! Ultima perioadă a fost plină de **dez-amăgiri** venite chiar din relaţiile în care am investit mult timp, multă energie, în care am pus mult suflet. Făcusem asta pentru a-mi crea o imagine mirifică în ochii lor şi am constatat că ei nu mă percep nici măcar la nivelul la care sunt, cu atât mai putin la superlativul pe care îl visasem. Mare dezamăgire!
Hotărăsc ca de mâine dimineaţă să ţin un jurnal în care să notez ce simt, ce se întâmplă şi ce gândesc despre acestea şi merg la culcare.

***

Dimineaţa următoare (august 2009 ?)
Îmi amintesc ce am visat! Vorbeam cu un colonel de poliţie şi îl tratam de sus, mă simţeam mult mai important decât el! Voiam să-i propun o colaborare dar am renunţat când mi-a spus că are psihologi în poliţie, cunoaşte furnizori de teste şi că nu are fonduri.
La trezire m-am mirat că îl tratam, în vis, cu atâta superioritate pe un om care a reuşit în viaţă. În timp ce mă bărbieream mi-a trecut prin minte că am devenit, în ultimii ani, tot mai suficient, tot mai îngâmfat, dar fără să fiu conştient de asta.
Îngâmfarea a compensat scăderea continuă a autostimei mele! Pe măsură ce îmi pierdeam respectul faţă de mine pretindeam tot mai mult stima şi preţuirea celorlalţi!
Şi chiar am întâlnit, în ultimii ani, persoane care pe măsură ce "dădeau tot mai mult cu bâta în baltă" pretindeau tot mai mult respect (o învăţătoare, o colegă ce se crede foarte respectabilă şi altele). Cu ocazia asta am aflat unde se află entuziasmul meu: îl crezusem o fântână secată, dar el este de fapt, blocat de bolovanul din ce în ce mai mare al autosuficienţei! Oare se poate muri din asta?
Dacă mă bazez pe cele trăite zilele trecute pot spune: Da, cu siguranţă!

Ieri a fost joi şi s-a sărbătorit o săptămână de la Schimbarea la Faţă a Domnului, iar mâine e sărbătoare mare: Adormirea Maicii Domnului. Folosesc aceste repere pentru a da dead-line-uri transformărilor interioare, e felul meu de "a dansa" cu schimbarea! Ziua de ieri a fost deosebit de grea: mă dureau muşchii şi articulaţiile, simţeam că îmi crapă capul de durere. Am încercat să mă liniştesc sau să adorm şi nu am reuşit. Aşa că am început să scriu despre cei 10 ani petrecuţi în PiloRex (I.S.F.) şi am început să mă simt mai bine. Ajuns acasă am refuzat o invitaţie de a ieşi în parc, am cinat, am băut o bere zappând telecomanda şi am continuat să scriu. Apoi a sunat o vecină cu care suntem prieteni şi mi-a spus că vrea să-şi ia rămas bun pentru că pleacă din Big City, definitiv. A venit cu bere, noi am pregătit gustări, ne-am aşezat pe fotolii şi i-am spus că ne pare rău că pleacă. Ne-a spus că îi este tot mai greu

să trăiască în Big City, că s-a săturat de compromisuri şi s-a hotărât să se întoarcă în oraşul natal. Sfătuită de duhovnic, s-a rugat şi lucrurile s-au aranjat de la sine aşa că mâine, de sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, se va instala în noua casă din oraşul ei natal. Spunea că degeaba trăieşti în Big City dacă nu ai timp şi bani pentru a te bucura de viaţa culturală şi de celelalte oportunităţi! Acolo va avea acelaşi salariu, preţurile sunt mai mici, va fi mai aproape de natură şi de părinţi.
Am întrebat-o de câţi ani locuieşte în Big City.
- De zece ani, mi-a răspuns ea.
- Bănuiam că trăim o experienţă asemanătoare! Amândoi am luptat câte zece ani să supravieţuim într-un mediu ostil, în care nu aveam pe nimeni (ea în Big City, eu în faimosul PiloRex), amândoi am făcut compromisuri, amândoi ne-am simţit uneori la graniţa alienării. Şi iată că tu ţi-ai gasit calea!
- Îţi aminteşti Alchimistul, m-a întrebat ea.
- Da.
- Ei bine, poate că drumul vieţii noastre e circular şi ne aduce acolo de unde am plecat!
- Da, aşa este …. Sper să-mi ajute bunul Dumnezeu să îmi regăsesc şi eu Calea, mai degrabă prospeţimea şi bucuria de a trăi.

După ce pleacă ea **hotărasc**:
1. Renunţ la frică şi la autosuficienţă! Nu sunt obligat să îmi creez o anumită imagine în ochii celorlalţi, fiecare poate să mă vadă cum vrea sau cum îi permite dotarea lui naturală.
2. Renunţ la a mai sili oamenii să evolueze şi la conceptul de evoluţie în grup. Fiecare are ritmul său propriu şi mă angajez să îl respect!
3. Renunţ la frică, la teama de ce vor spune ceilalţi, la teama de consecinţe, la teama că voi fi agresat dacă altcineva se supără pe mine. Am dreptul să fiu eu însumi şi să mă exprim liber, iar ceilalţi sunt obligaţi să îmi respecte acest drept, acest atribut al libertăţii mele.
4. Renunţ la a-i disprețui pe ceilalţi, ca mijloc de autoapărare sau de întărire a autostimei, renunţ să pretind că sunt mai bun decât unul sau altul sau că sunt mai drept în faţa lui Dumnezeu! Doar Dumnezeu ştie cine este drept! Îi tratez pe ceilalţi cu respect şi solicitudine!
5. Renunţ la îngâmfare şi la tendinţa de a mă socoti mai presus de ceilalţi datorită nobleţii familiei în care m-am născut sau datorită eforturilor personale. Ups! Se pare că îmi e cam greu….
Fiecare om este un Univers cu propriile-i cordonate, aşa încât este foarte greu, dacă nu imposibil, ca un om să-l cunoască cu adevărat pe altul! De aceea, singura atitudine potrivită este: mă respect pe mine, îi respect pe ceilalţi şi îngenunchez în faţa lui Dumnezeu! Doar Creatorul ştie ce plan are cu fiecare creatură şi cât credit îi oferă!
6. Renunţ la pretenţia că aş fi vreun Învăţat, vreun Maestru sau vreun Ucenic Avansat şi la ideea că nu mai am nevoie să trec prin iniţieri sau că nu mai am nimic de învăţat de la alţii! Această idée m-a "ajutat" să stagnez!

În orice moment viaţa ne poate cere să jucăm un rol de maestru sau unul de ucenic, "curgerea" însăşi (lumea aceasta este un proces, o curgere, o înlănţuire de evenimente) ne solicită un rol sau celălalt! Dacă noi vrem să jucăm un singur rol, cel de Maestru (de fiinţă care le ştie pe toate), rămânem blocaţi între pietre sau eşuăm pe mal aşteptând valul salvator care fie nu vine, fie ne loveşte întâi de fundul apei şi apoi ne ridică!

Voi începe să studiez astrologie, numerologie, chiromanţie etc. pe care le voi folosi pentru informaţii suplimentare şi fun. Continui să respect unicitatea şi nevoile fiecărui pacient, iar atunci când nevoia sa de schimbare sau de vindecare este reală, voi lucra cu el până când îi voi deprinde limbajul intern şi-l voi ajuta să se reprogrameze!

Sâmbătă dimineaţa
Axiome:
- Sunt bucuros de orice îmi oferă viaţa!
- Mă adaptez împrejurărilor, situaţiei, momentului!
- Răbdarea e o virtute – o cultiv!

Luni
O schimb pe colega Torny, stă doar 2 1/2 la serviciu, între 7 şi 9.30, pentru că mai are un job unde merge între orele 10-17. Pozează iar în victimă, mă sileşte să-i plâng de milă… E "singură pe lume", tocmai a terminat divorţul şi plăteşte rate pentru despăgubirile pe care i le-a acordat lui la partaj, încrederea i-a fost trădată şi înşelată (ce mult seamănă cu ceea ce simt eu), se simte foarte rău fizic etc. O compătimesc, dar nu îi ajunge! Până pleacă îşi varsă toate nefericirile în faţa mea, dar nu am voie să zic nimic, pentru că ea nu are nevoie de preot sau de terapeut. Vreau să zic ceva, nu pot pentru că ea ridică vocea de zbârnâie cladirea! În fine, pleacă, Slavă Domnului!
Fierb… sunt plin de furie, tot ce nu i-am putut zice despre ea îmi stă în gât, ca un dop. Sunt ca o oală sub presiune! Hotarăsc să mă eliberez scriindu-i un pamflet! Iată-l:

Balada Tornadei Spumegânde
De şapte ani, cu veselie, tu-ţi baţi joc de meserie,
Zici c-ai pile foarte mari: Directori şi Generali,
Toţi bărbaţii din parcare, toţi, te cred o vrăjitoare,
Şi când le arăţi chiloţii, fug de parcă au dat hoţii.

Îi numeşti doar "boi" sau "vite"
Oare cât vor mai permite?
Pe noi ne manipulezi,
Sigur nu ne crezi mai breji.

Tu pe toţi i-ai "cumpărat",
Ce păcat că s-au lăsat!

Stai ascunsă-n valea seacă cu piloiu scos din teacă,
Gloanţele ţi-s capsulate, cu frustrări nenumărate,
Silicoane la balcoane, botox, tanga si jamboane
Dar ai un parfum dulceag şi alungi orice "briceag"!

Ufff, m-am "răcorit"!

Îi citesc " poemul" lui Ian şi nu pare mulţumit! Îmi cere să caut asemănări între mine şi Torny. Nu găsesc niciuna! Îmi trece prin minte să întrerup prieteno-terapia cu el!
Dar începe să mă întrebe despre simptomul meu de copil nedorit şi îmi captează atenţia.
- Nu ştiu de ce mi-am făurit legenda de copil nedorit, nerecunoscut, poate e un fel de masochism sau un fel de carapace ce ascunde altceva. Mă simţeam neintegrat, inferior celorlalţi, rejectat de ceilalţi.
- Şi era adevarat?
- Întrucâtva, da!
El tace.

- Poate că de la mine a pornit, încep eu să recunosc. Poate că eu îi respingeam din start pe ceilalţi ca necorespunzători, adică proiectam asta pe ei, apoi interpretam răspunsul lor ca pe o respingere apriorică a mea. Ceilalţi sunt de vină, pardon *erau* de vină! O fi asta vreo moştenire de familie sau vreo achiziţie din mica copilărie?
- E important de unde provine?
- În realitate, nu, dar e un prilej de a pasa răspunderea altcuiva sau de a vindeca ceva pe care alţii nu au reuşit… Un prilej de împăunare!
- Dar alţii, cei la care te referi, aveau pregătirea şi experienţa ta?
- Firește că nu! Ahaaa…. înţeleg!
- O.K. La revedere!

Pe drum îmi amintesc ce povestea mama despre prima persoană pe care am respins-o. Eram la maternitate, ea nu avea suficient lapte şi mă hrănea cu biberonul. O colegă de salon care avea prea mult a încercat să mă pună la sânul ei, în lipsa mamei. Nu a reuşit şi am urlat din răsputeri! Am avut dintotdeauna un miros fin şi cred că nu mi-a plăcut cum mirosea acea persoană. Sau pur si simplu am respins-o pentru că mama o considera inferioară! Până în adolescenţă eram foarte ataşat de părinţi şi mă străduiam să le fac pe plac. Aceea a fost perioada în care tata m-a învăţat ceea ce credea că trebuie să ştiu pentru a reuşi în viaţă. Apoi am intrat mai mult în sfera de influenţă a mamei, o persoană mult mai mobilă şi mai descurcăreaţă decât tata. Voiam să parvin, să am o viaţă mult mai uşoară decât a părinţilor mei, dar făcând lucrurile în felul meu, nu aşa cum ar fi vrut mama! Nu aş fi putut realiza nimic însă, fără sprijinul lor afectiv! De aceea le-am prezentat planurile mele în "culorile lor preferate", le-am cosmetizat ca să fie pe placul lor. Nevoia mea de contopire fuzională cu o altă persoană era contrabalansată în planul inconştient de o teamă atavică de a nu fi înghiţit, digerat înlăuntrul celuilalt! Aşa încât mă trezeam acţionând într-un mod care şoca, cu o duritate implacabilă, şi asta tocmai când celălalt se credea stăpân pe situaţie! Se pare că am avut experienţe asemănătoare eu şi soţia mea (mama ei nu-i respecta nicio graniţă până când m-a întâlnit pe mine) numai că, în timp ce eu mă purtam nebuneşte pentru a nu fi capturat, ea îşi construia o cetate inexpugnabilă şi îi disprețuia pe cei care o asaltau periodic.

Fuziunea duce la pierderea identităţii şi nu este benefică în nicio relaţie interumană: nici cu părinţii, nici cu copii, nici cu partenerul de viaţă sau de făcut sex! Există momente fuzionale în timpul actului sexual, însă după aceea e necesară separarea partenerilor pentru un anumit timp. Înţelepciunea multi-milenară indiană, la fel cea chinezească, reglementează cu strictețe acest lucru! Altfel, destul de repede, apare rutina şi dezinteresul, scade atracţia şi … se sfârşeşte relaţia!

Observ că manifest încă acest comportament ambivalent: de a mă lăsa atras într-o relație fuzională şi de a o respinge apoi brusc şi categoric, în relația cu Ian, cu soacra mea, cu mama şi bineînțeles cu Torny.
Mă întrebam zilele trecute de ce atrag femei bolnave psihic, persoane border-line dispuse să ofere multă "dragoste" (adică să mă hărțuiască la nesfârşit). Ei bine, nu dragoste e cuvântul potrivit, ci o succesiune de afecte puternice atât pozitive, cât si negative în genul "văduvei negre" sau al reginei care îşi alege câte un tânăr ostaş în fiecare seară, îl istoveşte până dimineața, apoi pune să i se taie capul. Imaginează-ți aceste afecte ca pe o aglomerare de bolovani în spatele unei uşi. Atunci când se deschide uşa, bolovanii se rostogolesc haotic peste cel aflat în calea lor. Aşa sunt grămezile de afecte!

Să ai multe afecte nu înseamnă că ai un sentiment, aşa cum dacă strângi mult polen nu înseamnă că ai miere! Dragostea presupune maturitate nu aglomerare, te învăluie ca o adiere, nu te strânge ca un lanț, înseamnă libertate nu obligație, dărnicie nu datorie….
De exemplu, acum un an o colegă de branşă a făcut o pasiune fulger pentru mine şi mi-a fost destul de greu să ies dintr-un scenariu pe care îl construise pentru amândoi. Aflată într-o relație de co-dependență cu soțul, încerca să mă atragă în "căsnicia ei deschisă" şi s-a simțit rănită de lipsa mea de înțelegere pentru sentimentele şi dorințele ei. Cu numai doi ani în urmă nu-mi dorisem şi eu acelaşi lucru cu Herra Ucenica, la nivelul unei fantasme care mă acapara tot mai mult? Ținusem oare seama de dorințele şi de sentimentele celor două femei pe care voiam să le includ în acest joc amoros? Nu! Ei uite, de-asta atrag "femei bolnave", adică acele persoane care îmi reflectă prostiile cărora le permit să mi se cuibărească în cap! Crede-mă, am aflat pe propria piele ce este patima!

Aflu nişte informații neplăcute despre persoane care s-au autopropus în fruntea psihologilor români si le dedic un pamflet:

Examen la psihologie enurezică
- Student emerit Bulică!
- Da, Doamna Profesoară!
- Ai nota 10 că tot îmi eşti şi pacient, dar ia spune ce simptome are persoana care a desenat figura asta? Şi îi arată desenul unei figuri feminine.
- Are narcisism, Doamna Profesoară, se îneacă "emeritul" de emoție. Şişşi.., se bâlbâie fericit de cinstea acordată, agresivitate, vanitate, sexualitate excesivă, sadism oral, anal şi verbal, respingerea sexualității normal consimțite ..ăă..
- Foarte bine! Foarte bine! Ai 10 cu plus şi felicitări, Bulică! Îți vei păzi colegii în timpul examenului drept răsplată! Ştiam eu că eşti genial, că de-aia te-am făcut student emerit şi asistent al meu deşi eşti încă student! Acuma hai vino şi du-mi olița afară!
- Da ce tare seamănă femeia din desen cu profa, şopteşte un student.

17.08.2009
Azi s-a intors Torny din concediu! Tocmai îşi citea mailurile şi găsise ce îi scrisesem eu după ultima discuție față în față. Îmi spusese atunci că, de se va face restructurare, va rămâne doar ea, pentru că în lumea asta doar pilele contează şi ea le are pe cele mai tari!
Mă jignise foarte tare şi plecase înainte de a primi replica mea. De-a doua zi era în concediu aşa că i-am dat replica pe mail.

Draga mea Colegă,

Iată ce s-a întamplat în lipsa mea (când am fost în C.O.) şi mă afectează acum (când eşti tu în C.O.):

- *Şeful îmi cere o raportare minuțioasă şi precisă. Trebuie să folosesc înregistrările pe care tu le-ai făcut neglijent şi incorect – cu numere sărite, cu dubluri şi cu date incomplete. Sunt un bun coleg, nu îmi stă în fire delațiunea! Ce pot să fac? Să îmi asum, împreună cu ceilalți colegi, neglijența şi dezordinea şi să primesc, cu stoicism, mustrările! Aşa o să fac! Adică o să continui să fac asta!*
- *Apropo, directorul a aflat, cu titlu anecdotic, despre dimineața în care ai ajuns prima la serviciu şi ai realizat că ți-ai uitat cheile acasă. Ai făcut atâta tărăboi în fața uşii închise de s-au strâns toți salariații ca la circ. Iartă-mă, nu mi-am imaginat niciodată că voi face parte dintr-o trupă ambulantă de circ. Mai mult, mi s-a povestit cu lux de amănunte, cum ai cerut să te introducă pe fereastră, te-ai urcat pe scară, iar masculii feroce ai firmei ți-au admirat, în voie, rădăcina coapselor! Deşi ne-am întâlnit înainte de a pleca tu în concediu şi mi-ai servit o droaie de gunoaie, nu mi-ai spus nimic despre întâmplarea asta. Îți mulțumesc că mi-ai oferit ocazia unei culegeri de folclor corporatist!*
- *Tot ca un fapt divers îți comunic decizia conducerii de a schimba numele firmei în "La Boii, Dobitoacele şi Piloasele" S.A. Ai folosit atât de des aceste etichete încât colegii au decis să şi le asume! În aceeaşi ordine de idei, aflând că "nu vei pleca din firmă nici moartă", indiferent de situația financiară a firmei, primăria a decis să reboteze strada pe care se află sediul firmei: Bulevardul Mausoleului. În sediul firmei se vor construi două camere frigorifice cu pereții de sticlă – una pentru tine şi alta pentru directorul Sabordoru – în care să fiți păstrați după moarte şi va deveni obiectiv turistic introdus în turul oraşului.*
- *Ah, era să uit condimentul perfect pentru concediul de odihnă (al tău, fireşte, că într-al meu m-ai bombardat într-una telefonic cu mulțimea de necazuri ce veneau spre tine!) Marea ta Pilă – Directorul Vânt Chioreanu – care îți promisese odihnă veşnică în firmă, se odihneşte, de curând, în resortul de lux al Penitenciarelor. Aşa încât, dacă ai de gând să te întorci în firmă cu atitudinea "jemanfishistă" mai bine rămâi acasă, firma te va plăti oricum.*

P.S.: Dacă nu înțelegi ceva din mesajul asta să ştii că nu e vina mea, poate fi o lipsă de educație sau o vină a părinților tăi, dar nu vreau să intru în detalii. Am gasit desktopul virusat aşa încât nu am reuşit să îți trimit prima variantă a acestei scrisori, explicită şi necenzurată, scrisă într-un limbaj pe care l-ar înțelege orice "bou" sau "dobitoc". Întârzierea datorată devirusării a permis Pedanteriei mele să brodeze acest răvaş adresat Isteriei tale!
Îmi cer scuze încă o dată şi te aştept cu gânduri bune (demisia).

Hotărât să îmi văd doar de treburile mele, mă retrăsesem în camera de meditație, citeam un Acatist şi ascultam Ave Maria de Schubert la căştile mp3 playerului. A bătut frumos la uşă şi mi-a cerut, m-a rugat, să îi acord câteva minute ca să discutăm "mailul injurios".
Am mers în sala cea mare şi s-a dezlănțuit. De câte ori ridica tonul începeam şi eu să strig. Hotărâsem să o oglindesc cât mai fidel. Vorbea fără oprire, ca şi cum un volum imens de cuvinte se aflase până atunci în spatele unui baraj care tocmai se rupsese. A trebuit să bat cu pumnul în masă ca să-i opresc alunecarea către o criză de isterie. A început să se liniştească şi am încheiat discuția într-o notă moderată, fără amenințări, o acceptare a stării de fapt, puțin dezgust şi gata. Se făcuse ora 10, trebuia să ajungă rapid la celălalt serviciu!

18.08.2009
Astăzi am stat în "silenzio stampa". Am ajuns pe la 7.19, cu vreo zece minute înaintea ei. Deschideam geamurile, am văzut-o venind şi m-am retras în camera de meditație. Două saluturi scurte, unul de venire, altul de plecare şi atât. Am avut la examinare un lucrător ceva mai temător din comuna Chiajna şi apoi un altul din Zona Est. A fost plăcut pentru că erau atenți şi comunicativi.

Cred că realizarea mea din ultima perioadă este că am exclus toate persoanele fuzionale din preajma mea, că le-am pus granițe, în fine că am creat o distanță între mine şi ele. Şi eu am fost o persoană fuzională: cum îmi plăcea o persoană de sex opus, cum începeam să visez, să îmi doresc să fuzionez cu ea. Problema asta o avea şi prietenul meu Ian Peter Pan (Swami "Sri Aurobindo", cum îi zicem în glumă) numai că el ar fi fuzionat şi cu mine dacă i-aş fi permis. Noroc că şi-a găsit un socru care îmi seamănă, o femeie cinstită care îl iubeşte şi un loc de muncă în care poate înțelege multe despre sine! Cred că a reuşit sa învețe ceva de la mine: să nu permită nimănui să-i distrugă identitatea! Adică să se accepte aşa cum este şi să se dezvolte prin efort personal.
E un proces lung şi greoi, dar va obține în mod real ceea ce şi-a dorit întotdeauna: statut şi poziție socială. Până acum era dispus să înglobeze orice persoană care îi suscita interesul, care avea acele calități pe care el şi le dorea pentru sine, purtându-se ca un simbiot evoluat care a ales să aducă lumina spiritului unei gazde puternice, dar primitive.

Torny seamănă cu soacră mea şi amândouă m-au ajutat să înțeleg inutilitatea "descendenței nobiliare". Un bun exemplu ar fi şi un fost ministru al culturii care se declara "mandarin". Ei bine, un astfel de mandarin nu aş vrea să fiu, prefer să rămân portocal! La începutul anilor '90 am început să trăiesc acest vis diurn şi fantezist de noblețe scăpătată.

- Câte dintre persoanele fuzionale pe care spui că le cunoşti au realizat ceva în viață, mă întreabă Ian, în sensul de a se simți împlinite?
- Niciuna, îi răspund. Toate suferă, nu au cariere, nu şi-au realizat potențialul şi îi țin pe cei apropiați în tensiune, sub presiune!
- Cât timp?
- Cât rezistă!
- Crezi că aceste persoane "dau rateuri" în momentele cheie ale construirii carierei pentru că şi-au pierdut un părinte investit semnificativ sau un partener de fuziune?
- Nu! Aş zice că, dimpotrivă, dispariția aceluia a eliminat presiunea de a urma cariera respectivă şi că, dacă nu ar rămâne blocată la nivelul fantasmelor de vinovăție, persoana în cauză şi-ar alege acea carieră care să i se potrivească întrutotul.

- Aha!
- Persoanele astea au un sistem emoțional imatur, blocat probabil în stadiul separare/individuare, adică individuarea a continuat, dar separarea s-a oprit. Ele îşi construiesc relațiile într-un mod infantil, comunist, de genul "punem cu toții aici şi ia fiecare cât are nevoie".
- Vorbeai despre o persoană care a găsit "locul ocupat" când a încercat să se reapropie de mamă…
- Da, am citit despre aceste stadii şi ultima subetapă a stadiului individualizare/separare era reapropierea, ea se produce atunci când copilul are între 16 si 24 de luni. El explorează şi se întoarce la mamă unde se simte în siguranță. Dacă mama aşteaptă un alt copil, aşa cum s-a întâmplat în cazul meu, ea nu are suficientă disponibilitate, iar copilul va căuta, uneori toată viața, această "oază sigură". Poate va ajunge să creadă că nu e "aşa cum ar trebui" şi va încerca mereu să-i facă pe plac mamei sau va deveni un rebel încercând mereu să-şi demonstreze independența.

Citesc "Povestea vieții mele" de Jacob Levy Moreno. El spune la pagina 122: "Nu suntem cu adevărat conştienți că, rolul savantului obiectiv a fost modelat după ideea Creatorului imparțial al lui Spinoza. Precum se presupune că judecățile lui Dumnezeu ar avea o validitate impersonală, tot aşa şi ale savantului. El nu trebuie să vrea ca Soarele să graviteze în jurul Pământului şi nici Pământul în jurul Lunii. El nu trebuie să vrea ca Universul să dăinuie în veci sau să piară la asfințit. El nu trebuie să vrea să se nască doar oameni buni şi drepți. El nu trebuie să vrea ca doar oameni urâți şi proşti să se nască.
… El este obiectiv, neutru, neimplicat. El este cel care înregistrează imparțial evenimentele pe măsură ce ele au loc.
Acest Creator atoatecuprinzător şi imparțial, Dumnezeul lui Spinoza, a fost modelul acceptat al savantului care a explorat lumea fizică, dar El nu a fost adecvat pentru nevoile savantului care explorează societatea, cel puțin nu în întregime. Atâta timp cât cel care studiază ştiințele sociale era un contabil şi un demograf pedant, un statistician vital şi un economist naiv, modelul se potrivea. Dar îndată ce începea să fie preocupat de "Noi", adică de colectivitățile de actori, modelul avea nevoie de o extindere……. "
Simt nevoia să citez şi următorul pasaj: *"Cel mai măreț model de "obiectivitate" conceput vreodată era ideea Creatorului, a unei ființe care cunoaşte şi simte cu Universul fiindcă El l-a creat, o ființă fără limite în abilitatea sa de a pătrunde toate fațetele Universului şi de a rămâne nepărtinitor."*

Jocul de-a Dumnezeu: anonimitate, spontaneitate, creativitate.
Jostein Gaarder, în Lumea Sofiei, Editura Univers, 2009, p. 222 scrie: *Pentru Spinoza, Dumnezeu nu este cineva care a creat odinioară lumea şi care de atunci stă în afara creației sale. Nu, Dumnezeu este lumea. Uneori, el se exprimă şi puțin altfel. El subliniază că lumea este în Dumnezeu….*
Baruch Spinoza, 1632-1677, şlefuitor de lentile şi filosof olandez. A fost expulzat din comunitatea evreiască din Amsterdam pentru erezie. Spunea că numai nişte dogme rigide şi ritualuri goale țin în viață iudaismul şi creştinismul. A fost primul care a aplicat o metoda "istorio-critică" de cercetare a Bibliei.
Ha, Ha, pare un precursor al celor de la National Geografic care promovează new-age-ul mai dihai decât biserica scientologică! A devenit o modă acum ca pe fondul unor imagini sau

sunete din natură să se insinueze un anumit gen de muzică psihedelică, am găsit chiar aseară o mulțime pe Google dând search pe cuvântul: relaxare. Cauți ceva relaxant, un mix de imagini şi sunete naturale şi te expui unor experimente cel puțin imorale! Aviz amatorilor!
Spinoza a contestat că Biblia ar fi inspirată de Dumnezeu în totalitatea ei, până la cel mai mic amănunt, cu literă şi virgulă.
Ei bine, dacă accept să resping Biblia şi să privesc critic iudaismul şi creştinismul, de ce aş face altfel cu toate curentele care promit dezvoltare personală, dez-integrare în Absolut, nemurire, mântuire etc.? Doar pentru că au un marketing mai bun?

21.08.2009
Nu ştiu cum s-or fi simțit alții (Moreno, de exemplu), dar pe mine " jocul de-a Dumnezeu" mă epuizează! Moreno spunea că alterna perioadele de sexualitate dezlănțuită cu perioade de ascetism în care se juca de-a Dumnezeu. Lăsând la o parte tendința lui excesivă de se lăuda, am auzit şi alte voci spunând că exacerbarea spiritualității provoacă un fel de impotență temporară.
O fi acesta un mod de a spune că forța creatoare din testicole poate fi consumată în actul sexual sau poate fi păstrată şi transmutată în vitalitate? Sau, mai degrabă, că "jocul de-a Dumnezeu" consumă toate resursele (de vitalitate) disponibile?

22.08.2009
Vorbeam pe la miezul nopții, pe mess, cu un cunoscut care studiază pe cont propriu geometria sacră şi mijloacele psihedelice: plante, substanțe, sunete. Îi spuneam că psihologul nu îți răspunde la întrebări, ci te ajută, te determină să-ți pui întrebări. El îmi spunea că şi-a răspuns la unele întrebări doar prin faptul că a vorbit din când în când cu mine. M-am bucurat că i-am putut fi de folos.

În dimineața asta însă a început să mă chinuie o întrebare: Oare sunt atât de "căzut" încât nu îmi pot da răspunsuri la întrebările fundamentale?
Oare am greşit undeva, pe parcurs, lăsându-mă influențat de alții: de dictonul unui profesor, de viziunea limitată a lui Ian, de comportamentul seductiv-jemanfişist al lui Torny, de rigurozitatea năucă a Savantei, de blazarea Deprinei, de fuga din țară a colegei *la fillette,* de imaginea pe care cei apropiați o aveau despre mine ….
Greşit! Mă zbat pe nivelul ăsta de înțelegere de câteva luni (ba, de câțiva ani, ai mormâi tu în barbă) şi nu se întrevede nicio ieşire!
Mi-am reglat relațiile plătind pentru umilința îndurată fiecăruia dintre vinovați şi tot nu m-am liniştit.
Acumulasem multă frică în adolescență, fiindcă am fost nevoit să mă descurc de unul singur şi nu voiam să devin soldatul nimănui, nu voiam să fac parte din nicio gaşcă. Aşa că, am luat şi dat bătaie ca lup singuratic încercând să-mi construiesc o gaşcă a mea.
Mă purtam ca un protector al celor slabi şi încercam să-i organizez, aş fi vrut ca doar cei răi sa fie victime! Era la modă pe atunci dihotomia: bun/rău.
În ultimii ani, am prins din nou curaj şi i-am pus la respect pe cei care abuzaseră în trecut încălcându-mi teritoriul doar pentru că nu avusesem curaj să mi-l apăr.

27.08.2009

Cotcodac! Cotcodac! ….. găina a făcuuut un ouuuu…

Nesimțita de Torny, pe care am gasit-o în birou pe la 7.55 (azi nu m-am străduit să ajung la timp) făcuse cafele şi vărsase apă, zahăr şi cafea pe masă şi pe podea, murdărise toate cănile şi acum stătea mulțumită picior peste picior la computerul ei. Îşi băuse cafeaua în cana mea şi apoi stinsese mucuri de țigară în ea. Nu e prima dată! Nici vorba bună, nici scandalul nu o pot determina să se poarte altfel.

De marți, ieri a lipsit fiind miercuri, se îmbracă în alb, o ținută sport cu bluză şi pantaloni bufanți şi are un aer ne-țesălat, ne-fericit, ne-mulțumit, ne- …

După ce a plecat, pe la 9.45, am intrat în birou şi am pornit ventilatorul ca să scoată fumul de țigară. A fumat iar vreo 10 țigări şi miroase groaznic. E clar că iar începe să o ia razna!

Iată că are nevoie de ajutor şi eu refuz să i-l ofer. Dar pentru ce sunt eu vinovat că are ea probleme? Cum aş putea să o ajut fără să-i devin coş pentru gunoaiele emoționale?

Ce, pot lua eu decizii în locul ei? Sau îi pot lărgi capacitatea de conştientizare?

În trecut aş fi zis " da" fără nicio ezitare şi nu doar pentru ea, ci şi pentru Ian sau pentru altcineva! Dar ei s-au schimbat foarte puțin, de fapt şi-au schimbat doar comportamentul, l-au cosmetizat, şi-au "cizelat nevroza" cum ar spune un psihanalist. Asta se întâmplă oamenilor care nu respectă munca: a lor sau a altora, pentru că altfel ar înțelege că un om simplu care sapă gropi, care montează şine etc. nu este un "bou" sau o "vită", ci un om ai cărui părinți nu au avut bani să-i plătească meditații nesfârşite şi o facultate particulară!

Nici nu i-au cumpărat apoi o "sinecurică", adică un post lejer ca să aibă de unde se întoarce acasă, o armată de fini şi relații şi nici nu i-au oferit în dar disprețul pentru oamenii fără studii. "Parazitul" ăsta e vechi în familia lor şi poate fi descris de o remarcă făcută de naşa ei. Aceasta îşi plimba câinele pe bulevard şi îl apostrofa să-şi învingă natura (câinele era bătrân şi virgin) şi să nu mai amuşine maidaneze pentru că-s din altă categorie socială!

Îmi pun câteva întrebări retorice:

- Ce ar face diferența între oameni dacă ar dispărea categoriile sociale, "castelele" şi averea?
- Cum s-ar descurca atunci mulțimea de burduhănoşi care trăiesc din "combinații"?
- Dar looserii "de familie bună" care sprijină cluburile şi cheltuiesc echivalentul unui salariu mediu pe economie doar pentru ierburile pe care le fumează?

Nu sunt adeptul comunismului, dictaturii, tiraniei, dar nu pot fi de acord nici cu exploatarea cinică a celorlalți!

Oare acesta este "lanțul meu de flori"?

Ian spunea: " ştii că este mai greu să rupi un lanț de flori decât unul de fier?" şi avea dreptate! Cum ai putea să rupi un accesoriu decorativ, atât de frumos, care te face să arăți minunat etc. Nici nu mai contează că te ține legat de un gard pentru că îți spui că poți să-l rupi oricând vrei!

E ca şi cum ai fi tras un pui de somn lângă un gard viu şi te-ai trezit înconjurat de ghirlande de flori. " – Vai ce minunat eşti împodobit, vor spune unii. Să nu cumva să-l rupi! "

Am făcut o cură de filme cu Pierre Richard, apoi cu Michele Mercier - foarte senzuală în Angelique, Marisa Tomei recitând " This is true my love" … O mică evadare… în visare!

Capitolul 2
Lupta cu fantomele. Însingurarea.

Încercând să-mi reglez contabilitatea imaginii de sine am optat pentru însingurare. Nu vreau să mai preiau vreo grijă sau vreo "idee creață " de la vreun cunoscut! Adică trec printr-o perioadă în care îmi fac curat în gânduri, în atitudini şi în comportament, e un moment în care arunc "balastul" (gândurile, atitudinile şi comportamentele acceptate de la alții doar pentru a crea sau a menține relația). Mă descurc singur, fără susținerea afectivă a altora, le-am spus celor din familie să se abțină de la comentarii altfel îi voi evita şi pe ei o perioadă. Evit messengerul, telefonul, îmi văd doar de serviciu şi de casă.
Sunt zile în care oftez după momentele petrecute cu prietenii sau după chiolhanurile gen "fără număr" prezidate de Torny, după o cafea baută cu colegii, dar mă țin tare.
Am destulă determinare şi nu vreau să aştept un alt moment prielnic!
De anul trecut mi-am revizuit sistemul de valori. El este fundația, structura pe care vreau să construiesc acum! A durat cam un an de zile verificarea lor şi curățarea de adaosuri.
Un astfel de adaos îl reprezintă calificarea unei fapte în funcție de volum şi de necesitate. E ca şi cum ai spune că, dacă un om sărac fură o găină acela nu e furt pentru că: e sărac, găina nu costă mult, iar lui îi era foame. Este exact modul de gândire care a susținut toată hoția din 1989 încoace: muncitorul era sărac şi fura cu sacoşa, directorul era şi el sărac şi fura cu pixul pe hârtie. Acum mulți dintre acei muncitori fac demonstrații în fața Guvernului sau îşi vând votul pe o sacoşă cu mâncare şi băutură, iar fostul director priveşte cu nostalgie blocurile ridicate pe terenul vândut de el unui dezvoltator după ce valorificase toate instalațiile la fier vechi. Îşi aminteşte şi acum câți oameni politici a ridicat cu banii luați pe fabrică.

Cam aşa stau lucrurile cu valorile: le ai sau nu le ai! Nu poți fi parțial cinstit şi să te crezi cinstea întruchipată!

Îmi doresc ca la sfârşitul acestei perioade să fiu acceptat de ceilalți aşa cum sunt, să pot spune lucrurilor pe nume, să mă pot exprima liber fără teama că un amic s-ar putea simți jignit. Ştiu că risc să exagerez, însă mai am în jur câțiva profitori şi vreau să plece de bunăvoie sau să mă scoată de pe lista lor cu posibile gâşte de jumulit. Pe de altă parte, ştiu că oamenii din jurul meu au racilele lor, fiecare are câte ceva în comun cu fantomele din trecutul meu însă **ei nu sunt fantomele**!
Iată că încep să înțeleg! Dacă am fi într-un cinematograf şi ne-ar deranja petele care se văd pe ecran atunci când se proiectează filmul, nu curățarea ecranului ar trebui să ne preocupe, ci a lentilei aparatului de proiecție. Ecranul doar pune în evidență fascicolul luminos trimis de proiector!
Aşadar cu ajutorul celor din jur îmi pot vedea fantomele! Super!
Relația dintre fantomă şi defectul deranjant al unui cunoscut este cea dintre hiperbolă (exagerare) şi întâmplare reală! Am hiperbolizat momentele dureroase din trecut (momentele în care am fost agresat, disprețuit, respins etc). De asta probabil am şi o preocupare, un interes, pentru țigani - şi ei trec prin asta! Am depus mult efort să devin stilat, rafinat, să mă integrez printe nobilii scăpătați ca să descopăr acum că eram pe cale de a-mi pierde autenticitatea! De a o sugruma şi de a muri!

Nu e o figură de stil, chiar îmi e foarte rău uneori, în unele zile. Nu-s un băiat de oraş, de betoane. Îmi place confortul, dar am nevoie de natură! De natura-naturală cum ar spune Ian Peter Pan (Swami "Sri Aurobindo"), nu de parc!
Ce mă fac eu cu liota asta de fantome?
Torny spune că-s un om bun, Peter Pan şi alţii spun la fel.

- Sunt un om bun, spunea tata, dar să nu mă luaţi de prost că nu ştiu ce vă fac! Şi se infuria ori de câte ori credea că e luat de prost.
- Sunt un om bun, dar am avut mult de suferit, spun eu şi asta pentru că vrând-nevrând eram la baza societăţii şi nu mă împăcam cu asta. Mă ruşinam că sunt de la ţară şi că nu am haine la modă, am suferit mult din cauza asta. Apoi era mirosul de casă de la ţară, la care se adăuga cel de fum iarna, care se îmbiba în haine. Legătura asta cu pământul, cu iarba, cu apa şi cu focul pe care o am în comun cu ţiganii. Şi marginalizarea. Sunt un om bun, dar bolnav de arivism!

Îmi amintesc de prima seară la internat. Eram foarte mândru, aveam bocanci noi. Mergând la rastel să-i admir am observat că lipsesc. O doamnă pedagog, cu înclinaţii detectivistice mi i-a recuperat până dimineaţa. O piticanie mincinoasă, o jumătate de om, îi furase şi urma să-i vândă în dimineaţa următoare unui extern. Era un furt la comandă.
Era o mică bandă condusă de unul care simţea nevoia să se răzbune pe toată lumea pentru că tată-său îi părăsise. Mama lui deţinea secrete periculoase aşa încât vizitele lui la Miliţie erau amicale. Nimeni nu avea curaj să-l pedepsească, înţelept era să-i plăteşti taxă de protecţie. Era atât de laş încât nu avea curaj să vină singur să ne batem. Umblau câte trei aşa că scăpam cu fuga sau îmi găseam căte un protector vremelnic. Îmi făcusem un prieten ţigan. Speram să-i înfruntăm împreună, dar pentru că am luat bătaie odată când a lipsit el, eu am rupt înţelegerea. Nu ştiu ce ar fi ieşit până la urmă pentru că erau foarte orgolioşi şi nu ar fi acceptat să fie bătuţi de unii ca noi. Plus că aveau şi cuţite.
Încă îmi vine să merg şi să-i dauăluia o bătaie soră cu moartea şi apoi să-l târăsc prin tot oraşul. Ştiu însă că nu s-ar termina aşa că mă abţin.

O altă fantomă este supervizarea spirituală pe care mi-a facut-o Ian Peter Pan. Îl acuz pentru toate eşecurile mele profesionale, îi consider sfaturile adevărate capcane. Peter Pan – trixterul!
Totuşi, **eu** i-am cerut sfaturile! Mă simţeam: nesigur, pierdut, incapabil. Eu i-am cerut ajutorul şi i-am sorbit cuvintele care îmi dădeau speranţă. Aşa că sunt nedrept!
Eşecul e al meu! El mi-a dat răspunsurile pe care el era capabil să le dea! Nu era mai deştept, mai evoluat, mai … decât mine, aceasta era lecţia pe care trebuia să o învăţ atunci! Să mă oblige să-mi dau singur răspunsuri, să iau singur decizii şi să-mi asum riscuri. Iar faţă de riscurile nebuneşti pe care mă încuraja el să mi le asum cele pe care le-am luat eu de atunci încoace sunt chiar rezonabile!
Am alergat după ajutor la Peter Pan şi la profesorul Clătinescu sperând că ei vor face în locul meu! Şi mă miram că, la fel se raporta Torny la mine! Speram să găsesc acel super-profesionist care să mă ia sub aripa lui, să mă înveţe totul şi să-mi lase totul moştenire.
Ca un tată! Remarc, din nou, refuzul a ceea ce sunt, respingerea originii mele modeste.
De fapt, în mine a fost mereu o luptă între natura mea şi arivism, între adevăr şi spoială!

M-am plâns degeaba că nu-s respectat ca profesionist de Peter Pan sau de Explozian, de Eithana sau de Burican (amicul cu vocație de Han Solo care prea des se crede Buricul Pământului) …
Eu am ales să mă autodezvălui şi să le permit să mă judece. Speram că asta îi va ajuta să crească, nu să devină şi mai îngâmfați decât sunt. E adevărat că, în felul ăsta le-am câştigat respectul ca om, însă am pierdut respectul acordat profesionistului. Am acționat din poziția slabă nu din generozitate, aşa cum credeam atunci, ci pentru eram prea răscolit pentru a acționa ca o autoritate în domeniu. Nu voiam să mi se spună cum se face un lucru - ştiam, voiam doar să-mi dea altcineva permisiunea de a-l face sau dimpotrivă să-mi aducă argumente pentru a nu-l face. Şi aşa, pendulam tot timpul între fantasmă şi act. Cineva care se săturase de ezitările şi pendulările mele m-a împins în apă. Şi aşa am aflat ce vreau şi ce nu vreau sa fac! Apoi am reînceput să îmi regăsesc curajul.

22.08.2009
Azi a fost o zi minunată. Ne-am sculat lejer şi am plecat la țară. Am ajuns la mijlocul zilei şi am prânzit, apoi am mers la moară, la miere şi la deal. Am măcinat orz la o moară cu ciocănele şi am contemplat cerul. Pe la 21.30 am mers la culcare. Ne era somn!

23.08.2009
Afară e o simfonie de sunete: cotcodăcit, ciripit de rândunele. Afară bate uşor vântul, e plăcut, aer curat, doua găini cotcodăcesc sincron pe fundalul vântului care şuiera printre frunze. Mai stau puțin în pat…

Îmi amintesc o întâmplare din timpul facultății. Îl văzusem într-o zi friguroasă, de început de iarnă, pe asistentul de Logică purtând un pulover de lână alb cu dungi negre şi guler răsfrânt. Pentru că mama insista să-mi facă un pulover, i-am desenat unul ca al asistentului de logică. M-a dus la o doamnă paraplegică, meşteră în tricotat, care stătea într-un căruț şi mirosea a urină. La căpătâi avea Biblia şi vorbea într-una despre "frați" (era penticostală). M-am simțit ciudat, jenat de handicapul ei şi de starea de bucurie copilărească în care îşi trăia viața, îngrozit de mirosul acela de fructe stricate şi urină. Am fost nevoit să iau iar contact cu suferința mascată sub o forțată bucurie de viață, aşa credeam atunci, pentru a proba puloverul. Am stat foarte puțin şi nu am mers să-l iau, am trimis-o pe mama. Eram foarte sensibil la suferință pe atunci şi mi se părea o naivitate crasă să-i mulțumeşti lui Dumnezeu pentru că îți mai oferă încă o zi în care să nu te poți mişca decât cu căruțul până la poartă. Am defilat cu acel pulover, care mi-a fost mereu strâmt, la toate cursurile şi seminariile din iarna anului al doilea. Sălile de curs erau aşezate pe colț şi, ca atare, friguroase iarna şi încinse vara. Într-un acces de copilărie prostească l-am căutat pe asistent ca să-i arăt că am pulover ca al lui, nu a fost încântat, chiar a început să mă evite. După iarna aceea am pus puloverul la păstrare şi s-a odihnit în aşteptarea unei alte ierni geroase până când, la câțiva ani de la terminarea facultății i l-am dăruit lui Peter Pan. Nu cred că l-a purtat vreodată, dar a fost poate picătura ce umple paharul, destabilizându-i teancul de obiecte inutile din şifonier, enervându-l suficient încât să-se apuce de curățenie. Strânsese multe lucruri, camera lui se transformase într-un bârlog în care sihăstrea plângându-şi de milă. L-a şocat replica unui vânzător aflat la sfârşitul programului care i-a zis:
" – Hai tataie că poți să vii şi mâine, acum închidem!"

Peter Pan a fost atât de şocat încât a plecat fără să zică nimic, s-a întors în cămăruța lui şi a început să se întrebe cum de a ajuns aşa. A început să ne întrebe cum îl percepem noi şi s-a hotărât să-şi facă ordine în viață începând din afară spre interior. Aşa că şi-a selectat hainele, puține, pe care voia să le oprească, la fel a făcut cu restul lucrurilor. A găsit pe cineva care i-a făcut mobilă nouă şi a aruncat tot ce nu-i era de folos. A reorganizat camera pe baza principiilor din feng-shui şi toată această transformare a spațiului în care locuia i-a indus şi o transformare psihică: a început să renunțe încetul cu încetul la prejudecățile preluate de la unul sau de la altul.

Şi eu primisem foarte multe lucruri second-hand în perioadele de restriște financiară şi mi se părea firesc să dau altora. Totuşi, nu m-am gândit că poate îi umilesc până când mi s-a întâmplat ca o persoană apropiată să mă confunde cu lada ei de gunoi şi să-mi ofere toate nimicurile pe care nu le putea arunca pur şi simplu la gunoi. Asta m-a pus pe gânduri, le-am cerut iertare celor față de care mă purtasem la fel şi am început să refuz lucrurile altora. Am aruncat toate vechiturile şi am început să-i încurajez şi pe ai mei să facă la fel. Mama însă, la fel ca alți oameni care cred că lucrurile rămase după moartea lor vor spune o poveste glorioasă despre ei, păstrează încă destule vechituri.
Recunosc că şi eu sper la mai multă stimă post-mortem, la fel ca ea, pentru că nu cutez să iau ceea ce îmi doresc! Pretextez că sunt un om bun şi evoluat, care nu vrea să contribuie la spolierea planetei, un promotor al spiritualității doar pentru a ascunde că **mă tem să fiu autonom**!

Revenind la perioada în care mi-a fost cel mai greu, imediat după terminarea facultății, aş vrea să spun că nu eram un om preocupat să aducă bucurie în jurul său. Aşa că nu ar trebui să mă mire că treceam prin atâtea greutăți! Aveam în jur oameni care doreau să ajungă cât mai sus, în vârful piramidei şi mă ciocneam de ei pentru că, fără să o recunosc, şi eu voiam acelaşi lucru! La suprafață însă, arboram cele mai bune intenții, pretenții de viitor intelectual şi o falsă profunzime. Nu înțelegeam crucea condiției umane, voiam să explic totul cauzal: orice boală, suferință sau eşec erau rodul neatenției, prostiei sau muncii ineficiente. Ştiam să mimez respectul față de valorile creştine, însă glazura aceasta se spărgea imediat ce eram provocat sau confruntat. În luptă acționam ca un raptor, pândind clipa în care celălalt se simțea sigur pe sine şi atacam nemilos, precis, pentru a produce daune majore.

Am conştientizat existența acestui raptor în urmă cu câțiva ani cu ajutorul lui Peter Pan. Ne întâlnisem în zona mea şi băusem bere într-un restaurant de modă veche. Ne oprisem în stația de tramvai şi stăteam aşezați pe o bordură cu picioarele spre stradă, pe fâşia de pământ care exista pe atunci între peron şi carosabil. Parcă eram Carlos Castaneda la una dintre întâlnirile cu nagualul şi respectam aura de shaman în care se învaluise Peter Pan. Era unul dintre acele momente magice în care o persoană poate vedea dincolo de automatisme, o scurtă ieşire din starea robotică. Spun asta pentru că, în alt moment l-aş fi privit de sus pe Peter Pan mai ales pentru că el proiectează mult şi se agață de o idee precum găina de oul cald încă, abia ieşit din ea, chiar dacă ea este doar o aproximare grosolană a realității.
Însă atunci am trecut peste obsesia lui de a-mi acuza mama pentru tot ce nu merge în viața mea, în fapt o proiecție a propriilor probleme nerezolvate în relația cu mama lui, şi am căutat să-mi observ din exterior comportamentul. Mi-am reprezentat în imaginație chiar ziua respectivă de la trezire şi până la întâlnirea cu Peter Pan Shamanicus. M-am văzut dimineața,

pornind de acasă fără chef, iuțind pasul ca să admir vreo gazelă sexy, imaginându-mi vreo confruntare în care câştig detaşat şi completându-mi resursele energetice golite de atâta efort imaginativ prin vampirism. Pur şi simplu stăteam suficient de aproape de cineva şi preluam energie de la el; principiul vaselor comunicante se aplică perfect numai că, atât timp cât o faci fără voia "donatorului" se numeşte vampirism. Foarte mulți oameni fac asta, sunt mai multe metode pentru a-ți face plinul energetic şi de asta există multă agresivitate şi ignoranță în lumea asta! Poți lua energie prin intermediul rugăciunii sau prin meditație – sunt cele mai bune căi: primeşti o energie curată, iar la sfârşit eşti echilibrat, într-o stare o.k. – o.k., prin intermediul altei persoane care vrea să-ți ofere pentru că îi e drag de tine, pentru că vrea să te ajute sau pentru că are foarte multă şi o răspândeşte în jur, prin schimb cu natura însă rişti să o împovărezi dacă vii mereu în acelaşi loc plin de furie, frustrare, ură şi vrei să o dai la schimb pentru calm şi linişte şi prin vampirizarea semenilor.
M-am văzut ca un raptor care îşi alege victima, îi absoarbe vitalitatea şi pleacă să îşi continuie războaiele imaginare cu ceilalți. Între timp agresivitatea lui stimulează agresivitatea celor cu care se întâlneşte şi războiul imaginar redevine real şi îi confirmă credința într-o lume ostilă, plină de potențiali duşmani.

Citisem cartea lui Grigori Kapița, Şcoala Bioenergeticii, în urmă cu cîțiva ani şi i-am descris lui Peter Pan vampirismul energetic. Fusesem rezervat în timpul facultății vis-a-vis de psihotronică (noul nume al parapsihologiei), însă lecturile din Jung şi încurajările venite din partea unor profesori care cochetau cu acest domeniu m-au convins să o studiez. Am remarcat un amalgam de teorii şi tehnici, o mulțime de explicații fanteziste dar şi informații care pot fi probate, desigur doar pe propria piele. Repudiați de psihologi pentru subiectivism excesiv, în primul rând, unii dintre cei care îşi câştigă existența ca parapsihologi au îngurgitat un minimum de psihologie şi tind să se creadă deținători ai Adevărului. Tot ei îi compară pe psihologi cu preoții şi cu medicii considerându-i laolaltă ca persoane investite cu o autoritate pe care nu o merită!
Sunt persoane care nu au depăşit stadiul confruntării dintre SupraEu şi Umbră, ființe care împart lumea în tabere antagonice, în Răi şi Buni, în aliați şi inamici.
În perioada mea de "băiat bun " am fost amic cu câțiva parapsihologi de genul acesta care îmi spuneau că nu au niciun respect pentru psihologi şi nu mi-am dat seama cât de mult mi-a afectat autostima păstrarea relațiilor cu ei. Îmi spuneau că mă respectă ca om şi mi se părea îndeajuns, însă încetul cu încetul mi-am pierdut convingerea că sunt folositor celorlalți ca psiholog, am început să mă îndoiesc constant de fiecare decizie pe care o luam şi am sfârşit prin a-i consulta înainte de a lua o decizie. Asta se numeşte a te preda cuiva, a lăsa să-ți fie spălat creierul de un om cu nimic mai bun decât tine!

Protecția Divină (am fost constant invidiat de Peter Pan pentru această şansă) a intervenit la timp şi m-a tras deoparte dându-mi timp de reflecție. Ea s-a manifestat, de obicei, printr-o pierdere, printr-o îndepărtare de ceva ce ar fi dus la autodistrugere. De exemplu, am pierdut cabinetul primit prin bunăvoința unui guru, în care riscam să mă compromit ca psiholog sau nu am ajuns la o întâlnire care mi-ar fi schimbat viața în rău etc.
Sunt acele pierderi care dor, al căror beneficiu îl aflăm mult mai târziu! Sau niciodată!

Începusem să cred că pot fi un model pentru alții, precum guru, că ei îşi vor construi vieți perfecte, pline de bucurie. Aveau nevoie de ajutorul meu, de îndrumarea mea. Aşa credeam!

Încercam să-i insuflu lui Peter Pan un interes pentru psihologie pe care eu nu-l mai aveam, îl încurajam să meargă la facultate şi să devina psihoterapeut. Ca şi cum aş fi vrut să las un înlocuitor, iar eu să fiu liber să mă joc de-a Magul. În pofida strădaniilor mele el a abandonat facultatea acuzând lipsa de bani, deşi îşi cumpărase un telefon care costa fix cât taxa anuală! Era atât de caraghios cu telefonul lui de om de afaceri, ras în cap şi îmbrăcat sărăcăcios, cu haine care parcă erau primite de pomană, încât nu putea stârni decât un zâmbet trist. Îşi găsise o iubită la care trebuia să facă naveta şi plănuia să pornească o afacere super-profitabilă cu Explozian. Discutau în secret, au făcut şi acte, dar s-au despărțit atunci când şi-au dat seama că nu pot face echipă. De fapt, fiecare voia un procent cât mai mare din profitul posibil.
Au lăsat-o baltă! Oricum la momentul acela afacerea lor nu aducea nimic nou pe piață!
Explozian îmi aminteşte de personajul Kramer din Seinfeld.

Voisem să fac din Peter Pan o copie a mea şi din păcate am fost foarte aproape de reuşită! Devenise o caricatură a mea pe care îmi era groază să o privesc! Aviz amatorilor!
Eu nu eram fericit, iar viața mea nu era perfectă!
Mă îndepărtasem de valorile simple şi sigure în care fusesem crescut şi rătăceam acum într-un univers mental imaginar în care imitam un fiu de moşier ajuns la Big City. Un personaj din cărțile lui Gib Mihaescu! Ce model puteam fi eu pentru ceilalți?

Paradoxal este că, în timp ce îmi ofeream interfața, partea bolnavă, ca model celorlalți, o altă parte din mine, sănătoasă şi curată, chiar servea drept model altora.
Atunci când partea bolnavă ajunsese la apogeul dezvoltării şi mă umpleam de o falsă boierie, nu eram singurul dealtfel, am început să pierd tot ce putea fi considerat atribut exterior al acesteia. Aveam un cabinet elegant în mansarda unui vechi conac şi s-a deteriorat acoperişul, apoi s-a schimbat proprietarul şi am pierdut dreptul de a-l folosi. În acelaşi an conducerea PiloRexului a dat altă folosință spațiului ultracentral în care era clinica şi ne-a mutat undeva la marginea oraşului în curtea unei uzine. Ai putea spune că au fost şi alte persoane afectate şi asta anulează raționamentul meu. Dimpotrivă, au fost afectate acele persoane care aveau aceeaşi problemă: proprietara conjuncturală a conacului trăia numai cu gândul la gloria înaintaşilor ei şi încerca să-i imite, colega mea se credea superioară celorlați oameni pentru că reuşise să fie psiholog etc.
Aşa că, am fost obligați să dăm piept cu realitatea: strănepoata moşierilor cu sărăcia prin expropriere aşa cum au pățit şi înaintaşii ei, iar fiul de muncitori, deghizat în psiholog cu ifose de intelectual, cu muncitorii, în mediul acestora!
La început m-am simțit surghiunit, exilat pe nedrept şi m-am supărat pe cei care luaseră decizia. Apoi am început să caut părțile bune ale acestei schimbări. Nu le-am găsit şi am început să-i boicotez pe cei care au decis asta. Până la urmă, în cel de-al treilea de surghiun am început să înțeleg că a fost spre binele meu. Petrecusem un întreg concediu la țară, muncind fie pe cont propriu, fie sub comanda "Jandarmului" (asta e porecla locală a mamei mele) şi mă fortificasem atât fizic cât şi psihic. Avusesem şi o ceartă memorabilă cu ea, într-una din zile, ca urmare a unei competiții pe care urma să o piardă! Mama nu ştie să piardă şi e în stare să moară numai să nu se recunoască învinsă. I-a scăzut forța, vitalitatea şi a început să se poarte precum bărbații ieşiți la pensie, cei care simt că şi-au pierdut rostul.

28.08.2009
Meditez asupra furiei! Cum arată un om care îşi reţine furia?
"S-a albit de furie" se spune despre unul care nu îşi poate exterioriza altfel furia.
Alfred Adler în Cunoaşterea omului spunea, p.252-254:
"Furie neexprimată, nemulţumire cronică iată motivele pentru care un om va intra, treptat, în conflict cu toată lumea."
Se spune despre vitiligo că este boala celui care se simte respins, neacceptat de ceilalţi. De ce nu ar fi aceasta o scuză potrivită, neconştientizată ca atare, pentru cel care urăşte lumea pentru că nu-i oferă tot ce şi-a dorit şi nu îşi poate asuma conştient această ură?
p. 252 "Stradania de a se impune degenerează uneori într-un fel de beţie a puterii (Machtrausch), vădită în cazul în care asemenea oameni răspund, la cea mai mică lezare a sentimentului puterii, printr-un acces de furie. Ei au impresia că prin această conduită, probabil probată adesea de dânşii, ajung cel mai uşor să-şi domine adversarul şi să-şi impună voinţa."
Dacă privim un om furios observăm imediat o atitudine ostilă faţă de ceilalţi, ca o retragere din starea de comuniune socială. Şi bineînţeles un sentiment de inferioritate în ceea ce priveşte propria putere, un artificiu ieftin de exaltare a sentimentului propriei personalităţi în detrimentul altor oameni. Furioşii din fire au o atitudine ostilă faţă de viaţă.
Care este afectul opus mâniei?
Ce calitate (virtute) ar trebui să dezvolt în locul ei?
Dacă acceptăm că tristeţea este lipsa bucuriei, mania ce lipsă, ce defect ascunde?
Dacă mania desparte, separă, furiosul de comunitate şi de comuniune, compasiunea (în viziunea lui Alfred Adler) este "expresia cea mai pură a sentimentului de comuniune socială." Ei bine, s-ar putea să aibă dreptate!

29.08.2009
Midnight
Ieri, adică în urmă cu vreo 6 ore m-am întâlnit cu Peter Pan si cu Burican la Dharma. Îi invitasem la parastasul Celui Mai Mare Terapeut din Lume, prescurtat CMMTL!
Asta vrusesem eu să ajung şi acum hotărâsem să renunţ la această fantasmă copilărească.
Am întârziat vreo 15 minute, pentru că avusesem o discuţie furtunoasă cu un student în practică – un "Berbec" de 30 de ani impulsiv, revendicativ şi arivist (ha, ha, ce coincidenţă să – l cunosc chiar în ziua în care fac parastas părţii din mine care îi seamănă) şi mă temeam că voi întâlni feţe lungi, dojenitoare. Peter Pan s-ar fi simţit de-a dreptul jignit pentru că datorită unei mici particularităţi consideră că numai el are dreptul să întârzie! Am ajuns totuşi cu vreo 10 minute înaintea lor şi mi-am compus o figură serioasă şi demnă când i-am zărit venind.
Nu am discutat despre parastasul CMMTL, doar l-am amintit în treacăt, nici măcar nu m-au lăsat să plătesc berea pentru că Burican voia să ne propună un proiect comun din care el ar fi avut cel mai mult de câştigat. Discuţiile serioase la prima vedere dar lipsite de substanţă au fost mai degrabă un prilej de comuniune şi de acceptare. A fost ca o meditaţie ascunsă sub vorbe fără valoare şi cel mai important este că eram pe aceeaşi lungime de undă şi nu puneam cuvintele mai presus de stări!
Mă gândesc acum că nici nu se putea un "cuplu parental" mai potrivit pentru acel moment. Burican care seamănă mult cu tata, aşa cum îmi imaginez că ar fi fost dacă îi trăia mama şi fratele cel mare, a condus discuţia, a plătit consumaţia şi a avut faţă de mine o atitudine de tată care-şi acceptă fiul, ca egal, cu naturaleţe. Ce urât sună în cuvinte! Un tată căruia fiul îi

este prieten? În fine … Iar Peter Pan seamănă cu mama (au defecte asemănătoare şi nu se plac, dar asta-i altă poveste).

Chiar vorbeam azi cu cineva despre fantome şi îmi spunea că acestea sunt spirite dezîncarnate care se agață de planul terestru considerând că nu şi-au terminat misiunea, care au rămas agățate emoțional şi nu vor să accepte că şi-au pierdut vehiculul pentru lumea aceasta. Cu ofrande, slujbe, lumănări, rugăciuni, le ajutăm să se desprindă. Ian spune că am avut o astfel de influență în casa părintească pentru că la ultimile vizite nu a mai simțit influențe de acest fel.
Deci merita şi fantoma CMMTL o moliftă, un parastas, nu?
Dimineața
M-am întors foarte slăbit aseară şi după insomnia de la miezul nopții am dormit vreo 8 ore. M-am trezit greu, confuz, ca şi cum aş fi fost afectat în plan energetic şi asta pentru că un văr întors de departe a sunat pe mobil până m-a trezit.
Seara
Am mai dormit azi, a fost o zi tare ciudată. De abia după o plimbare în parc cu o meditație la malul apei am început să-mi revin. Aaa, să nu uit mâine mă văd tot cu ei, la Potcoava!

30.08.2009
Sf. Alexandru!
Prilej de reflecții! Ce înseamnă să "te tragă ața la prostii"! Am fost cât pe-aci, de câteva ori în viață, să repet genul de relație pe care l-au avut părinții mei. Şi prin câte neînțelegeri, reproşuri şi suferințe au trecut din cauza asta!
Eu sunt un tip reflexiv, boem şi introvertit, ca tata. Educația spartană a mamei mi-a dezvoltat punctualitatea, anxietatea de performanță şi orientarea spre rezultat. Tata era, dimpotrivă, axat pe proces!
Totuşi, deşi învățasem să fiu analitic şi eficient, datorită mamei şi facultății, nu mă pot compara cu o femeie axată pe eficiență. Şi am fost atras, în primul rând către genul acesta de femeie: ambițioasă, egoistă şi dornică de parvenire. Poate că trebuia să învăț treptat că nu am prea multe lucruri în comun cu acest gen de femeie decât poate că sunt fiul uneia!

31.08.2009
Aveam la un moment dat un şef care din cauza deteriorării coardelor vocale nu reuşea să pronunțe litera "h". Aşa încât spunea mereu "psiolog" în loc de psiholog.
Şi, având în vedere cum erau puținii psihologi pe care îi cunoscuse, chiar avea dreptate: eram mai degraba ologi psihic decât specialişti într-ale psihicului!

6.09.2009 Duminică
A plouat după miezul nopții, timp de câteva ore. O ploaie liniştită cu fulgere depărtate. Spre dimineață am deschis geamul ca să intre aer curat, din grădină. Soba emană un miros neplăcut atunci când e foarte cald afară sau când plouă pe hornul ei. Tata vrusese să o refacă, dar nu a mai apucat, iar eu vreau să-i schimb locul.

Peste noapte am visat că eram tânăr, încă adolescent şi mă revoltam împotriva nedreptăților sociale, a furtişagurilor de tot felul, a nedreptății în genere … eram în complexul comercial din sat şi peroram împotriva nedreptății. Făceam gesturi ample şi pentru a capta cu totul

atenția celorlalți am început să arunc obiecte, vandalizând magazinul. Urma să fiu prins, uşa de la intrare fusese închisă! Era o uşă de sticlă, am spart-o şi am încercat să mă ascund într-o clădire de birouri aflate în apropiere. Mă prefăceam că am venit cu o propunere de afaceri, eram însoțit de o tânără asistentă şi am rugat o doamnă singură în birou să mă ascundă. Mi-a făcut loc într-un fişier metalic, printre dosare, era un perete întreg acoperit de fişiere metalice. În dulapul alăturat se ascunsese o colegă psihoterapeut, pe care am proiectat la un moment dat personalitatea mea de la vârsta de 10 ani, ca să doarmă. M-a văzut şi ne-am salutat! Apoi au venit urmăritorii şi au început să scotocească în dulapuri. Încercam să mă ascund printre haine, eram într-un soi de şifonier, dar mâna care răscolea mi-a răvăşit părul tuns periuță şi m-a tras afară. Am ieşit din dulap şi discutam cu unul dintre urmăritori, agent FBI, care semăna foarte tare cu soțul conservator şi tradiționalist al unei colege sexy. L-am antipatizat mereu pentru tradiționalismul lui: s-a căsătorit cu iubita din liceu, s-a angajat (cu pile) la firma de stat în care lucrau părinții lui şi trăia o viață călduță, confortabilă. Ei bine, discutând cu el, în vis, îmi făcusem un plan de scăpare şi am reuşit să îi distrag atenția şi să fug. Umblam prin oraş, începuse să se însereze şi eram în preajma sediului FBI. Din păcate m-am intersectat cu agentul de mai devreme, care îşi plimba acum copiii, m-a prins, mi-a pus cătuşe şi a chemat pe cineva să mă preia. Nu voiam să stau în celulele lor aşa că mi-am scos cătuşele, care erau largi, şi am fugit sub un pod într-o zonă cu barăci, gunoaie, camioane şi am petrecut noaptea acolo. Dimineața am remarcat că erau peste tot filtre FBI şi am trecut de unul arătând nişte acte că aş fi născut în Turcia, poze de familie şi o poveste despre atrocitățile prin care trecuse familia mea. Mă miram că nu am fost recunoscut, dar îmi răsesem barba şi mustața (*în 2005 m-am bărbierit şi am stat aşa vreo 6 luni*). Mă plimbam apoi prin curtea unei universități, gen Politehnica şi eram oarecum dezamăgit de aspect, mi-l imaginasem altfel. Apoi schimbam autobuzele şi traversam străduțe înguste şi circulate încercând să țin pasul cu Irela şi cu altă colegă (Irela a plecat de câțiva ani din PiloRex şi face ceva ce îi place mult mai mult), dar rămâneam invariabil în urma lor. Îmi simțeam picioarele grele şi făceam un real efort să mă țin după ele (*Irela a plecat la începutul lui 2006 şi tot din acel an am început să fiu foarte dezamăgit de mediul profesional, de psi-ologi!*).
Apoi, ajuns în fața unor magazine asistam la o discuție între doi foşti colegi, care au un real succes financiar, şi încercam să particip la discuție, fără succes, la fel cum nu reuşisem să țin pasul cu colegele, mai înainte. Era o librărie acolo şi am ales o carte second-hand despre psihodramă. Conținea portrete – descrieri psihologice- ale personalităților din diverse țări, din secolul XIX. Ezitam, mă atrăgea prețul şi ideea de chilipir, costa doar 5 lei, dar era prea uzată şi mi-ar fi fost ruşine să o păstrez în bibliotecă. Şi nici ceea ce scria în ea nu-mi făcea trebuință, dar exista posibilitatea să fiu apreciat de cei care ar fi văzut-o în biblioteca mea. Asta dacă ar fi fost în stare bună. Am pus-o în buzunar şi am cautat vânzătorul. A apărut tocmai când voiam să plec, era Angie – "maidaneza" ce se ocupa de personal şi de contabilitate la unul dintre moguli. I-am spus tot ce cred despre ea şi a replicat că o simpatizam pe vremuri. Am plecat fără să plătesc spunându-i că, pe atunci credeam că toți oamenii sunt sau pot fi buni însă, între timp, contactul cu realitatea m-a făcut să-mi schimb părerea (*în 2008 am fost confruntat cu lipsa de principii a unor colegi bine cotați profesional*).
Am avut şi un coşmar în urmă cu o noapte. Mersesem, în vis, la o întâlnire cu adepții lui Bivolaru şi erau acolo persoane cunoscute care discutau pe "bisericuțe". Parcă era şi Grieg, mult mai gras şi mai tânăr. Adunarea s-a sfârşit brusc, mirosea a pericol mai ales că eram cu soția şi copilul şi păreau hipnotizate. Încercând să plecăm cât mai repede din acel spațiu

închis cu uşi păzite de yoghini, am intrat într-o reţea de tuneluri subpământene. Parcurgerea lor era preţul salvării noastre! Aveau capcane şi o cameră inundabilă în care soţia mea refuza să intre. Eu duceam un baiat, ea o fată şi încercam să-i ţinem în zona cu aer. Am fost scoşi în ultimul moment, iar un yoghin înalt şi brunet, unul dintre locotenenţii lui Guru, ne cerea benzină pentru jeep-ul lui. Încercam împreună cu vărul, care mă sunase în urmă cu o săptămână trezindu-mă din somnul letargic ce urmase întâlnirii cu Peter Pan si Burican, să scoatem benzină cu un furtun într-o găleată. Yoghinul mi-a cerut să verific dacă a curs benzină în găleata respectivă. Da de unde, era apă sărată cu câţiva stropi de benzină. Atât! M-am trezit din somn şi am început să mă gândesc că aceasta este greşeala de care nu scap: accept să intru în jocul cuiva şi-l joc după regulile lui momit de gloria pe care o am, în ochii mei, dacă învinge în condiţii atât de dificile.
Ieşirea din acest labirint ar presupune o înfruntare a celui care face regulile jocului şi chiar refuzul de a intra într-un joc în care Celălalt stabileşte regulile! Greşesc şi ca psihoterapeut încercând să joc după regulile impuse de pacient.

09.09.2009

Am descoperit un nou concept: "patriotism corporatist"! Dacă tot a trecut vremea naţiunilor şi a statelor naţionale şi pentru că trăim într-o lume globalizată controlată de companii multinaţionale, transfrontaliere şi neocolonialiste, aflate mereu în căutare de resurse ieftine şi de noi pieţe putem aşadar vorbi despre un nou patriotism: cel corporatist.
Aşa cum vorbea nepotul meu, la pomana de 2 ani a tatei, proaspăt angajat, care spunea că: "Vdf îi dă de mâncare" deci trebuie să-i fie loial. M-a surprins neplăcut şi l-am contrazis, nu poţi înlocui loialitatea faţă de tine însuţi cu loialitatea faţă de un loc de muncă! Îmi amintesc cum se purtau cunoscuţii mei angajaţi la aceeaşi companie faţă de oricine protesta în privinţa preţurilor, serviciilor sau faţă de comparaţiile cu cealaltă "reţea": săreau ca arşi şi ridicau în slăvi politica companiei!
"Creiere spălate", ar spune unii, nevoia de prestigiu prin asociere cu un brand recunoscut în lipsa propriei autostime, aş zice eu! Te asociezi cu numele unei mari companii, iar prestigiul ei se răsfrânge asupra ta!
Vorbesc de ei de parcă eu nu eram mândru că lucrez în PiloRex.
Bine, într-o multinaţională nu există doar "patrioţi corporatişti", poţi gasi şi "mercenari" – cei care vânează poziţii şi salarii tot mai mari ajutându-se de relaţii, loiali doar propriului câştig, dar şi persoane echilibrate, cu autostimă suficientă, loiale sieşi şi propriilor principii.

Scrisoare deschisă către un fost bun prieten

Peter Pan, tu nu-mi mai eşti prietenul bun din alte vremuri, cel cu care împărţeam bucuria şi tristeţea! Ai devenit, de câţiva ani un fel de piază-rea pe care o caut şi o resping succesiv. Nu ştiu ce am făcut ca să te determin să devii aşa …
Te bucuri de orice necaz al meu şi te erijezi într-un Drept Judecător, în cel care ştie de ce se întâmplă lucrurile.(postscriptum din viitor: în acel moment la fel mă raportam la fostul meu partener de afaceri poreclit "despotul luminat").
Ai încercat să distrugi tot ce consideram luminos şi bun, mi-ai întâmpinat bucuriile cu proorocirea tristeţii şi te-ai transformat dintr-un om, dintr-un bun prieten într-o Instituţie a Răzbunării. (postscriptum din viitor: în acel moment la fel mă purtam cu soacra mea).

Ai vrut să sufăr şi eu tot ce ai suferit tu şi mai mult decât atât! Şi aşa am ajuns! Nu ştiu până unde vrei să împingi răzbunarea asta! (Asta i-am dorit şi eu soacrei mele după ce m-a umilit mai mult de un deceniu privindu-mă de sus pentru că avea locuinţă de protocol şi s-au împlinit trei ani de când a fost evacuată şi stă cu chirie la mila primăriei. Şi a înghiţit multe umilinţe în perioada asta! Este momentul să o iert şi să mă iert pentru că i-am dorit asta!)
Fără să recunoşti conştient m-ai transformat în reprezentantul sursei necazurilor tale, al vieţii tale neîmplinite, al defectelor tale şi al resurselor tale precare. Am devenit ţapul ispăşitor pentru toată viaţa ta tristă, lipsită de recunoaştere socială. Nu mai este de vină lenea ta proverbială sau laşitatea ta, acum m-ai găsit pe mine ca opus al tău (ecran pe care îţi proiectezi Umbra): român cu apucături boiereşti, fiu de ţărani, luptător pentru un ideal, copil al unui tată înţelept şi iubitor etc. Ai proiectat pe mine tot ce credeai că îţi lipseşte (exact cum am făcut eu cu soacră-mea)*: originea nobilă, ifosele de boiernaş (ai început să pretinzi că o matuşă de a ta deţinea o mare parte din Herăstrău) etc.*
Degeaba încerc, de atâţia ani, să te trezesc la realitate! Îţi tot spun că nu sunt cel pe care îl percepi tu, ba prin ochelarii SupraEului, ba prin ochelarii Umbrei! Nu mă asculţi!
Continui să faci acelaşi lucru, iar şi iar, precum o maşinărie stricată! Nu reuşeşti să mă percepi ca persoană reală şi mă simt ca un port-altoi pentru Eul tău ideal pe care încerci să mi-l transplantezi cu forţa.(Oh, de câte ori nu am făcut şi eu asta mai ales cu soţia mea precum Pygmalion cu statuia femeii ideale sau cu vreun pacient căruia voiam să-i "actualizez potenţialul"!)
Ce sunt eu? Un Eldorado? Un sat fără câini? O persoană pentru experimente şi implanturi? Hai să-i alungăm cuiva proastele obiceiuri moştenite de la părinţii lui şi să-i le implantez pe ale mele în loc! Nu-i aşa, Swami "Sri Aurobindo"? Greşesc?

Am greşit acum trei ani şi m-am retras din Policlinică! Am renunţat timp de câţiva ani la ocupaţia de terapeut pentru că renunţasem să fiu eu însumi şi să-mi ascult intuiţia.

Primul cabinet, cel din vila de protocol, a coincis cu perioada mea de terapeut romantic. Erau vremuri în care credeam naiv în bunătatea apriorică a oamenilor şi în capacitatea lor de vindecare. Dar, precum spunea un rapsod al PiloRexului, "ce-a fost verde s-a uscat şi mândra s-a măritat". Aşa că am facut pauză, cam un an de zile, până ce mi-am luat inima în dinţi şi, cu ajutorul profesorului Clătinescu, am obţinut un cabinet într-o policlinică. Aveam tot felul de cazuri ciudate, refuzate de colegi mai oneşti cu ei înşişi, pe care mă străduiam să le rezolv şi să fiu recunoscut ca C.M.M.T.L. Mă aruncam cu capul înainte, ignorând diagnosticul cu care venea de la psihiatru, crezând că EU ies învingător în orice situaţie. Insistam că eu nu tratez psihoterapia ca pe un business, dar chiar asta făceam! Bunătatea naivă din perioada romantică lăsase locul unei şmecherii ieftine care presupunea minciună, manipulare şi încălcarea liberului arbitru! Bine că a durat puţin!
În primul cabinet eram supervizat de B., el nu îmi dădea sfaturi, ci îmi stimula încrederea în mine şi libertatea de acţiune, în al doilea mergeam ba la profesorul Clătinescu, ba la Peter Pan.
Amîndoi se purtau ca nişte Swami, le ştiau pe toate şi priveau de sus psihologia. Perfecţi în rolul de "tătuc comunist", atât Peter Pan cât şi Clătinescu alternau mângâierile pe creştet cu apostrofări şi cu tirade apocaliptice. Plini de invidie ascunsă, de resentimente şi de frustrări ascunse sub masca Justiţiarului, cei doi găzduiau probabil o mulţime de entităţi astrale inferioare care nu se speriau nici de asceză şi nici de rugăciune. Asta ca să vorbesc pe limba

lor! M-au trecut printr-un "pat al lui Procust" aşa cum făcusem şi eu altora (călăul devenit victimă): au gândit, au visat şi au sperat pentru mine, în numele meu …
Mi s-a întors ceea ce am oferit ("*dăruind vei dobândi*")!

11.09.2009
M-am enervat straşnic azi!
Futu-i femeia mă-sii! Toate sunt la fel! Cu cât stai mai mult în preajma lor cu atât te copleşesc cu grija lor şi te cuprind în planurile lor! Dacă vrei ceva trebuie să le ceri voie, dacă vor să-ţi schimbe programul trebuie să accepţi fericit!
M-a apucat o durere groaznică de burtă!
Hotărâsem să mergem la Muzeul Satului, înainte de prânz, apoi să venim acasă pentru masă, să ne facem siesta şi să mergem la o plimbare în parc. Dar coana nevastă şopocâind cu coana fii-mea au hotărât să o invite pe prietena ei în vizită.
" – Poate te porţi ca maică-ta, zice ea. Nu accepţi vizite pentru că nu ai curat în casă şi te temi că va râde lumea de noi."
M-am enervat şi am măturat în bucătărie, în timp ce ele îşi alegeau garderoba. Din balcon ne vine mereu puf şi praf, iar de măturat nu se înghesuie altcineva!
Copila a spălat vasele murdare şi regretă că a avut iniţiativa de a-şi invita prietena. M-a înţeles greşit şi mă dezlănţui, fac scandal! Eu m-am supărat pentru că nu mi-a cerut acordul! Cred că a înţeles şi cea care trebuia să înţeleagă! Au anulat întrevederea!
M-a lăsat durerea de burtă!

Seara
Ne-am întors de la Muzeul Satului. A fost minunat, am umblat ore în şir printre case ţărăneşti şi m-am mândrit cu originea mea! Încep să-mi respect rădăcinile şi să-i exclud din preajma mea pe cei care nu mi le respectă!

13.09.2009 Duminică
Mi-au scăzut veniturile în ultima vreme şi am ocolit supermarketurile! Din cauza asta am fost câteva zile în sevraj şi am ruminat gânduri anticapitaliste şi anticonsumeriste. Am înţeles de ce erau atât de importante "bojdeucile" pierdute: a tatei, a lui Peter Pan şi mansarda cabinet, erau locurile mele de refugiu, în care mă ascundeam de lumea asta mercantilă plină de egoişti. O lume în care hoţia e la mare cinste, în care şi cel mai mărunt hoţ se consideră un artist ce susţine progresul.
Azi ne-am adunat cu greu "sacii cu oase", ne-am urnit articulaţiile dureroase şi am mers la supermarket! La întoarcere am zăcut!

Miezul nopţii
M-a trezit din somn o "lipsă de consistenţă" (am diaree). Cred că zbuciumul psihic se dezlănţuie acum în corpul fizic. Aşa îmi trebuie dacă "am rumegat" toată ziua gânduri toxice!

Luni, 14.09.2009
Am reuşit să adorm după miezul nopţii, după ce am facut un duş şi mi-am făcut curăţenie în gânduri.
E ora 9.30. Voiam să trec pe la biserică azi, e ziua Sfintei Cruci dar de abia m-am trezit.

De fapt, a trebuit să răspund la telefon. Mai întâi a sunat Explozian care voia să afle cum mă simt în concediu fortuit, apoi asistenta de la PiloRex I.S.F. ca să-mi spună că pot trece să iau bonurile de masă. Am pornit spre firmă şi am făcut o escală la biserică. Părintele paroh tocmai ţinea predica şi sublinia visul pe care l-a avut Împăratul Constantin, cel în care i-a apărut semnului crucii şi a auzit un glas ceresc care îi spunea: " Cu acest semn vei învinge!" Mi-am amintit visul din adolescență, în care nu am reuşit să-l învinq pe Diavol (care pătrunsese în casa părintească) doar cu semnul crucii. A fost nevoie să cer ajutor Domnului Iisus Hristos, cu disperare, pentru a-l îndepărta pe Necurat dincolo de gardul curții părinteşti! Nu l-am putut îndepărta cu ajutorul unui simbol, ci cu ajutorul unei persoane Divine. De atunci nu cred în puterea simbolurilor fie că-s pentagrame, yantre etc. şi sunt convins că ele au doar puterea pe care o entitate le-o conferă.

Înainte de a pleca de acasă am meditat la toate manifestările mele de "oftică" din trecut referitoare la locuri şi persoane şi la conduita mea de nemulțumire față de succesul sau progresul vreunui cunoscut! "Oftica" a debutat literalmente, ca bronşită asmatiformă, atunci când aveam trei ani, după o "primă încercare de sinucidere cu pastile" pe la un an şi câteva luni. Am răspuns iubirii naive a părinților mei cu o atitudine de superioritate şi de nefericire pe care am adus-o mai târziu şi în relația maritală. Îmi doream mai mult, un start mai luminos, mai multe privilegii, mai mult respect şi uram sărăcia, frigul umed, arşița, lucrul la normă, supunerea şi modestia.
În dimineața asta am cerut iertare, în gând, unora dintre cei pe care i-am invidiat şi am înțeles, până la un punct, **absurditatea pretențiilor mele de a fi, de a face şi de a avea, de fiecare dată, mai mult decât ceilalți**! Ştiu că şi mama are boala asta, poate au avut-o şi unii dintre strămoşii mei, asta însă nu mă scuză, nu mă scuteşte de efortul necesar vindecării!

14.00
Am fost la sediul central şi mi-am luat bonurile. Aveam o dispoziție bună, sufletul luminos aşa că am avut parte numai de fețe vesele şi de glume. Doamna doctor mi-a luat tensiunea, am 12 cu 7, asistenta ciripea încântată de noua ei iubire şi de apropierea concediului de toamnă. Am plătit rata la bancă şi la o gheretă de lângă metrou am găsit cartea lui Joe Vitale despre ho'oponopono: "Zero limite". E foarte potrivită momentului! Am cumpărat şi un buchet de floarea soarelui împănat şi cu alte flori pentru copilă, e prima zi de şcoală, a început clasa a V a! Am trecut pe acasă şi am pus florile într-o bărdacă. Arătau minunat şi Ea le-a pozat.

Pe la 15.35, am ajuns la Arhive. Vorbisem cu Peter Pan de dimineață, pe un ton o.k., echilibrat, fără scuze şi acuze, şi mă invitase să-i fac o vizită. Cumpărasem o icoană cu Maica Domnului pe un fond albastru Voroneț pentru copila lui, ea împlineşte 6 luni astăzi.
Tocmai îşi consilia o colegă care avea o problemă de cuplu. I-am atras atenția, imediat ce am rămas singuri, că îşi foloseşte propria experiență, devenind foarte subiectiv şi neatent la mesajele celuilalt. M-am oferit ca exemplu negativ amintindu-i că am gândit şi intenționat în locul lui, de fiecare dată când l-am sfătuit cum să-şi gestioneze relațiile. Am recunoscut că, procedând astfel, i-am răpit şansa de a greşi şi de a învăța din propriile greşeli şi i-am încălcat Liberul Arbitru. I-am cerut iertare pentru asta!
A primit foarte bine ce i-am zis şi a aplicat în discuția cu colega, ea lipsise vreo 10 minute, care a plecat uşurată şi destinsă.

"Îngerii îmi cântă în suflet" spunea monahul din filmul Ostrov. Aşa m-am simţit şi eu! Am discutat apoi câteva ore cu el la o crâşmă nepretenţioasă şi am plecat către casă fericit, iar el mult uşurat. Găsisem răspunsuri frământărilor din ultimile săptămâni şi regăsisem plăcerea comuniunii cu Dumnezeu în biserică!

15.09.2009
Am dus copilul la şcoală la ora 12, apoi am făcut cumpărături la Hypermarket. Întorşi acasă am trăit momente unice: Ea era relaxată şi destinsă (cum nu o mai văzusem de multă vreme!), copilul e ok la şcoală, a început clasa a-V-a cu o atitudine mentală pozitivă (A.M.P.).

16.09.2009
Plec spre Dealul Viilor pe la ora 10. Îmi ia cam 2 ore şi jumătate până acolo şi nu mă grăbesc.
După-amiază
Încep să spăl teascul, zdrobitorul şi pun la umflat butoiul "Baron" făcut pe comandă acum câţiva ani şi reparat în vara asta. Arată rău acest butoi, zici că a fost al străbunicului, nici nu se compară cu butoaiele zdravene moştenite de la bunicul patern. Am aflat că a fost făcut din doage vechi rindeluite şi lăcuite pe exterior ca să pară noi. Ce s-o fi distrat dogarul cel şmecher când i-a sculptat pe capac blazonul familiei şi titulatura deasupra: o cupă înconjurată de coarde de viţă înfrunzită cu doi struguri deasupra ei, aşezată pe un morman de mici biluţe negre (căcăreze de oaie stilizate).

Joi, 17.09.2010
Ne vor ajuta două vecine, dar una va veni mai târziu pentru că a fost schimbul trei la serviciu. Începem pe la 9.30 şi hotărâm să luăm un branch, în vie, când va ajunge cealaltă vecină. Eu am adus mezeluri şi îmi spune cum sunt făcute, unele din carne în curs de alterare, altele din resturi ignobile, cum sunt injectate cu soluţii că să fie mai grele şi mai groase, ca să-şi păstreze mult timp aspectul proaspăt etc. Sporovăim, culegem, umplem coşuri şi după prânz încep să le car în remorcă. Mă ajută un unchi care a venit cu tractorul, deşi i se defectase ceva la el. Drumul era foarte vălurit şi a fost în pericol să se răstoarne plus că, i s-a oprit motorul de vreo două ori. Mâine va pleca în Municipiu să caute piesa pe care trebuie să o înlocuiască. Am reuşit să procesez jumătate din cantitatea de struguri culeşi azi şi voi rămâne mâine acasă pentru că urmează să vină un cumpărător pentru strugurii mamei.

Vineri, 18.09.2009
Am fost trezit la ivirea zorilor, mama e agitată ca de fiecare dată când trebuie să organizeze oameni. Îmi continui treaba, car tot mustul în vasul de fermentaţie, boştina în rezervorul din grădină, spăl toate vasele, teascul, zdrobitorul etc. Îmi place să las curat locul de muncă! Apoi mă învârt prin curte şi aştept. Domnul cumpărător vine la ora 14 deşi insistase că vine la ora 11 ca să participe la cules. E plin de ifose, oferă 70 de bani pe kilogram şi se miră că nu-i avem în curte deja. Încearcă să ne domine ca să obţină maximum de avantaje. Mama îi spune cu fermitate că îi dă strugurii cu 80 de bani kilogramul numai dacă participă la cules. Pleacă revoltat, dar se întoarce peste o oră şi acceptă condiţiile noastre.
Fac ordine prin noua cramă, zdrobesc separat strugurii negri şi îi las să fermenteze în boască pentru tanin şi culoare.

Am uitat să amintesc că am montat, împreună cu dulgherul, uşile noii crame miercuri seara. L-am rugat să îmi facă şi o scară, pentru beci, din lemn de salcâm. E un om în vârstă, foarte bine conservat, înţelept şi respectat. Mi-a povestit că şi tatăl lui a fost dulgher, veneau deseori la bunicul meu pe care îl admira pentru că era un om aşezat şi vertical. El se juca cu tata prin curte şi îşi aminteşte o lume în care era o cinste să fii bun meseriaş sau bun gospodar. Bunicul meu era renumit pentru vinul pe care îl făcea şi avea clienţi tocmai de la Braşov.

Sâmbătă, 19.09.2009
De la 7.45 suntem în vie. Culegem împreună cu o vecină şi cu fiica ei. Suntem obosiţi şi ne mişcăm "în reluare". Pe la 8 începe să bureze. Ne udă puţin câte puţin, cu intermitenţe. Pe la 10 dau o fugă acasă, aduc haine şi încălţări uscate şi merg să-l întâmpin pe socrul meu, venit să ne ajute. Ne întoarcem împreună şi culegem, culegem, culegem. Pe la 12.30 ne aşezăm la masă, sunt culese 4 rânduri şi jumătate. Mama hotărăşte să mai culegem încă unul şi jumătate, ca să fie 6. Facem aşa cum zice: ea conduce astăzi!
Pe la ora 14 vine şi cumpărătorul minune (dl. Tito) cu fiul puber şi cu un ajutor neputincios. Rămân să manevrez sacii, iar mama şi vecina supraveghează cântarul şi fac conversaţie cu mister Tito. Pleacă mulţumit, cu maşina supraîncărcată (830 de kg). A scăpat ieftin pentru că mama voia să-i vândă o tonă!
Împărţim în maşini sacii rămaşi şi ne întoarcem acasă. Nici nu am apucat să ne tragem sufletul că am plecat să facem uruială de porumb şi orz, apoi am început să culegem strugurii din curte. Spre seară ne-a vizitat vărul din străinătate, i-am arătat crama şi l-am servit cu must. Ea, cu care vorbesc în fiecare seară, a fost azi cu soacra la Curtea Veche, sunt zilele Big City-ului şi s-au plimbat cu trăsura între Piaţa Unirii şi Casa Poporului. Copilul e încântat.
Picăm de oboseală aşa că mergem la culcare.

Duminică, 20.09.2009 (cifra zilei: 22 – număr maestru)
Îmi amintesc cum înfierează un coleg psihoterapeut toate practicile neştiinţifice în orice discuţie oficială şi cum le foloseşte, în taină, atunci când vrea să afle mai mult despre un client! Se poartă exact ca ţiganul întors seara de la târg, rupt de foame, care regăsind grămăjoara de prune furate de dimineaţă, pe care el însuşi urinase ca să nu cumva să le mănânce altcineva, începe să le mănânce una câte una spunându-şi mereu: "asta nu e pişată, nici asta nu e pişata…".

Pe la 7.45 îmi bate mama în geam, pleacă la biserică şi mă lasă reprezentant de vânzări (0,9 lei/kg). Am mai stat puţin în pat, apoi m-am mutat în "verandar"(o terasă închisă cu geamuri, în 1970) ca să scriu în jurnal şi să văd strada. S-a sculat şi socră-miu, a făcut cafea (e cel mai mare expert pe care l-am întâlnit) şi am stat la masă. Apoi am schimbat afişul scris de mama cu unul mult mai atractiv şi în curând au început să defileze clienţii. Socră-miu plecase la cumpărături (de fapt să socializeze cu vânzătoarele). Am observat că atât el cât şi soţia mea preferă să interacţioneze doar cu sora şi cumnatul mamei – prototipul bunicilor de la ţară calzi şi verticali. Avem nevoie de modele şi de oameni care ne acceptă fără să ne judece!
Primul client voia soiuri pe care nu le avem şi l-am trimis la un unchi.
Îl tratez pe Tomiţă, motanul en-titre, care are lăbuţă rănită. E sătul şi mă lasă să-l mângâi. Am observat că refuză salamul, poate ar trebui să învăţ asta de la el. Acum se însoreşte întins pe un buştean, în poienița din faţa casei.

De aseară mă tot gândesc la frica mea de spirite şi de întuneric, veche din copilărie. Am avut un coşmar, în urmă cu două nopți. Vorbeam cu o tânără suplă, dar frumos arcuită, varianta din tinerețe a unei prietene de familie. Ne-am sărutat şi ne potriveam atât de bine parcă ne contopeam! În timp ce o dezbrăcam am observat că voia să producă dovezi audio-video ale infidelității mele. Am renunțat cu regret la partida de sex şi am intrat într-o stare semilucidă în care simțeam un frig pătrunzător, o paralizie progresivă şi neputința de a mă ruga. Ştiam instinctiv că pot ieşi din starea aceea rugându-mă si făcând semnul crucii. Şi am reuşit!
Aseară, mă gândeam că îmi las imaginația deschisă ispitelor (partide sexuale fuzionale) şi creez o breşă prin care pot fi atacat de duhurile rele. Am avut şansa să vorbesc la un moment dat cu cineva de la o mânăstire şi mi-a povestit despre lupta cu duhurile care apar ca posibili şi atrăgători parteneri de sex. Practic, femeia din vis, a cărei vulgaritate deşănțată m-ar fi scârbit dacă aş fi fost atent, era o deghizare a unui duh rău care intenționa să mă țină împătimit! Tentațiile sunt diverse, fiecăruia i se oferă experiențele la care tânjeşte şi cu care luptă în stare de trezie: mâncare, alcool, droguri, mixuri shamanice, sex fuzional cu reprezentarea Animei etc.
Mă gândesc că merită să-şi râdă de mine pentru că soția mea îmi oferă tot ce am nevoie rămânând în acelaşi timp ea înşăşi. Nu poate fi o proiecție mereu schimbătoare a Animei pentru că este o femeie sănătoasă la cap, cu propriul fel de a fi. Poate doar o femeie bolnavă în genul Berthei Pappenheim, pacienta doctorului Bleuler, ar putea părea asemănătoare cu Anima prin depersonalizare. Anima este un arhetip şi ca atare o ființă numinoasă ale cărei manifestări pot semăna cu ale unei persoane psihotice!
Trec in revistă ceea ce îmi oferă soția mea şi observ că nu pomenesc nimic despre iubire. Dintr-un motiv simplu - eu mă feresc de iubire şi mă prefac că nu sunt iubit. Iubirea mă înspăimântă, pentru mine echivalează cu lanțurile temniței! Adică, ar trebui să iubesc pe cineva pentru că mă iubeşte şi să nu-l supăr/rănesc niciodată! Groaznic!
Poți spune că exagerez, dar aşa simt!
Greşesc pe undeva, dar nu-mi dau seama unde, oricum am băut bere şi stau la umbră. Sunt pe cale să adorm. Sper să nu fiu tentat din nou …
Spre seară
S-au vândut strugurii rămaşi de ieri, 200 de kg. Socră-miu si mama robotesc prin curte. Totul e "atât de bine organizat" încât trebuie să te învârți mult în jurul cozii până faci o treabă!

Luni, 21.09.2009
Ora 6.24
Socră-miu s-a trezit de vreun sfert de oră, a aprins lumina în camera lui şi a pornit radioul. Cocoşul cântă, parcă fără oprire. Încă nu s-a luminat de ziuă.
Ieri am prins puțin timp liber şi am citit din cartea despre ho'oponopono. Am început să fac purificări după metoda de acolo: să îmi asum responsabilitatea 100% pentru ceea ce mi se întâmplă şi să spun: "îmi pare rău " şi "te iubesc ". Am început să aplic asta tuturor persoanelor care îmi veneau în minte şi, asumându-mi responsabilitatea 100% pentru ceea ce li se întâmplă, pentru necazurile, bolile şi suferințele lor ca şi cum toate ar fi fost cauzate de mine, să le cer iertare în gând şi să le spun tot în gând "te iubesc". Prima a fost mama, care a început să se poarte ca un copil, care parcă " se pierde cu firea" şi care nu mai aude nici cu aparatul în ureche. Trebuie să-i vorbeşti în față, clar şi tare. Mă enerva pentru că eu

bolborosesc toată ziua verzi şi uscate ca să mă descarc, iar pentru cei din jur zâmbesc (de obicei). Ei bine, ea voia să audă tot ce zic!
Am fost nevoit să renunț la bolboroseală şi să-i spun clar ce vreau!

Azi vom merge să culegem strugurii negri lăsați în urmă, sunt vreo 300 de kg. Ar trebui să-i zdrobim până seara! Se anunță o zi mai lejeră, vom pleca pe la ora 8.00 … Vom vedea. Acum e 6.36, la radio e Boney M si apoi discuții despre încălzirea din Calafat (ei bine, să-şi "călăfătuiască" locuințele!).

Am început purificările pe la 3 noaptea. Nu puteam dormi aşa că am aplicat tehnica oricui îmi venea în minte: prieteni, duşmani, cunoscuți etc. Vreo 20 de personae, apoi am adormit. E destul de bine. Încă nu am ajuns la Peter Pan sau la Torny, îmi e greu, momentan, să mă consider responsabil pentru ce li se întâmplă lor … Cred că fiecare şi-a făcut-o cu mâna lui şi nu-şi asumă responsabilitatea preferând să o atribuie foştilor parteneri sau Divinității. "Sri Aurobindo" a început totuşi să simtă că el a intenționat greşit, fără să se gândească la consecințe.
Dar Torny, cu ifosele ei pseudo-boiereşti, cu recursul verbal la pile, la averea pe care i-au lăsat-o părinții şi la originea ei nobiliară, cu maniera ei jignitoare de a-ți oferi fără să ceri şi fără să accepte refuzul, cu modul în care încearcă să ne facă datori … ce şanse are să priceapă ceva?
Amândoi suferă de un infantilism cronic! Gândind ho'oponopono trebuie să recunosc că şi eu am boala asta: şi eu am avut ifosele boiereşti ale lui Torny, mi-am jignit prietenii tratându-i de sus, obligându-i prin diverse tertipuri să se simtă inferiori, doar ca să ies eu bine la bilanțul autostimei, şi mie mi-ar fi plăcut, precum Peter Pan, să fiu iubit de mai multe femei şi să am un băiat cu Herra.

Marți, 22.09.2009
Azi noapte am avut un vis pe care nu i l-aş povesti soacră-mii! Sper să nu citească partea asta! Asta i-ar întări convingerea că nu-i merit fiica şi ar spune:
"- Ți-am zis eu că ăsta e un curvălău potențial! Uite că am avut dreptate!"
Discutam, în vis, cu o tânără apetisantă la vreo 20 de ani. Era o frumusețe liniştită, calmă, caldă, învăluitoare. Îmi doream să-i țin pulpa catifelată între picioarele mele ca să-i simt căldură şi masivitatea. Am invitat-o la o partidă de sex, a acceptat şi "am trecut la treabă". "Frecarea mecanică" nu ne-a produs mari satisfacții: nici orgasm, nici vreo înfierbântare deosebită. În schimb contactul cu corpul ei a fost foarte plăcut, mai ales că era pe măsura mea şi ne suprapuneam perfect.

Încercând să interpretez bucata asta de vis aş zice că, e vorba de contrapartea mea feminină interioară – cu ea m-am unit - fără fuziune orgasmică, e drept, dar poate e prea devreme. Avea vaginul prea larg şi asta m-a făcut să caut mai mult atingerea tandră cu trupul ei decât să o posed. Poate fi şi o nuanță oedipiană aici, dar nu în sensul clasic, ci ca o afirmare a nevoii de tandrețe "aici şi acum" cu o femeie tânără, caldă şi apetisantă care să radieze calm (mama a fost mereu agitată, mică de înălțime şi slabă, iar pe soție o poreclesc Agitățica pentru că e disperată să organizeze tot şi pe toți).

Visul a continuat cu un alt cadru în care eram împreună cu foşti colegi din şcoala generală şi de la formarea în psihoterapie, undeva într-un cadru de socializare: se dansa, se discuta.
Un fost coleg de şcoală generală, văr îndepărtat după mama, al carui tată lucrase în străinătate când eram copii şi îi aducea lucruri pentru care îl invidiam, m-a invitat la dans! Mi s-a părut ciudat, dar am acceptat pentru că simţeam cumva nevoia asta! Dansam numai noi doi şi mă simţeam stingher, aşa că l-am lăsat să conducă (în ciuda temerilor de a fi considerat homo) şi chiar să mă poarte pe sus. Dansul devenise o plutire.
Întâi mă simţisem jenat, dar apoi o emoţie veche, încătuşată, s-a eliberat şi am început să plâng. Ceilalţi mă priveau şi îmi era ruşine, dar partenerul meu mă proteja, aşa că am plâns şi m-am simţit eliberat. I-am mulţumit şi i-am spus că m-a ajutat să scap de ceva care mă ţinuse blocat. Mă simţeam uşor şi liber. Apoi m-am trezit.

Tata Socru (T.S.) bate în geam. Spune că a făcut cafea şi că mama vrea să continuăm **acum** spălarea butoaielor. Ştie că le-am spălat aseară, nici măcar nu a pregătit locul în care le vom pune, dar vrea ea, **în momentul ăsta**, să ne vadă muncind! M-am simţit vinovat că locuiesc departe de ea şi am venit special, în acest concediu, să mă pun la dispoziţia ei şi să-i îndeplinesc poruncile, totuşi asta mi se pare prea de tot!

Ei, acum înţeleg de ce tot amân să îi îndeplinesc ordinele sau să-i răspund la întrebări. Din clasa a V a mă comport aşa: "Da, da, o să fac, ceva mai târziu…"(cu alte cuvinte: "O să fac atunci când vreau eu!"). Cum răspunde mama la asta? Se supără, bombăne, face ea şi devine rece şi distantă!
Ce interesant! O simplă reacţie faţă de autoritarismul mamei a devenit simptomul care mă împiedică să am success în carieră! Da! Chiar simt o mare neplăcere atunci când cineva îmi cere să fac ceva **rapid**, **pe loc**, **acum**, **ieri,** atunci când sunt zorit de la spate: "hai, hai, hai" sau atunci când cineva îmi spune că avea anumite aşteptări de la mine!
Nu am avut de la cine să învăţ să negociez amânarea răspunsului sau a acţiunii, tata proceda la fel, de la el am învăţat cum să mă opun autorităţii. Personajul din vis, fostul coleg de generală, era independent şi refractar la autoritarisme. Atitudinea lui îl făcea să aibă media generală 8, altfel ar fi fost printre primii trei dacă s-ar fi purtat pasiv-agresiv, ca mine. Era foarte dotat aptitudinal, dar punea la îndoială ordinele şi era sprijinit de tatăl lui. În familia mea, trebuia să te supui autorităţii sau să faci pe prostul, aşa reuşiseră să se descurce părinţii mei după moartea bunicului în perioada întovărăşirii. El era ataşat şi mândru de pământul lui şi perspectiva de a-l împărţi cu cei mai leneşi consăteni i-a provocat un infarct cerebral.
Mie dacă-mi cere directorul un raport, primul impuls va fi să mă eschivez sau să amân. Poate că am raportul deja pregătit şi ar dura câteva minute să-l actualizez, însă eu mă simt mai întâi "prost" şi vinovat pentru că nu i-am ghicit intenţia, apoi încep să mă bâlbâi, să mă "fâstâcesc" ca şi cum incompetenţa mea ar fi clar dovedită!

Interesantă alegere am făcut în copilărie preluând modelul tatei! El avea obiceiul de a refuza să lucreze sub presiunea timpului pretextând că e incompetent (şi crezând că este). Trebuia mai întâi să vadă cum au făcut alţii, să se gândească luni în şir şi apoi să "pună în operă". Ştia să facă multe, dar nu avea suficientă încredere în sine.
Aş fi putut să aleg calea luptei deschise?
Da, dacă aş fi fost acel coleg! Pentru că, în mod firesc, autoritatea trebuie să fie tatăl, iar cea care hrăneşte, care oferă tandreţe este mama. În familia mea lucrurile au stat diferit: mama a

fost autoritară cu toți, în majoritatea timpului, şi a oferit tandrețe doar atunci când am fost bolnavi (boala e o variantă a incompetenței, nu?). Unii angajați se îmbolnăvesc atunci când li se ordonă să facă ceea ce nu le convine! Un exemplu ar fi Maceha cu bolile ei interminabile, activate la comandă.
Boala şi trăirea sentimentului de incompetență sunt fațetele aceluiaşi comportament de refuz al autoritarismului şi de solicitare a ajutorului şi a compasiunii.

Am servit micul dejun cu TS, mama face țuică. Butoiul ei de dud încă miroase a oțet şi nu ştiu dacă vom reuşi să-l lecuim.
Vreau să mai citesc din cartea despre ho'oponopono, dar mă tem că va veni să mă certe aşa cum făcea şi când eram copil. Mi-a dat sarcină să cumpăr bolțari pentru unul dintre pereții pivniței mele. Ce ironie! Chiar asta voiam să fac, peste o oră, dar acum nu ştiu cum să amân mai mult.
Şi, apropo, continui să îmi fac purificare ho'oponopono. Cel mai greu îmi este în relația cu mama! M-am trezit spunând: " te iert pentru tot" în loc să spun " iartă-mă"!
Pacea Eului dincolo de orice înțelegere!
Ora 19.27
Am observat că unele femei au acumulat multă agresivitate împotriva bărbaților şi nu ezită să o manifeste în orice fel: de la a duce o viață dublă până la a-i umili continuu comparându-i cu un personaj masculin fictiv rezultat din exagerarea/hiperbolizarea calităților tatălui, unchiului sau a oricărei figuri masculine şi ascunderea defectelor acestora. Niciun bărbat viu nu se poate compara cu un astfel de personaj care spală, calcă, face sarmale şi prăjituri, are grijă de copii, câştigă bani "fără număr", are toate talentele şi abilitățile, îşi iubeşte femeia ca pe ochii din cap etc. De multe ori acest bărbat fictiv este construit din calitățile mai multor bărbați reali.

Primul meu contact cu o astfel de femeie m-a îngrozit! Cu mama învățasem să mă descurc, mai ales că ura ei era îndreptată, în principal, împotriva tatei. Şi i-au trebuit vreo doi ani după ce l-a îngropat, ca să-l poată lăuda pentru calități evidente şi incontestabile.
În primul an (de doliu) a continuat "circul de control" al neajutorării şi nefericirii. La doar treizeci de kilometri distanță, la "celălalt capăt al firului" de telefon soră-mea se plângea încontinuu cât a abuzat-o tata şi cât de puțin a iubit-o. Dădea slujbe la mânăstiri şi îl visa chinuit, supărat, în anticamera Iadului. Plângea la fiecare pomană jucând rolul fiicei îndurerate care a moştenit toate calitățile tatălui şi niciun defect, care îl iartă, deşi a suferit foarte mult din cauza brutalității lui.
În fine, am cinat cu mama şi, ca să se scuze, probabil, mi-a povestit despre nedreptățile pe care i le-au făcut părinții atunci când i-au dat zestrea, despre competiția dintre frați … Ştiu şi eu că e aşa, pentru că, în urmă cu 17 ani când au împărțit bunurile bunicului s-au certat pentru butelie, pentru două rânduri de vie etc. Luptătorul pentru butelie şi-a construit o casă, ce se vrea vilă, plină de termopane, cea cu rândurile de vie şi-a vândut-o pe toată pentru că nu mai putea să o muncească, mezinul rămas în curtea bunicească riscă să-şi distrugă sănătatea şi căsnicia muncind ca un apucat, iar unchiul violent are copii debusolați. Întotdeauna acolo unde a fost multă încărcătură emoțională negativă sau agresivitatea neexprimată a unui "om bun" este interesant să urmărim viața copiilor şi a nepoților lui!

Dr. Hew Len spunea că "te iubesc" conține: recunoştință, respect şi transformare.

Miercuri, 23.09.2009
Azi m-am enervat straşnic! La prima oră mă trezesc cu mama care îmi spune, cu reproş: "Ştii că vărul tău Eco şi-a luat jeep? Tu nu eşti în stare!"
Ca de obicei mi se pune " pata" pe "vinovat" şi îl boscorodesc! Mama nu are nicio vină, ea este o Instanţă inamovibilă!
Vărul Ecologistus (prescurtat Eco), promotor al românismului şi al vieţii în armonie cu natura, în timp ce lucra pentru o mare companie petrolieră, şi-a cumpărat un jeep! Halal ecologist, zic eu!
Atâtea poveşti despre mers cu caiacul în Deltă, supărarea că sunt PET-uri peste tot, proteste împotriva poluării şi îţi cumperi jeep? E prea de tot!
Toate aceste reflecţii le am pe drumul spre vie, mergem să culegem ultimii struguri rămaşi în vie în urma clienţilor de ieri. Îmi dau seama că sunt nervos, iritat, supărat pe vărul Eco. Încep să fac o purificare şi să-i cer iertare mental. M-am forţat să o fac şi mi-a trecut furia, m-am liniştit!
Sunt mai mulţi struguri decât ne-am aşteptat noi şi trebuie să mă întorc să iau saci.
Pe drumul spre casă trec pe lângă curtea unchiului Activel şi văd, tronând în curte maşina lui Eco. Surpriză! Nu e Jeep, e cea mai mică maşină de teren, fiabilă şi cu un consum foarte mic. Aşadar prietenoasă cu natura!
Mamăăă, unde eşti, de ce nu îţi ţii privirea în propria ogradă? Că ai găsi destule de făcut!

Eco lucra pentru un patron numit Canciu, cel care ieşea mereu basma curată pentru că era un Mare Păpuşar. Se considera cel mai cinstit om din lume şi se îmbogăţise peste măsură; un adevărat Mecena, ce să mai vorbim! Lucra acest văr pentru Canciu, de dimineaţa până seara şi nici nu se îmbogăţise, nici nu ajunsese vreun mare şef. Înţelept de la natură, acest văr al meu şi-a mutat centrul de interes din zona carieră-îmbogăţire către familie-relaţia cu natura-serenitate. A învăţat din experienţele celorlaţi veri şi a început să lucreze asupra familiei lui extinse pentru a-i racorda la valorile autentice. Le-a oferit ajutor la muncă, susţinere emoţională, prezenţă şi i-a încurajat să "vadă" deşertăciunea ambiţiilor omeneşti.
Se tem încă de invidia celorlaţi şi, pe bună dreptate, sunt încă foarte secretoşi.

Joi, 24.09.2009
6.30
Sunt chior de somn, beau cafea într-una. Noroc că am pregătit-o aseară.
La ora 7.00 vine unchiul Sânzian cu căruţa şi vom merge la via de pe culmea dealului.
Ca să ajungem acolo va trebui să urcăm vreo oră şi e foarte obositor.
Se pare că va trebui să ajutăm şi un alt unchi care e singur, la cules.

Am visat ceva deosebit şi mă grăbesc să notez:
Venise la mine un duhovnic bătrân, cu har, unul adevărat. Mi-a spus că "harul l-a trimis" spunându-i că scriu această carte-jurnal şi că am nevoie de îndrumare. Era blând, puternic, atemporal. M-a încurajat să scriu cartea, a spus că e foarte bine să fac asta, dar să am grijă cum o fac. Să fiu atent la direcţia în care merge naraţiunea, la morala ei. Mi-a spus că pot introduce ceva din ortodoxie, dar să nu fie prea multe citate şi nici plagiat. I-am spus să îmi recomande surse bibliografice, eu le voi citi şi voi scrie ce am înţeles. M-a luat cu el într-o biserică mare şi veche în care se aflau câţiva oameni şi a plecat să îmi aducă o carte numită

"Oameni de piatră". S-a întors cu un căruț, așa cum sunt cele de bagaje din marile hoteluri, plin de cărți. Mi-a gâdilat orgoliul spunând că multe sunt scrise de el, în diferite limbi, una chiar despre satul meu natal. Privindu-l, am observat că se transformase într-un bărbat atletic, între două vârste, cu aspect securistic (acel amestec de jovialitate şi curiozitate inchizitorială). Juca rolul anchetatorului intelectual, fan al psihologiei, şi mă întreba despre gusturi şi preferințe. Am înțeles că oamenii care se învârteau prin jur erau ajutoarele lui, tineri subofițeri travestiți în persoane pioase. M-am rugat cu putere, spunând rugăciunea "Tatăl Nostru", să apară duhovnicul. Parcă m-a lovit ceva, nu mai vedeam, apoi a apărut duhovnicul întrupându-se lângă mine.
M-am bucurat, dar apoi am trecut în altă secvență de vis în care eram ordonanța securistului şi mergeam undeva într-un Aro. Aveam pană de cauciuc şi căutam un service în zona unde am făcut armata. Ştiam unul chiar vis–a-vis de o casă veche, tip bloc, cu multe apartamente, dar el nu mă credea până când a aflat de la o bătrână acelaşi lucru, plus informația că în casa respectivă e plin de curve tinere, urâțele dar dichisite, care merg "la produs" în weekend, în Italia. La service ne-au primit cam ostil, dar ne-au reparat maşina.
În următoarea secvență de vis, eram pe un culoar cu multe geamuri, condus de două fete atrăgătoare care voiau să îmi arate ce am greşit în viață. Eu am renunțat să aflu, le-am luat de mijloc, le-am sărutat şi am început să mă port ca patronul Playboy. Una nu prea mă plăcea şi încerca să se scuze spunând că e la ciclu şi că are treabă. Cealaltă era foarte fainăşi docilă dar eu țineam să le am pe amândouă. M-am ferit de un paznic şi am intrat în lift împins de cea respingătoare. Închise uşile şi îşi declanşase autodistrugerea pentru că era de fapt un android-bombă. Am format instinctiv un cod de deblocare al liftului şi am ieşit chiar când exploda. Am scăpat fără răni.
Se vede că am mult de purificat pentru că am făcut destule prostii în viață şi m-am lăsat condus de dorința de mărire, de înfumurare şi de pofte! Am avut protecție Divină însă nu mă pot lăsa condus la nesfârşit de natura mea inferioară!
<u>22.42</u>
Mulțumesc Doamne!
A fost o zi uşoară, relaxantă chiar. A dat Dumnezeu şi nu s-a certat unchiul Sânzian cu vărul Dondănel; e adevărat că am avut şi eu grijă să le distrag atenția atunci când erau gata să intre într-o dispută. Apoi am băut bere cu unchiul Sânzian care se plângea de "colțoşenia" lui Dondănel şi i-am spus că ar fi mai liniştit dacă ar avea o parteneră de făcut sex.

Aş minți dacă aş spune că nu-s obosit! Nici nu am energie să fac baie.
Mâine o să procesez strugurii de pe Culmea Însorită şi o să distilez o mixtură de piersici, mere şi struguri. Nu va dura mult, dar o să mă afum straşnic!
Aaa… uitam ceva important.
Vărul Eco m-a chemat să-mi prezinte maşina şi m-am simțit "băgat în seamă" aşa că m-am liniştit întrutotul.
Am aflat apoi despre un tânăr de bani gata, al cărui viitor financiar era asigurat pe viață, care a murit într-un accident auto stupid. O să fac purificare şi îmi asum răspunderea pentru ceea ce i s-a întâmplat. I-am urât din suflet pe piloşi şi pe copii de bani gata.
Îmi pare rău… te rog să mă ierți …te iubesc …îți mulțumesc!

Vreau să adorm, dar câinele hănțăie într-una: cred că îi e foame, s-o fi plictisit de mămăligă (mama vrea să-l facă ascet) şi e invidios pe câinii vagabonzi care pornesc prin grădini când se lasă întunericul. Somn…somn….somn…

Vineri, 25.09.2009
Iată o idée interesantă: suntem, fie că vrem, fie că nu vrem marionetele lui Dumnezeu. Ceea ce avem de ales este să acceptăm sau nu, că suntem şi păpuşarul, nu doar marioneta! Mintea noastră este, de regulă, păpuşarul, şi nu ne conduce prea bine dacă nu i se dau reguli clare. Unii numesc Liberul arbitru " împotrivire liberă" ca să arate că decizia noastră este de a acționa sau nu atunci când simțim impulsul Divinității.

Un om de televiziune, P.T. Barnum, care a făcut lucruri extraordinare, s-a supus întotdeauna ordinelor primite de la Divinitate, iar pe piatra sa funerară stă scris: "Facă-se voia Ta, nu voia mea." El a acționat pe baza ideilor primate şi a dat la o parte bariera minții sale, permițându-le rezultatelor să fie aşa cum trebuiau să fie, având credința că totul face parte din ordinea extinsă a Universului. A reuşit să nu se mai împotrivească **în timp** ce făcea ceva. (de unde citez?)

Luni
14.00
"Chilia din mansardă" ar fi un bun titlu de blog sau de site, inspirat de echilibrul dat de transcendent, de legătura cu Dumnezeu, " chilia" ca un loc special pe care îl are relația cu Dumnezeu înăuntrul minții noastre. Poate fi o alternativă, care valorifică ortodoxia, la ho'oponopono!

Marți
De când m-am întors la Big City mi-a pierit inspirația. Am terminat de citit cartea despre ho'oponopono, am ajuns la mesajul de sfârşit al lui Ihaleakala.
Vorbind cu Peter Pan, duminică după-prânz sunase ca să-mi audă vocea, am înțeles că există o nepotrivire între creştinism şi ho'oponopono. El nu ştie că studiez ho'oponopono!
Spunea că i-a fost foarte greu în ultimile săptămâni, a avut multe ispite şi a cedat, iar ca urmare îl doare foarte rău organul bolnav. Săptămâna trecută a fost nevoit să stea acasă în concediu medical.
" – S-a înmulțit numărul ispitelor, ofensiva răului e în toi sau am devenit eu prea slab, spune el obosit!
I-am răspuns cu o tăcere. Mi se părea ciudat ce spunea el. Scufundat în ho'oponopono îmi părea o dovadă de imaturitate modul în care vedea el lumea.
"– Ah, îl judec, mi-am spus. O să purific şi asta."
Acum e ora prânzului şi mă aştept să sune "Sri Aurobindo" şi să mă invite la el, să vorbim. O să-l refuz, nu sunt suficient de "aliniat" şi aş risca să fiu influențat de părerile lui. Îi spun că vreau să-mi pun gândurile în ordine şi că ne vom vedea la momentul potrivit. M-am declarat, în gând, responsabil 100% pentru ceea ce i se întâmplă, i-am cerut iertare, i-am spus "te iubesc" şi "mulțumesc".

Întors acasă găsesc o mulțime de pretexte pentru a mă enerva: dezordine, praf neşters, teamă de viitor/grija zilei de mâine indusă de privitul la televizor … Bineînțeles mă enervez! Ce s-

ar face fără mine? Uite, am lipsit două săptămâni şi se cunoaşte, nu se pot descurca fără mine nici soția, nici mama, nici cei de la serviciu … Şi trag toți de mine în sensuri opuse! Offff… Ho'oponopono, de exemplu, cu ce m-a ajutat? Iată, mi-am pierdut din nou cumpătul, sunt tras într-o parte şi în alta, plin de furie şi de nemulțumire.

O lume în care şmecherii şi lichele au succes, îmi zic şi închid tembelizorul. Halal oraş - dezinteres față de altul, mitocănie, lipsa spiritului civic şi a omeniei – un fel oală sub presiune pentru fiert oameni sau un cazan de Iad! Nu găseşti răbdare, politețe doar o agitație browniană a unor muşte decerebrate. Iar la intrarea dinspre Otopeni nişte glumeți au răpit primele doua litere (B şi U) din numele oraşului. Metropola CUREŞTI unde imoralitatea, lenea şi plictisul fac legea.
Am stat câteva săptămâni înconjurat de natură, am avut vecini cu care am putut sta de vorbă şi m-am întors aici unde mă prefac că sunt important pentru cineva!
De fapt, mă simt vinovat pentru că nu stau acolo să am grijă de mama sau că nu am suficient succes încât să plătesc pe cineva să facă asta. Însă dincolo de firea ei plângăreață si manipulativ-ipohondră trebuie să recunosc că şi-a asigurat o bună rețea de sprijin şi întrajutorare cu frații şi cu vecinii. Nu e atât de singură şi de chinuită pe cât vrea să pară!
Şi fac şi eu pe victima acum susținând că mie nu îmi place metropola, că eu vreau la țară dar am obligații aici de la care nu pot să dezertez!

Sună telefonul, e Peter Pan, nu-i răspund pentru că sunt prea nervos acum.
Vreau să scriu câteva cuvinte despre diferența dintre creştinismul ortodox şi ho'oponopono şi să fac curat în casă în acelaşi timp. Simt cum mă apucă nebunia. Îmi vine să distrug ceva! Respir adânc, de câteva ori ca să mă liniştesc. Şi merge. Uraaaa!
O să fac ordine în lucrurile mele şi o să arunc o parte dintre ele. Îi dau un sms lui Peter Pan că nu ne putem vedea azi pentru că am "nişte nervi fenomenali" şi îi propun să vorbim mâine. E ok, îmi răspunde el.

Miercuri
Ora 8.00
Aşa de mulți şi nejustificați nervi am avut ieri, încât nu am reuşit să mă liniştesc şi nici să mă rog. Nu am reuşit să fiu empatic cu soția, ea are azi un eveniment important, şi nici să dorm. Mi-a fost foarte greu să adorm, m-am trezit de vreo două ori, 1 şi la 3 şi nu reuşeam să alung gândurile despre cât de ratat sunt.
Mă enervează şi colega Arghira care nu m-a sunat să îmi spună dacă a vorbit la clinică şi faptul că nimeni nu pare să aibă nevoie de mine în plan profesional.
Mă disperă şi că nu pot să-mi pun hârtiile în ordine: am câteva teancuri care zac prin casă în afara celor rânduite frumos care umplu până la refuz un dulap. La fel şi în computer: multă informație, chiar redundantă, pusă alandala. Casa asta parcă e o vizuină!
Voiam să o aşez cândva, dar nu e de ajuns să vreau şi să am timp! E nevoie de multă determinare, adică să fiu forțat din exterior, să mă forțez eu însumi sau să fac asta pentru a obține ceva foarte important în viitor.
De regulă, îmi ia vreo trei zile să fac ordine, dar nu îmi pot aduna energia mai multe zile la rând pentru sarcini repetitive. E o lipsă de scop aici şi o trăire a inutilității! Mi-ar lua mult timp să citesc hârțoagele astea şi la ce bun, în fond? Cine are nevoie de competențele mele?

Hai să lăsăm plânsul şi autocompătimirea!
Ştiu prea bine că atitudinea atrage ceva şi respinge altceva! Poate că nu *atitudine* e cuvântul potrivit, poate că mă refer la un amestec de hotărâre, curaj şi dorință subordinate unui scop. O intenționare! Şi dacă nu pot atinge, dacă nu pot vibra acum pe frecvența intenționării? Aceea profunzime, acea stare zero, lipsită de gânduri, de dorințe şi de resentimente …

Beau cafeaua lasată de Ea, scriu şi caut soluții. Deja mă simt mult mai bine. Strâng rufele de pe balcon şi îi urez "baftă" soției printr-un sms. Până să-mi răspundă mă sună o cucoană din Bacău revoltată că a sunat-o cineva de pe telefonul meu. Ieri, când reuşisem să îmi creez o stare bună, m-a sunat tot o cucoană care o căuta pe Petruța. Cine ştie, pot fi "atingeri", cum se exprima cea de ieri, poate vreo "cucoană" vrea să-mi audă vocea, poate vreun hoț verifică dacă e cineva acasă etc. Uite aşa îşi bagă Necuratul coada şi mă pune pe gânduri, păcatele mele. Nu-i place deloc liniştea mea sufletească şi bunădispoziția! Flămânzeşte dacă nu-l hrănesc cu negativitate: nemulțumire, invidie, ură, supărare, mânie etc. Heiii, stop! Gata!

Îl sun pe Peter Pan, e liber azi aşa că o să-l vizitez acasă pe la ora 13.00. Am iar o stare bună şi ies să cumpăr pâine.
La întoarcere mă întâlnesc cu socră-miu, foarte bine dispus, trimis de soacră-mea să ne aducă mâncare. A trimis câte patru porții din două feluri de mâncare şi desert, deşi reuşisem să o conving înainte de a pleca la țară că nu mănânc mâncare de la ea. A profitat de lipsa mea şi de comoditatea nevesti-mii şi s-a insinuat iar cu mâncarea în viața noastră. Parcă sunt bătute în cap femeile astea. O să ajung iar la scandal, nu am de ales. Pe astea dacă le rogi frumos zic că nu ai "cohones"! M-am enervat şi am aruncat toată mâncarea la ghenă. Apoi, pe drum spre Peter Pan am început să inventariez toate supărările pe care mi le-a produs soacră-mea de-a lungul şi de-a latul celor 16 ani de căsnicie. Îmi spun că m-a jignit mai mult decât celelalte persoane la un loc atât cantitativ cât şi calitativ, des şi profund, batjocură şi depreciere, exact cum ar proceda cineva pentru a transforma un om într-un "candidat manciurian"! A început să mă aprecieze de abia după ce fiica ei a avut sucess, după ce profesia noastră a devenit "la modă" etc. Din păcate nu pot savura aprecierea ei! Am suferit atâția ani, ca să-i plătesc datoria, hipnotizat de gărgăunii din capul ei, încât singurul lucru pe care mi-l doresc acum, în relația cu ea, este distanța! Iar mîncarea făcută de ea mi se pare o otravă, o hrană joasă şi grosieră, bună să hrănească doar porcul din om! Şi acum îmi trimite mâncare?
Să şi-o bage în fund, eu nu mănânc din mâna ei!

Tocmai îmi spuneam că ar trebui să fiu foarte supărat pe ea, când am înțeles brusc de ce mi s-a întâmplat asta. Pur şi simplu totul s-a produs din cauza nevoii mele exagerate de aprobare! Pentru a mă vindeca de acest obicei (de a căuta aprobarea celorlați) Dumnezeu mi-a dat în jur persoane (necioplite: soacra, Maceha) care mi-au pedepsit fiecare moment de slăbiciune. Precum acel ucenic venit să caute desăvârşirea lîngă un maestru zen care îl punea să muncească şi-l lovea cu un baston chiar atunci când se aştepta mai puțin. După câțiva ani ucenicul s-a ferit fulgerător, instinctiv şi a prins bastonul. Devenise desăvârşit!

Încercam să obțin aprobare de la cât mai multe persoane fără să mă gândesc că niciunul nu poate umple golul pe care mi l-a lăsat mama atunci când aveam câțiva ani! Cine trece peste neîmplinirile lui ca să-i hrănească altuia stima de sine?

Peter Pan mi-a vorbit despre revelația lui: un XP făcut special pentru copii. Era calm şi liniştit.
I-am povestit cum mi-a fluctuat dispoziția afectivă azi: bună dispoziție-furie-calm-furie-uşurare. Mi-a povestit cât de tare se supăra un amic de-al lui că nu-l bag eu în seamă. Acela se purta şi gândea despre mine exact cum gândeam eu despre soacră-mea: îmi găsea ticuri respingătoare, spunea că alunec spre nebunie, că neg realizările altora, că sunt infatuat etc. Uitându-se pe harta mea astrologică, Peter Pan mi-a reamintit că am relații karmice cu femeile apropiate care au rolul de a mă sâcâi dureros, exact ca o piatră în pantof, pentru a mă obliga să conştientizez şi să înțeleg că am o atitudine greşită față de anumite aspecte ale vieții mele. Cum ar fi: căutarea aprecierii în exterior, compararea continuuă cu alții, obsesia de a fi validat de persoanele care m-au respins de-a lungul timpului …

De exemplu, eu pe acel amic al lui Peter Pan nu-l resping pentru că nu-mi place un anumit comportament al lui, ci pentru că personajul nu îmi place per ansamblu, aşa cum nu îmi place nici soacră-mea!
Un bun exemplu ar fi Mihaela Proțăpescu cu obsesia ei de a fi mai presus de oricine, încercând mereu să demonstreze că ea a făcut şi aia şi ailaltă, că nimic nu îi este străin, că ea *poate, ştie, face* şi …e cea mai tare din parcare. Că este o persoană cu o competență nelimitată, mereu prima, mereu în față, cea mai mare scriitoare etc.!
Noroc că am reuşit să îndepărtez aceşti oameni din jurul meu şi odată cu ei şi reflexiile propriei mele imperfecțiuni! Iluzii!

08.10.2009
Offff.
Iar simt că înebunesc în oraşul ăsta! Nu e deajuns că te pândesc la gura de metrou ca să-ți dai adeziunea pentru Crin Sarkozescu, te mai sună şi acasă ca să te convingă să-l votezi pe acest Salvator al Prostiei! Salvator pe dracu! O să fie un al doilea Țap, ineficient şi bun paravan pentru hoți! Guzganii roşii şi Liberalismul prostiei, Odă Patricienilor!
Marița, cealaltă colegă, nu îmi răspunde nici la sms-uri! O fi murit? Sau e iar în depresie? Vreau să fac curat în casă dar nu am energie, e praf peste tot, computerul face zgomot, geamurile sunt atât de prăfuite că nu riscăm să fim spionați prin satelit etc.
Îmi vine să dărâm ceva, dar nu am ce. Stau la cucurigu, în pădurea de blocuri, într-un mediu artificial, precum un pui dintr-o crescătorie intensivă. Iar Şmecherii care ne manipulează stau în vilele luxoase de la marginea pădurii.

***

Am găsit un articol despre Eul infantil în cartea lui Liviu Pleşca: Inteligență şi libertate, 2005.
"Pentru Eul infantil care este motivat emoțional, toate eforturile se justifică şi trebuie făcute. De aceea aceşti oameni sunt preferați de sistem pentru a ocupa poziții cheie în angrenajul economic, administrativ sau social. Bucățica de putere care le este dată în grijă este păzită cu străşnicie şi dacă te încumeți să intri pe teritoriul lor şi să-i deranjezi, vei ieşi de acolo şifonat, cu nervii la pământ, obosit şi uzat fizic şi psihic, cu banii irosiți şi speriat de uriaşa încărcătură negativă pe care ai provocat-o." (pe care ai declanşat-o, de fapt. Şi atunci, om

inteligent fiind, nu te întrebi cum ai putea ocoli bomba cu explozie devastatoare numită "persoană cu Eu infantil"?)

Cine este înconjurat de persoane cu Eu infantil să nu se creadă victimă inocentă şi să nu-şi plângă de milă. Mai bine să afle ce lecţie poate învăţa despre sine, în compania acelor oameni şi cum se aseamănă cu ei. Eu, spre exemplu, criticam colegele care şi-au obţinut postul cu pile fără să recunosc că şi eu apelasem la o pilă, la cea mai mare pilă posibilă, la Creatorul Universului. Prin urmare, nici eu nu eram angajat pe baza competenţei!
Iar oglinzile nevrotico-isterice printre care mă învârteam după venirea în Big City, dar la care nu renunţam cu niciun chip, reflectau doar puţin deformat ceea ce eram eu de fapt! Era bine, pentru că aceste trăsături pe care nu mi le puteam asuma şi care împingeau să iasă din inconştient (numite, în psihologie, Umbră), erau astfel proiectate, atribuite altor oameni. Este mai uşor să te înfurii pe alţii decât pe tine însuţi, este admis social (dovadă stau războaiele, segregarea, discriminarea şi ura) să îndepărtezi o persoană, o categorie socială, o etnie sau o rasă căruia îi atribui şi defectele tale ruşinoase, pare mai puţin periculos să procedezi aşa, decât să-ţi asumi pas cu pas defectele şi să dezvolţi calităţile opuse lor.

Deşi am remarcat deseori similitudini între comportamentul cuiva care mă deranja şi propriul meu comportament, mi-a fost destul de greu să accept că-mi sunt oglinzi care mă ajută să-mi percep din exterior defectele! Am continuat să caut protecţia unei Mari Instituţii, cum a fost pe vremuri PiloRexul, al unui Mare profesor universitar (Hierofanta), al unui Mare psihoterapeut (Ian), al unei Mari boieroaice, nepoată de domnitor…
Nu aş fi putut lucra la firma Gigel Impex, cu 16 angajaţi, nici dacă aş fi avut toate şansele să mă îmbogăţesc peste noapte! Renumele PiloRexului mi-a oferit, ani de-a rândul, poleială pentru propria-mi importanţă de mine!
Asta până când anul cu vibraţia 9 (2007) mi-a distrus ultimile redute, ultimile speranţe că mai pot obţine această poleială. Au dispărut pe rând persoane, locuri şi titulaturi!
Marea Instituţie a devenit o exploatare fanariotă cu şefi disperaţi să strângă tributul şi să-şi facă avere, prea plecaţi Înaltei Porţi Politice, pe cale de a fi dezmembrată şi vândută pe bucăţele, Marea Boieroaică a trecut la strămoşi, iar spaţiul elegant şi central a fost înlocuit cu o cămăruţă într-un corp de clădiri industriale prăfuite şi pline de muncitori ostili.

Marţi, 12 oct. 2009
Fac, din nou, ţuică. Pentru mama de data asta!
Sunt venit de sâmbătă dimineaţă ca să prind târnosirea bisericii de la cimitir.
Nu am apucat să o anunţ pe mama, pentru că Ea începuse să se opună **vehement**, vineri seara, oricărei continuări a cramei de la Dealul Însorit. Intrase iar sub driverul fricii zilei de mâine şi îmi argumenta arţăgos că ne aşteaptă zile grele dpdv financiar. Am pus-o la punct spunându-i că doar mi-a scăzut salariul cu un sfert şi că au fost perioade în care ea nu a avut serviciu şi eu m-am zbătut să aduc bani, fără să-i fac scandal.
I-am atras atenţia, pe un ton calm, asupra fricii care o stăpânea şi am întrebat-o unde este fata entuziastă pe care am cunoscut-o în 1993. A recunoscut că se adăpa din entuziasmul meu, că am făcut împreună multe lucruri care îi păreau imposibile şi că a progresat alături de mine.
Aşa încât, ceea ce începuse ca o ceartă cu nevasta blocată pe Nu vehement şi arţăgos s-a terminat ca o discuţie calmă cu un plus de conştientizare.

Nu voi vorbi acum despre ziua de sâmbătă sau despre cea de duminică, interesante şi pline de învățăminte, ci mă voi referi la ziua de ieri, cea care a marcat o trecere, un plus de conştientizare. Mersem cu mama la Ocolul Silvic din partea locului pentru a solicita autorizarea tăierii unor copaci din pădurea moştenită de frații mamei. Din păcate nu îi dăduseră toate actele aşa încât am obținut doar o amânare. După ce ne-am întors de acolo am cumpărat încă 40 de bolțari pentru zidul beciului (am 80 acum), am crăpat lemnele tăiate cu drujba de Totoloagă, am improvizat lumină în cramă şi am mers cu vărul Dondănel de am adus o căruță de pietriş şi una de nisip.
Seara am adormit buştean.

Acum e devreme, încă nu e ora 6.00. Stau în pat, mă gândesc la fostele iubite şi aplic tehnica ho'oponopono față de fiecare dintre ele. Dar de ce mi-a venit să fac asta?
Ieri, când mergeam spre Ocolul Silvic, am luat o autostopistă care ne-a rugat să o ducem până acasă. Şi am dus-o! Iar surpriza a fost foarte mare pentru că locuia chiar acolo unde mi-am început viața sexuală, în fosta casă a Ilincăi! Ce ironie!
Pe Ilinca o cunoscusem de Sf Ilie, într-o stație de autobuz. Ne lovisem încercând să urcăm într-un autobuz arhiplin şi am trecut de la scuze la flirt în timp ce-l aşteptam pe următorul. Aşa am ajuns acasă la ea şi am facut sex pe o căldură năucitoare, în miros de cafea proaspătă, naftalină şi casă veche în semiîntuneric. Ileana era divorțată şi avea 36 de ani. Nu mi s-a părut nimic deosebit şi multă vreme am considerat, pe baza acestei prime experiențe, că sexul e doar un mijloc de uşurare fiziologică. Cu Ileana am rupt relația după a doua întâlnire amoroasă! Mi se părea bătrână la lumina zilei, nu era chiar Uma Thurman, ci doar o femeie întreținută de un sexagenar care voia şi ea puțină distracție. Aştepta ca eu să am orice inițiativă, chiar să îi scot şi ciorapii de nylon, să-i despart pulpele şi să mă cufund în misterul ei călduț şi fleşcăit cu o erecție de zile mari care să dureze ore. Iar eu îmi doream să nu mi se observe sfiala şi nepriceperea, eram prea încordat şi anxios, aşa că ejaculam precoce. Îşi făcuse planuri pentru noi, îmi spunea că s-a îndrăgostit de mine şi mi-a propus să îi devin iubit şi sponsor. Avea aproape dublul vârstei mele şi mi s-a părut teribil de neruşinată.
Aşa că mi-am propus să mă feresc de femeile manipulatoare şi să-mi păzesc cu strășnicie libertatea.
Ajunsesem acasă pe la miezul nopții şi mama intrase la bănuieli încercând să afle cu ce femeie umblu. Bănuiam că îmi va interoga prietenii aşa că le-am servit o poveste despre o colegă de la fabrică. Am fost nevoit apoi să confirm povestea în fața mamei care voia să ştie numaidecât cine şi cum şi doar intervenția tatei m-a salvat de insistențele ei.

Cu un an inainte mă împrietenisem cu un văr îndepărtat şi ne închiriasem împreună o cameră mobilată. Tata hotărâse să-mi lase o anumită libertate şi încuraja prietenia mea cu Giani sperând că voi deveni mai îndrăzneț în compania acestuia. Giani terminase un liceu umanist şi avea obiceiul să se supravalorizeze. Avea un handicap pe care îl ascundea cu strășnicie, ştia să-i pună pe ceilalți la respect şi avea mult tupeu. Hotărâse să-mi facă desensibilizare în vivo şi mă superviza în timp ce agățam fetele şi femeile pe care mi le indica el. Voia să mă obişnuiesc cu refuzurile şi să gândesc în termeni de tipologii. Nu eram un elev bun pentru stilul de predare "în acțiune", dar am scăpat, prin exercițiu, de stânjeneala care mă cuprindea atunci când voiam să vorbesc cu o fată. Trecuse un an de la primele lecții când, într-o după-amiază, am avut inițiativa să abordez o fată zveltă, cu părul negru care se întorcea de la meditație. Era sobră şi părea sigură pe ea. Giani nu îmi dădea nicio şansă şi asta m-a

ambiționat. Nu m-am mulțumit cu numărul de telefon şi am condus-o acasă chiar dacă el îmi făcea semn că e mai bine să mă retrag. Acum ştiu că avea dreptate şi că m-am lăcomit încercând să punctez! Nu mi-a plăcut niciodată să fiu sub controlul cuiva şi am preferat să greşesc, dar să-mi conduc acțiunile şi să-mi generez singur experiențele. Nu-mi place să fie altcineva responsabil pentru ceea ce mi se întâmplă, iar el să riposteze că vina e a mea pentru că am acceptat să fiu condus de el.
Mai bine urmez vorba din popor: "Capul face, capul trage" şi merg pe mâna mea!
Pe Svetlana am plimbat-o de câteva ori prin oraş, am condus-o acasă şi am sărutat-o cu sfială. Îmi povestea mult despre ea şi eu o ascultam cu încântare privindu-i gropițele din obraji şi mimica expresivă, o țineam de mână ca pe un copil ce are nevoie de protecție.
Acasă la ea am fost o singură dată şi m-a izbit atmosfera rece de muzeu instituită de mama ei, severă profesoară de matematică şi mamă singură. Tatăl ei fugise din țară şi se recăsătorise, iar din ceea ce-mi povestea ea reieşea că nu era un om care să reziste într-o Românie a compromisului şi într-o căsnicie cu o femeie cu invidie de penis. Le trimitea regulat bani şi pachete.
Îmi amintesc cum ningea cu fulgi pufoşi, ne întorceam acasă după ce trecusem pe la sora mea şi am luat-o în brațe răsucind-o prin aer ca pe o fetiță. Mi-a plăcut tare mult momentul acela!
Azi e o vreme foarte ciudată: ploaia se joacă de-a ploaia, Soarele iese şi se ascunde, vântul începe în forță şi se opreşte brusc etc. Aşa sunt şi iubirile, ca vremea, schimbătoare!
Despre Svetlana am auzit apoi nişte bârfe urâte, iar mama ei mi-a interzis să o văd.

Aşa că, atunci când am întâlnit-o pe Sebina cu circul ei de-a "vai, cât de virgină am fost şi chiar o să mă omoare tata", am căzut în plasa unei relații şantajist-manipulatoare. Era o ființă foarte falsă care se străduia însă să salveze aparențele aşa cum se proceda şi în familia mea.
A fost o întreagă aventură karmică întâlnirea cu ea, mai ales că a culminat şi cu câteva partide de sex chinuite şi nesatisfăcătoare, pentru mine cel puțin. Pentru ea, se pare că am fost țapul ispăşitor perfect, ocazia de a se reîmpăca cu tatăl ei. Imaginea ei de prințesă a cartierului se şifonase după câteva aventuri vesele şi triste, deopotrivă.
Nu a fost niciodată sinceră cu adevărat, în relația cu mine, şi iată că după atâția ani am întâlnit-o pe Torny la fel de inautentică şi de mitomană. Probabil că încă nu mi-am regăsit autenticitatea!
Tocmai am pus pe foc nunceakul hand-made pe care mi-l făcusem în perioada aceea!
După ce m-am purificat de efectele relației cu Sebina (fusesem în pragul internării la secția de Boli Interne a spitalului din localitate), am hotărât să-mi utilizez libertatea mult mai atent. Am început să plimb o fată venită în vacanță la bunici şi am fost invitat în orăşelul ei din inima Transilvaniei. Frumuşică, cu vino-încoace, fata mă atrăgea foarte mult şi am hotărât să-i fac o vizită. Nu era uşă de biserică, avea o privire pătimaşă şi se declara între relații aşa că, îmi părea candidata ideală pentru un sejur galant.
Numai că, pe măsură ce mă apropiam de oraşul ei deveneam tot mai suspicios în privința bunelor ei intenții. Mă temeam că se va folosi de sensibilitatea, de naivitatea mea şi de obsesia mea de a-mi păstra o imagine bună în ochii celorlalți, ca să mă transforme în Cavalerul pe Cal Alb, în realitate într-un paravan care să-i asigure respectabilitatea.

Întâlnisem femei căsătorite cu bărbați pe care nu-i iubeau, pe care nu-i respectau, pe care îi transformaseră în adevărate Vite de Povară lăudându-i pentru banii pe care-i aduceau, trimițându-i iar şi iar la muncă pentru ca ele să se poată desfăta în tihnă cu amanții lor.

Să devin un astfel de soț însemna pentru mine ceva mai rău decât moartea şi decât închisoarea! Iar ultima conversație telefonică cu ea, pe care o ruminam obsesiv în ritmul legănat al trenului, conținea suficiente indicii că mai curând voi fi "oaspetele de la cină" interogat de familia ei pentru "ghiveciul spart de golănaşii cartierului" decât partenerul de nebunii cazat la hotel. Aşa încât am exploatat disponibilitatea vecinei de compartiment şi am ajuns să petrec cu ea un weekend prelungit într-un orăşel de munte. Cei câțiva ani pe care îi avea în plus îi accentuau maturitatea şi hotărârea. Am decis să o însoțesc pentru câteva zile sperând că vom avea şansa de "a ne cunoaşte mai bine". Chiar aşa s-a întâmplat, pentru că nu se găseau camere libere şi am dormit cu ea. Avusese o relație care îi adusese suferință şi se temea că va fi din nou folosită şi apoi aruncată la gunoi. A înțeles că nu vreau mai mult decât o aventură şi că îşi poate reface respectul de sine chiar în aceste condiții. Era un act asumat, fără iluzii şi deziluzii, alături de un bărbat onest şi sensibil. A făcut ceva nazuri la început, s-a purtat ca o frigidă răzbunându-se simbolic pentru suferințele prin care trecuse alături de alți bărbați, apoi şi-a venit în fire şi a început să se dezghețe emoțional. Din păcate, trebuia să ne întoarcem la serviciu, isprăvisem şi banii, aşa că a regretat la despărțire că nu îmi poate arăta recunoştința ei. Am făcut schimb de numere de telefon având feelingul că nu ne vom revedea niciodată.

S-a pornit iar vântul, suflă straşnic în timp ce pornesc cea de-a doua "şarjă" pe ziua de azi. Pun coarde uscate de viță pe foc şi continui să-mi depăn amintirile. Renunț să îmi fac griji pentru vânt, am zis şi o rugăciune ca să se domolească.

Am o relație bună cu focul şi îi dau deseori să distrugă vechituri şi gunoaie, obiecte cu rezonanță afectivă negativă. Focul reduce rapid la esență, desparte energia de informație şi reprezintă oportunitatea unei înnoiri ritualice, simbolice. Pun pe foc un trunchi de copac şi ascult cum trosneşte scoarța. E atât de plăcut, parcă stau iarna în fața unui şemineu. Îmi aminteşte de ziua geroasă, cu lumină ciudată în care am întâlnit-o penultima oară pe Svetlana… Mergeam la un curs, în centrul oraşului şi ni s-au intersectat drumurile. Bucuria care îi sclipea în ochi mi-a dat aripi şi am pornit la o lungă plimbare prin oraş. Nu voia altceva, voia doar să ne plimbăm. Şi ne-am plimbat, extaziați de bucuria întâlnirii. I-am vorbit doar despre visele mele, nu şi despre latura prozaică a vieții mele care cuprindea uzina, profesori de la seral, avatarul căutării gazdei perfecte şi ultima partidă de sex plină de promiscuitate. Poate că am greşit atunci nepovestindu-i toate astea, ar fi avut o idee mai clară despre prețul libertății! E adevărat că îmi câştigasem libertatea, lucrând şi având singur grijă de mine, ba chiar mă străduiam să îmi răscumpăr păcatele, dar asta nu mă ferea de experiențe ciudate şi de deziluzii. Găsisem mai întâi o gazdă ieftină la marginea oraşului cu o cămăruță mizeră şi sărăcăcioasă, foarte friguroasă iarna. A trebuit să mă mut, nu puteam învăța acolo din cauza frigului. Apoi găsisem aproape de uzină un loc într-o cameră cu un strungar care lucra în ture. Aveam un singur pat, iar în prima noapte petrecută împreună mă trezise ceva ce îmi sugera un cutremur. Ei bine, colegul tocmai îl omagia din răsputeri pe Onan masturbându-se frenetic, gemând de se zguduia casa. Dimineața a părut foarte surprins şi nevinovat, iar gazda s-a mirat că "un băiat aşa cuminte şi cu Dacie poate să facă aşa ceva". Apropo, gazda cea pudică era dezamăgită că nu mâncam în bucătărie, ca oamenii. Dar oamenii nu îşi țin bucătăria plină de mizerie, de câini şi pisici şi nu au nepoate care stau pe oliță acolo, i-am replicat. A rămas jignită şi neconsolată, biata de ea. Să mănânce ea acolo, privindu-şi câinele care îşi linge ouăle şi aspirând mirosul oliței. Acum stăteam într-un

cămin de nefamilişti unde era foarte bine şi curat, dar şi foarte multe reguli de respectat.
Eram supervizat de un văr mai vârstnic, un tip cult, cinstit, cu o moralitate solidă. El mă introdusese în cămin şi tot el m-a ferit de un conflict cu o grupare ţigănească din cartier. Aceştia conduceau o reţea de prostituţie şi "antrenau" tinere talente pentru a fi dansatoare în Turcia. Cu una dintre aceste "prospături " avusesem un "randevu" fierbinte în urmă cu câteva luni, acum o întâlnisem pe stradă şi mi se plânsese că "iubitul" ei i-a ascuns actele şi o obligă să se prostitueze. Plănuisem să o eliberez sau cel puţin să reclam la poliţie. Vărul meu a aflat şi mi-a cerut să uit că o cunosc. Ştia multe despre interlopii respectivi şi nu voia să intrăm în vizorul lor.
Aşa stăteau lucrurile în după-amiaza geroasă, cu lumină ciudată în care am făcut o lungă plimbare cu Svetlana plecând de la curs, colindând centru şi cartierele spre casa ei. Ne-am oprit la un telefon public de unde şi-a sunat cea mai bună prietenă spunându-i, emoţionată că ea nu se întoarce acasă şi că o roagă să-i anunţe mama că "a fugit cu mine". Prietena ei dădea pe dinafară de bucurie, cu acel entuziasm adolescentin, iar eu protestam cu fermitate împotriva acestei decizii. Nu aveam unde să o duc, nu aveam niciun sprijin, nu aveam nici bani pentru o noapte la hotel. Am sunat o persoană apropiată şi mi-a spus că nu mă poate împrumuta, iar la cămin eram o persoană tolerată, nu una cu drepturi egale. Aşa că am dus-o acasă, i-am suportat privirea plină de reproş şi lacrimile de rămas bun, apoi am traversat oraşul per pedes încercând să mă scutur de neputinţă şi vinovăţie.
Vreo jumătate de an nu am mai ştiut nimic despre ea. Apoi, în vara următoare mi-am făcut curaj şi am căutat-o. Era imediat după bac, terminase clasa a doisprezecea şi se pregătea pentru facultate. Era cald şi nu se simţea prea bine, îi făceau rău mirosurile a şi vomat de vreo două ori. Începusem să mă pricep la femei aşa că am întrebat-o direct cu cine e însărcinată. M-a întrebat dacă aş accepta copilului altui bărbat la pachet cu femeia pe care o iubesc şi am rănit-o din nou, spunându-i că resping din start o asemenea posibilitate. A recunoscut că se cuplase, la insistenţele mamei ei, cu un fecior de bani gata ai cărui părinţi erau profesori universitari, locuiau în centru etc. Era supărată că fusese respinsă de familia lui şi că trebuia să facă avort. Ne învârteam printr-un parc cu iarbă arsă de soare, cu fântâni arteziene neîntreţinute. Totul era uscat în jur, era o vară secetoasă, doar pe fundul unui havuz se afla puţin noroi, se încercase probabil punerea lui în funcţiune.
Ne-am despărţit la ieşirea din parc, trişti şi marcaţi de compromisurile care ne îndepărtaseră atât de mult, ca două persoane care nu mai au ce să-şi spună…

M-am consolat cu Bella, o blondă cu ochii verzi şi cu forme apetisante. Avea 30 de ani şi divorţase de un soţ infidel şi abuziv. Îmi părea o martiră, dar aveam să aflu că era o femeie-crampon, tip mlaştină, care preia controlul asupra celuilalt în mod progresiv. Blondă integral, cu sâni generoşi şi pulpe rotunde îmi părea femeia perfectă pentru o noapte fierbinte. I-am făcut trei vizite şi eram gata să îmi încalc principiul de bază – de a nu avea mai mult de trei întâlniri amoroase cu o femeie – dacă nu ar fi insistat să ieşim în oraş.
Era o bună amantă, dar folosea o cremă rusească cu miros de Revulsin şi mentă ca să nu rămână însărcinată, o cremă care îmi dădea fiori şi la propriu şi la figurat. Parcă posedam o vrăjitoare pregătită de Sabat! Eram expert in "coitus intreruptus", aveam şi prezervative şi pastile pentru avort, dar ea avea încredere numai în crema respectivă. La a treia întâlnire a insistat să ieşim în oraş pe înserat după o ploaie torenţială şi m-a văzut cu ea chiar un coleg de la uzină.

A doua zi mi-a spus că am o mamă sexy, am fost mirat la început, apoi am înţeles la cine se referă. În după-amiaza aceea am vizitat-o ca să îmi iau rămas bun şi i-am văzut ridurile, pernuţele de grăsime de pe abdomen, celulita şi zâmbetul mieros. Insista că s-a îndrăgostit de mine şi că ne stă foarte bine împreună. Noroc că plecam în armată, ce scuză mai bună puteam găsi?
Plus că fata de pe podul rulant, amanta de taină a maistrului, începuse să fie interesată de mine. Terminasem formalităţile şi mai aveam câteva zile până la încorporare. Am scos-o în oraş şi am asigurat-o de discreţia mea totală, apoi ne-am petrecut noaptea împreună. Era minunată, însă îşi căuta un soţ înţelegător şi naiv. Crezuse că a tras lozul cel mare cu mine, dar eu îi ştiam aventurile şi caracterul. Eram naiv doar în aparenţă, mă prefăceam pentru a-i observa mai bine pe ceilalţi. Mi-am luat rămas bun de la prieteni şi am plecat în armată.

Acum trebuie să merg la masă, mă strigă mama, aşa că o să las alambicul nesupravegheat. Focul e cam puternic, dar sper să nu se întâmple nimic. Motanii sunt în stare să se urce pe masă deşi i-am hrănit destul de bine înainte şi trebuie să-i alung cu mătura. Vorbesc cu mama despre greşeli în relaţii şi despre singurătate, apoi mă întorc la athanor. Focul a fost prea puternic, iar presiunea din interior a deplasat capacul alambicului. Pe acolo tâşneşte acum zeama pusă la distilat. Reuşeşc să-l reaşez şi să-l etanşeizez, reduc temperatura şi mă reapuc de scris.

În primele luni de armată am trăit o perioadă de ascetism impus: clădirea era în paragină, mâncarea era puţină şi nehrănitoare (varză călită cu şorici, mîncare de cartofi şi fasole la cazan odată pe săptămână), instrucţie din zori şi până seara, arme defecte cu care de abia nimeream ţinta, un sergent hoţ din valize şi bătăuş, un comandant care dădea permisii contra sticle de whisky, priveliştea jalnică a soldaţilor dintr-o unitate vecină bătuţi cu parul de ofiţerul lor, o singură zi cu apă caldă la duşuri etc. Revelionul l-am petrecut în unitate, iar sergentul cel hoţ ne-a obligat să ascultăm o muzică ţigănească autentică, spunea el, plină de inflexiuni stranii şi de jale. În dimineaţa următoare însă, şansa a început să-mi zâmbească. Primisem o permisie la solicitarea unui maior pe care îl înduioşaseră părinţii mei şi puteam merge acasă. Asta am şi făcut! Apoi, în scurtă vreme am fost selectat pentru un post de curier şi am ajuns într-o altă unitate. Aici aveam multă libertate, ofiţeri isteţi şi cu vederi largi, veterani care practicau sporturi etc. Se putea citi, se putea învăţa, ascultam muzică bună, aveam video, puteam ieşi în oraş.

Într-o permisie am căzut în mrejele unei femei pe care am poreclit-o Molicica Ambiţioasă. Avea 20 de ani şi o căsnicie nefericită. Îşi pusese toate speranţele într-o relaţie cu mine şi am fost nevoit să o dezamăgesc. M-a cuprins într-o îmbrăţisare tandră şi extrem de umedă care m-a inhibat. Nu am simţit vreo atracţie specială şi se purta la fel ca femeile-saltea pe care le detestam. Femeile care aşteaptă ca bărbatul să facă totul, iar ele să stea cu mâinile sub ceafă şi să rezolve un rebus. Iar la sfârşit să întrebe uşor dezamăgite: "Ai şi terminat, dragule?".
Ei bine, nu eram masculul super-potent şi soţul mult-dorit, 2 în 1!
Eu aveam planuri de carieră şi nu eram dispus să duc pe nimeni în spate!

A început o ploaie mocănească, deasă şi rece. O să intru în casă înainte de a fi udat până la piele. Mi-am schimbat hainele, am ţinut picioarele în apă fierbinte adusă din vasul de răcire şi acum stau în vârful patului. Am lângă mine "Secretul Umbrei" scrisă de Deebie Ford, o

excelentă sursă de meditație conştientizatoare. Îmi place şi subtitlul care exprimă însăşi esența cărții: "puterea de a-ți asuma propria poveste".

Mama a făcut colivă, mâine e o sărbătoare religioasă şi mi-a pus la răcit într-un castronel. Am netezit-o cu lingura şi acum arată ca o colivă de dus la biserică.

Ah! Dar unde rămăsesem? Aha, tocmai vorbisem de cea de-a şaptea parteneră de sex, Molicica. Era o femeie remarcabilă, dar avea convingerea secretă că viața ei ar fi fost mult mai bună dacă bărbații din viața ei ar fi fost de altă factură, adică serioşi, responsabili, plini de succes şi disperați să ofere cât mai mult soției şi copiilor. Avusese o copilărie grea, "muncită", şi un tată "dezertor" căruia îi atribuia cauza nefericirii ei. Semăna destul de mult cu mine, căci şi eu atribuiam părinților, şi mai ales mamei, necizelarea, nefericirea şi mai ales, lipsa mea de perspectivă. Acum ştiu cât de nefondate erau aceste acuze şi mai ştiu că tot ce ne înconjoară, dar mai ales oamenii, se comportă aşa cum ne aşteptăm să o facă şi asta ne întăreşte convingerea că "ei" sunt într-un anumit fel. Bineînțeles, există şi momente de grație în care ei se comportă mult mai bine decât ne-am aştepta, ca o excepție care întăreşte regula.
În fine, au trecut lunile de stagiu militar, am intrat la facultate, dar nu am fost la primele cursuri pentru că trebuise să merg la comisariat şi la uzină pentru ultimile formalități. Mă "liberasem" şi eram pregătit să-mi încep viața de student. Ajunsesem cu ceva întârziere la cursuri aşa că aşteptam respectuos pe hol. Eram în clădirea de lângă Cotroceni şi aşteptam cu nerăbdare să-mi cunosc colegii. Clădirea era elegantă şi modernă, fusese sediul Academiei de Partid, rectorul nostru făcuse, la ceremonia de deschidere a anului universitar, tot felul de paralele cu universități americane astfel încât eram super-impresionat. Venise băiatul unui fermier din Kansas sau Iowa, la Marea Facultate din Big City. Când îl dusese la gară, tatălui i se înodaseră lacrimile în barbă şi îl întrebase ca o iubită părăsită: "Şi pe mine cui mă laşi?" Nu îmi plăcuse întrebarea aşa că i-am promis că o să-i fiu, mereu, aproape şi m-am străduit să uit. M-am simțit jenat şi mi s-a părut un exces de patetism. În timp s-a dovedit că tata avea dreptate! Îşi pusese mari speranțe în mine, îşi dorea să-i fiu aproape pentru că îşi pierduse în copilărie tatăl şi fratele, iar la maturitate cel mai bun prieten. Urma să mă piardă şi pe mine, simțea asta! Avea mare nevoie de comunicare sufletească cu un om de încredere; era respectat, sociabil, ştia să fie echidistant, dar se simțea foarte singur.
În fine, eram pe holul facultății şi aşteptam pauza. O fată zveltă, cu părul castaniu, cu ochii verzi şi zâmbet şăgalnic venea dinspre lifturi. Mi-a întins o mână caldă, o combinație de moliciune şi fermitate şi s-a recomandat: Mona. M-a întrebat de ce aştept şi am intrat împreună sub privirea îngăduitoare a profesorului. Apoi ne-am mai văzut pe la cursuri, ne-am zâmbit şi atât. Am aflat că a fost aleasă Miss Boboc.

Trebuia să merg periodic acasă, ca să-mi ajut părinții şi să-mi aduc mâncare. Aveau greutăți financiare, tata devenise şomer şi încerca să se pensioneze medical, iar eu trebuia să îi ajut la muncile agricole. Începusem să îmi caut ceva de lucru, ştiam că va trebui să mă întrețin singur în următorii ani.
Într-o seară de vineri, la cursul de Metode şi tehnici, am remarcat că părea foarte supărată. Colegul meu de cămin mă tot încuraja să o scot la o plimbare ca să o ajut să-şi schimbe starea şi cine ştie … Se despărțise probabil de prietenul ei pentru că într-adevăr se uita din când în când spre mine. Aşa că, m-am mutat lîngă ea şi am încercat să o consolez. Profesorul ne-a invitat să facem asta în altă parte, fără să ne pună absență aşa că i-am mulțumit şi am pornit

într-un periplu prin oraş. Mona s-a înveselit şi a fost dispusă să ne petrecem noaptea împreună. Voia să experimenteze sexul total împreună cu mine, dar eu aveam o concepție mic burgheză şi am refuzat-o. I-am zis că religia îmi interzice asta şi că e un păcat de moarte. Am plecat la țară cu un tren de dimineață, cheltuisem toți banii aşa că am jucat v-ați ascunselea cu "naşii" prin tren. Când am revenit la facultate am observat că mă ignoră, oricum lipsea de la cursuri, nu ştiu de ce, şi am început să o doresc foarte tare.
Se mutase la cămin şi i-am făcut o vizită acolo. Colegele ei mi s-au părut cele mai profitoare "paraşute" pe care le-am cunoscut, noroc că au plecat la discotecă şi ne-au lăsat singuri. Mi-a spus că are un prieten din copilărie, un tip aflat în grațiile părinților ei, cu părinți bogați etc. Urma să se căsătorească cu el, chiar dacă nu-l iubea şi îmi propunea să-i fiu amant. Am refuzat cu vehemență ideea, nu era prima dată când mi se propunea asta şi simțeam un fel de teamă amestecată cu dezgust. A fost ultima noapte fierbinte, apoi a refuzat şi să îmi răspundă la salut. După asta am început să fiu obsedat de ea. Unul dintre profesori, Big Brother, o luase şi el în vizor şi începuse să mă urască pentru că îi tot dădeam târcoale.
Mă ironiza tot timpul la cursurile lui şi mă amenința că nu voi trece examenul. O lăsasem în pace, dar acum o urmărea el aşa încât, după ce a strâns un munte de absențe, Mona a abandonat facultatea. Proful a continuat să "taie şi să spânzure" în virtutea propriului scenariu de viață până când a "căzut la datorie", înainte de a împlini 40 de ani. Îi sunt recunoscător pentru că, întâlnindu-ne la câțiva ani de la absolvire, eram împreună cu Ea şi mi-a atras atenția să învăț din greşelile lui. Mi-a spus că am alături o femeie minunată şi că, tentațiile pasagere sunt nesfârşite şi inconsistente.
- Să ai o familie îți aduce mai multă împlinire decât o carieră de succes, mi-a zis el! E greu, dar merită, a oftat el.
Şi Giani a murit înainte să împlinească 40 de ani! Se pare că ei au înțeles prea târziu …

Ca să mă înveselească, colegul meu de cameră m-a invitat în vizită la părinții lui undeva într-un sat din Oltenia. Am plecat cu un tren la miezul nopții, în toiul iernii. Era un personal plin de mirosuri, în care nimeni nu avea bilet, toți beau şi scuipau semințe ca în acel tren spre Bălți descris în "La Medeleni". Se furau barele din aluminiu pentru bagaje, becurile şi bagajele. La un moment dat colegul meu s-a trezit din somn şi a zis: "coborâm aici". Trenul încetinise şi am sărit din mers, undeva în câmp. Era încă întuneric şi am ajuns la o şosea mărginită de un câmp înghețat, în zare se vedeau lumini, ca un fel de Fata Morgana, acolo trebuia să ajungem. Am mers vreo 10 km şi am intrat în sat odată cu zorii. Ai lui au sărit literalmente din țoale, nu ştiau că venim. Fratele lui mai mic îşi tot ştergea nasul pe mânecă şi trăgea vânturi cu un soi de vitejie. Mama lui s-a oferit să ne facă ceva de mâncare după ce şi-a clătit gura cu o litră de țuică, iar tatăl lui, un tip mai din topor, s-a scărpinat în fund prin nădragi şi a ieşit să îngrijească vitele. Am plecat după-amiază la oraş, acolo unde aveau un apartament cu chiriaş. Blocul nu avea liftul instalat şi apartamenul era la etajul 9. Am vizitat oraşul, mai ales barurile, colegul meu bea într-una, era ceva depresiv în oraşul acela în care fiecare trăia parcă numai pentru sine. Ne-am întors în seara următoare, cu un alt tren de noapte în Big City. Am început să căutăm cursurile care ne lipseau şi să ne pregătim "servite" pentru examenele scrise. Trăsesem mâța de coadă până atunci şi ar fi fost foarte greu să învățăm în puținele zile rămase pînă la sesiune. Nu eram genul de persoană care copiază la examene, aşa că m-am ales cu mai multe restanțe. Colegul meu a luat numai note de 9 şi 10 şi a reînceput să benchetuiască, scăpase de griji şi găsise rețeta perfectă care îi permitea să termine facultatea cu note mari şi să trăiască numai într-o distracție. Drumurile

noastre s-au despărțit în curând, pentru că mi-am găsit un serviciu şi am început să-mi folosesc timpul liber pentru învățat. Devenisem neinteresant pentru el aşa că s-a împrietenit la toartă cu un alt tip vesel care studia sportul la o facultate particulară. Erau abonații petrecerilor din cămine şi puțin a lipsit să nu fie bătuți măr odată când s-au îmbătat în Regie. Gentil şi îndatoritor de fiecare dată când era treaz, colegul meu se dezinhiba rapid după câteva pahare de alcool îngurgitate pe nerăsuflate, devenind agresiv şi periculos. Acesta era modul lui de a-şi descărca nemulțumirea şi frustrarea printr-o agresivitate animalică, urmată de amnezie.

Şi eu aveam un deficit de autostimă şi acumulam, la fel ca el, multă furie! Căutam însă un prilej care să-mi îndreptățească izbucnirea animalică, ca apărare față de o agresiune reală sau potențială, față de o nedreptate care urma să mi se facă … Am fost atât de nemulțumit, încă din copilărie, de statutul social, de mine însumi şi de toți cei care mă înconjurau, aveam atâtea revendicări de făcut, atâtea lipsuri de reproşat celorlalți, încât semănam, pe bună dreptate, ca şi colegul meu de cameră cu un "măr roşu şi frumos înăuntru găunos"! Ne-a spus la un moment dat prodecanul că un om riscă să devină resentimentar dacă aşteptările sale sunt mult deasupra potențialului şi că o alegere înțeleaptă ar fi împăcarea cu sine, prin acceptarea datului inițial. Numai că noi nu rezonam la vorbele lui, prinşi cum eram în capcana nemulțumirii cronice! Pentru mine era vital să fiu considerat, în continuare, deşteptul familiei, asta îmi dădea un statut privilegiat şi mă salva de servitutea muncilor agricole. Tata intrase în şomaj şi încerca să se pensioneze pe caz de boală, iar mama, care lucrase ca sezonieră, nu acumulase vechimea necesară pentru pensionare. Începuseră să crească animale şi să lucreze pământul. Aveau vacă şi cal, mergeau peste tot cu căruța, la fel ca înainte de colectivizare. Mergeam şi îi ajutam oricât de des puteam. Îmi plăcea să fac efort fizic în natură, dar mă ruşinam cu asta. Mi-ar fi plăcut să fiu descendentul unei familii de intelectuali, înconjurat de bunăstare materială, de afecțiune, de încurajare şi de susținere. Ei bine, nu vedeam "marfa din pricina ambalajului" după cum se exprima tata deseori.

Obsedat de o imagine, de fantasma de a avea, din start, un avantaj în fața celorlalți şi de a-i putea trata cu superioritate, nu percepeam nici iubirea tatei, nici grija şi susținerea mamei, nici filonul de înțelepciune simplă şi profundă din care proveneam. La fel ca un peşte care nu ştie ce e apa până ce nu eşuează pe țărm în bătaia nemiloasă a razelor soarelui.

Pe Ea am cunoscut-o la o petrecere unde m-a cucerit cu zâmbetu-i şăgalnic şi înțelept. M-a atras foarte tare fizic şi am descoperit gusturi şi pasiuni comune. Nu ştiam că este Ea, trăiam încă precum un animal tânăr, fără grija zilei de mâine şi fără responsabilitate. A fost nevoie de timp ca să învăț să o iubesc altfel decât pe o minunată posesiune. Şi am înțeles încetul cu încetul că niciodată nu există un act sexual, ci întotdeauna există o relație între două persoane! După cum bine spunea Lacan! E atâta mister între bărbat şi femeie că trebuie să fii prea novice sau prea tocit ca să nu-l simți şi ca să nu-l trăieşti!

Am transferat atunci asupra soției şi socrilor imaginea perfecțiunii şi am început să fac eforturi susținute pentru a fi la nivelul lor. Un motiv în plus pentru a-mi renega originea şi pentru a mă ruşina cu părinții mei! Şi îmi făcusem un obicei din a mă învinovăți că nu-i pot oferi soției un statut material adecvat originii ei. Asta mă făcea vulnerabil la insinuările soacrei, care îşi înfigea ochii oțelii într-ai mei de parcă voia să mă posede şi mă anunța ritos

că încă îi par suspect – un posibil "curvălău" arivist – şi că ea mă va da în vileag mai devreme sau mai târziu. Spunea că i-am luat fiica din interes, pentru a deveni bucureştean şi pentru a moşteni nenumăratele ei averi potențiale, inclusiv casa boierească de pe Mătrăgunei 14, acolo unde locuia onor soacră-mea.
Tot ce făceam era insignificant în ochii ei. I-am spus că nu m-am căsătorit cu ea şi mi-a replicat că e datoare să-şi apere fiica.
Doamna profesoară de muzici şi directoare de şcoală generală, mama Svetlanei, cu etichetările ei: "muncitoraş cu pretenții intelectuale şi fiu de țărani, nedemn de mâna fiicei" mă "mângâiase" în comparație cu desconsiderările repetate şi diverse ale Smeei (porecla secretă a soacrei mele). Nu ştiu cum de am rezistat!
Câştigul a fost unul imens: forțat continuu să mă cizelez, am ajuns un intelectual orăşean de mâna a doua! Pare destul de mult pentru un fiu de Moromete, nu-i aşa?
Am obținut astfel tot ce mi-am dorit în copilărie, ca atribut exterior, şi am aflat apoi că mi-am pierdut astfel entuziasmul, pofta de viață şi capacitatea de a mă bucura. Pare logic acum, din moment ce alesesem o viață de împrumut!

Ultimii ani m-au făcut să văd limpede lucrurile: mă îndepărtasem de sursa vitalității mele, de viața la țară, în aer liber, în mijlocul naturii! Toate fițele şi aerele soacră-mii s-au risipit pe rând, după pierderea conacului din strada Mătrăgunei. Îmi pare rău că trebuie să sufere însă mai are câteva vicii de care se agață cu disperare. Ea a fost Micul meu Tiran în familie, iar Maceha, Micul Tiran de la serviciu. În 2006 m-am scuturat de sub jugul lor şi am pus-o pe fiecare în banca ei. Rolul Micilor Tirani se terminase. Până la urmă, ceea ce părea un sfârşit – mă înnecam în Marea Blazării – a devenit o reîntoarcere la izvor, la autentic.

Mama tocmai a încheiat o conversație telefonică cu sora mea şi a aflat că are la consiliere o profesoară între două vârste care "trăieşte" cu un elev de clasa a X a şi pe soțul acesteia care s-a "încurcat" cu o fată de liceu, membră a unei comunități religioase care condamnă sexul pre-marital.
Sunt prea obosit ca să mai scriu ceva … merg la culcare.

<u>Joi dimineața</u>
Sunt învelit cu plapuma, dar în cameră e frig, geamurile sunt aburite, iar afară a căzut o brumă groasă. Încă nu a înghețat pământul. E o dimineață cu lumină tulbure, crepusculară.
Azi noapte am visat că fusesem invitat la un sejur într-un hotel împreună cu doi cunoscuți: unul era ginerele lui State Potcovaru din filmul Inimă de țigan, celălalt nu îmi amintesc cine era, deşi în vis îmi era familiar. Ni s-a repartizat o cameră, ne-am ferchezuit şi am coborât la restaurant. Ei bine, am fost răpiți "amiabil", fără violență şi sechestrați în cameră. Era ceva în genul "răpirii din Irak" (jurnaliştii români răpiți pentru a facilita un transfer de fonduri al sponsorului reportajului). Aşa că eram liniştit, mai ales că vorbisem cu Ea şi îi spusesem că plec într-un scurt concediu. Gândind mai bine, m-am temut că vor cere o răscumpărare pe care nu o pot plăti, aşa că l-am căutat pe Marele Boss (era chiar State Potcovaru) şi l-am rugat să mă elibereze. A acceptat cu condiția să urc în cameră, să iau un singur obiect personal de mici dimensiuni şi să plec neobservat. M-am temut că e o capcană.
În cameră era o petrecere animată şi aş fi putut pleca neobservat dacă nu aş fi încercat să iau mapele cu bateria Cognitrom, care valorează vreo 3000 de lei şi pe care o am pe inventar. State mi-a făcut semn că nu am respectat înțelegerea şi l-am rugat să mă ierte. A început să

scrie pe tablă un angajament pe care trebuia să-l copiez şi să mi-l asum. Întâi nu găseam hîrtie, apoi nu se mai vedea scrisul. Îmi luam angajamentul să nu mai pun preț pe teste, să nu-i mai evaluez pe ceilalți şi să nu-i mai judec. Apoi scrisul se transforma într-un desen, afişat pe un ecran digital, atât de elaborat încât părea fotografia aeriană a unui palat (credeam că este Tuilleries). Mă îngrijoram că nu am cum să o copiez pe hârtie mai ales că se întindea pe două table şcolare: pe una era parcul şi fațada palatului, iar pe cealaltă partea din spate cu o păşune şi un râu. Pe hârtia mea erau reproduse exact, cu minuțiozitate de stampă japoneză, dar în nuanțe mai palide decât originalul. Acesta a fost visul!
M-am îmbrăcat cât de gros am putut, ca să am totuşi mobilitate, sunt şi puțin răcit, iar afară e chiar frig. Vecinul îşi pornise aseară centrala termică şi "adia" un miros plăcut de cărbune ars. Azi ar trebui să mă apuc de zidit. Asta dacă reuşesc să mă încălzesc!
E ora 12.
Soarele străluceşte, dar suflă un vânt rece. Totuşi, e suportabil, aşa că îmi scot fesul şi pufoaica. Mă aşez pe treptele casei şi contemplu grădina. Cerul s-a umplut de grauri! Viersuiau în copacii din jur, sute poate mii de grauri, ceva i-a speriat şi au decolat cu toții într-un vacarm asurzitor. Zboară haotic, sunt disperați că nu mai găsesc hrană – nici struguri, nici fructe – toate roadele au fost culese.
Sunt înconjurat de grauri, care se opresc brusc, apoi zboară, făcând şiruri curbe pe cer, desene complicate al căror rost nu îl înțeleg. E un spectacol magnific, fascinant care îmi provoacă o trăire mistică. Pisicile, hrănite de două ori de azi-dimineață, mă pândesc poate-poate le hrănesc iar. Acum motănelul Tomi se joacă cu Pufilina. Vântul îmi suflă foile şi le țin cu mâna stângă. Parcă sunt Regele Graurilor (sau cocoşarilor, cum li se spune pe la noi) aşa înconjurat de pisici şi survolat, periodic, de hoarde păsăreşti. Cred că de la grauri s-a inspirat Hitchcock atunci când a creat " Păsările". Filmele sale sunt atât de sumbre încât îmi vine să-i zic Kitch-cok!
Acum beneficiez de puțină linişte: pisicile se joacă mai departe, graurii au părăsit nucul (sub care am petrecut de atâtea ori cu prietenii) şi au dispărut în zare. Se aud acum doar trilurile păsărilor care îşi fac veacul pe aici şi, din când în când, lătratul unui câine. Sunt înconjurat de grădini şi nu aud zgomotele străzii, asta dacă nu trece prin apropiere vreun tractor.
Am mâncat crenwurşti, deşi ştiu că-s făcuți din "toate prostiile" după cum spune vecina mea care lucrează la o fabrică de mezeluri. Dar dacă mama i-a ascuns în dulap ca să-i ferească de pisici înseamnă că sunt gustoşi, nu-i aşa?
Şi apoi, după cum zicea dr. I (Hew Len): dacă aplici ho'oponopono mâncării, ea devine sănătoasă, chiar dacă era junk-food înainte de a o binecuvânta. Sunt binecunoscute şi efectele rugăciunii asupra apei potabile (vezi cărțile lui Masaru Emoto) sau efectul liturghiei asupra apei dintr-un baraj de acumulare din Rusia!

Mama, tot mamă! A observat că îmi place iaurtul şi mi-a luat unul cu fructe acum. Ooo, se întorc graurii! Se văd în zare, ca un roi de furnici, dând ocoluri unui turn imaginar. Acum se simte căldura soarelui, e chiar plăcut, mai ales că vântul abia adie.
Cineva face țuică, se simte miros de fum şi de borhot. Un vecin, vărul tatei, a scăpat găinile în grădină şi se chinuie să le ducă înapoi. Are o căciulă de oaie gălbuie şi o şubă. Mai devreme şi-a aşezat cocenii în clucă, probabil are animale vegetariene: una sau două oițe. Un câine latră schelălăind, probabil nu a primit mâncare şi îşi agasează stăpânul ca să-şi amintească de el. Tomi, aşezat la soare, în iarbă, se dă de-a rostogolul. Plec să mai lucrez la pereții pivniței.

15.10
Savurez căldura plăcută a soarelui aşezat pe banca din faţa verandei. Motanul Lachi, stă întins lângă picioarele mele, într-o poziţie contorsionată, cu faţa către pragul uşii şi cu "odoarele" la vedere. Radiaţia solară chiar e binefăcătoare acum. Copiii se aleargă pe stradă, li se aud glasurile subţirele, iar un vecin sparge lemne – se aude zgomotul sec de topor care izbeşte lemnul. Am răcit un pic, îmi curge nasul. Mâinile mă dor, sunt ostenite şi pline de zgârieturi. Am îndreptat pereţii în zona în care vreau să zidesc, dar trebuie să torn mai întâi un "ţoclu" ca bază pentru zid. Acum mă relaxes, spunându-mi că plănuiesc pentru că nu mi-am alocat timp de odihnă în program. Am făcut iar greşeala să subestimez volumul de muncă şi timpul necesar. Peste o oră şi jumătate plec la Deal de Vale cu maşina. Poate reuşesc totuşi să torn "ţoclul" azi!
Mi-am amintit că, în visul de azi-noapte, personajul căruia îi ceream clemenţă devenise un omuleţ mic şi prietenos care îmi spunea că l-am învins sau că l-am cucerit, ceva de genul acesta. L-am îmbrăţişat, semăna cu prietenul tatei din copilărie, cu Ilie Telea, un omuleţ bun, simplu dar iute la mânie. M-am trezit din vis cu sentimentul că am har terapeutic, vindecător. Că acesta este Darul meu!

Cu două nopţi înainte visasem că mă tunsese cineva pe ceafă cu numărul 3 şi voiam să mă tund chilug. Nu reuşeam, instrumentele nu îmi funcţionau, nici foarfecele, nici lama de ras. Am renunţat în final, şi am început să mă întreb de ce ţineam morţiş să îmi tai tot părul. Ba chiar am interpretat asta, la trezire, ca pe un act de îndepărtare al virilităţii pe care nu am reuşit, din fericire, să-l duc la bun sfârşit. Ei bine, poate serviciul de "pamplezir" pe care îl am la PiloRex reprezintă ablaţia părului şi castrarea simbolică. Cum mă pot manifesta ca terapeut în cloaca aceea?

O ciocănitoare neruşinată, care mi-a găurit copacii favoriţi făcând tunele perfecte în trunchiurile lor, ciocăne de zor un copac din curtea bunicilor. Pe jgheabul de deasupra mea trece Tomi şi mă priveşte de sus.
17.40
Am fost la deal şi am toaletat piersicii. Am cumpărat folie de plastic (10 m lungime, 2 m lăţime, două straturi) pentru hidroizolaţie şi fier beton de 8 mm pentru agrafe de fixat folia (ideea vecinului Marcel). Eram supărat că Răzvan Prepelican intrase în curte în lipsa noastră, se jucase cu obiectele de afară, apoi plecase cu căruţul în curtea şcolii. Acum se întorcea cu cărămizi nesolicitate. Mi s-a părut prea familiar la noi în curte, e încă mic, dar nu e o persoană de încredere. Mama locuieşte singură, aşadar am motiv să fiu nemulţumit dacă "oploşeşte" un personaj dubios.
A murit cumnatul tatei, cel care a stat cu mine peste noapte la priveghi. Mama a cules flori şi mi-a spus că merge să-i aducă un ultim omagiu. Avea 82 de ani şi era un om bun, calm, înţelept. Nu vreau să-l văd mort, prefer să mi-l amintesc cum umbla prin sat pe bicicletă.

Duminică, 17 octombrie 2009, Big City
7.30
Drama mea este că mă apuc periodic să resping părţi din mine pe care le consider responsabile de eşec. Acum mi-a venit o idee tare grozavă: dacă am avut şansa, din anul 2000 încoace, să-mi retrăiesc perioada cuprinsă între cel de-al douăzecelea şi cel de-al treizecelea an al vieţii mele? De exemplu, anul 2000 ar fi corespunzător vârstei şi preocupărilor de la 20

de ani, anul 2001 celor de la 21 de ani şi aşa mai departe. Observ că ştiu prea bine cum să-mi caut motive de nefericire şi să acumulez nemulţumire faţă de mine şi să mă umplu ca un burete. Apoi, extrem de scârbit îmi vine dorinţa de a muri. L-aş parafraza pe "Sri Aurobindo" şi aş spune că, diavolul, ofticat de ceea ce fac, dar mai ales de ceea ce voi deveni, vrea să mă păcălească ca să părăsesc lumea asta cu misiunea neterminată şi cu tolba goală. Chiar aşa!

Azi noapte, m-am visat în două ipostaze concomitente. Pe de o parte, eram cel de acum gata să fiu păcălit, să fac plăcere cuiva şi să plec cu un tren spre Olanda fără bani, fără familie şi fără niciun rost în afară de acela de a nu o lăsa pe colega (Arghira) care seamănă cu mama, să se plictisească. Totuşi, pentru că priveam şi din exterior şi am observat că nu se plictisea, am decis să cobor din tren cât mai repede. Nu conştientizam că nu sunt în tren! Ba chiar am plecat, în vis, din veranda casei părinteşti ca să cobor din trenul care ajunsese pe la Policolor (zona în care locuiesc). Era noapte, iar eu căutam în satul părintesc calea ferată din Big City ca să cobor dintr-un tren în care nu eram! Ce vis! Să fie o expresie a zbuciumului din ultima vreme, un răspuns la întrebarea unde e locul meu? Alături de mama, fără familie şi fără serviciu sau împlinit la Big City, dar chinuit de vinovăţie ca un copil trădător care nu face voia părinţilor?

Într-un alt vis priveam şi ascultam, în veranda luminată a casei părinteşti, un tânăr de 23 de ani care tocmai se căsătorise. Era foarte dinamic, voia să-şi automatizeze total ceea ce avea de făcut la serviciu, ca în acelaşi timp să mai aibă un job – ca şofer de taxi! Îl asculta un bărbat de vreo 50 de ani care semăna cu socrul meu! Tânărul era apreciat de cunoscuţi - auzisem comentarii laudative la adresa lui – şi bine integrat social.
Cred că este o nouă percepţie asupra acelei perioade din viaţa mea, generată de ceea ce am aflat în ultima vreme. Deşi eu mă simţeam neintegrat şi marginal, sau mai curând aşa îmi plăcea să mă cred, colegii mă apreciau foarte mult. Şi eram chiar popular!
Pe mine însă, mă apucă prostul obicei al mizantropiei care debutează ca auto-acuzare, continuă cu deplasarea vinei în exterior, cu acumularea de "sfântă" nemulţumire şi sfârşeşte prin retragerea mea în turnul de fildeş al autosuficienţei îngheţate. Se mai întâmplă însă câte ceva în exterior, care mă emoţionează, topind gheaţa mizantropiei şi care mă face pentru o vreme să fiu. Chiar am observat că mă latră câinii după ce acumulez agresivitate subconştientă, chiar şi în vis eram urmărit de un dulău mare care îmi ţinea calea, ieşind din grădina bunicilor.
Ce să mai zic, mă otrăvesc singur! Chiar şi cu profesia mă amăgesc şi evit să accept ceea ce este evident, aşa cum voiam şi în vis să cobor dintr-un tren în care nu mă aflam şi care se afla la 100 de km. Dacă aş fi fost în tren într-adevăr, aş fi pierdut vremea, dar eu nici nu mă urcasem în el! Pierd vremea imaginându-mi că sunt în tren!

Cred că tot ceea ce vor să mă înveţe visele astea este că greşesc crezând că trebuie să mă întorc undeva în trecut, să remediez ce am greşit atunci şi acolo şi să pornesc de acolo mai departe.

Luni, 19. oct. 2009
Ieri l-am văzut pe Argeşanu! Alinuţa îi lua un interviu în biroul lui. Se vedea doar peretele de cărţi din dreapta lui şi Alinuţa îmbrăcată într-o rochie de un albastru divin, esmerald. Se vedea firește şi Argeşanu care avea o atitudine relaxată, de om mulţumit. Alinuţa îi sorbea

cuvintele, era în temă şi credea, cu adevărat, ceea ce spunea dl. doctor. Deşi îl ştiu sensibil la farmecul femeii, el se purta firesc şi degajat. Mi-am spus că eu m-aş fi aprins şi aş fi încercat instinctiv să o cuceresc, să o seduc. Aşa că l-am felicitat, în gând, pentru profesionalism aşa cum am făcut şi cu prof. Clătinescu care atinge multe femei tinere şi sexy în cabinetul său fără să-şi tubure liniştea interioară. Cel puțin asta se observă în exterior!

Noaptea asta am visat că soția mea se străduia, acasă la noi, să convingă un client tânăr, înfumurat şi afemeiat să cumpere servicii de la firma în care lucrează ea. Clientul o asculta doar pentru a o atrage în patul lui. Tot încerca să o atingă şi să o sărute. Eu scriam ceva şi ignoram scena hotărât să-i dau ei câteva şuturi după ce rămânem singuri şi să o întreb până unde e dispusă să meargă pentru a avea acest job. Dar ea l-a condus afară şi acolo el a sărutat-o, a luat-o în brațe încercând să-i dea de înțeles cum va fi relația lor profesională. Am ieşit şi l-am lovit în cap cu primul obiect pe care l-am găsit în cale: o pâlnie metalică pe care o am de la socri. I-am spus că nevastă-mea nu-i Afrodita, deci nu reprezintă marea lui iubire ci o altă steluță în carnețelul cuceririlor sexuale, aşadar îl rog să se potolească din respect pentru mine. Îl îmbrățişam şi îl pupam pe obraji, semăna cu vărul meu Giani, simțeam o anumită afecțiune față de el şi îl dojeneam cu o alternanță de îmbrățişări şi ghionturi drăgăstoase. Aveam o atitudine fermă, iar el îmi promitea că îmi va respecta nevasta, însă nu reuşeam să-l cred. Şi m-am trezit.

Vă e clar că e vorba despre mine în ambele ipostaze, mai ales dacă ați citit despre perioada mea burtasiniană în care agățam şi seduceam femei doar pentru palmares. Nu-mi dau seama ce pot face cu acest personaj pe care o să-l numesc Giani. Dacă îl ucid, acceptând că asta se poate face, risc să pierd legătura cu talentele şi capacitățile pe care acest personaj le exprimă într-un mod pervertit. Mult mai de preț ar fi o reeducare comportamentală a lui. Seducția, de exemplu, e necesară în situații rare, strict delimitate, care nu presupun exploatarea altei persoane sau ocolirea liberului ei arbitru atunci când are de luat o decizie. Asociate unei etici clar formulate, care respiră respect față de libertatea celuilalt şi față de persoana lui, în general, seducția poate constitui liantul necesar unei relații sub forma admirației.
Să înțeleg că, atunci când nu sunt convins de admirația altora, îi seduc, obțin admirație şi intimitate atât cât îmi este necesar, apoi mă retrag. Pare tot un comportament de prădător!
Şi mă prefac că nu există o dreptate imanentă în Univers, că totul e o lecție şi că am o singură responsabilitate: <u>să îmi fie mie BINE</u>! Nu o fi asta o față elevată a Raptorului?

Doamne ce frig e în apartament! Aştia nu mai pornesc încălzirea centrală?
M-am mutat la bucătărie şi am aprins focul la aragaz. Aşa mai merge! Se zice că frigul te păstrează tânăr şi îți stimulează gândirea, dar pe cea incisivă şi agitată, nu pe cea aşezată şi rațională. Bun, pentru a corecta deviațiile de comportament ale personajului Giani trebuie mai întâi să ştiu care sunt acestea.

Îmi sună telefonul. Nu răspund. E o vecină de birou, o inginеră care s-a obişnuit să apeleze la mine ori de câte ori are o problemă. Ea provine dintr-o familie bogată şi sus-pusă, este educată şi are talent artistic, dar s-a blocat într-o frică de sărăcie care o face să prețuiască prea mult valorile materiale, să aibă două servicii, deşi s-ar putea retrage din activitate dacă ar vinde una sau două dintre casele moştenite. Aici s-a adaptat limbajului şi nivelului muncitorilor şi are un comportament cam din topor, umblând hirsută şi neasortată, zbierând

toată ziulica de se cutremură clădirea. Colegele mele s-au orientat şi joacă faţă de ea anumite roluri şi astfel o ţin la distanţă: una se poartă ca o Dificilă Isterică, iar cealaltă ca o Indolentă Concupiscentă. Cele două femei de serviciu tot aşa. Iar eu joc rolul băiatului bun, al fratelui mai mic, al celui care, deşi deranjat de modul în care i se cere ceva, nu poate spune nu într-un mod asertiv aşa că face tot ce i se cere. Eu joc rolul Responsabilului, aşa că ea îmi deleagă tot felul de trebuşoare, deşi nu îi sunt subordonat sau îndatorat!
- De ce nu o refuz pur şi simplu?
- Pentru că e o matahală hirsută care nu acceptă alte opinii? Pentru că mă domină şi mă tratează ca pe unul mai mic?
- Nu! O las să mă domine şi să mă trateze ca pe "ăla micu " pentru că am nevoie de aprobarea ei! Nu numai de a ei, ci şi de a altor femei pe care mă simt obligat să le fac să mă placă şi de a oricărui bărbat pe care îl investesc cu atribute paterne!
Depind de admiraţia, acceptarea, de acordul celorlalţi într-o măsură nesănătos de mare!
Dacă tot sunt la bucătărie, îmi pun o supă de roşii încă fierbinte în bolul portocaliu.
Pauză de masă.
Am revenit! Şi pentru că tot am pomenit două dintre personajele feminine care îmi populează Interiorul şi care apar reflectate în jurul meu sub forma celor două colege trebuie să o amintesc şi pe Ea. Mult mai apropiată de ceea ce sunt eu, de asta e şi atât de apropiată de mine. Ea este o persoană loială, un bun camarad, mereu îngrijorată să facă pe plac fiinţelor la care ţine şi în alertă faţă de ziua de mâine, caută să facă lucrurile cât mai bine.

Arhetipul Mamei s-a disociat în două personaje: mama naturală care începe să capete seninătatea unui duhovnic şi exprimă prin acţiunile şi prin felul ei de a fi gradul meu de purificare sufletească şi soacra - fiinţă care a oscilat între materialism concupiscent şi fervoare religioasă, între noblețe şi ţopenie, între Schubert şi manele! Soacra se îndreaptă acum către Noul ElDorado – loc în care sigur îşi va găsi Calea - la rândul lui un spaţiu al contrastelor şi al contrariilor duse la extreme.
Pentru că arhetipul Matern se referă la planul spiritului, al Sinelui, îl voi lăsa deoparte şi voi analiza cele trei personaje care exprimă trăsăturile feminine ale Eului meu. Trei ipostaze diferite ale feminităţii mele şi totuşi ele au un lucru în comun: ştiu să se oprească la timp, să fie ferme şi neclintite cu persoanele care încearcă să abuzeze de ele!
Două dintre aceste femei sunt total devotate copiilor lor, una este preocupată doar de sine.

Marţi
Ea a imprimat un material despre responsabilitate scris de un trainer recunoscut şi l-a lăsat la intrare sperând să-l citesc. Dorea să mă motiveze şi a reuşit!
Articolul are câteva puncte tari, dar la un moment dat simţi un gol, o lipsă. Urmează, apoi, un exerciţiu de meditaţie preluat din NLP care sunt convins că îţi dă o stare plăcută pentru câteva momente. Gândit ca o "urcare" de-a lungul chakrelor îţi oferă în vârful alb şi pur al fiinţei şansa de a-ţi lua de acolo câtă responsabilitate îţi este necesară. Frumos, nu?
Am făcut "jocuri" de astea în cabinetul mansardist şi ştiu că au un efect de scurtă durată. Seamănă cu iluzia creată de un vânzător bun, cea care te determină să cumperi. Pleci cu produsul şi simţi un gol, ai putea crede că ai fost păcălit, dar nu îţi convine.
Începi atunci să cauţi motivaţii pentru care merita să cumperi! Îi rogi şi pe ceilalţi să-ţi ofere! Şi vai de cel care va încerca să-ţi deschidă ochii!

La fel este şi povestea Umbrei tale. Faci totul ca să o protejezi, ca să o păstrezi şi ca să o justifici!
De exemplu, eu intrasem acum într-o mică febră gândindu-mă că voi merge ca trainer la un workshop. Mă gândisem ce teme să abordez aşa că am pescuit-o pe cea cu Responsabilitatea cuplându-o cu Povestea Umbrei şi am început să brodez o prezentare.
Ce capcană pentru a rămâne înăuntrul Poveştii!
Tocmai teama că nu pot fi suficient de bun dacă nu vin cu un material perfect pregătit, deci risc să nu fiu atent la nevoile clientului şi să acționez doar în virtutea nevoii mele de a fi recunoscut şi admirat. Bineînțeles că materialul, nepotrivit contextului, nu va fi apreciat la justa lui valoare de către client, iar eu îmi voi acorda o victorie cu 3:0, pentru un produs genial, neînțeles de contemporanii autorului!

Soacră-mea mi-a zis, la un moment dat, că mă consideră un geniu boem având în vedere pretențiile de perfecționism şi de imagine publică decentă. Nu eram aşa atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată. Voiam să plac, fireşte, aşa că venisem îmbrăcat îngrijit şi eram foarte curtenitor, asta i-a plăcut, dar a şi pus-o în gardă. Duceam cu mine perfecționismul ca pe o valoroasă moştenire de familie! Mă trag din două famili cu pretenții de întemeietori, familii "marcante", strămoşii mei nu erau fitecine etc. Am crescut într-o casă modestă înconjurată de grădini, am fost o singură dată la mare şi în câteva excursii ONT la mânăstiri împreună cu părinții şi cu naşul meu. M-am simțit de multe ori izolat, undeva la marginea lumii civilizate, departe de pulsul oraşului, într-un soi de surghiun.
Cam atât despre "familiile marcante"!
Totuşi m-am simțit mereu dator să le caut aprobarea şi să-i fac să fie mândri de mine! Altfel riscam să mă prindă "Burnița": o ceață deasă, întunecată şi rece prin care poți rătăci la nesfârşit!
E bine, pe parcurs am găsit sau am atras persoane şi situații care mi-au întărit şi mi-au dezvoltat acest fel de a fi! Dacă inventariez persoanele cu care am interacționat ani de zile descopăr că majoritatea erau atinse de boala asta! Unele chiar m-au rănit, altele au ținut cu tot dinadinsul să mă modeleze, să-mi dezvolte şi mai mult perfecționismul, nevoia continuuă de a fi aprobat şi admirat şi distanțarea superioară față de ceilalți. Majoritatea persoanelor din viața mea, începând cu mama, continuând cu profesoarele de matematică şi de limba română, apoi cu prodecanul, pe care îl admiram pentru ceea ce ştia şi îl uram pentru modul în care se purta cu noi, urmat de soacră şi apoi de Maceha. Bineînțeles că am avut şi profesori care încurajau creativitatea şi care se purtau degajat, însă nu mă interesau ca modele ba chiar încercam să-i domin într-un mod subtil.

La sfârşitul primului an de facultate am întâlnit-o pe soacră-mea. Întâi m-a respins, m-a desconsiderat, apoi mi-a impus criterii de performanță. Trebuia să-i merit fiica!
Le-am acceptat, dar nu le-am îndeplinit niciodată. Iubirea şi loialitatea fiicei ei plus instinctul meu de luptător m-au făcut să rămân într-o căsnicie căreia nici soacra, nici astrologia nu-i dădeau nici o şansă!
Apoi, crezând că l-am apucat pe Dumnezeu de un picior prin angajarea ca psiholog în PiloRex, m-am trezit "un biet negru pe plantația Macehăi" cu salariu minim în perioada de probă (adică 1 an de zile). Prins între cei doi Mici Tirani: soacra acasă (am locuit vreo 4 ani împreună cu ea) şi Maceha la serviciu (20 de zile pe lună, 8 ore pe zi) am început să abandonez lupta şi să mă usuc. Primul semn au fost îmbolnăvirile mele repetate: infecții

respiratorii, alergii, hemoroizi. Mă simțeam mereu obosit şi devitalizat, singura bucurie fiind zâmbetul bebeluşului care venise cu noroc. Această prezență, o binecuvântare divină, ne-a ajutat să ne păstrăm mințile întregi într-o perioadă foarte grea din punct de vedere financiar şi relațional.

Am plecat spre serviciu. Pe monitoarele de la metrou e afişat următorul text: "salariații de la metrou sunt nemulțumiți că nu-şi pot negocia salariile…"
Nu simt nicio compasiune pentru ei: au obținut mereu tot ce au vrut amenințând cu greva!
Iată că sunt pe cale să îmi mai descopăr un "cocoloş" emoțional, un punct nevralgic care odată atins îmi declanşează o criză de furie sau un discurs logoreic şi de abia după ce spumeg bine, reuşesc să mă calmez, să mă liniştesc. Bineînțeles până la "următoarea atingere a punctului nevralgic"!
Ieşirea din acest cerc vicios a fost şi este înțelegerea! Căutarea rațională a cauzei primare, a punctului nevralgic, nu m-a ajutat până acum!
Doar parteneriatul cu inconştientul meu şi acceptarea mesajelor pe care mi le trimite, în vis sau în stare de veghe sub formă de intuiții (Doamne, ăştia chiar au înnebunit!Accelerează într-o zonă în care au deraiat frecvent trenuri. În fine cobor în stație, pericolul a trecut!) sau de înțelegeri spontane. Important a fost să le accept fără critică sau cenzură şi să le verific în timp autenticitatea, gradul de adevăr etc.
Am ajuns la serviciu. Trec printr-o curte mohorâtă, murdară, cu pavajul stricat. În clădire stăruie un miros greu şi acru de fum de țigară. Inginera şi colega mea, îmi spun. Surpriză, colega mea a dat telefon să se scuze că întârzie. Sunt singur cu inginera. Mă port rece, distant şi mă închid în biroul nostru. Pun în priză alimentatorul hub-ului şi al telefonului, că doar de asta m-a sunat şeful; eu mai am de stat încă o lună în şomaj tehnic. Am fost cu toții în somaj tehnic, clădirea a stat închisă, o lună şi jumătate, aşa că le scosesem din priză. Mut nişte fişiere de pe stick pe computer şi mă trezesc cu dna Ingineră proțăpită în spatele meu, cu țigara în mână.
- Ştii, eu mi-am uitat stick-ul acasă şi am pe el materiale pe care vreau să le scot la imprimantă. Aşa că, te rog să-mi laşi cheia de la biroul vostru! (Cererea ei a sunat răspicat, ca un ordin! Îi spusesem în trecut că noi deținem date confidențiale aşa că nu dăm chei altora. Plus că materialele pe care vrea să le scoată la imprimantă sunt pentru activitatea ei privată, nu pentru PiloRex. Am tot trecut cu vederea, în trecut, dar acum a sărit calul!)
- Nu pot, i-am răspuns, vorbindu-i peste umăr. Dar dacă vine colega mea poate ai o şansă.
- De ce nu poți? Nu poți să-mi laşi cheia ta? De ce?
- Da, nu pot să-ți las cheia mea, repet întorcându-mă şi privind-o în ochi.
- De ce? Trebuie să-mi dai o explicație, strigă ea. Vocea i-a devenit baritonală.
- Nu-ți sunt dator cu nicio explicație!
- Bine, dar aşa era înțelegerea: eu îți las cheia mea şi tu mi-o laşi pe a ta. Eu ți-am făcut un serviciu şi am avut încredere în tine lăsându-ți cheia.
- Nu-i aşa! Tu mi-ai lăsat cheia ca să-ți fac un serviciu: să te acopăr în zilele în care figurai la serviciu, dar vizitai Spania. Ai uitat că ți-ai rotunjit concediul cu câteva zile chiulite înainte şi cu altele după? Nu e treaba mea să te judec, dar reține că eu ți-am făcut un serviciu ție şi nu invers.
- Daaa? Aşa te porți cu mine?
- Da! Şi dacă îmi vorbeşti aşa ar fi bine să avem o relație rece şi profesională!

- Da? Tu-mi vorbeşti aşa! Nu ştiu ce ai, dar dacă aşa vrei o să avem o relaţie rece şi profesională.
Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă în biroul ei. Pe scări se aude zgomotul inconfundabil al tocurilor Arghirei.
Mă salută, e prietenoasă şi îşi aprinde o ţigară. Inginera o strigă, invitând-o la o cafea. Vrea să se plângă şi să-i ceară cheia. Treaba lor!
Mă pregătesc de plecare, nu mai am ce face aici, Arghirei o să-i vină un pacient, iar eu am alte treburi. Poate ud florile lui Torny, mă mir că nu s-au uscat. Încă simt un ghem în stomac şi adrenalina pulsându-mi în vene. Nu îmi place să fiu rău, dar uneori asta e singura soluţie ca să ies dintr-o relaţie în care celălalt vrea să abuzeze de mine! Aud frânturi de discuţii despre colaborările Inginerei la alte firme şi despre nefasta implicare a politicului în economie. În curând vor ajunge la teoria conspiraţiei, la masoni, la Rockefeller etc. Să ud florile şi să plec cât mai repede! Nu vreau să aud iar prostiile astea!
Arghira vrea să vorbim, a fost la Clinica Alfa şi a aflat condiţiile. Va fi gata la primăvară, i s-a promis un spaţiu pentru cabinet şi a aflat că va fi o chirie de 10 euro pe metru pătrat incluzând şi o cotă parte din spaţiul comun: holuri, grup sanitar, recepţie. Hotărâsem să ne asociem, dar mi se pare scump şi bat în retragere. Vrea să începem de pe acum o promovare agresivă care să ne facă cunoscuţi şi să ne aducă clienţi. I-am mulţumit pentru ofertă şi i-am spus că nu sunt acum într-o perioadă în care pot lua hotărâri pentru viitor.

Scriu acum aşezat pe o bancă de pe bulevard şi un nene care a ieşit din scara blocului îşi face de lucru în jurul meu. Încearcă să vadă ce scriu, e curios nevoie mare. Încep să-l studiez şi se retrage, priveşte în sus şi se învârte ceva mai departe de mine. Poate că aşteaptă pe cineva. Vremea e tot închisă, puţin mai caldă şi nu plouă. Mă doare ceafa, mă dor umerii, aşa că fac câteva mişcări ca să mă dezmorţesc. Trece şi o "căprioară" în minijupă, cu picioare strâmbe şi machiaj strident.
Îi spusesem Arghirei că sunt într-o perioadă de clarificări interioare şi îi recomandasem cărţile: Zero limite şi Secretul Umbrei, făcându-i câte o prezentare incitantă a fiecăreia.

- Sunt într-o perioadă de înţelegeri în ceea ce priveşte drumul meu profesional, îi spusesem. Şi chiar nu ştiu ce voi face şi în ce direcţie o voi apuca.
- Sper să nu-mi spui că renunţi la psihologie, mi-a zis ea speriată.
- A, nu! Nu cred, am zâmbit eu. Renunţ numai la modul în care am profesat până acum. Vreau ca ceea ce fac, în plan profesional, să îmi aducă mulţumire sufletească. Să fie altfel, pentru că atunci când am început să practic, în 1998, eram o altă persoană, cu alte nevoi şi cu alte aşteptări. Vreau ca modul în care "mă desfăşor" profesional (apropos de lumea înfăşurată a lui David Bohm) să fie o expresie a celui care sunt acum. Folosesc adesea purificarea ho'oponopono, i-am zis, şi conştientizez mult mai rapid decât în trecut cauzele, fac mai bine faţă vinovăţiei, iau măsuri de schimbare, în fine sunt ocupat cu un travaliu interior, cu prefaceri interioare ş.a.m.d. Nu vreau să folosesc cuvinte mari, ele ascund, de regulă, lipsa acţiunii autentice, profunde. Adică, faci o cosmetizare, spui cuvinte mari şi te convingi pe tine că te-ai schimbat radical! Cine ştie? Poate de asta avem parte şi de astfel de politicieni. Toţi îi înjură, dar ei nu se comportă diferit faţă de majoritatea populaţiei, cu toţii interpretăm legile morale după cum ne convine! Iar pe şoferul care "îşi trage" un rezervor de benzină pe lună îl reprezintă un parlamentar care foloseste maşina de serviciu în scop personal, care stă la hotel deşi are apartament etc. Mica "ciupeală" de sus reflectă mica "ciupeală" de jos!

Se pare că avem conducătorii şi reprezentanţii pe care îi merităm: la fel de falşi şi de duplicitari în relaţia cu noi pe cât suntem noi în interior şi în relaţiile cu cei apropiaţi!
Ah! Începe să plouă! Picurii se îndesesc, o fi un semn? Glumesc!
Pornit per pedes de la serviciu către casă, am avut ocazia de a admira clădirea turn construită în faţa fostului meu birou. I-a luat toată perspectiva, înainte avea vedere spre un parc şi asta dădea o senzaţie de libertate. În urmă cu 10 ani aceasta era cea mai nouă clădire a PiloRexului, nava-amiral, iar acum e o paragină: marmura de pe scări e ciobită, zugrăveala e pătată şi scorojită. Chiar nu am ce regreta!

Mi-ar plăcea să am cabinet în clădirea turn, cunosc şi doi psihiatri care lucrează în clinica de acolo. Crezi că mi-ar pune o vorbă bună? Mă îndoiesc, sunt două persoane doar pentru sine, şi se tem că prezenţa mea acolo le-ar scădea prin contrast imaginea de buni psihoterapeuţi pe care şi-au construit-o. Să fim serioşi, oamenii sunt psihiatri, nu psihoterapeuţi, dar le pare ceva atât de simplu, oricum ei stau 5 minute de vorbă cu clientul atunci când îi prescriu medicaţia, nu-i aşa? Ce mare lucru să faci o "amărâtă" de psihoterapie, doar se pricep şi reflexoterapeuţii la asta, nu? Într-adevăr, una amărâtă poate să facă oricine!
Cât de "capsat" sunt!
Dar, oare îmi doresc să le fiu coleg acolo? Nu! Aş vrea asta doar pentru palmares, ca să mă conving, iar şi iar, că-s foarte valoros! Doar am lucrat şi acolo, nu? Şi dincolo, nu-i aşa? Asta înseamnă că oamenii respectivi mă considerau valoros, deci pot să mă consider şi eu valoros! Aprecierea pe care mi-o oferă ceilalţi îmi permite să-mi ofer şi eu apreciere, stimă şi iubire! Spuneam mai devreme că acum sunt în reparaţii şi că nu iau decizii de viitor, chiar e un moment de reflecţie, de reaşezare, de conştientizare în care e necesar să am o atitudine flexibilă, deschisă spre oportunităţi. Şi un moment bun de a goli "sacul cu frustrări"!
Pe drum întâlnesc vânzători de Bingo. A reînceput în forţă acest joc al sărăciei! Cum sărăcesc oamenii, cum reapar escrocii! Ce să fac, să mint? Ăsta e adevărul: escrocii fac pereche bună cu sărăcia şi cu viciile!

Off, iar mă năpădesc nostalgiile! Aştept să se schimbe culoarea semaforului şi am alături o tânără care îmi aminteşte de o pacientă din perioada mea de glorie. Era blondă cu mutră de vulpiţă şi cu ochi albaştri. O poreclisem "Yellow Submarine" din cauza unei fantasme din ultima şedinţă. Venise la vreo trei şedinţe acuzând frigiditate şi stări depresive. Îşi căuta un Protector, un substitut de tată, şi îşi încercase norocul şi cu mine. Căutase să mă sensibilizeze cu copilăria ei grea şi plină de lipsuri, cu abuzurile suferite în adolescenţă de la bărbaţii maturi care o tratau ca pe un obiect sexual şi sfârşise cu dilema actuală: să rămână în combinaţia actuală (frigidă alături de soţul care se dovedise inofensiv şi slab şi hetairă pentru şeful concupiscent) sau să-şi găsească un bărbat "1000 în 1" care să-i ofere de toate: forţă, protecţie, bani, poziţie socială, uneori bătaie, alteori tandreţe etc. Un fel de Tată Incestuos! Cireaşa de pe tort a fost fantasma ei despre cum i-ar face sex oral unui astfel de tată şi privirile furişe pe care mi le arunca atunci când îmi povestea asta. M-am ţinut tare şi am readus-o la obiectivul terapiei. Nu asta o interesa, aşa că nu a mai venit! Cu atât mai bine!
M-a căutat peste vreun an de zile. Devenise membră a unui cult religios restrictiv şi habotnic, era cu creierul spălat şi venise să-mi prezinte revelaţia în credinţă pe care o avusese. Voia să afle dacă îi aprob opţiunea şi m-am ferit să emit vreo judecată de valoare. I-am spus că mă bucur că e pe un drum spiritual dacă acesta i se potriveşte! M-am gândit apoi că habotnicia ei era un semnal de alarmă pentru sincretismul religios la care ajunsesem eu. O exagerare în

celălalt sens! Dar nu am înțeles asta atunci! Eram prea mulțumit de cum îmbin eu credințe diferite într-un melanj numit elegant psihologie transpersonală. Asta se întâmpla prin 2003. Egoul meu tractat şi pompat de arhetipul salvatorului se umfla din ce în ce mai mult! Încercam să-i salvez de ei înşişi pe cei apropiați şi ajunsesem ca o sală de aşteptare a unei gări de provincie: plin de gunoaiele, de dejecțiile şi de mirosurile celor cărora le acordam găzduire (protecție, în cazul meu). Îl vedeam pe Burican cum intră tot mai tare în inflație psihică, lăudându-se că protejează în câmpul lui energetic tot mai multe persoane şi nu înțelegeam că mă oglindea, hiperbolizat, pe mine! Avusesem o scurtă conştientizare, dar o alungasem repede; îmi spusesem că eu am motive să mă consider un mare terapeut, dar el nu. Acumulasem datorii, apoi găsisem o ieşire din marasm prin asocierea cu "Despotul Luminat"(D.L.).
Credeam pe atunci că am dreptul să profit de pe urma muncii altora, ca antreprenor…
S-a făcut foarte frig, aşa că plec spre casă.
Mi-am făcut o salată de varză cu ardei gras şi ridichi. Tocmai îmi terminam masa când a sunat terfelonul. Era Ea, Doamna Nevastă-mea, care voia să îmi spună că nu ajunge să ia copilul de la şcoală aşa cum se oferise de dimineață. I-am promis că-l iau eu şi că voi merge mâine dimineață să le demontez lustrele de la vechiul lor sediu.

Vechea furie, ca un vulcan mocnind, a irupt şi am fost gata să o sun şi să o înjur de tot neamul. M-am abținut, am înjurat-o în gând şi m-am întrebat de ce sunt atât de furios.
- Pentru că mă desconsideră, de aia! Am feelingul că fătucile astea nu mă consideră un specialist, nici când mă cheamă ca moderator în programele lor, nici când mă cheamă să le ajut cu ceva! De ce zic asta? Pentru că mă bucuram să le ajut până când am aflat că au mai chemat pe cineva, pe un tânăr care lucrează pentru un prieten de-al patroanei! Păi ce sunt eu, om cu ziua?

Îmi pierdusem deja firma şi cabinetul din mansardă în toamna lui 2005, când am ajutat o colegă să-şi redecoreze spațiul în care avea cabinetul. Am lucrat cu bucurie, ca şi cum aş fi lucrat pentru mine şi nu am acceptat nicio plată! A fost un dar făcut Universului! Puteam face asta şi am făcut-o!
Iată că soseşte Împricinata! Ne lămurim repede, ea nu ştia că a mai fost chemat cineva, totul s-a datorat excesului de zel al unei colege. Ea a fost la mijloc, nu a promis că voi merge şi nu mă atrage în situații în care să fiu tratat fără respect.

I-am povestit despre oferta Arghirei şi despre respingerea ei pentru că am considerat-o non-fair! Vrea să fim parteneri egali, dar negociază spațiul fără mine, intră într-o relație de afaceri cu o fostă pacientă asupra căreia are un ascendent etc. În câteva cuvinte nu-mi convine că vrea să fim parteneri egali, dar ea vrea să fie şeful. Dacă-i aşa, nu mă cunoaşte!
I-am arătat că am stil refuzând-o politicos şi îndrumând-o spre reflecție, auto-reflecție, folosindu-mă pe mine ca exemplu. Mă refer prea mult la mine, nu-i aşa? Şi nu mi-au murit lăudătorii!

<u>Miercuri, 21 octombrie</u>
Dimineața
Încă e frig în casă, am un început de răceală şi nu mă simt prea confortabil.

Ea îmi spune că o prietenă de-a noastră, care lucra 4 ore pe zi, are acum două norme (adică lucrează 8 ore). Îi spun că mă bucur pentru ea, câştigă mai mult şi avea nevoie şi face ce îi place. E foarte bună în ceea ce face şi mi-aş dori să fie mai mulţi în învăţământ ca ea!
Asta mi-a amintit de lipsa mea de activitate profesională din ultima vreme (jobul din PiloRex nu se pune) şi de modul în care l-am judecat şi desconsiderat pe Burican în urmă cu un an şi ceva. Stătea acasă şi îşi ajuta mama – care e asistent maternal – nu avea perspectivă lucrativă, se îngrăşase, lâncezea şi spunea că e fericit. Îi spuneam atunci Eithanei pe mess că e un looser şi că nu mai vreau să am de-a face cu el. Ea mi-a replicat ferm că: e un om valoros, un om bun şi că ar fi bine să renunţ la modul respectiv de gândire (cel în care mă înfurii când văd un pai în ochiul altuia). Am fost de acord doar pe jumătate – eram încă în perioada de doliu şi mă învinovăţeam pentru că "l-am părăsit" pe tata plecând la Big City şi încercam să scap de vină atribuind-o întâi mamei, apoi tatei şi în final unui personaj care semăna bine cu tata, lui Burican. Boem, detaşat şi bun, simplu, dar cu o anumită delicateţe în felul în care se raporta la ceilalţi, Burican îmi amintea foarte mult de tata. Dorinţa mea de a nu-l mai vedea pentru că îl consideram looser ascundea justificarea plecării mele la Big City şi părăsirea tatei! Dacă semăna cu Burican şi era un looser la ce bun să fi stat lângă el? Ca să mă autodistrug?
Burican era persoana cea mai potrivită pe care să proiectez nemulţumirea faţă de tata şi să îmi transfer vinovăţia pe care nu eram capabil să mi-o asum. Mă simţeam în perioada aceea precum personajul basmului "Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte" care punând piciorul, din nebăgare de seamă, în Valea Plângerii iese din autohipnoză şi se întoarce la casele părinteşti unde totul şi toţi se transformaseră în ţărână! Atât de vinovat mă simţeam! Vinovăţia s-a diminuat încet, pas cu pas, cu fiecare parastas făcut tatei şi cu fiecare ajutor dat mamei.
Observi că mă învârt mult în jurul cozii înainte de a spune esenţialul: în dimineaţa asta i-am cerut iertare lui Burican, prin metoda ho'oponopono, pentru toate neplăcerile pe care i le-am cauzat de-a lungul timpului, cu voie sau fără de voie, cu gândul, cu vorba sau cu fapta, conştient sau inconştient, i-am spus "te iubesc" (în gând) şi i-am mulţumit. E un moment excelent pentru a face asta: trec printr-un moment de criză asemănător cu cel prin care a trecut el acum un an şi jumătate, bineînţeles cu diferenţele de rigoare.

Am fost la Oficiul Poştal să ridic alocaţia şi acum mă îndrept spre Piaţa Muncii unde am întâlnire cu Ea. A fost la o firmă pentru a stabili o colaborare şi acum e liberă. Colindăm magazinele în căutarea unor cizme perfecte pentru ea şi chiar am găsit din prima perechea pefectă. Aşa e când ştii ce cauţi! Pe drumul spre casă ne-am întâlnit cu Dongorici, fost cercetător în PiloRex, angajat acum într-un Institut Privat condus de un oportunist fără mamă, fără tată. Dongorici m-a îmbrăţişat prieteneşte şi a pupat mâna doamnei mele. Ştiu că a reînceput să preţuiască valoarea familiei. În PiloRex a avut o iubire de o viaţă cu o colegă şi li se spunea "cuplul de taină" pentru că fiecare era căsătorit şi avea copii, cu altcineva.
M-a întrebat cum îmi e în PiloRex şi mi-am exprimat toată amărăciunea şi deziluzia. A spus că pot veni să lucrez alături de el la Institut, pentru un salariu de două –trei ori mai mare, cu condiţia să nu pun probleme etice! A rămas să îl sun, apoi să am o întrevedere cu patronul şi să devin colegul lor, dacă acesta mă acceptă. Doamne ajută, fie Voia Ta nu a mea!

Joi dimineaţă, 22 octombrie 2009

Am vorbit cu mama. A găsit un client pentru ceva ce voiam să vând. Doamne ajută – asta mi-ar reduce datoriile şi i-aş returna banii împrumutaţi. Maestrul Tâmplar a terminat scara pentru pivniţă şi a adus-o cu mama şi cu unchiul Sânzian. Acesta e un alt motiv de bucurie!

Aşa cum alaltăieri a fost ziua bănuielilor neîntemeiate, ieri a fost ziua bucuriilor neaşteptate, a veştilor bune. Contează şi atitudinea: dacă eşti dificil şi sucit ceilalţi te vor ajuta din obligaţie, apoi vor căuta să te evite!

Şi te vei socoti ghinionist şi însingurat, poate chiar damnat, deşi ceilalţi te vor evita doar pentru a scăpa de o "durere de cap".

Azi trebuie să merg şi să vorbesc cu unul dintre profesorii copilului meu. Proful îmi aminteşte de Prodecan şi o să fac o purificare ho'oponopono pentru relaţia cu fiecare dintre ei.

O.K. Acum vreau să analizez ceva din visul de azi noapte.

Acţiunea se petrecea în jurul autoturismului nostru – care reprezintă pentru mine relaţia cu Ea – la început totul era în regulă, aveam RCA plătit şi am trecut de un control, apoi în timp ce voiam să-i transport mamei ceva de la o prietenă adventistă care locuieşte în intersecţie şi este îngrijită de fiul ei divorţat, fan al lui Oreste, i-am dat cheia maşini vărului la care am stat pe vremuri în cămin. El se afla deja la volan şi ar fi trebuit să mute maşina câţiva metri în spate, dar el a făcut manevre prin intersecţie, cu viteză mare, şi pentru că nu era în rezonanţă cu autoturismul a lovit cu una din roţile din spate un alt autoturism. Ne-am ales cu roata avariată şi am început să ţip la el, să-i spun că e prost şi că nu ţine seama de ce-i spun alţii (răguşisem strigând la el să se potolească şi să facă doar ceea ce l-am rugat) şi a plecat să caute un service de roţi cu roata sub braţ. Eu am adus maşina acasă, avea o minianvelopă pe butucul roţii şi putea fi împinsă fără să se răstoarne. Îl aşteptam pe vărul din cămin cu roata originală, voiam să plec undeva şi începusem să mă impacientez. El s-a întors fără roată, o lăsase la service şi urma să o aducă mai târziu.

Analiza visului

Vreau să ştiu ce parte din mine reprezintă vărul din cămin. Aşa că o să încerc să-l descriu: înalt, mai în vârstă, cu un început de chelie, imitând perfect un tânăr orăşean cu pretenţii intelectuale, rasat, din lumea bună (??), foarte atent la "graniţe" şi la reputaţia sa, dominant, genul "pumn de fier în mănuşă de catifea". Afişa o anumită superioritate faţă de ceilalţi "justificată " de preocupările sale şi de descendenţa sa. Conta mult că părinţii lui erau profesori de ţară, că tatăl se împrietenise cu un francez venit cu ajutoare şi înfrăţiseră localităţile, merseră în vizite etc. Foarte preocupat de imaginea sa!

El avea o întreagă discografie rock, cultură muzicală, cultură generală, era perfecţionist şi se lăuda cu asta, încerca să fie cât mai responsabil şi fair-play şi era scârbit de nivelul scăzut de civilizaţie al multor compatrioţi. Se simţea un fel de Învăţător, un Educator al poporului, ca un şlefuitor de pietre preţioase satisfăcut doar când transformă o piatră mată, cu o culoare incertă, într-un briliant cu sclipiri multicolore! Numai că oamenii nu sunt pietre de şlefuit, ei au propria voinţă (chiar dacă asta înseamnă că doar se opun exteriorului) şi dreptul la Liber Arbitru. Aşa încât un astfel de "şlefuitor" are multe decepţii! E şi firesc pentru că el se străduieşte să placă cuiva, e la rândul lui atras, fascinat de un model şi se teme să nu-şi piardă "locul stimat în ierarhie". Fiind atât de preocupat de ierarhie are o atitudine de superioritate şi ţine ca "fiecare să stea în banca lui" şi să acorde respect celor îndreptăţiţi (adică lui). În acelaşi timp, nu ştiu pe cine poate respecta sau admira personajul acesta deoarece are

standarde atât de înalte şi de diverse încât nimeni nu se poate încadra perfect în ele. Ar fi el un fel de Judecător care nu poate fi judecat de nimeni în afara propriei conştiințe (un Judecătot Inamovibil şi Intangibil). Viața însă nu ține seama de asta şi chiar vărul căminist se lovea de multe obstacole atunci când l-am cunoscut, pierdea bătălii, dar rămânea convins, în forul său interior, că de vină este lumea înconjurătoare nedreaptă, falsă şi needucată. Era un fel de Martir, un geniu neînțeles (ha, ha). Adică, acest Geniu Neînțeles ascunde, de fapt, în mine pe Judecătotul Inamovibil şi a fost nevoie să scap de o mare parte din frica de ceilalți pentru a accepta că acesta îmi aduce grave prejudicii în prezent. Trebuie să fac ceva cu el! O să încep o purificare ho'oponopono! Revin mai târziu.
Tocmai m-au sunat de la serviciu să dau programările de concedii pentru anul viitor. E chiar ironic având în vedere lipsa de perspectivă a firmei, chiar nu se ştie dacă va concedia 80% din personal la începutul anului viitor, însă speranța moare ultima, iar veştile triste apar pe neaşteptate, pe un fond de linişte şi pace. De asta e suspectă liniştea, uneori precede dezastrul!

* * *

Atunci când simți prea multă vinovăție, mai multă decât poți suporta, vei alege periodic persoane pe care să o proiectezi, cărora să le-o atribui. Am făcut de prea multe ori asta şi am reuşit, până la urmă, să găsesc o cale pentru a reduce acumularea continuă de vinovăție, care apărea uneori ca rezultat al suprarresponsabilizării (grija nesănătoasă pentru binele altora – un fel de Salvator care ascundea tot Judecătotul Inamovibil). Nu spun că nu mai sunt momente în care mă trezesc aplicând rechizitoriul şi proferând sentințe față de ceea ce consider greşit în acel moment. Nu mă mai agăț însă de trăirea acestora, ci mă detaşez de ea şi caut să aflu ce e în spatele ei.

* * *

Merg spre şcoală şi întreb copiii cum s-au pregătit pentru întâlnirea de azi cu Profesorul Abuziv. Mi-au spus că şi-au făcut griji, că s-au rugat şi că speră ca profu să "chiulească" de la oră.
- E o soluție de moment, i-am spus, care nu rezolvă în profunzime. Există ceva ce vă poate ajuta mult mai mult!
- Dar nu e suficientă rugăciunea?
- Nu! De cele mai multe ori nu avem o stare de curățenie, de smerenie, necesară unei rugăciuni eficiente şi asta pentru că deşi ne rugăm, mergem la biserică şi facem fapte bune, în acelaşi timp, îi judecăm pe alții, îi disprețuim pentru felul în care arată sau pentru modul în care se comportă şi ne considerăm totuşi foarte curați şi nevinovați! Metoda asta, pe care o s-o aplicăm acum, implică să ne asumăm răspunderea chiar şi atunci când nu credem că avem niciuna! De exemplu, acum, cu acest Profesor putem gândi despre el că are o problemă, iar despre noi că suntem victime inocente. Însă te întreb: nu l-ai judecat pentru cum arată sau pentru că mirosea a alcool? Sau pentru că nu reține numele copiilor şi li se adresează cu apelativele: "fetițo" şi "băiatule" sau pentru că țipă şi înjură atunci când greşiți vreun exercițiu?
- Ba da, zâmbesc copii!
- Ei, parcă a ieşit Soarele din nori.
- Chiar e soare, tati.

- Ştiu, dar acum îi simt mai bine căldura plăcută! Hai să facem tehnica! Cum se numeşte profesorul?
- … ….
- Atunci repetă după mine, în gând: Domnule …. …. Ştiu că ți-am făcut rău cu gândul, cu vorba, cu fapta, cu voie sau fără voie, conştient sau inconştient. Îmi asum răspunderea pentru neplăcerile pe care ți le-am provocat şi te rog să mă ierți! Te iubesc (zici "te iubesc" şi încerci să simți pentru el ceea ce simți pentru o zi frumoasă, pentru un peisaj minunat ..)! O.K.? Şi acum îi spui "Îți mulțumesc". Asta e tot!

Am terminat la timp. Ne întâlnim cu colegii de clasă şi îi las în curtea şcolii. Îl caut pe profesor, nu e disponibil, aşa că îi las vorbă şi mă voi întoarce peste câteva ore!

* * *

Am găsit medicamente pentru mama şi merg spre Piața Victoriei ca să i le trimit prin cineva. O să folosesc timpul petrecut în metrou pentru purificările pe care le aveam azi în plan şi o să-l includ şi pe Explozian! Mă apucasem de purificare şi ce văd? Agățat de o bară, tuns chilug, cu rucsacul pe umeri, colegul terapeut Arghirian asculta muzică cu căştile pe urechi. Surpriză! Putea să-mi vadă imaginea reflectată în geam, dar nu a dat niciun semn că m-ar recunoaşte. O.k., o să merg eu la el după ce termin purificările, mi-am zis. Stațiile se perindau, vagonul se golise iar el stătea imperturbabil deşi existau acum locuri libere chiar în fața lui. Începusem să-mi fac griji despre posibilele subiecte de discuție pentru că ne certasem destul de straşnic în urmă cu un an şi ceva. Eu îl acuzasem că e prea materialist pentru a fi psihoterapeut, iar el îmi replicase că sunt un mistic de nivelul babei Floarea. Trebuie să specific că el nu crede în Dumnezeu şi nu are niciun fel de respect pentru spiritualitate, s-a declarat materialist-dialectic în gândire şi admirator al lui Karl Marx.
Am hotarât să fac o purificare a relației şi apoi să-l salut. Aşa am făcut, dar am avut o nouă surpriză! Tipul semăna foarte tare cu el, dar avea o privire rece şi dură. Parcă era Arghirian după o traumă severă! Am coborât cu imaginea aceea în minte!

12.59

Sunt pe Calea Victoriei. Vreau să dau un telefon şi dintr-o dată remarc o linişte suspectă. Coloana oficială care îl duce pe vicepreşedintele american Joe Bidden la Cotroceni, trece silențios pe Calea Victoriei într-o linişte desăvârşită. Agenți de pază privesc îngrijorați prin ferestrele deschise parțial sau închise şi fumurii ale maşinilor de escortă. E o coloană impresionantă, foarte lungă, a cărei trecere îmi dă o stare de transă. Or fi având paranormali care realizează un fel de învăluire energetică a coloanei oficiale?
Sau aparatură cu acelaşi scop?

13.10

Mă întâlnesc cu cel care va duce medicamentele mamei. E puțin îngrijorat de starea sa de sănătate şi de job, nemulțumit de lentoarea cu care evoluează societatea românească. Dau un sfârşit optimist conversației şi o picătură de entuziasm. Îi spun că am ajuns să-i mulțumesc directorului care mi-a oferit experiența a trei luni de şomaj tehnic, în fapt trei luni în care pot să mă "regăsesc", cu subzistența asigurată.
Acum scriu în stația de metrou aşezat pe o bancă. Sunt privit de pe celălalt peron, trezesc curiozități. Voiam să trec prin piață, dar sunt foarte obosit aşa că mă voi urca în primul tren spre casă. Ies din metrou în stația de lângă casă şi observ din nou liniştea: mi se pare că oamenii vorbesc în şoaptă şi că se mişcă lent. Mă simt foarte obosit şi am impresia că totul e

învelit în vată. În intersecție e ceva mai mult zgomot, dar mult mai scăzut față de nivelul obișnuit. Toți se mișcă în liniște, parcă sunt în reluare, sau așa mi se pare mie! Încep să casc! Probabil am fost "descântat" de vreun paranormal din mașinile oficiale! Îmi fac chiar acum o curățare! Casc și mai mult și simt cum mi se ia ceva de pe cap, parcă mi se desfundă creștetul. Interesant! Totuși nu mă simt eliberat de "influență"! Continui curățarea.
Tot restul zilei lupt cu o moleșeală și cu o senzație de oboseală!

Vineri dimineața
Noaptea trecută am visat că luptam să scap dintr-o încercuire! Loveam, zburam, doboram inamici, scăpam dintr-un perimetru dar mă trezeam în altul și trebuia să lupt din nou. Până la urmă am ajuns să fiu asediat în casa de la țară și căutam o ascunzătoare sub podea.
Mă gândesc la oferta lui Dongorici: probabil va trebui să-i promovez testele, dar aici nu am un conflict valoric pentru că le-am folosit și sunt bune, voi lucra însă cu directori din societăți de stat, asemenea PiloRexului, care sunt majoritatea "mânjiți", implicați în jocuri politice, masoni etc. Oare e bine? Adică în ce fel pot susține Binele intrând în groapa cu vipere doar pentru un câștig mai mare? Știu că profetul Daniel a ieșit viu din groapa cu lei, dar miza nu era una egoistă, ci o mărturie de credință pentru care risca martiriul. Eu nu am stofă de martir! Și nici credință tare! Dovada: în vis apelam doar la puterile mele, asta era greșeala, eram puternic însă sfârșeam învins!
Concluzia: dacă este voia Domnului, El mă va proteja!
12.50
Încă reflectez la oferta lui Dongorici: îmi e greu să o refuz, îmi e greu să o accept! În urmă cu o jumătate de oră eram încă agitat și nu voiam să o accept. Mi se părea că m-aș asocia cu ei ca să sprijin și să binecuvântez Hoția! Adică să merg și să mă bat pe burtă cu hoții sperând să-i aduc la Dumnezeu? Dar ce sunt eu, vreun sfânt sau vreun mare duhovnic, neinteresat de cele lumești și antrenat pentru lupta cu Ispita? Știu că a fost un sfânt care a mers între tâlhari și i-a adus la credință, trăind între ei. O parte din mine zice că el avea o credință tare, de nezdruncinat, iar cealaltă spune că, dimpotrivă, el avea multe îndoieli, dar le biruia și își reconfirma credința! Care parte spune adevărul? Nu știu! Ceea ce știu este că drumul (Calea) fiecăruia dintre noi nu e o hiperbolă, nu este o legendă și nici o poveste! Poate deveni după aceea prin accentuarea unor detalii și omiterea altora!
În afară de starea fizică inconfortabilă, mă "muncesc" și gândurile! Printre ele revine obsedant motivul integrității și sintagma: "mai bine sărac și curat decât hoț și bogat".
Probabil despre asta era vorba și în vis: poate că acel "sărac și curat" era personajul care lupta în vis! Pentru că nu aveam o atitudine potrivită pentru dialogul cu Dongorici am decis să mă sfătuiesc cu cineva. Căutând prin agenda telefonului am ales să o sun pe Irela. Ea s-a bucurat că îmi poate fi de folos, așa că am pus-o la curent cu situația de la serviciu și cu oferta primită, firește fără să dau nume sau detalii. I-am spus că aș putea fi trainer pentru manageri și aș putea câștiga așa cum visam după licență, mergând cu Cv-uri la uși de multinaționale. A înțeles ideea și a început să-mi spună că e păcat să refuz ceva fără să știu condițiile, iar atâta timp cât îmi fac treaba, ce fac ceilalți este responsabilitatea lor. Mi-a zis că și ea se suprarresponsabilizează și luptă cu tendința asta, am recunoscut că și eu fac asta și am început să glumim pe seama identificării cu Arhetipul Mântuitorului (ea) sau cu cel al lui Dumnezeu Tatăl (eu), identificare care ne face să pierdem multă energie și multe oportunități.

- Dacă ai oricum unde să te retragi, a zis ea, ce strică să încerci? De ce să ai regrete apoi?

- Aşa e! poate ar fi bine să cunosc îndeaproape lumea asta pe care o judec atât şi pe care încerc să o îndrept repudiind-o şi aşteptând să vină, în genunchi, spăşită, cu promisiuni ferme de îndreptare şi însetată să o învăţ cum să facă asta!

Recunosc inflația! Iar apare Marele Judecătot (sau Inchizitor) ca să-mi spună că lumea asta e sortită pieirii şi trebuie trecută prin foc şi prin sabie! Oare? Chiar are Dumnezeu nevoie să-i țin locul pe Pământ? Sunt eu cel Ales?
Mă sună Ea. Vrea să ştie cum mă simt şi îi fac un scurt rezumat. Are o voce obosită, dar îşi face griji pentru mine. E o dulce!
Tot nu-mi vine să-l sun pe Dongorici. Mai degrabă aş bea şampania care ocupă de ceva vreme spațiu în raftul de băuturi! Altceva ce îmi vine să fac?
Să pornesc televizorul. Am făcut-o!
Să mănânc bulimic. Am început!
Să beau ceva alcoolic. Nu, merci!
Să mă odihnesc puțin. Ar fi o idee bună!
E ora 14, se pare că fac totul ca să treacă timpul şi să nu-l sun nici azi!
Începe să-mi fie şi puțină ruşine. Le-am făcut zile fripte pe vremuri, lui şi iubitei de taină. Ce garanție au că mă voi purta decent?
La TV e Alinuța – are o emisiune proprie - a renunțat la emisiunile cu marginali în care poza în Salvatoarea nefericiților şi acum spune lucrurilor pe nume şi e foarte o.k.
Privind emisiunea înțeleg de ce cochetau intelectualii francezi cu stânga: aveau politicieni, ca ai noştri, preocupați doar de jocuri politice şi de interese mărunte! Off, fripturiştii de candidați tocmai îşi anunță candidaturile! Cum să-i iubesc? Pot să-i iubesc? Of, of …

15.50
Tot nu l-am sunat pe Dongo(rici). Am stat în pat pînă acum. Reuşisem să mă încălzesc şi îmi dispăruse golul insațiabil din stomac. Îmi e foarte frig, la fel de bine putea să îmi fie şi foarte cald. Am mâncat din nou, sper să nu devin obez (e noua mea frică), şi am băut vin roşu ca să mă încălzesc. Îmi spun din nou că nu merită să fac pact cu Diavolul, deşi emicțiunile tv glorifică asta, pentru nimic în lume! Am de ales între a lupta şi a face, în mod onest, ceva ce mă reprezintă, ceva care va ieşi la iveală în timpul scrierii acestui "jurnal de furnal" şi a alege o sinecură, un job bine plătit în care va trebui să mint şi să mă prefac. Sau i-aş putea spune sinecurică, ca să mă simt mai confortabil, aşa cum vorbesc funcționarele din bancă cu viitorul Împrumutat (debitor, adică datornic): "gata, aveți bănuții în cont!".
Aş putea spune: "Am şi eu o sinecurică aici, sunt cercetătoraş ştiințific şi trainerel de manageraşi ". Şi să mă prefac că îmi place! Să-i spun "Domnule" hoțului, în loc să-i zic de-a dreptul: "Tâlharule!". Suferă o nație întreagă din pricina lor! Sunt convins că şi ei au alți şefi şi că până la urmă nimeni nu va răspunde pentru nimic, fiecare face ce i se ordonă satisfăcându-şi pofta de bani şi celelalte vicii.
Ce legătură am eu cu asta?
Să zic că merg să îi aduc la credință ar fi o minciună sfruntată pentru că:

1. Îmi doresc recunoaştere socială şi bani.
2. Familia m-ar încuraja să cheltui toți acei bani şi aş avea mereu nevoie de alții.
3. Nu am duhovnic care "să-mi asigure spatele", care să mă îndrume şi care să aibă grijă de mine aşa cum avea Dionisie Farasayotis pe părintele Paisie de la Athos. Deci aş intra singur în "vizuina lupului" singur. Se pare că nu am încredere în ajutorul lui

Dumnezeu şi cred că dacă nu voi menține eu relația, EL mă va lăsasă sufăr până la disperare. E o convingere!

4. Odată "intrat în joc" îmi va fi greu să ies.
5. Nu vreau să câştig bani într-un mod imoral! Prefer să trăiesc ascetic şi eu şi familia mea!
6. Doamna nevastă-mea îmi pare că face numai ce vrea dânsa. Eu nu vreau să facă ceva pentru mine din milă! Vreau să mă respecte pentru ceea ce sunt, adică nu pentru atribute exterioare ca poziția socială sau venitul lunar. Acest respect a existat la începutul relației noastre, dar a început, cred eu, să o chinuie acea dorință străină (moştenită de la maică-sa) "de a intra în lumea bună"! Probabil că refuză conştient ideea asta, dar în mod inconştient, o "trage ața" periodic în direcția aceea ca pe un peşte prins în undiță! Orice om are un punct slab, o hibă! Al meu care o fi?

Mă retrag puțin să mă odihnesc.

(*Ha, ha, ha! Ce prost sunt! Chiar de mine era vorba, aceea e hiba mea nu a ei! Eu sunt cel încă obsedat de realizarea socială, de glorie şi de "lumea bună"!)*

Revin. La ce mi-ar folosi banii câştigați imoral? Imoral sau tumoral? Ce bine mi-ar aduce aceşti bani?

- Posibilitatea de a-i ajuta pe alții? De ce? Ca să-mi liniştesc conştiința pretextând că înapoiez din ce am jefuit?
- Şansa de a călători prin lume? De a avea o mulțime de aventuri sau o mulțime de copii? Şi? Nu ştiu oare că totul, în lumea asta e trecător? Averea se va risipi mai devreme sau mai târziu, casele se vor înstrăina sau se vor dărâma, copiii vor face ce vor dori ei, reputația nu va dura sau poate nici nu va exista. Ce reputație au tâlharii de azi, cât de mult durează ea? Răspuns: cât hârtia de tabloid!

Şi oricum nu vreau o astfel de reputație! Nu m-aş putea uita în ochii celor care contează, a celor care muncesc cu adevărat!

Sâmbătă, 24 octombrie 2009.

M-am trezit lejer şi am avut o dispută cu Ea. O invitasem la un vin roze, făcut de mine în toamna asta şi Ea m-a refuzat zicând că e un "vin de duzină". Îl făcusem bio, îl energizasem şi am fost lovit de refuzul ei. Aşa că i-am ținut un discurs, ca de obicei, iar ea a recunoscut că de fapt voise să spună că e un vin uşor, mai puțin pretențios etc. Tot insistam că eu nu fac niciodată lucruri de duzină şi îmi venea să o chinui pentru că m-a jignit. Mă mândream că tot ce fac reprezintă expresia părții elevate din mine, fără să ştiu dacă mă refer la Sine sau la Parazitul boieriei.

După-amiază a trecut pe la soacră-mea şi a văzut, în premieră, poze cu mult lăudata casă a verilor din El Dorado. A fost foarte dezamăgită pentru că ei se lăudaseră cu o casă în stil colonial, înaltă şi deosebită, iar în poze era o casă tipică, de duzină. Am început să perorez despre cum ne dezamăgesc oamenii făcând sau asociindu-se cu lucruri de duzină, pentru că nu am înțeles că Ea spusese asta ca să-mi dea o satisfacție şi să-şi răscumpere greşeala de a fi spus ce i-a trecut prin minte! Mi-am spus că fiecare om are dreptul să facă lucruri de duzină, astfel va sta "înțepenit în proiect" căutând continuu perfecțiunea. Iar ceea ce facem va fi oricum încadrat în vastul repertoriu dintre duzină şi perfecțiune în funcție de felul în care va fi perceput de ceilalți.

Intenționam să lansez pe piață un vin uşor şi ieftin, precum acel roze de duzină, un produs popular care "să rupă gura târgului ". Mi-am pus problema dacă ar fi etic să întreţin un viciu şi mi-am răspuns că atât timp cât nu forţez liberul arbitru totul e în regulă: fiecare persoană renunță atunci când vrea şi când e pregătită la viciile sale…
Renunț să manipulez oamenii care mă deranjează cu viciile lor: fumatul colegelor, boierismele şi mândria din familie, neseriozitatea lui Peter Pan, îngâmfarea lui Burican etc. O să-i las să fie aşa cum vor ei! Renunț la încălcarea liberului arbitru şi la răfuiala mea cu Dumnezeu! Aşa să fie!
Mintea mi s-a limpezit, sufletul mi s-a uşurat. Decid să-l vizitez la birou pe Dongorici şi să vorbesc deschis cu el despre incidentul din trecut şi despre felul meu de a fi! Vreau să-i spun că pot fi un bun colaborator atât timp cât mă consider respectat şi răsplătit corect. Va trebui să comunicăm deschis şi fără ocolişuri.

(*Of, of, iar îmi caut un Tată şi o Mamă la serviciu! De ce mi-o fi atât de greu să înțeleg că oamenii au propriile lor interese şi atâta tot? Vreau ca tot ceea ce fac să fie apreciat, inclusiv lucrările de duzină, ca să fiu sigur că voi fi iubit şi valorizat orice aş face. Asta este o nevoie nesatisfăcută din copilărie şi tot caut pe cineva care să-mi vindece această rană narcisică fără să-mi ceară nimic în schimb!)*

Duminică, 25 octombrie 2009
Deschid cartea lui Vasile Andru: India văzută şi nevăzută, la întâmplare (pagina 70). Autorul este în Tibet, găzduit la o lamaserie, şi vorbeşte cu venerabilul Konchok Rabten. Acesta îi spune: "*Noi, tibetanii, ne credem binecuvântați pentru că ne-am născut cu religie. Şi suntem toți dotați cu corp şi minte sănătoase. Când suntem la greu, Iluminatul (Avalokiteshvara, Tchnrezig) ni se relevă deodată şi ne scapă.*"
Există o asemănare între români şi tibetani. Numai că, noi suntem de la botez sub protecția Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care nu ni se revelează atunci când suntem la greu deoarece e mereu prezent! Noi nu vrem să-L auzim sau să-I cerem ajutorul!
Ieşim la o plimbare, apoi vizionăm un alt episod din „Sanctuarul" şi o comedie. În "Sanctuarul" întâlnim trăsătura comună a filmelor New Age, adică lipsa lui Dumnezeu – Ființă, Persoană, Cel care ne poartă de grijă – El a fost înlocuit cu un Creator impersonal, cu Marele Arhitect al masonilor, cu Abraxas al gnosticilor, cu o Conştiință Cosmică etc.
Iată ce face mintea umană încercând să cuprindă Necuprinsul!

Luni dimineața, 26 octombrie 2009
M-am trezit extrem de obosit, cu dureri de tot felul – e clar că mă opun iar unei conştientizări! Am visat ceva foarte clar, apoi m-au chinuit câteva vise despre bani, serviciu, sănătate şi au bruiat mesajul primit. Asta înseamnă că nu-s dispus să accept acel mesaj, aceea conştientizare! Beau cafea, mă învârt prin casă încercând să-mi amintesc. Observ că Ea se uită într-o cărticică de pe masa mea de lucru şi mă bucur. Încerc să aflu ce carte i-a atras atenția apoi renunț. Îmi dau seama că sunt prea preocupat de progresul altora: îi observ, îi încurajez, îi dojenesc şi mă hrănesc cu succesul lor!
Încerc să-mi evit problemele ocupându-mă de alții! Sufăr de Arhetipul Mântuitorului? Hopa! Mi-am reamintit mesajul din vis! Eram supărat pentru că nu mai puteam să respect pe nimeni în sufletul meu – oricui îi găseam imediat defecte şi îl puneam mai prejos de mine –

pentru că trăisem o perioadă îndelungată în care nu fusesem respectat. Mă duruse atât de tare atitudinea lor, lipsa lor de respect față de strădania mea de a ieşi în evidență, încât hotărâsem, în secret, că nimeni nu merită respectat!
Nu mă gândisem niciun moment că fiecare om are grijile şi problemele lui şi că unora le pasă prea puțin de alții, sau că unii nu erau capabili să-mi aprecieze eforturile şi personalitatea etc! Poate chiar am ales persoane şi situații care să-mi confirme convingerea că nu-s respectat tocmai pentru a-mi putea menține furia, ambiția….
Multă vreme am fost duplicitar: mă purtam la început foarte frumos, eram foarte îndatoritor, apoi după ce eram dezamăgit de celălalt deveneam despotic şi țâfnos. Am primit în urmă cu mai mulți ani, de ziua mea, un elefănțel Ianus cu o față albă şi cu una maronie. Aveam o virozăşi Peter Pan venise cu acest cadou feng-shui care urma, în opinia lui să-mi aducă mai multă putere în familie. Eu interpretasem darul lui ca pe un mesaj pe care mi-l trimitea inconştientul lui: "eşti cu două fețe", amice! Aş vrea să-l arunc, dar Ea îl place aşa că o să-l iau la serviciu. PiloRex: o Instituție cu două fețe (pentru unii mumă şi pentru alții ciumă) merită să aibă un psiholog Ianus!
Jocul meu de-a Ianus m-a ajutat să fiu şi "băiat bun", dar şi să mă răzbun pe toți cei care mă supărau! De abia după ce am adoptat dictonul: " Accept să fiu urât pentru ceea ce sunt şi renunț la a face pe plac altora pentru a fi iubit" am început să renunț treptat la sub-personalitatea Ianus!
(Colega Arghira zice că sunt un tip dur, dar încerc să par drăguț, dulcegăros. De fiecare dată când îmi cenzurez duritatea încercând să fac pe plac cuiva încep să-mi caut cuvintele. Aşadar, atunci când încep să caut cuvinte potrivite e un semn că am deja un răspuns, dar mi se pare dur şi îl ocolesc! Arghira ştie din proprie experiență că un bărbat dulcegăros poate fi tot atât de dur pe cât e de dulcegăros! Înțeleg că i-ar plăcea să fiu dur şi atât! Ha, Ha, Ha!)
Îmi vine să-i bag "în pizda mă-sii pe toți", dar am impresia că sunt prea mulți! Aşa că am preluat modelul tatei: sunt "băiat bun" o vreme apoi îi bag în pizda mă-sii pe toți! Socră-miu proceda altfel: se îmbăta cui sau făcea câte o boacănă mare după o perioadă lungă de cumințenie. E un cerc vicios comportamentul acesta: adică are aceeaşi uşă şi pentru intrare şi pentru ieşire, e ca şi cum anusul unei persoane i s-ar termina în gură!
Ar fi idealul celor care îşi mănâncă de sub fund!
Ieşirea dintr-un cerc vicios comportamental porneşte cu identificarea beneficiului secundar şi se termină cu înlocuirea lui cu un beneficiu autoasumat care încurajează creşterea, dezvoltarea, autoexprimarea!
Beneficiul meu secundar este că pot să-mi păstrez relațiile, dar pot să-mi exprim şi furia mocnită împotriva omenirii. Pot renunța la furie negociind asta cu Copilul Rănit din interiorul meu şi pregătind relații win-win cu ceilalți! Trebuie să aflu ce îi pot oferi Copilului Rănit şi să stabilesc reguli şi granițe pentru viitoarele mele relații win-win.
Bun!
Acum o să-mi fac pâine prăjită cu unt şi gem de coacăze! Minunat mic-dejun!
Aha, şi poate că furia asta mocnită împotriva celorlalți este trăsătura pe care o am în comun cu colegele de serviciu şi cu cei apropiați! Cu socrii sigur, dar şi cu Maceha, cu Inginera, cu Arghira, cu Torny, cu Peter Pan etc. Atitudinea asta este acceptată, în prezent, cu mult mai multă uşurință dacă vine din partea unei femei! Teama de discriminare, căcatul de political correct, a dus la o discriminare pozitivă a ungurilor, a femeilor şi a negrilor. Poți să ai grupări paramilitare în România dacă eşti ungur şi vei fi invitat la guvernare, poți să înjuri înfiorător

şi să scrii cărţi de tot căcatul dacă eşti femeie şi vei fi o scriitoare premiată, poţi să ceri tratament preferenţial dacă ai pielea neagră şi îl vei primi!

Dar femeile, aceste Eterne Victime ale civilizaţiei masculine, aceste eroine necunoscute opresate milenii de-a rândul au dreptul să exprime oricâtă ură poftesc în conversaţii, în comportament, în "opera de artă" şi va fi o.k. pentru că au fost oprimate atâtea milenii..etc. Avem acum şi un Etern Feminin cu bloggerițe care sar la beregată, adevărate tablouri vivante ale Isteriei şi Nevrozei! De vină sunt desigur: bărbaţii! Iar tot ce e Bărbătesc trebuie eliminat, însă masculii au un viitor – desigur ca sclavi!

Eu nu urăsc femeile. Urăsc nedreptatea, faptul că li se permite orice, ba se şi consideră de bon ton orice "umoare" feminină!
Sintagma care descrie perfect femelele de azi este: "Sunt o doamnă, ce pula mea!" Era dictonul Irelei în urmă cu mai mulţi ani şi se potrivea perfect cu dorinţa mea de a avea mai multe drepturi doar pentru că eram de sex masculin! O exagerare o atrage pe alta…

Copiii repetă la biologie, vor da azi un test de verificare. Unul îmi citeşte notiţele din clasă, o aglomeraţie de informaţie nestructurată, fără trimiteri în concret. Asta îmi aminteşte de o profesoară de a mea, madam Diaree, al cărei curs nu avea nici cap, nici coadă şi nici vreun alt fel de articulare. Sunt pe cale să mă apuce iar o "sfântă ură"! Adică materia e bramburită, dar elevul trebuie să ştie sau să obţină bunăvoinţa examinatorului altfel va primi doar note mici! Vreau să spun că totul e organizat de aşa manieră încât să fii la mâna profesorului! Ca şi în laboratorul de psihologie: poţi primi aviz inapt dacă o superi pe "doamna doctor"!
Oare de asta mi-am ales meseria asta pentru sentimentul de importanţă de sine pe care mi-l oferă? E posibil! Poate de asta m-a decompensat şomajul tehnic, l-am simţit ca pe o repudiere, ca pe o detronare? Am avut într-adevăr putere şi am fost subiectiv chiar în anii în care mă deranja duritatea Tornadei şi subiectivismul ei! Ceea ce observam la ea era manifestarea evidentă a ceea ce eu ascundeam sub masca bunăvoinţei şi a bunelor intenţii! De asta mă deranja atât de mult comportamentul şi chiar prezenţa ei! Ea manifesta liber ceea ce eu ascundeam sub o glazură dulcegăroasă, ea îşi permitea să fie spontană invocând pilele, susţinerea părinţilor şi descendenţa dintr-o "familie bună", eu nu! De aici şi mulţimea de boli, sănătatea fragilă, din aceea perioadă – curentul vieţii se căznea să iasă la suprafaţă!
Aha, deci asta uram eu la profesori: că-s mai degrabă Examinatori decât Învăţători! Dar aşa îi pregăteşte Sistemul, care nu încurajează vocaţia şi efortul ci, susţine sinecura şi confortul! Apropo, aţi văzut " Freedom writers" ? Am auzit că profesoara aceea a fost eliminată din Sistem după ce a dus la capăt aceea promoţie! Sistemul respectă foarte mult viciile umane, parcă de asta a şi fost făcut!
Şi atunci de ce să mă judec prea aspru sau de ce să mă judec după regulile lui? De ce?
De ce să stau în labirint?
Ca să am o justificare pentru furie?
Dar furia este o emoţie sănătoasă când apare ca urmare a unei nedreptăţi prezente, nu a unei amintiri!
Care este protocolul de urmat în cazul în care mă simt nedreptăţit acum?

1. Situaţia nu se poate rezolva amiabil şi atunci aleg să mă înfurii şi să îmi exprim furia.
2. ….. (pană de idei).

Pe la prânz m-au sunat de la PD-L, îmi voiau votul. I-am refuzat politicos.
Săptămânile trecute mă sunau de la PNL. În fața pieții de zarzavat lângă cortul lor, agitatorii de la PNL oferă calendare. Nu am nevoie de pomană electorală. Vreau să acționeze cu maturitate şi să guverneze bine țara. Atât! Sigur cer prea mult!
Mi-am amintit de jocurile politice şi m-am simțit ca o piesă măruntă pe o tablă de şah. Oare asta mă deranjează, că sunt o piesă măruntă? E posibil! Dealtfel m-am ferit de viața politică şi de orice ieşire la rampă în social. Stau pe margine, critic şi condamn: "Ia uite ce mârşăvie, nu merită să fiu acolo!" Aşa nu-mi mai pun problema că nu m-a invitat nimeni, îmi spun că eu nu am dorit asta, din considerente morale. Vulpea care nu poate ajunge la struguri spune că sunt acri!
Mi-am scos o parte din salariu, m-am premiat cu o shaorma şi mi-am schimbat starea, apoi am făcut câteva cumpărături şi vreau să fac puțină ordine în fişierele din computer.
Am un off-line de la Peter Pan, e la serviciu, cam scârbit de ceea ce se întâmplă în societate (sâc!) şi mă invită la o dezbatere. Îl refuz, vreau să mă odihnesc şi să văd Sanctuary.

Marți, 27 octombrie 2009
Nu avem apă caldă de ieri dimineață. Vreau să-mi spăl părul şi va trebui să încălzesc apă şi să mă spăl în lighean. Fir-ar să fie!
Ieri am primit pe mess un fişier audio - Smerita cugetare a Sfântului Isaac Sirul citită de cineva cu o voce placută – l-am ascultat cap-coadă şi mi-a dat o stare plăcută. Pe frecvența acelei stări am conversat cu Peter Pan pe mess. Apoi m-am odihnit puțin, înainte de a pleca spre casă. Doar noaptea mă simt activ şi nu îmi e somn, ziua sunt moleşit, mă dor articulațiile şi coloana. Ea mi-a făcut un masaj aseară, eram încordat ca un arc.
Un prieten de familie, convertit la Adventism în urmă cu câțiva ani, mi-a făcut cadou cartea lui Elen Withe, rugându-mă să o citesc şi să-i spun ce cred. Nu am curaj să-i spun fățiş, aşa că aleg să mă supăr pe el. Cartea mi se pare o porcărie! Se preface că îți face un parcurs istoric al creştinismului, însă sub o formă ocolită îți dinamitează stâlpii credinței şi te atrage spre advent ca şi cum ar fi o încununare a experienței religioase şi singura cale de mântuire!
O să-i răspund politicos omului, dar mă întreb de ce am primit provocarea asta acum.
Poate pentru că încerc să-i atrag pe ceilalți la o viață spirituală creştin-ortodoxă?
" – Converteşte-te la propria-ți religie, la cea în care te-ai născut" scria Vasile Andru în "India văzută şi nevăzută" la pagina 166. Foarte frumos şi adevărat!
O fi acum o perioadă în care îmi e pusă la încercare opțiunea religioasă? Nu, nici vorbă!
Fanatismul? Poate. Lipsa de toleranță? Credința că dețin Adevărul?
Da! Da! Cu sguranță!
Dacă Dumnezeu a permis atâtea manifestări religioase, cine sunt eu ca să le interzic, ca să le doresc sfârşitul? Un mason ascuns? Asta sunt?
Şi apoi ce le pot oferi? Practică religioasă temeinică nu am, însuflețit de Duhul Sfânt nu sunt pentru că nu m-am predat lui, în câteva cuvinte nu sunt nici cărturar, nici trăitor adevărat. Sunt o imitație proastă! Asta le propun eu lor, să fie asemenea mie?
Cu ce drept să vorbesc eu în numele lui Hristos? Ce sunt Papa?
Hristos e viu şi vorbeşte fără ajutor! Ne astupăm noi urechile, de asta nu-L auzim!
Ora prânzului.
Pe cine-s furios azi? Ghici!

1. Pe Rigidițica, o mini-şefă, care a stabilit o întâlnire în care să mă "fută la cap" în legătură cu team-buildingul din weekend. Suplimentar sunt furios şi pe Ea care m-a

atras spunându-mi că va fi scurt şi fun. Pe dracu! E plin şi lung! În fine, ca de obicei, furia se întoarce împotriva mea – sunt prost că am acceptat! Nu?
2. Pe Advenţel cu încercările lui de a mă atrage în Adventism. Pe cine mă înfurii? Pe mine, eu l-am încurajat! Fut!
3. Pe Peter Pan pentru că nu e disponibil atunci când am nevoie de el, dar binevoieşte să mă cheme atunci când are el nevoie. Tot eu sunt de vină! Aşa l-am obişnuit!

Unde se duce toată furia asta? În corpul meu, sub formă de aciditate şi dureri stomacale, combătute cu multă mâncare! O să ajung obez! Iar grăsimea cu care m-am pricopsit reţine toxinele! Minunat! Iată încă un motiv de furie! Ce dracu fac cu furia asta? De ce să o păstrez? Pentru că nu pot să-i dau ţeapă Rigidiţicăi? Pot. Dar nu vreau! Băga mi-aş ….!
Şi nu am niciun chef să merg cu ele la teampulingul din weekend! Pe Rigi o consider rigidă şi bătută în cap. Ce să fac?
Cum e Voia Domnului! Aşa am promis!

Miercuri, 28 octombrie 2009
Ieri am avut o zi cu surpize plăcute!
După disconfortul din prima parte a zilei cauzat de gânduri şi trăiri depreciative, am avut o după amiază o.k. Rigi m-a tratat cu respect, apoi am fost la cumpărături şi a fost relaxant. Totul a fost posibil datorită modului în care mi-am făcut curăţenie sufletească cu ho'oponopono!
Azi, o altă belea! A trecut soacra pe la noi, madam Smeea, să comunice pe mess cu prietena ei din ElDorado. Vrea să meargă acolo ca bonă. Nu ştiu amănunte, dar cred (sau îmi doresc?) că o să fie păcălită şi umilită! Treaba ei! Tot insistă că ea e de neam şi nu se umileşte! Dar acum ce face? Nu se umileşte?
Îmi tot fac purificări dar îmi revine periodic ura faţă de ea! Poate ar fi bine să îmi ceară iertare! Nu ştiu dacă merit, dar cred că asta mi-ar reduce chinul. E clar că tot caut vinovaţi pentru tot ce am pierdut: autorespect, entuziasm, bucuria de a trăi! Sunt ca un copac amputat, ca o pasăre căreia atât de des i s-au tăiat aripile încât nici nu mai ştie dacă le mai are! Poate sunt singurul responsabil de asta, dar tot îmi e greu să nu-mi acuz Micii Tirani …
Ian îmi dădea un exemplu cu un maestru care-şi împiedica mereu discipolul să zică ceva obligându-l să tacă până când va putea scoate propriul aur din creuzetul interior!
Aşadar Micii mei Tirani sunt torţionarii sau modelatorii mei? Greu de răspuns acum …

Am primit pe mail o conversaţie cu părintele Rafail Noica (fragment din conferinţa "Postul şi iertarea, destin şi vocaţie în ortodoxie", Alba-Iulia, aprilie 2002):
(- *Aţi spus odată: toate lucrurile se leagă şi se dezleagă în Duh, explicaţi-ne, vă rog***.**
- Părintele Rafail: Da, am spus şi în felul ăsta. Tot ce face omul începe în nevăzut, adică în taina inimii tale, când ţi-ai pus în inimă asta Dumnezeu a văzut şi dacă te-ai hotărât pentru acest asta este foarte probabil ca acel lucru o să înceapă să se înfăptuiască cândva în viaţa ta.
Uitaţi, vă dau o pildă: un monah mi-a spus într-o zi: mă certasem cu un alt monah dintr-o altă mănăstire şi m-am căit după aceea şi am vrut să-mi cer iertare, dar nu mai voia să ştie de mine aşa era de rănit şi mi-am zis ce să fac, mâine-poimâine trebuie să plec, eu vreau să mă apropii de Sfânta Împărtăşanie, ce să fac, am rănit pe fratele meu, cum o să pot să mă apropii de Împărtăşanie, cum să continui viaţa pocăinţei mele, că nu mă mai primeşte; eu

vreau să-i cer iertare şi el nu vrea să audă nimic. Şi zice: mi-am amintit de un cuvânt din Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. Monahul acesta-i grec şi în greacă – îmi pare rău că în traducerea noastră nu reiese aşa – la pomeniri, după sfinţirea Tainelor când spune "pomeneşte, Doamne, pe cei care ai învrednicit să împărăţească pe pământ" spune aşa: "glăsuieşte în inimile lor cele bune pentru Biserica Ta, pentru poporul Tău". Monahul şi-a adus aminte de acest glăsuieşte şi a zis: Doamne! glăsuieşte în inima lui pentru pocăinţa mea, spune-i că mă căiesc pentru ce am făcut, că-i cer iertare şi că eu îl iert. Şi mi-a spus: data următoare când l-am văzut parcă nu fusese niciodată nor pe cer, totul dispăruse şi împăcarea lor era deja făcută. Când am auzit cuvântul ăsta, am sfătuit multe persoane în această direcţie şi aproape de fiecare dată s-au întâmplat minuni dintr-astea.

O monahie care era nouă într-o mănăstire şi spunea "Părinte! Mi-e frică de toată lumea", era foarte sensibilă şi rănită mai ales de monahia cutare care era un pic mai aşa, în vârstă şi mai autoritară. Zice: când intru în bucătărie m-apucă groaza, nu ştiu ce să fac. I-am spus să se roage: "Doamne spune în inima ei să-mi spună un cuvânt bun sau spune-i ceva bun despre mine". Într-o zi vine fugind către mine: "Părinte! Părinte! Ştiţi ce s-a întâmplat? A venit maica cutare şi m-a apucat groaza şi am zis Doamne spune-i că o iubesc!" şi zice: "Nu ştiu părinte, coincidenţă, s-a uitat frumos la mine şi mi-a zis ceva frumos". Ultima oară când am văzut-o, acum un an era aceeaşi faţă luminată aşa cum se luminase atunci, acum vreo zece ani şi era împăcată cu toată lumea şi cred că au continuat aceste ... "coincidenţe".

Deci se leagă şi se dezleagă în Duh, în taina inimii şi profit de întrebare să spun şi lucrul ăsta: trebuie să ne nevoim în ceva ce strămoşii noştri cred că făceau fireşte. Cred că strămoşii noştri, care erau cât de cât apropiaţi de Dumnezeu, în mod firesc pentru fiecare lucru chemau pe Dumnezeu. Vezi o primejdie: Doamne! – şi zici ceva lui Dumnezeu. Vezi un păcat în tine: Doamne, uite ce-i în mine, nu mă lăsa aşa! Vezi pe cineva care te supără şi nu te poţi împăca cu el: Doamne, spune ceva în inima mea pentru aproapele meu! ş.a.m.d.

Chemaţi-L pe Dumnezeu!Zicem că Iisus Mântuitorul este singurul Mijlocitor între Dumnezeu şi om. Îndrăznesc să spun că lui Dumnezeu îi place să mijlocească între om şi om. Chemaţi-L pe Dumnezeu mijlocitor între tine şi vrăjmaşul tău, între tine şi cei cu care te-ai certat şi să vezi… Cum spuneam către cineva acum câtăva vreme: Dumnezeu nu există. Nu! Dar se preface bine! Fă şi tu ca şi cum ai crede şi să vezi cum şi Dumnezeu "se face" ca şi cum există! Şi provocăm "coincidenţe" dintr-acelea.

În esenţă profit ca să zic: să învăţăm, fraţilor, să chemăm pe Dumnezeu în toate împrejurările, să-i cerem sfat lui Dumnezeu, să mulţamim lui Dumenzeu când ne-a dat ceva ce i-am cerut, să-L întrebăm pe Dumnezeu ce înseamnă asta… şi toate nedumeririle noastre. Întâi "Doamne!" să fie în inimile noastre şi după aceea tot restul. Dacă vrei să-l vezi pe duhovnicul tău şi este la 100 de metri de tine, trebuie să faci 100 de metri şi poate altcineva l-a înhăţat sau trebuie să iei telefonul şi să faci un număr. Pentru Dumnezeu – nici atat: acum poţi să zici "Doamne!" şi, cum zicea cineva, ai contactat satelitul "Doamne" şi să vezi cum "se preface" acest Dumnezeu că există).

Aşa că am pus în aplicare. E chiar mai minunat şi mai puternic decât ho'oponopono!
În cartea lui Vasile Andru sunt multe, foarte multe lucruri bine zise. Îmi place foarte mult!

Joi dimineața.
Doamne, facă-se Voia Ta, nu a mea!
Am visat că luptam într-un război, pe sfârşite şi luasem prizonieri un grup de oameni înarmați. Le interziceam să poarte arme sau alte obiecte şi le ceream să nu mă atace! Tot ce aveam duceam într-o căruță căreia începuseră să-i repare roțile în curtea bunicului meu. Îi grăbeam spunându-le că, dacă stăm pe loc devenim ținte!
Pentru că am primit ieri învățătura pentru schimbarea celor dinăuntru, în duh, şi observ rapidul efect al acesteia nu mai am grabă să-i cer lui Peter Pan returnarea cărții despre ho'oponopono! Îmi amintesc că am făcut câteva lucrări în duh, dar numai când am avut multă credință. Voisem să-i împrumut cartea lui Rigi apoi m-am gândit că e bine dacă o citeşte şi familia prietenului Peter Pan. Vocea mea critică a început să-mi reproşeze că va dispărea şi cartea aceasta în burdihanul flămând al bibliotecii lui Peter Pan, dar vocea Înțelepciunii i-a replicat că mi-o va înapoia cu ceva întârziere. O va smulge cu regret din burdihanul bibliotecii şi mi-o va returna.
Oricum accept Voia Domnului! Pentru că voia mea e dictată de **frici**!
Mi-am amintit de Herra şi cum am încercat să devin cea mai mare frică a ei de ciudă că m-a părăsit! Devenise noua mea Galatee, noua femeie căreia să mă devotez şi să o modelez. Pe Ea o consideram un semi-eşec şi mă săturasem de lupta interminabilă cu soacră-mea. Ironiile Eleonorei Smeu mă eviscerau, pretențiile ei (de fapt ale mele, dar proiectate asupra ei) mă uscau …
Iar în ochii Herei mă vedeam minunat, mă îmbăta imaginea pe care mi-o reflectau ochii ei … Un adevărat drog! I-am înțeles oarecum pe dependenții aflați în sevraj …
A fost o perioadă grea! Şi ce am câştigat din asta?
Am înțeles că Ea este o ființă liberă, nu o Galatee (nici a mea, nici a maică-sii), că există un "drog" de care pot să devin dependent şi de care trebuie să mă feresc toată viața, că o legătură permanentă cu Dumnezeu şi cedarea voii îmi poate aduce liniştea şi nu numai! Chiar şi mult ajutor şi tot ce am nevoie!
Să ne înțelegem: Dumnezeu îmi dă ce am nevoie, nu ce cred eu că am nevoie! E un profesor bun care îmi oferă resursele de care am nevoie, nici mai mult, nici mai puțin!

E ora 8 şi 20, dimineața. Vecina cea nebună a reînceput să-şi amenajeze apartamentul. Şi-a schimbat termopanele puse acum doi ani, acum dă o mulțime de găuri în pereți. Evit să mă enervez! De fiecare dată când am abandonat arma – vibrația tamasică (undele theta, după V. Andru) – vecina nebună sau alte personae m-au atacat verbal sau energetic. De asta păstrez arma (vibrația Urii) şi stau gata de tragere!
Schimbarea o pot face acționând tot mai des în Duh! Şi având grijă cum acționez, ce zic şi ce simt!
Şi mai e tendința de a-mi asigura prosperitatea prin intervenții în Duh! Tot un efect al fricii! Hidră cu multe capete **frica**! Se mulează pe orice domeniu al vieții şi îşi justifică prezența invocând hazardul şi incertitudinea!
E seară. Mă simt bine, puțin meditativ însă! Mi-a revenit ideea că am fost rănit de persoanele apropiate (jignit, desconsiderat) şi că de asta m-am retras, ca să nu le mai ofer ocazia.
Îi țin pe toți la distanță! Ea, despotul luminat, Eleonora Smeu, Peter Pan sunt responsabili pentru deconectarea mea de la: entuziasm, de la țel şi de la pofta de viață! Îi pot ierta numai considerând că m-au ajutat: adică fie m-au cizelat prin chin, fie mi-au blocat calea pentru că

nu era calea mea! Poate că trebuia să-mi găsesc originalitatea şi să o exprim în cabinet şi să renunț la a mă raporta la aceea tendință medie, leitmotiv parental: "fii mediu ca să te pierzi în mulțime şi nimic rău nu ți se va întâmpla!"
Sau poate trebuie să devin un Model de autenticitate!
Offff, ce mă chinuie nevoia asta de a fi Number One …
Somn.

Vineri
Azi vom avea nevoie de ajutorul socrilor pentru că vine un instalator şi trebuie să fie cineva acasă. Ea a vorbit cu Eleonora Smeu, i-a explicat despre ce e vorba, apoi a plecat la serviciu. Ascultasem discuția şi mi se părea cristal clear, dar Eleonora Smeu m-a sunat total aiurită cerându-mi să-i explic eu!
Mi-a stat pe limbă să-i zic că e grea de cap şi am boscorodit-o după ce am închis telefonul. Brusc am înțeles! Tipa nu e proastă, avea doar un act ratat! S-a simțit folosită, comandată, nu a avut curaj să protesteze şi atunci inconştientul ei ce a făcut? A produs un act ratat ca să echilibreze situația! **Ea nu poate fi fată rea**! Aşa că acceptă şi apoi îi pare rău! Inconştientul joacă atunci partitura "grea de ca" (eu vreau să fac cum zici tu, dar nu înțeleg ce vrei) şi îl enervează la culme pe cel care i-a cerut să facă acțiunea respectivă. Acesta, enervat, îi comunică verbal sau non-verbal că e proastă iar ea poate să-şi verse, în voie, furia asupra lui! Ce bine ar fi dacă ar înțelege asta! Şi eu acționam aşa! Oare o mai fac?
Cred că nu, după ultimile evenimente! În ultimile luni am spus "nu" din start în majoritatea situațiilor în care mi se cerea să fiu "băiat bun". Am o listă întreagă, care acoperă toate relațiile.
Poate găsesc în cărțile lui Eric Berne jocul acesta. Sau poate creez o poveste inspirat de ceea ce ne-a spus formatorul în psihoterapie. Sunt oarecum supărat pe el! Nu a reuşit să ne explice clar, zic eu, decât trucurile de seducție a pacientului. Merci, asta ştiam şi eu. Chiar mă consider creativ.
Dar tehnici de lucru? Ne-a povestit el, dar majoritatea sunt ale altora şi ține prea mult la imaginea lui.
10.30 Instalatorul a venit, a privit țeava şi a plecat să cumpere materiale. Se întoarce în 20 de minute!
10.45 A venit soacră-mea şi a plecat cu copiii la şcoală.
11.35 Instalatorul nu s-a întors. Aş fi putut să duc eu copilul şi nu mai apelam la ea! Îmi spun că rostul acestei complicații a fost să înțeleg ceva despre ea şi despre mine! Ştiu că nu pot schimba conduita ei chiar dacă schimb ceva în conduita mea! Ar funcționa doar dacă m-ar considera un model de urmat! Dar cum nici ea, nici Explozian şi nici eu nu acceptăm modele (vezi critica pe care tocmai i-am făcut-o formatorului parcă spre a spune că nu e demn să-mi fie model), demolând în scurtă vreme orice exemplu, rămâne o singură cale prin care Universul ne determină să învățăm şi anume: experiența personală garnisită cu multă suferință!
Iată cum am ajuns să dezbat şi problema respectului! Mă întreb acum, e ora 12.40, dacă este sau nu cazul să mă supăr (considerându-mă desconsiderat) pe instalator. Adică pleacă pentru o jumătate de oră şi lipseşte mai mult de două ore? Ce naiba-i asta? Nu?
Ei bine, e un bun prilej să meditez asupra respectului. Ce dacă nu mă respectă cineva? Ceilalți sunt obligați printr-o lege nescrisă să mă respecte? Şi dacă ei nu fac asta eu trebuie să-i pedepsesc? Oare aşa stau lucrurile?

Ei au o problemă că nu stau mereu cu grijă să nu mă supere sau eu am una pentru că îi monitorizez, îi observ şi îi pedepsesc pentru orice lipsă de respect? Îmmmm… Cine are o problemă? Ca şi cum ar trăi în închisoare?
Şi dacă nu mă respectă cineva ce aş putea să-i spun?
- O.k., tu nu eşti obligat să mă respecți! E dreptul tău să respecți pe cine vrei tu şi al meu la fel! Pot alege să te respect sau pot alege să te ignor!

Capcana lipsei de respect e ca o prăpastie, ai din ce în ce mai multă nevoie de cât mai multe dovezi de respect din partea celorlalți, până la sentimentul atotputerniciei, ceva gen Hitler. Fireşte, rămân lângă tine doar profitorii, doar ei pot minți într-una despre genialitatea şi atotputernicia ta!

Ora 13.00
Tocmai mă gândeam că îmi pare rău că o conştientizare de a mea nu se transmite şi altora în aşa fel încât să ne transformăm rapid. Cum ar fi înțelegerea de azi despre comportamentul soacrei mele. Îmi amintesc că scriam ieri despre o schimbare în Duh care se transmite tuturor! Atunci de ce nu cred că se poate? Sau eu nu aş vrea să primesc o astfel de conştientizare din partea soacrei, ca pe o intuiție şi să o pun în aplicare? Ba cred că aş vrea! Şi poate chiar s-a întâmplat asta, de mai multe ori. Numai că, nu m-am schimbat imediat ce am avut intuiția, ci după o vreme. De obicei, mi-am schimbat comportamentul după ce l-am observat la o altă persoană, trăind cumva conştient şi experiența celuilalt.
Ca un schimb de roluri!
Să nu crezi că acum lenevesc în aşteptarea instalatorului! Deretic prin casă.
A venit şi a rezolvat rapid. Copiii s-au întors singuri de la şcoală, e primul pas prin care le încurajez independența! Azi au petrecere de Halloween şi au trecut pe acasă ca să se schimbe în costume adecvate. Eu am plimbat maşina, am pus benzină şi am plătit facturi. Petrecerea nu mi s-a părut cine ştie ce! Doar o fată se deghizase atât de bine în vrăjitoare, avea şi fața verzuie că aproape m-a speriat! Mi-am făcut bagajul: mâine plec cu Ea la teambuilding.
Peter Pan m-a sunat ca să mă invite la un ceai în centru. Observ că mă invită în zile de sărbătoare în speranța că vom face şi meditații tematice. Nu îmi place ideea, dar el ține morțiş.
Parcă prea vrea să forțeze Universul să-i îndeplinească dorințele şi să-l scutească de învățarea lecțiilor. Nu vreau să particip la asta! Dumnezeu ne dă tot ce avem nevoie! Punct!

Luni, 2 noiembrie 2009, ora 8.55
"Nenorocirile nu vin din mintea omului. Mintea este sediul răului, dar şi al Împărăției. Când mintea este purificată, ea produce bucurie, nu nenorociri. Când mintea este plină de rugăciune eşti invulnerabil. Un accident psihic sau un accident cardiac, în situații stresante survine ca urmare a programării abisale că vei suferi un accident." V. Andru, India văzută şi nevăzută, editura Axis Mundi, Bucureşti, 1993, pagina 162.
Catastrofa se "programează" mai uşor decât fericirea datorită obişnuinței noastre de a cultiva vibrații tamasice: ură, nemulțumire, disperare etc.
Este necesar un psihic vulnerabil, labil, îngustat de frică al omului dispus să se lase programat din exterior şi vibrația tamasică (unde cerebale theta) a celui care emite blestemul. Călugărul creştin, brahmanul sau chiar o persoană care trece printr-o perioadă de asceză pot emite unde theta, mai ales dacă aceştia şi-au întărit puterea psihică fără a fi obținut înainte

purificarea minții. Situația seamănă cu ceea ce fac tinerii necopți care primesc bolizi cadou imediat ce trec de majorat: impulsivitatea, frustrările, lipsa de educație îi împing să rişte tot mai mult ca să-şi dovedească omnipotența. Închei paranteza!
Dacă însă persoana care face asceză a obținut purificarea şi sacralizarea minții, ea va emite şi amplifica doar vibrații benefice!

Ne-am întors de la teambuildingul ce a fost o adevărată ilustrare a ceea ce am scris mai sus! În prima zi atmosfera emoțională a fost minunată: veselie, destindere, creativitate şi dăruire. Seara însă Minunățica ne-a reunit ca să critice totul, în numele clientului, spunea ea. Practic, a desființat tot ce făcusem deşi eram convinşi că totul a fost foarte bine. Ce mai, era „capsată“ şi s-a descărcat pe noi. I-am ținut piept fără să fiu agresiv, dar nu am participat la modificările pe care Rigi le-a adus programului doar ca să o mulțumească.

Marți, 3 noiembrie 2009
Dimineața
Mă străduiesc să interpretez cele două secvențe din visul de azi-noapte. I le-am povestit Ei, dar nu mi-a dat niciun hint.
În prima secvență eram în vizită la o familie cu apucături boiereşti. Aveam câte ceva de făcut, însă lejer, şi îmi rămânea mult timp pentru a citi din biblioteca lor. Era o.k. Curând însă, condițiile s-au schimbat: mi se dădeau sarcini pe care nu le cunoşteam, eram certat des, pus continuu la treabă fără vreun rost anume. Erau şi personaje de la serviciul actual: şeful (Şefu'sh Trepăduş). Nimeni nu îmi spunea concret ce vrea să fac, fiecare comanda, era un haos! Mai mult, totul se întâmpla la casa de la țară pe care o moştenesc de la tata. Jefuiau tot ce voiau de acolo, pentru că după cum aflasem, tata o " amanetase“ sau o vânduse înainte de a muri. Înțelegeam că nu am niciun cuvânt de spus acolo pentru că eram un intrus, nu era moştenirea mea.
Abia acum încep să înțeleg sensul visului: tata a lucrat până la pensie, câteva zeci de ani, în acelaşi loc, încercând toate specializările meseriei sale. Era un bun coleg şi un angajat responsabil.
Ooops, iar mă sună "Iubire Dezlănțuită" (prescurtat I.D.)! Credeam că s-a liniştit, că s-a împăcat cu sine, după discuția de ieri, dar ea m-a transformat într-un obiect adorat de la distanță. I-am atras atenția, i-am explicat şi am rugat-o să înțeleagă că un Androgin reprezintă unirea polarităților interioare, nu contopirea cu o altă ființă! Sper să înțeleagă!

Revin la vis. Interpretarea primei secvențe: job-ul actual, vechi de un deceniu, în care nu am nici un cuvânt de spus deşi sunt cel mai vechi, seamănă cu destinul tatei, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i calc toată viața pe urme dintr-un respect prost înțeles!
În secvența a doua eram la un examen, ajunsesem mai târziu decât ceilalți, subiectele erau în plicuri, scrise pe cartonaşe şi trebuiau rezolvate rapid. Ceream ajutor de la colegi şi am obținut, supraveghetoarele s-au supărat, dar le-am pus la punct. Cum? Era, de fapt, un test psihologic de percepție tridimensională, chiar domeniul în care stau cel mai prost aptitudinal. Argumentele mele au fost că nu exista un instructaj scris şi nici verbal, deci încălcaseră deontologia. Ne-am înțeles că îmi vor da nota 10 şi nu le voi reclama! Îi făceam curte uneia dintre ele, înaltă şi suplă, care mi-a zis:
"- O.K., ai reuşit acum, dar mai sunt multe teste şi examene până la sfârşitul şcolii, din ce în ce mai grele. Crezi că te vei descurca?

- Nu ştiu dacă vreau, i-am răspuns.“ Ar fi trebuit să absolv, la curs de zi clasa a X-a şi a XI a cu bacalaureat, pe care ştiam şi în vis că le-am absolvit acum 20 de ani la seral. Voisem, în vis, să refac liceul la zi ca pe o înobilare, să termin cu note mari şi tobă de carte. La sfârşitul visului hotărâsem că nu merită să fac atâta efort pentru un plus de prestigiu.
Concluzie finală: sunt pe un drum greşit, nepotrivit mie, atunci când optez pentru prestigiu! Aşadar voi lucra în subordinea lui Dumnezeu, fără vreun şef terestru, şi voi oferi ajutor, consiliere şi suport celor din jur!
12.00
Îl sun pe Peter Pan, ştiu că trece printr-un moment greu la serviciu şi că are probleme de sănătate pe principiul:”pentru că nu pot fi rău cu cei apropiați deşi ei îmi încalcă continuu granițele, mă îmbolnăvesc pentru a-mi justifica izolarea!“ Astfel “nu vreau să-ți ofer ceea ce îmi ceri în felul în care îmi ceri” devine “nu pot să-ți ofer ceea ce îmi ceri pentru că sunt bolnav“. Pare a fi un comportament învățat demult, la începutul adolescenței, odată cu plecarea tatălui în “plaiurile veşnice ale vânătorii“.
Vreau să-l învăț să-şi asume o parte din Umbră, cea care îi creează probleme la serviciu. I-am vorbit despre relația mea cu fosta învățătoare a copiilor, un conflict mocnit, ascuns sub politețuri pe măsură ce ea se destructura tot mai mult şi agresa tot mai mulți copii. Mi-a trebuit ceva timp ca să recunosc că îmi oglindeşte propria agresivitate, că exprimă resentimente pe care şi eu le am şi apoi am făcut purificare ho’oponopono relației. Eliberarea mea de acele resentimente a avut un rapid corespondent fizic. Pentru că vibrația noastră nu mai corespundea cu locul, ne-am mutat şi am simțit în noul loc un alt energetism. Firește, a fost nevoie de o perioadă de adaptare dar apoi experiențele din vechiul loc au devenit un bun exemplu pentru modul în care Universul ne reflectă resentimentele şi agresivitatea. Lui Peter Pan i-a plăcut foarte mult exemplul şi m-a rugat să fac o purificare pentru locul lui de muncă. Nu am reuşit să fac asta acasă dar dintr-o greşeală de calcul am ajuns la şcoală cu o oră mai devreme. M-am aşezat pe o bancă şi am contemplat cerul şi păsările. Am început să simt cum mă racordez la energia locului ca şi cum aş deveni o pasăre care face volute pe cer. După ce am terminat purificarea cerută de Peter Pan am încercat să fac una şi pentru relația mea cu PiloRexul. Nu am reuşit! Nu mai aveam energie şi nici timp.

Seara, după cină, am vorbit cu Ea şi i-am povestit despre discuția cu o prietenă comună căreia am reuşit să-i spun deschis ce mă deranjează în atitudinea ei, apoi despre cele două discuții cu I.D. Aşa am avut parte şi de laude pentru prima discuție, apoi de critici şi de arțăgoşenie pentru modul în care am vorbit cu I.D. Am ripostat şi am reformulat susținând că am acționat conform valorilor mele, congruent cu ceea ce sunt. Apoi am vizionat “Vorbeşte-i (Abla con Ella)” al lui Almodovar şi mi-a plăcut realismul filmului: bărbatul ocroteşte, îngrijeşte şi se sacrifică dând un sens vieții femeii, ordonând-o! Acolo unde tatăl nu şi-a făcut datoria, vine un alt bărbat care se sacrifică pentru a vindeca femeia. Identificată cu sufletul, într-una dintre temele filmului, femeia se naşte din bărbat, prin sacrificiul lui pentru o idée! Am adormit după o discuție în care Ea a fost de acord că rolul meu în acest oraş, în care oamenii vor să se îmbogățească, este de a-l sluji pe Dumnezeu ca soldat al Lui şi de a-l aduce printre ei!
Miercuri dimineața
Beau cafea cu Ea şi vorbim despre onorariul corect al trainerului, în opinia mea, pentru o zi de teambuilding. Eu insist că ar trebui să fie între 150 şi 200 de euro având în vedere consumul psihic implicat şi cerințele absurde ale Clientului, care vrea pe lângă raportul

oficial despre implicarea fiecarui membru al echipei şi o profilare discretă a fiecăruia ca bonus. Nu îmi place asta şi nu cred în dictonul: "Clientul meu stăpânul meu!"
Dumnezeu este stăpânul meu! Atât!
E de acord şi Ea că nu poți participa la mai mult de două teambuilding-uri pe lună şi că îți trebuie cam o săptămână ca să-ți refaci ficatul afectat de faptul că stai continuu în alertă pentru ca totul să iasă bine şi clientul să fie mulțumit. Îmi spune însă că au tarife mici, le-au redus la sfert din cauza crizei financiare şi li se plăteşte în rate.
E cam pe degeaba, dar aşa e în timp de criză.
8.41
Îl sun pe Peter Pan şi am surpriza să-l găsesc la serviciu. I-au refuzat concediul fără plată şi a fost foarte nervos. A rămas singur în birou, după ce în urma unor sesizări li s-a făcut un control, iar colegele, pe care el le-a tratat, le-a consiliat şi le-a acoperit ori de câte ori voiau să chiulească, i-au atribuit lui toată responsabilitatea neregulilor. A fost nevoit să lupte pentru a se apăra şi să spună cine şi ce nereguli a făcut. Au ieşit la iveală dedesubturi urâte şi i-a fost schimbată şefa. S-a făcut un nou plan etapizat de aducere la zi cu dead-line şi cu controale periodice. L-am îndemnat să se roage, aprinsesem şi eu o lumânare, şi să ceară ajutor şi îndrumare Domnului şi să ierte pe cât mai mulți.
I-am zis şi că până la Înălțarea din 2012, vor muri toți cei care nu vor să renunțe la energia tamasică (furie, ură, nemulțumire) indiferent de vârsta pe care o au. Trebuie să abandonăm acest lest pentru a ne Înălța, altfel el se va acumula până când ne va băga în pământ.
Trec pe la serviciu şi aflu că Directorul Sabordoru are cancer la plămâni şi îmi propun să mă rog pentru el. Merg cu monitorul computerului la reparat pentru că de dimineață nu mai porneşte, deşi aseară s-a închis normal.
La 17.12 mă sună Peter Pan. E mulțumit, chiar dacă i-a fost luat monitorul performant pentru acuzația că vizionează filme la serviciu, însă atmosfera a fost calmă, iar noua şefă a făcut dreptate. Doamne Ajută-ne şi mulțumescu-Ți Ție Doamne!
Peter Pan spune că am făcut lucrare duhovnicească ieri cu el şi dacă mă gândesc că, asta e misiunea mea în viață, ziua de ieri e o dovadă elocventă. M-am bucurat în sufletul meu, apoi i-am povestit despre Sabordoru şi despre nevoia de a renunța la nemulțumirea împotriva celor care ne conduc şi mă refer la cea din suflet. E mai bine să ripostăm pe loc, să spunem "verde în față" şi să ne cerem iertare în Duh decât să acumulăm în interiorul nostru vibrații tamasice. A fost de acord.

Joi dimineață, 5 noiembrie 2009
O servesc pe Ea cu o cafea şi îi povestesc despre cum am proiectat pe o prietenă comună tendința mea de a fi hrăpăreț, apucător, egoist şi cum am pierdut astfel, în aceşti doi ani în care am respins-o, legătura cu aceea parte din mine care câştiga bani prin muncă. De un an de zile îmi ofer serviciile Universului, iar el îmi oferă cele necesare traiului. Nu am pretins bani pentru munca mea, am primit ce mi s-a dat şi am permis să se vindece aceea parte hrăpăreață şi nesătulă din interiorul meu. Era partea care îmi spunea mereu să fiu în gardă în aşa fel încât ceilalți să nu profite de mine, să îmi păzesc bunurile pentru a nu fi jefuit etc. Pare un instinct sănătos însă mă bloca într-o reprezentare a lumii în care nu puteam trăi intimitatea în relații. O consideram o vulnerabilitate maximă şi aduceam ca dovezi pierderea Herrei şi a tatălui meu! Adică, uite cum mă ataşez de cineva acesta îmi este luat sau el mă răneşte foarte tare! Aşa i s-a întâmplat tatei!

Atunci la ce bun să fiu intim cu cineva? Pentru a fi rănit? Nu, mulțumesc! Aşa aş fi spus acum câtva timp.
Teambuildingul de Halloween în care participanții nu au înțeles că rostul măştilor este de a exorciza şi nu de a invoca spiritele rele a reprezentat o nouă şansă de a înțelege cum suntem conduşi de către prejudecățile noastre. Am făcut apoi timp de două zile curat în zona în care păstram sentimente, afecte şi prejudecăți referitoare la un fost loc de muncă iar de ieri am început să fac acelaşi lucru față de PiloRex. De când mă gândesc la cancerul pulmonar al directorului Onomatopeu simt o durere puternică în spate cam pe la mijlocul plămânilor. Trebuie neapărat să mă rog pentru el, apoi să mă detaşez şi să mă concentrez asupra locțiitorului care a început să facă greşeli care pot falimenta firma. Poate crede că i-a venit rândul să se îmbogățească şi să aibă o amantă, indiferent în ce ordine, şi asta în pofida faptului că este un om bun şi drept în forul său interior. Nu degeaba am fost îndrumat ca, de ziua patronului spiritual al firmei, să aşez o icoană frumoasă cu acest sfânt în locul rezervat tabloului conducătorului din biroul nostru! Am consacrat spațiul, oamenii şi firma în care lucrăm acestui sfânt cerându-i ajutor şi îndrumare.
După aceea am aflat că aşa procedează şi mama cu plantațiile ei.
Poate că asta am de făcut aici, în PiloRex, să-i îndrum pe oameni către Dumnezeu, să mă rog pentru cei nedreptățiți şi pentru luminarea minții şi sufletelor.
Poate există o asemănare între mine şi personajul Gandalf din Stăpânul inelelor şi poate mi-ar ajuta să vizionez cu atenție filmele pentru a observa paşii transformării lui din Mag Cenuşiu în Mag Alb. Poate că şi el a renunțat la animozitățile păstrate cu sfințenie în inconştient aşa cum vreau eu sa fac? Nu ştiu! Oricum filmele acelea sunt prea pline de monştri şi de lupte!
16.50
Bineînțeles că mi-a trecut durerea din centrul plămânilor după ce am făcut rugăciunile promise pentru Directorul Sabordoru. M-am plimbat pe lângă lac, atmosfera era mohorâtă şi friguroasă, dar după ce m-am armonizat cu ea a început să îmi placă şi au apărut rațele şi pescăruşii. Rațele au făcut tururi şi m-au studiat cu atenție.
Mă simt uşurat că am făcut ceea ce trebuie pentru directorul bolnav şi mă gândesc că, deşi ne-a marginalizat considerându-ne un rău necesar, totuşi, modul în care ne-a ignorat atâția ani existența mi-a permis să înțeleg, după multe zbateri, că fac ceva ce nu îmi place. În ultima vreme mă îndoiesc şi de opțiunea mea de suflet, psihoterapia. Nu îmi plac oamenii care populează şi conduc forurile şi asociațiile profesionale, nu-s cu nimic mai buni decât oamenii politici post-decembrişti!
Sunt recunoscător pentru că, aici în creuzetul, în athanorul din laboratorul PiloRexului omul vechi, roşu, din mine stăpânit de instincte şi dornic de agoniseală s-a transformat în omul verde, într-un inițiat.
La fel ar putea să-i mulțumească şi mulțimea de colege ce s-au perindat prin laborator. Pentru niciunul dintre noi această experiență nu este una obişnuită, uşor de uitat. Fiecare a avut aici provocările şi oportunitățile sale! Dacă le-am făcut sau nu față, doar Timpul o poate spune!

Joi, 6 noiembrie 2009
Am aflat că ieri, pe la prânz, o fată de 24 de ani s-a înnecat în lacul pe care l-am admirat eu cu vreo două ore mai târziu. Terminase medicina, dar nu îşi găsea serviciu, locuia cu mama ei pe unde apucau şi se săturase de modul acesta de viață.
Iată de ce era lacul trist - preluase tristețea fetei!

Luni, 9 noiembrie 2009

Am fost la țară în weekend şi am alergat în toate părțile încercând să fac cât mai multe lucruri. Aşa că sunt încă obosit şi caut să-mi revin. Îmi doresc să vină vremea când nu voi mai avea atâtea de făcut acolo şi să pot merge ca să mă relaxez.

Miercuri, 11 noiembrie 2009

Ieri am avut o căruță de nervi pe parcursul întregii zile. Am încercat să mă descarc într-o activitate fizică făcând curat în camera copiilor şi aruncând nişte lucruri vechi, stricate, ponosite, de care nu voiau să se despartă. Am văzut filmul "Young people fucking" şi m-am enervat şi mai rău. A fost ieri o zi a bilanțului şi am ieşit pe minus!

Dimineața fusesem foarte tonic, mă bucurasem de succesul repurtat în conversația cu Peter Pan şi colega lui din ziua anterioară, apoi a fost suficient să schimb câteva cuvinte cu el pe mess şi să recunosc că îmi e teamă de ridicol, iar el să mă aplaude ca să-mi schimb starea la 180 de grade. Mi-am amintit coşmarul în care murise mama, dar eu pregăteam funeraliile împreună cu ea şi conştientizarea fricii de ridicol m-a izbit ca o măciucă! Am început să mă acuz, în sinea mea, pentru starea materială precară şi pentru lipsa mea de inserție socială. Consideram că mi-am construit viața, comportamentul, conduita în jurul fricii de ridicol. Observam, în toamna asta, că am ținut foarte mult, de-a lungul timpului, să am o imagine de noblețe, rafinament, superioritate morală şi intelectuală etc.

De aceea m-am asociat cu cei slabi şi am devenit un luptător împotriva nedreptății, am jucat rolul binefăcătorului şi al "eroului civilizator", al celui care lasă de la el numai să meargă lucrurile bine. Nu spun că a fost rău! Însă acum nu mai e loc pentru atitudinea asta!

Atunci când nu îmi putem spune punctul de vedere din ipostaza de Adult intram în rolul de Părinte Normativ şi spuneam că lucrurile trebuiesc făcute aşa pentru că aşa se cere etc. Apelam la o Instanță Superioară Valoric în loc de a spune: "eu vreau ca lucrurile să fie făcute aşa". Majoritatea discuțiilor mele cu Maceha şi apoi cu Torny se purtau în registrul Părinte Normativ-Copil Rebel şi foarte puține Adult-Adult. Aha, de abia acum înțeleg că eu am devenit o Maceha pentru Torny.

Copil Adaptat acasă, Torny s-a jucat multă vreme de-a Copilul Rebel la serviciu, amenințând într-un mod infantil cu pilele.

Transformasem orele de serviciu în şedințe de tribunal în care "procurorul" Maceha acuza conducerea că nu se raliază bunelor practici internaționale iar eu, ca apărător, invocam circumstanțe atenuante rezultate din specificul național, vicisitudinile tranziției etc. Până la urmă Maceha a plecat. Cu nevroză cu tot! Dar a mea a rămas şi mi-au trebuit câțiva ani să izolez acest parazit şi să-l scot bucată cu bucată! Premiul va fi o vedere mai amplă asupra lumii, un comportament authentic (firesc, nestudiat) şi un surplus energetic.

Ieri, însă parazitul s-a zvârcolit rău de tot! Adică, să mă lase el în pace? Să nu-mi mai organizeze viața în aşa fel încât să evit ridicolul? Să renunț la imaginea de nobil scăpătat? Dacă mă gândesc bine vreo douăzeci de ani l-am hrănit şi l-am înzestrat cu trăsături de la toți urmaşii de familii bune pe care i-am cunoscut! Şi acum să arunc bijuteria asta de Parazit? Atunci când vrei ceva cu adevărat, întreg universul conspiră ca să-ți îndeplinească dorința, spunea Paulo Coelho. Şi cam aşa a fost!

Iată că, în ultimii 5 ani am început să pierd la început insesizabil apoi din ce în ce mai clar, mai vizibil, tot ce ar fi putut justifica o conduită de nobil scăpătat!

Mai întâi am aflat că părinții mei dețineau mult mai puțin pământ decât se lăudaseră, apoi am aflat că nici moştenirea Eleonorei Smeu nu e efectivă, dovadă că nu a primit nimic, ba

chiar a fost nevoită să-şi vândă mobila veche la anticariat, afacerea pe care o pornisem s-a risipit în vânt, ba chiar şi PiloRexul a devenit un dinozaur pe moarte şi un cimitir de elefanți.
13.05
Sunt la Peter Pan în biroul lui, plin până la refuz, din mansarda Arhivelor. Pereții sunt scorojiți, au igrasie şi miroase urât. Chiar mi-a venit ideea să merg cu haine de lucru şi să curăț zona cea mai afectată a peretelui apoi să o dau cu soluție antimucegai. Am vizionat împreună un film în care personajul interpretat de Whoopi Goldberg, o cântăreață de cabaret şi iubită de mafiot, nevoită să se ascundă într-o mânăstire catolică, devine o persoană generoasă, cu credință în Dumnezeu şi în Viața de Apoi. Se face iubită de călugărițele care o adăposteau şi le scoate din rutina tradiției, crescându-le popularitatea şi influența propovăduirii credinței.
Tocmai ne împărtăşeam ultimile reuşite cu metoda de purificare şi îmi spunea că atunci când a făcut tehnica față de sine însuşi l-a apucat o durere surdă înăuntrul capului, în spatele frunții, care s-a domolit cu greutate. Crede că i se deschide cel de-al treilea ochi! Aplicasem şi eu tehnica față de mine chiar în timp ce veneam spre el şi avusesem o senzație plăcută.
A sosit şi Burican şi a început să ne certe că nu ne-am asociat cu el ca să avem şi noi succes. I-am mulțumit şi am reuşit să-l conving, cel puțin pe moment, că asta era şansa lui şi că va veni şi a noastră cândva. Ştim că e un om generos, dar o să ne vină şi nouă timpul.
Am glumit puțin, apoi el a plecat către facultate unde acționează ca "lărgitor de perspectivă" pentru profesorii lui, cam în acelaşi mod în care mă purtam eu cu formatorii în psihoterapie.
L-am rugat pe Peter Pan, după ce am rămas singuri să îmi spună câte ceva despre chakre şi să îmi facă o reechilibrare energetică. Mi-a spus că am mult verde în aură şi ceva albastru însă ansamblul corpurilor energetice este ridicat cam cu 15-20 cm față de corpul fizic. Asta ar însemna o tendință de a mă ancora doar în spiritual, un refuz al teluricului, şi ca atare o slăbire a vitalității. În rest, a remarcat o bună limpezime şi ordine interioară. Spune că am progresat.
16.00 Trec rapid pe la soacră şi îi las plicul cu noul card.
16.35 Iau copii de la şcoală. Încerc să fac ceva de mâncare: o salată de varză şi cartofi prăjiți. Le cer copiilor să îşi facă singuri sandwich-uri. Am o durere puternică în interiorul capului. Ochii mă dor foarte tare, încep să nu mai văd clar formele şi culorile şi nu mă pot concentra.
18.00 Vine Ea. O rog să îmi descânte, să îmi facă frecție cu oțet aromat. Durerea nu încetează, nu e deochi, iau un Algocalmin şi beau o cafea. Durerea dispare! Slavă Domnului! Reuşesc să adorm fără să fiu deranjat de vreo durere.

Joi, 12.11.2009
Grevă de avertisment la metrou. În urmă cu două zile a murit Gheorghe Dinică. Refuz să accept că moartea e altceva decât o trecere, o plecare.
Durerea mi-a reapărut dimineața atenuată. Îl sun pe Peter Pan şi îmi spune că poate mi se deschide chakra a 6 a (al treilea ochi). Ar fi bine!
Azi trebuie să trec pe la serviciu ca să duc câteva plante, apoi să fac cumpărături şi să ajung la şedința cu părinții.
La serviciu am găsit o Arghiră, vopsită de parcă era Morcoveață, care încerca să-şi scoată nişte teste la imprimantă pentru un contract pe cabinetul ei. Econoamă fată!
Apariția mea i s-a părut providențială pentru că se blocase imprimanta şi nu ştia cum să o curețe. A fost atentă de data asta şi i-am explicat pe larg. Nu puteam pierde ocazia de a-i spune că e o şansă doar pentru ea colaborarea cu Clinica Verde şi să aibă grijă să-şi

negocieze poziția. I-am reamintit că oamenii de afaceri nu prea au sentimente, au mai degrabă o mulțime de afecte (furie, ură, nemulțumire, dezgust, bucurie etc.) care se succed ca într-un carusel, așa că ar fi bine să nu fie prea încrezătoare în bunele intenții declarate şi în promisiunile lor. I-am spus că îi pot oferi destule exemple în care aparențele onorabile ascundeau doar dorință de câștig în dauna altuia şi de autoafirmare.
După ce am dus cumpărăturile acasă şi mi-am amețit foamea cu două sandwich-uri am pornit să caut "Secretul Umbrei" scrisă de Deebie Ford. Bineînțeles că nu l-am găsit în zona mea, din patru librării au rămas doar două, dar s-au înmulțit farmaciile şi cazinourile. Aaa să nu uit, şi second-hand-urile! No comment!

Am găsit cartea Iuliei Haşdeu în ediție bilingvă. Cu ea sub braț am pornit spre şcoală. Întârziasem câteva minute. Am tăcut vreo oră şi jumătate din timpul şedinței ascultând profesori și părinți deopotrivă. Venirea profei de mate, o femeiuşcă obraznică şi plină de pretenții şi insistențele lamentabile ale unor părinți care îşi consideră copii olimpici în devenire m-au determinat să preiau conducerea discuției şi să le vorbesc despre valorile morale. Diriginta, care se simțise sufocată de atâta prost gust şi nesimțire îmi vine în întâmpinare cu exemple din vasta ei experiență. Ideea este să împărțim răspunderea educației acestor copii parinți și profesori, nu să ne ferim de ea ca de un cartof fierbinte!

13.11.2009
7.30 Azi e un concurs în şcoală, ducem copiii de dimineață apoi rezolvăm treburi administrative. Suntem chiori de somn!
Mă sună soacra şi mă întreabă dulce dacă am "treabă" azi. O rog să îmi spună ce vrea! Transportul mamei bolnave a prietenei ei, pe la prânz. Sunt de acord. Mă mai sună de vreo două ori la distanță de câteva minute. Ca să mă întrebe ceva ce uitase, apoi ca să îmi spună că prietena ei are un angajat care va face acel transport. Îi spun că e în regulă, dar îşi cere scuze într-un mod deranjant şi enervant. Parcă se agață de mine! Bleah! Închidem. Mă sună iar. Nu-i răspund! Dă-o ncolo, chiar nu are bun simț? Sau ruşine? Ce scrie pe mine "Țintă pentru pasiv-agresivi" ?
Ziua e rece şi umedă, nu-i prea plăcut să stai afară.

Comunic cu Peter Pan pe mess, are o stare proastă, e tracasat la serviciu, îl consiliez şi e foarte mulțumit. Încerc să vizionez mai multe episoade din In Treatment, însă îmi e frig, mă doare capul şi mă simt foarte obosit. Moțăi puțin, apoi merg în parc. Încep să privesc apa, încă îmi e frig, dar încep să mă simt mai bine pe măsură ce mă armonizez cu natura. E viață adevărată, pură, nepervertită în colțul acesta de parc: copacii, apa cu insulele ei, rațele, pescărușii, iarba încă verde şi deasă, aerul. Oftez mulțumit!
Oameni puțin cam ciudați fac jogging, fiecare după cum îl duce capul.
Acasă e cald şi încep să mă încălzesc, fac şi un duş fierbinte şi mă simt mai bine. Vizionez două episoade din In Treatment. Îmi place modul în care lucrează, profesionalismul terapeutului din film. Chiar glumeam că o să văd de zece ori serialul, apoi o să-mi sun formatorul ca să-i spun că îi mulțumesc pentru că nu m-a învățat nimic. Câteva trucuri ieftine şi atât. Sau că nu m-a cizelat şi că nu m-a transformat în terapeutul excepțional care vreau să fiu. Paul, terapeutul din serial, îmi seamănă ca implicare emoțională, dar mă depăşeşte ca maturitate profesională!
Oi fi oare într-un conflict oedipian cu formatorul?

Luni, 16.11.2009

Am primit de la Peter Pan, cu o dedicație minunată, cartea lui Yalom "Călăul dragostei şi alte povestiri". Citesc de aseară primul caz, cel care dă nume cărții. L-am înjurat pe autor pentru stilul sec, pentru umorul britanic, al cărții. Sigur că nu se compară cu mine: trufia lui nu este echilibrată de suficientă autoironie!

Citez: "imaginarul eu care se topeşte extatic în noi". Frumos! Cât de des auzisem asta, dar nu atât de frumos spusă! Este numitorul comun al tuturor formelor de fericire supremă: romantică, sexuală, politică, religioasă, mistică. Toată lumea îşi doreşte şi primeşte cu bucurie această contopire binecuvântată! Dar cu Thelma lucrurile stau puțin altfel, nu şi-o doreşte, ci are nevoie de ea ca să scape de nu ştiu ce pericol (vezi pag. 59 a cărții de mai sus).

Mă gândesc la Herra, de fapt la motivul pentru care a însemnat atât de mult pentru mine. Doream atât de mult să fuzionăm, să redobândesc o parte pierdută, acel Eu adolescentin care a venit la facultate ca să devină C.M.M.T.L., recunoscut de toți şi foarte încrezător în steaua lui. Am uitat să spun că era şi încrezut, arivist (după cum mi-a spus o psihanalistă în prima şi ultima ședință cu ea), dornic de avea cât mai multă recunoaştere, de confirmare etc.

Şi am găsit oameni care s-au străduit să mă "vindece" (soacra, mai ales) cu atâta zel încât îmi vine greu acum să fac diferența între vindecare şi castrare!

Bineînțeles că, atunci când îți faci o misiune personală din a vindeca pe cineva, tu ai aceeaşi problemă, dar nu vrei sau nu poți să o recunoşti! Faptul că o consideri în exteriorul tău, găsind o altă persoană care are aceeaşi problemă şi străduindu-te să o ajuți, să o vindeci, este ca şi cum ai dori ca prin vindecarea lui să te vindeci şi tu, în mod automat, şi să devi un Binefăcător. Eliberat de problemă ca şi cum nu ai fi avut-o niciodată şi recunoscut ca Binefăcător! Minunată găselniță!

În ceea ce mă priveşte pe mine şi pe Herra, fuziunea noastră, acel noi, ar fi conținut maturitatea, liniştea şi echilibrul meu, îndârjirea şi speranța ei. Oare ar fi devenit ea un bonsai, o Galatee, pentru mine? Sau aş fi "uscat-o" rapid cu deziluziile şi preconcepțiile mele pe care le numeam atunci "maturitate " şi "echilibru"?

Îi ofeream liniştea mea, care era liniştea unui cimitir, în schimbul unei agitații pe care o numim adesea viață!

Ca şi cum iarna ar ține morțiş să urmeze primăverii, după ce a precedat-o. Îi ofeream cele două anotimpuri pe care le cunoscuseră afectele mele: iarna şi primăvara!

Iar începe să mă doară stomacul când mă gândesc la asta! De asta m-am şi îngrăşat, mănânc des ca să am linişte în abdomen şi am un strat de grăsime care mă protejează ca o plăpumioară. E un fel de rezervă pentru "iarna afectivă" caracteristică lumii în care trăim? Poate! Fiecare e pentru sine, se simte separat şi se grăbeşte să câştige competiția în care crede că se află.

"Numai unul poate lua Premiul Cel Mare, iar regulile sunt: fără reguli!" Aceasta este deviza acestei lumi! "Hristos răstigit a doua oară", cartea lui Kazantzakis, este o imagine palidă a lumii, Hristos e răstignit continuu în fiecare dintre noi!

De asta nici nu mai contează câte milenii de creştinism sau de monoteism a cunoscut omenirea. Firea noastră căzută învinge iar şi iar!

Avem atât de multe Instituții care ne reglementează viața încât e imposibil să nu facem parte dintr-o duzină. Aceste creații ale minții omeneşti, construite ca să ne separe şi să ne apere de ceilalți, au ajuns să trăiască în locul nostru viața noastră! Nu cred că trebuie să ne temem de o dominație a roboților, a tehnologiei scăpată de sub control, ci mai bine am vedea, cum există,

chiar sub nasul nostru, o mulțime de Instituții care reglementează viața pe Terra. Şi am înțelege că suntem sclavi. Nu de ieri, dintotdeauna! Iar aceia dintre noi, cei mai " flămânzi", ajung în posturile cheie ale Instituțiilor (vezi articolul despre Eul infantil al lui Liviu Pleşca).

Mă enervează modul în care descrie Yalom suferința pacienților săi! Aşa că, am ales să citesc pe "repede înainte"! Este o carte instructivă însă conține atât de multă suferință de parcă ar fi un monument închinat sieşi ca şi cum ar spune:
" - Iată, sunt Cel Mai Mare Psihoterapeut din Lume! Cine mai poate îndura atâta suferință în cabinetul său? Cine s-ar mai încumeta să lucreze cu astfel de cazuri? "
Pentru că, deşi le explorează umanitatea nu o face precum un egal (un om față de alt om), ci se raportează la ei distant şi rece! E adevărat că, pentru anii '80, stilul său terapeutic este revoluționar, doar practicanții ho'oponopono credeau la aceea dată că poți avea responsabilitatea pentru ceea ce sunt alți oameni. Profesor la Stanford, formator de psihoterapeuți, somitate în domeniul psihoterapiei, terapeut ce şi-a permis un "an sabatic" în cel de-al patrulea deceniu al vieții sale, Irvin Yalom nu avea de ce să se plângă! Vorba aceea: mult ai primit, mult ai de dat! Nu risca nicidecum să devină un Binefăcător!
În familia mea a existat o problemă cu respectul acordat taților! Adică a lipsit! Iar eu a trebuit să închei acest ciclu în ultimii ani de viață ai tatălui meu!
Ora 13.00
Se pare că soacra mea a avut dreptate atunci când şi-a dorit pentru fiica ei un bărbat, realizat, cu resurse. Imaginea acestuia diferea prea mult de ceea ce eram eu, dar se potrivea cu ceea ce îmi doream să devin acum 15-16 ani. Mi-a trebuit mai mult de un deceniu şi o mulțime de frustrări ca să înțeleg şi să valorizez natura mea, autenticitatea mea. A trebuit ca, pas cu pas, realitatea fictivă creată în mintea mea să fie respinsă pe măsură ce ruşinea şi vinovăția asociate originii mele simple diminuau ... Pe măsură ce trăsăturile/calitățile mele adevărate erau confirmate şi re-confirmate, nevoia obsesivă de a fi altcineva şi-a pierdut elanul vital şi a murit după o agonie ce părea nesfârşită. După moartea ei m-am simțit gol în interior, deposedat, vidat... Pierdusem multe gunoaie care îmi deveniseră atât de familiare!
Acum încep să mă simt bine cu acest "gol". E deja un spațiu confortabil în care, pe măsură ce se face mai multă lumină, voi avea ocazia să cunosc mai bine cine sunt eu!
Ştiu câte ceva, însă nu pot folosi ochelarii deformanți cu care priveam realitatea ficțională pe care o creasem despre mine.
Aşa că, voi aştepta ca ochii mei să se obişnuiască cu întunericul sau cu lumina din interior ca să văd cât mai clar şi fără distorsiuni cine sunt.
Ei, e clar că sunt în pană de idei, am devenit redundant!

Marți, 17 noiembrie 2009, ora 9.30
Ehei, câte nu face un om doar din dorința de a fi confirmat, recunoscut ca atare! Îmi amintesc că am făcut sex cu femei, în prima tinerețe, doar pentru a mă asigura că pot, că sunt acceptat … căutând fuziunea în actul sexual şi vindecarea complexului Oedip. Mama nu a reuşit să îmi acorde atunci suficientă prețuire, comunicarea cu ea fiind posibilă doar pe palierul hrănirii şi al îngrijirii corpului. Asta a făcut să rămân blocat din punct de vedere emoțional la nivelul primului an de viață! Cu un complex Electra nerezolvat, ea se temea probabil subconştient, de propriile pulsiuni față de tatăl ei, astfel încât trebuia să mențină o anumită distanță afectivă față de fiu. Probabil proiectez, dar nu-s departe de adevăr!

Nu pentru a judeca pe cineva spun acestea, ci pentru a descrie circumstanțele în care o persoană, mama în speță, moşteneşte şi transmite mai departe complexul Oedip sau Electra (două forme ale aceluiaşi fond). După ce a făcut singură pâine, când avea 9 ani, îndrumată de mama tatălui ei, a devenit ajutorul lui de nădejde şi nedespărțit, încercând să-i facă tot timpul pe plac. Apoi a intrat în rolul mamei lui oferindu-i îngrijirea şi dragostea de fiică în locul dragostei materne de care fusese lipsit! El a avut grijă ca ea să nu se implice într-o relație de dragoste pasională aşa cum nici el nu făcuse asta, iar tata l-a simțit mereu ca pe un potențial rival. Toată admirația mamei mergea către tată, apoi către un bărbat ideal compus din calitățile tuturor bărbaților cunoscuți de ea. Tata trebuia doar să muncească tot mai mult şi atât. Şi să nu protesteze! De la mine avea speranțe mari, exagerat de mari, pe care nu le-aş fi putut împlini nici dacă eram fiul lui Zeus! Raportarea se făcea mereu la acel bărbat ideal, chintesență de calități. Asta e nu doar povestea mamei, ci şi a soacrei mele care, la doi ani de la moartea mamei ei a reuşit să se elibereze oarecum de sub dominația fantasmei oedipiene. Asta poate face un complex Oedip sau Electra, transmis de la o generație la alta, nu vorbim aici de porcăria numită incest, ci de aceea relație fragedă cu părintele de sex opus şi de incapacitatea lui de a-şi ajuta copilul să devină independent şi autonom!

Voiam să înțeleg visul de azi-noapte când antrenam în preludiu două femei cunoscute, ambele măritate. Cu una se întâmpla acasă, iar cu cealaltă, care era doctoriță, în cabinetul ei. Nu îmi plăcea gustul gurii niciuneia, dar era ceva ce aveam nevoie să fac!
Amândouă sunt fațete ale aceleiaşi dorințe oedipiene: prima are o puternică rezonanță maternă şi este soția "tatălui bogat", iar cealaltă, femeia pe care mama şi-ar fi dorit să o iau de soție, urma să consulte şi să mă îngrijească, în vis, pentru că tuşeam ca în copilărie. Una hrăneşte, cealaltă îngrijeşte, ambele erau căsătorite, iar partidele de sex, din vis, urmau să se petreacă în taină.
Iată că nici acum, după atâția ani de introspective, pulsiunea arhetipală (oedipală voiam să spun, act ratat) nu m-a părăsit şi nu s-a sublimat cu totul în ceea ce numim **grijă**. E adevărat că am reuşit asta în relația cu fetele mele şi cu mama, dar iată că încă mă atrage un chip de femeie ale cărei trăsături seamănă cu ale fiicei mele. Iar atracția pe care am simțit-o în adolescență față de Svetlana şi relația pură (pe care ea a nesocotit-o făcând sex cu altul) se baza pe marea asemănare a ei cu mama. Dovada fizică este o poză a mamei dinainte de a rămâne însărcinată cu mine şi asemănarea frapantă dintre personalitățile lor. Era mult respect şi adorație în felul în care mă purtam cu ea, dar şi multă dorință fizică de care mă ruşinam. În plus, nu aveam un loc al meu în care să ascultăm muzică nederanjați. Îmi doream să-i ofer o viață minunată şi mă simțeam nedemn de ea ştiind că nu pot. Iar în fața atitudinii dure şi jignitoare a mamei ei care m-a etichetat fără să mă cunoască nu am putut decât să mă retrag umil. Şi să-mi doresc să primească aceeaşi umilință şi ea! Am retrăit o umilință asemănătoare în relația cu soacră-mea, dar ieşisem "ranger" din stagiul militar aşa că, acum puteam lupta, aveam curaj şi o parteneră devotată.

Aceste mame vitrege nu au făcut decât să exprime cu forță ceea ce eu încercam să ascund! Mă desconsideram pentru că proveneam dintr-o familie de muncitori şi țărani, pentru că nu aveam avere sau recunoaştere socială. Mi-ar fi plăcut să fiu fiul unor intelectuali cu avere, să am casă, maşină şi o carieră universitară. Ei bine, tocmai acesta era profilul ginerelui ideal în viziunea soacrei mele! De parcă am ales, la începutul adolescenței, toate atributele care mi se păreau valoroase în societate şi apoi mi-am jurat că nu voi avea linişte şi mulțumire de

sine până ce nu le voi dobândi! Privind acum, la rece, cu un plus de maturitate, înțeleg absurditatea acestei dorințe! Îmi e clar acum de ce, în urmă cu 8 sau cu 9 ani fantasmam pe baza reproşurilor tatei că nu-l iubesc de parcă el nu mi-ar fi tată biologic şi mă pierdeam într-o poveste în care părinții mei adevărați, de origine nobilă, mă regăsesc şi mă re-pun în drepturi mai ceva decât i se întâmpla personajului principal din telenovela românească Regina! Totul se rezolva peste noapte: bani, titlu nobiliar, ascendență nobilă, protecție etc. Nu îmi amintesc acum ce a risipit această fantasmă, dar nu era prima dată când ea se manifesta în forță. După căsătoria cu Ea am fantasmat că sunt adoptat de soacră-mea şi m-am străduit să-i intru în grații!

13.20 Ce diferență există oare între Ea şi Cealaltă, între ceea ce ai nevoie cu adevărat şi ceea ce crezi că ai nevoie? Merită oare să rişti, să distrugi totul pentru a fi cu Cealaltă (o veşnică iluzie cu chipuri diferite) ? Este Cealaltă mai mult decât o proiecție a Animei tale, mai mult decât o altă reîntoarcere a Oedipului?

14.05 Trăim timpuri ciudate! Ni se pare că ştim totul, că îi depăşim pe înaintaşii noştri, dar practicăm zen şi facem totul ca să câştigăm cât mai mulți bani, suntem budhişti-creştini adică amestecăm disoluția în marele Tot cu mântuirea prin sacrificiul unei persoane divine, suntem călugări pioşi şi mari oameni de afaceri etc. Catolicii propun cu seninătate ecumenismul (cei care nu-s de acord sunt considerați înguşti la minte), Papa s-a rugat împreună cu shamanii de parcă ar fi atât de greu să se înțeleagă că fiecare se adresează unei alte ierarhii din lumea spirituală etc. E la modă să amestecăm dimensiunile, să ne rugăm balenei sau baligii de vacă, să gonim după bani şi după cât mai mult confort şi să-i lăsăm pe alții să se ocupe de sufletele noastre! Sincretismul devine tot mai periculos cu cât este mai la modă!

Miercuri, 18 nov. 2009 ora 6.00
Plec spre Dealul Însorit. Peste aproape două ore o sun pe Ea ca să-i spun că am ajuns. Mama e la biserică, se face slujbă timp de 40 de zile după târnosire – lunea, miercurea şi vinerea – cu Sf. Maslu. Ştefan, cel care a săpat groapa pentru pivniță, va veni pe la ora 10 să mă ajute. Merge la liceu, stă la primele două ore apoi se întoarce acasă şi merge să lucreze la cei care l-au solicitat. Astăzi şi mâine mă ajută pe mine. Mama mi-a lăsat cartofi prăjiți cu ciuperci şi măsline, ciugulesc puțin apoi merg să cumpăr o sticlă de suc şi doi saci de ciment. Tocmai când terminam pregătirea lucrului apare Ştefan urmat de mama şi de Marian N. Marian e zidar şi împlineşte azi 35 de ani. Cei doi fac echipă şi lucrează în forță aşa că eu nu pot decât să-i privesc. Unul face mortarul, celălalt zideşte, iar eu privesc. Îmi place cum lucrează Marian, rapid şi serios, aşa că o sun pe Ea să-i spun că am două furnicuțe care fac toată treaba. Mama pregăteşte masa, eu fac cald în casă şi îi tratez cu sucuri şi cu vin. Stăm la masă, vinul şi țuica îşi fac efectul. Emoționat, Marian se pileşte şi ne ține la poveşti, iar zidul începe să se strâmbe. Preia Ştefan ziditul sub pretextul că vrea să învețe cum se face. Într-unul din ziduri vreau să fac o firidă pe care vreau să o zidesc eu, dar mai înainte trebuie să fac un cofraj. Marian se simte jignit în amorul propriu şi intră în competiție cu mine încercând să-mi demonstreze că e un zidar nemaipomenit şi se adapă continuu din ulciorul cu vin. Oprim zidirea şi stăm la poveşti, Marian îşi deşeartă sacul cu necazuri. Mi se pare că se poartă pasiv-agresiv cu mine, probabil că proiectează figura autoritară şi nedreaptă pe mine... Cred că am fost prea deschis, prea fuzional, sper să repar mâine asta! Am pățit asta şi cu cel care a asamblat structura de lemn a cramei, în decembrie 2008, care s-a purtat întâi prietenos

şi serviabil, apoi pasiv-agresiv şi încăpățânat. Cred că aşa mă port şi eu cu pacienții mei, mai ales cu cei care au mai mulți bani sau mai mult succes decât mine! Am un apel pierdut de la Peter Pan şi îl sun înainte de culcare. Voia să-mi spună că semăn cu psihoterapeutul din In Treatment pentru că amândoi avem clienți ale căror probleme oglindesc propriile noastre probleme nerezolvate. Iată că flăcăul acesta – Marian – trăieşte de pe o zi pe alta din punct de vedere profesional şi financiar pentru că: emite pretenții exagerate de la cei cărora le oferă serviciile sale, intră în competiție cu clienții şi dezvoltă o conduită pasiv-agresivă.
Aşa fac şi eu! Recunosc! E un comportament absurd, mai ales datorită faptului că se repetă la fel de fiecare dată, de parcă aş călca la nesfârşit în aceeaşi groapă! Să văd ce fac mâine, cum aş putea să-l ajut pe el şi cum aş putea să mă ajut pe mine. Parcă văd cum "mi se punea pata" pe oricine făcea pe şeful şi pe ideea că altcineva ar putea fi şef. Numai eu am dreptul să fiu şef sau să ştiu cum trebuie făcute lucrurile! Marian, de pildă, lucrează foarte bine până când începe să creadă că ar putea să i se dicteze cum să-şi facă treaba, sau să i se dea ordine. Atunci începe să bea şi să lucreze prost de parcă i-ar face în ciudă celuilalt. Aşa cum zice soacră-mea: e precum vaca ce dă o găleată de lapte la un muls, dar răstoarnă găleata după ce s-a umplut! E jenant că eu, deşi mă învârt de 16 ani în zona psihologiei, iar de vreo 9 ani cochetez cu psihoterapia, fac aceleaşi greşeli precum Marian care nu are niciun habar de psihologie! Am activat comportamentul acesta în relația cu persoanele autoritare, care se poartă ca nişte şefi, sau care vor să îmi spună cum să îmi fac treaba. Aha! Cred că am găsit soluția: o să-i spun că şi eu şi el tindem să neglijăm ceea ce avem de făcut în momentul prezent şi ne grăbim să facem altceva care pare mult mai interesant! Sunt curios dacă va veni mâine, dacă se va putea scula de dimineață.
3.45 A început să plouă, bine ca am învelit sacul de ciment în folie de plastic. Apreciez intuiția mamei care mă sfătuise să-l pun la adăpost. Parcă nu mai e "femeia proastă" din visele mele, cea care mă împiedica să am rezultate, ci o persoană suportivă, cooperantă, bine intenționată şi atentă la nevoile şi la dorințele mele! Nu îmi este somn aşa că aleg să citesc două cazuri din cartea lui Yalom. După al doilea, interesul îmi scade, ochii mi se închid, aşa că sting lumina şi reuşesc să adorm.
4.50 Mă trezeşte o puternică durere abdominală. M-am deranjat la stomac. Pe "tron" rememorez o frază din cartea lui Yalom pe care o reproduc aproximativ: "un pacient vine la terapie pentru a obține afecțiune, în fine, tot ce poate face terapeutul (oricât de doct ar fi) este să-l trateze cu înțelegere şi iubire!" Asta se leagă cu discuția pe care am avut-o cu mama aseară, în care îmi mărturiseam neputința momentană de a practica psihoterapia, iar ea îmi spunea că mă înțelege şi că îi pare rău de tot efortul investit în a fi bun în acest domeniu. Am o bruscă iluminare: eu am o problemă cu prostituția, iar a fi cel care oferă dragoste şi acceptare (dacă asta e esențial în terapie) în schimbul unui onorariu mi se pare la fel de indemn ca o prostituată! Poate că asta m-a deranjat la stomac, a fost greu de digerat această conştientizare pentru mintea mea precum o mâncare stricată pentru stomacul meu! Asta e, sunt om şi imperfect! Nu ştiu cum pot rezolva problema cu prostituția: să merg la "fete", să îmi "vând" corpul? Nu! Ar fi o soluție care ar împinge problema în derizoriu la un nivel scăzut de complexitate care nu ar permite rezolvarea. Ian mă sfătuia vara trecută, să renunț pentru o vreme la psihoterapie, să nu practic o vreme şi să ofer ajutor unei persoane care avea foarte multă nevoie. Era o femeie de vârsta mea care a avut o relație traumatică cu tatăl şi apoi dezvoltase un comportament pasiv-agresiv față de bărbații. Făcea totul ca să fie pe plac, apoi se crampona de bărbatul atras astfel până când acesta devenea violent. Astfel îşi confirma comportamentul simptomatic, putea suferi în continuare şi putea continua să spere

că Prinţul pe Cal Alb o va găsi şi o va smulge din suferinţa ei! Pur şi simplu, m-am comportat natural evitând însă o implicare profundă, la fel ca în adolescenţă, dar fără a părăsi brutal şi fără explicaţii. M-au ajutat preţuirea, respectul dus până la sacru şi dăruirea ei copilărească pentru că mi-au înhibat pornirea războinică, dorinţa de a face femeile să sufere. Am recreeat împreună un scenariu vechi cu consecinţe previzibile, însă dintr-un respect religios aproape, unul faţă de celălalt, am ales să ne purtăm exact pe dos decât în trecut adică cu înţelegere, cu respect şi cu drag. A fost un moment care mi-a încălzit inima şi care m-a vindecat de respingerile din adolescenţa mea! Mult prea frumos pentru a fi pus în cuvinte!
Oscilaţia unui psihoterapeut începător între „a fi violator" şi „a fi prostituată" poate descrie perfect ce am făcut şi am simţit, uneori, în cabinet! Cred că trebuie să vorbesc deschis cu Ian despre asta, sunt convins că el mă poate ajuta dacă îi permit!
E 5.30, iar mă ia somnul!

Joi, 19 nov. 2009 ora 8.18. Marian a fost punctual şi s-a apucat de treabă. Hotărăsc să îmi ţin gura şi să ascund vinul.
21.30. Azi a fost o zi minunată. Peste noapte a plouat, dar dimineaţa a ieşit soarele. Liniştită, călduţă, plăcută, ziua a fost perfectă! Marian a fost cuminte şi silitor, dovadă că eu aveam ceva de învăţat din relaţia cu el, a băut puţin rachiu la masa de prânz şi vinul spre înserat când mai avea de pus câteva cărămizi. Zidăria e gata, mai sunt necesare câteva finisaje, dar nu e nicio grabă. Mai sunt de făcut o mulţime de lucruri – întotdeauna spun asta după ce termin cu succes o etapă – cum ar fi: pavajul din cărămizi vechi pe un pat de nisip, firida boltită, iluminatul şi bineînţeles finisajul pereţilor. Pe la prânz a venit unchiul Tiz care ne-a ajutat vreo două ore, muncind cu atâta forţă că ne-a impulsionat pentru restul zilei. El ne-a ajutat să facem o adâncitură în peretele dinspre măr pentru o firidă paralelipipedică lată de 2m, înaltă de 1,5 m şi adâncă de 30 de cm. A fixat împreună cu Ştefan un scripete ca să ne uşureze munca, să scoatem mult mai uşor pământul afară.

Acum stau în camera mea, mama mi-a făcut cald (a fost ca un spiriduş: ne-a gătit şi a cumpărat tot ce era nevoie din banii ei). Am terminat de citit cazul Marvin din cartea lui Yalom. Acesta avea nişte vise pe care terapeutul le interpreta foarte interesant şi îşi ghida lucrul terapeutic în funcţie de ele. Mi-am amintit că eu nu prea am ţinut seama de visele Herrei şi mă ruşinez pentru modul în care îmi aplaudam pacienţii la fiecare insight minor pe care îl făceau! Ea visase că era atacată de bărbaţi înarmaţi şi scosese un cuţit din buzunar, îi ameninţase cu el şi îi îndepartase. În vis, se poate orice, spunea ea. Ar fi fost interesant să aflu ce însemna acel cuţit, ce instrument de control al instinctelor reprezenta el... Altădată a visat că se afla pe plajă, acesta este locul ei familiar în care se simte centrată şi puternică, şi venise Domnul Iisus însoţit de mama Sa ca să predice unei mulţimi ce se strânsese ad-hoc. A vrut să meargă şi ea, dar se temea că va fi atât de tulburată încât va avea un alt atac de panică. Ea venise la terapie afirmând că se teme nespus de apariţia bruscă a unui atac de panică într-unul din acele momente în care este singură şi nu are cine să-i acorde primul ajutor. Putea leşina şi muri prin axfisie, neştiută de nimeni. După cum bine spune Yalom: "cu cât ai mai puţin sentimentul realizării de sine cu atât te temi mai mult de moarte! "
Eu interpretasem asta ca pe o angoasă de moarte, pe fondul unei suprasolicitări psihice care slăbea forţa de control pulsional exercitată de Eul ei cu beneficiu secundar obţinerea atenţiei şi îngrijirii din partea familiei şi a tatălui, mai ales. Copia, credeam eu, comportamentul mamei ei care reuşea să-şi controleze familia prin simptome nevrotice. Herra era copilul

nedorit, care nu se lăsase avortat, şi care unise doi tineri nepregătiţi şi nepotriviţi într-o "închisoare familială". Din mica copilărie simţise că trebuie să aibă singură grijă de ea şi să obţină respectul celorlalţi. Protestele sau notele proaste i-ar fi adus doar dispreţul tatălui şi mai multă indiferenţă din partea mamei, aşa încât singura supapă şi pârghie de control îi rămăsese boala. A mers la medic, la debutul pubertăţii, cu palpitaţii cardiace şi a primit un tratament dureros cu Moldamin (penitenţă) pentru un reumatism poliarticular inexistent! Urmărea Dosarele X, deşi se temea foarte tare de orice fenomen paranormal, tocmai pentru că evenimentele însăimântătoare se desfăşurau dincolo de sticla televizorului, deci nu i se puteau întâmpla ei! Devenea un observator, un martor curios şi înfricoşat cu degetul pe butonul roşu al telecomenzii, convingându-se iar şi iar că ei nu i se pot întâmpla acele lucruri! Totuşi imaginile respective o bântuiau, îşi punea multe întrebări ...
Tatăl ei lucra în alt oraş şi avea o altă viaţă acolo încă de când începuse ea şcoala. Se simţea lipsită de protecţie şi îşi construia scenarii în care identificarea cu agresorul îi dădea putere. Înainte de a veni la terapie avusese o zi în care fusese în pericol de moarte ca urmare a unui obiect vrăjit primit de la mama fostului prieten care voia să o îndepărteze pe căi oculte. Scăpase de influenţa nefastă după ce dusese obiectul cu pricina la biserică. Înainte de a visa predica lui Iisus şi a mamei Sale de la malul mării, îmi povestise despre credinţa habotnică a mamei ei, iar eu încercasem să-i diluez senzaţia de vinovăţie spunându-i că poţi să menţii o relaţie vie cu Dumnezeu prin iubirea pe care i-o adresezi şi să primeşti protecţia Lui. Îi arătasem o icoană cu Maica Domnului care avea o semnificaţie aparte pentru mine şi o tratasem ca şi cum ar fi fost fata mea. Îi spusesem că rolul unui tată este de a-şi scoate fata în lume şi de a o încuraja să se descurce singură, aşa că am folosit timpul unei şedinţe pentru o vizită la biserica cea veche şi pentru o plimbare în parc la lumina lampioanelor. Am încheiat şedinţa întorcându-ne în cabinet şi terapia odată cu asta.

Exista însă o parte din mine care rămăsese prinsă în poveste, acel Copil rănit care se delectase cu imaginea minunată reflectată de ochii ei, un Copil căruia îi lipsiseră laudele, aprecierea şi oglindirea aceea minunată din ochii mamei ... Şi cum ar fi putut să o lase să plece pe Herra fără să-i spună că e dependent de ea, de bucuria întâlnirilor cu ea ... Nu a reuşit pentru că ea nu a privit înapoi, ci şi-a continuat drumul la fel de implacabil precum o făcusem şi eu atunci când plecasem la facultate, părăsindu-mi tatăl înlăcrimat pe peronul gării!

Vineri, 20 nov. 2009 ora 5.11
Candela s-a stins, lumânarea aprinsă pe la ora 1.00 la fel. Aş putea să vâr capul sub pătura şi să adorm, dar prefer să mă ridic din pat şi să aprind alta. Acum e mai bine, îmi schimb şi tricoul pentru că am transpirat deşi nu e cine ştie ce căldură în cameră. Nu îmi amintesc ce am visat, dar am o uşoară stare de teamă. Hotărăsc să mai citesc din "Călăul dragostei" ca să îmi vină somnul. Mă uit la cuprins şi observ că am citit toate cele 10 cazuri, aşa că mă apuc să citesc prologul. Gândul îmi zboară la Ian, el mi-a dăruit-o, care mi-a spus că are şi el una şi că o citeşte temeinic pagină cu pagină. Doamne fereşte, nu afirm că ar fi vreun superficial! E chiar o persoană minuţioasă atunci când face ceva ce îi place! Aha, de aceea nu citea el unele cărţi sau nu făcea anumite acţiuni, deşi îi erau recomandate cu insistenţă, de mine sau de alte persoane care-l priveau autoritar! Are un fel de protecţie anti-compromis care acţionează ca o frână de urgenţă atunci când "iese în decor" îndepărtându-se de drumul lui şi care îl zguduie oricât de tare e nevoie ducându-l chiar până la pre-gustarea morţii! E ca şi

cum şi-ar fi luat angajamentul să nu-şi rateze viaţa asta cu preocupări futile şi a ales un mijloc infailibil dar teribil de dureros şi înspăimântător ca să-l readucă pe drumul său! Ups, parcă vorbesc despre mine! Acest mijloc de corecţie a traiectoriei se manifestă, de obicei, sub forma unui puseu intens al unei boli a cărei cauză nu poate fi îndepărtată în viaţa asta şi care nu poate fi tratată la spital mai bine decât acasă! Boala îl ţine la pat, obligându-l să reflecteze şi să-şi reamintească că a ieşit de pe drum. Decizia de a se reîntoarce pe Cale, ameliorează imediat boala!

Citind prologul cărţii înţeleg că şi eu am făcut compromisuri şi încă nu vreau să renunţ la unele dintre ele! Unul ar fi asocierea valorii mele, a auto-respectului, cu anumite Instituţii, persoane, funcţii etc. Nu regret drumul parcurs până aici, cu excepţia cuibului de vipere din Pilele, ci motivaţia lui, acea "foame de succes şi de strălucire"- care m-a împins către Big City, către facultate etc. De parcă am stabilit că în viaţa asta trebuie neapărat să-mi dobândesc un renume! Nimic greşit în asta! E forţa care mă motivează să mă scol din pat dimineaţa! Ceea ce greşeam însă, şi asta reprezenta o gravă desconsiderare pe care mi-o aplicam singur, era tocmai obsesia de a mă asocia cu persoane sau cu titulaturi deja recunoscute social! A nu se înţelege că ar fi o cale greşită, în genere! Dar nu poţi deveni Cel Mai Mare Orice din Lume! Atâta vreme cât stai în umbra cuiva, nu poţi dobândi decât cel mult locul 2. Am fost un copil fricos: mă temeam de întuneric, de stafii şi de "burniţă" (o ceaţă deasă, întunecoasă şi rece, prin care şuiera vântul, care învăluia totul şi estompa orice reper). Când eram mai mare am citit "Surâsul Hiroshimei" de Eugen Jebeleanu, cu acele suflete care bântuiau prin ceaţă, printr-o "burniţă" nucleară.

Corul copiilor ucişi
(din volumul Surâsul Hiroshimei)
Ce deasă ceaţă, vai, ce ceaţă deasă...
Nu mai cunoaştem drumul către casă...

Sîntem uşori şi ceaţa e ca fumul,
Vai, unde-o fi, unde s-ascunde drumul?

Ce deasă ceaţă, vai, ce ceaţă mare.
Unde-i cărarea, doamnă-nvăţătoare?

Sub talpă n-avem nici un drum... plutim...
Vai, unde-i casa? cum să nimerim?

Aveam câţiva ani şi nu voiam să mi se facă baie pentru că mamei nu-i păsa de nevoile mele (temperatura apei, săpunul intrat în ochi, lipsa de intimitate), ci era consecventă cu scenariul ei: să facă mai multe lucruri concomitent; protestam şi eram ameninţat cu burniţa! Spuneau că e la geam, gata să mă ia dacă mai protestez. Era argumentul suprem! Aici poate fi sâmburele fricii mele de întuneric şi disoluţie, de moarte în speţă. Iată ce zice Yalom, la pagina 13:
"Pentru a ne adapta la realitatea morţii, ne arătăm necontenit ingenioşi în a inventa moduri prin care să o tăgăduim sau să ne ferim de ea. Cât suntem copii negăm moartea cu ajutorul părinţilor care ne liniştesc şi al miturilor religioase şi seculare; mai târziu, o personificăm transformând-o într-o entitate – un monstru, un demon, spectrul cu coasa. La urma urmei,

dacă moartea este ceva care ne urmăreşte, atunci poate că totuşi vom găsi o cale prin care să scăpăm de ea; în plus, oricât de înspăimântătoare ar fi o arătare care aduce moartea, ne sperie mai puțin decât adevărul în sine: faptul că fiecare purtăm în noi înşine spectrul propriei dispariții! “

Îmi explic acum visele terifiante – primul a fost în adolescență – în care trebuia să mă apăr de Diavol, el bântuia în întunericul din jurul casei, clătinând uşile şi ferestrele (apropos de profesorul Clătinescu, substitut patern între 2005 şi 2008, Protector şi Persecutor deopotrivă). Acel “Diavol“ era de fapt o personificare a temerilor mele în legătură cu moartea şi disoluția? Nu ştiu!
Ar mai fi de adăugat că mi s-a tot impus în copilărie să fiu într-un anume fel pentru a fi plăcut, iubit sau acceptat, acesta este Parazitul de care nu am scăpat nici acum! Continui citatul: “În timp, copii experimentează şi alte moduri de a atenua angoasa morții; ei se detoxifică de moarte luând-o în derâdere, provocând-o prin gesturi de o îndrăzneală nebunească, sau se desensibilizează de ea ca de un virus, asistând în compania securizantă a celor de o seamă cu ei şi a pungilor cu floricele călduțe de porumb la filme de groază şi la poveşti cu stafii. Pe măsură ce îmbătrânim, învățăm cum să ne scoatem moartea din minte; ne distragem singuri atenția în altă parte; o transformăm în ceva pozitiv (trecerea în neființă, întoarcerea acasă, reîntâlnirea cu Dumnezeu, împăcarea finală); o contestăm cu mituri de prelungire a vieții; năzuim la nemurire prin opere care să dăinuie veşnic, proiectându-ne sămânța în viitor prin copii noştri sau îmbrățişând un sistem religios care oferă perpetuare spiritual.”
Îmi amintesc cum am greşit oferind pacienților răspunsurile, soluțiile mele la problemele lor! De ce să se chinuie să-şi găsească propriile răspunsuri, de ce să-i asist în acest travaliu dureros atât timp cât puteam să mă ocup doar de mine şi să le ofer din înțelepciunea mea proaspăt dobândită? Şi nu înțelegeam de ce primeam vot de blam (pacienți care fugeau de mine)! Era o consecință firească! Parcă aş fi spus, tu stai pe lângă mine, ajută-mă să mă înțeleg mai bine, nu te impacienta pentru că te voi ajuta şi pe tine cândva, dar acum eu sunt cea mai importantă persoană pentru mine, sunt în competiție cu Timpul, aşa că nu îmi mai distrage atenția cu problemele/ văicărelile tale minore! Într-un cuvânt: “fii bărbat/bărbată” precum şi eu sunt!
Aş fi putut să-i ajut mai mult dacă aş fi fost dispus să-i ascult şi să-i asist în linişte! Afară e lumină, s-a făcut ziuă. Mama s-a trezit şi se pregăteşte să meargă la Maslu, o văd pe fereastră cum trebăluieşte. Sting lumina şi încerc să mai dorm vreo oră.
9.15 M-am trezit de vreun sfert de oră. Am dat ceva de mâncare pisicilor şi am mers să inspectez pivnița. Măsurând iar spațiul pentru firidă mi-a ieşit tot 94 de cm, la fel ca aseară. Cofrajul pe care l-am încropit din vechituri aruncate de alții este prea lat, aşa că am hotărât să-l distrug şi să-l pun pe foc. Că tot zicea bunică-mea de câte ori se supăra: “Arde-l-ar focul!”. M-am lovit la gambă şi la un deget, dar l-am transformat în lemne de foc. Nu m-am hotărât dacă le voi arde în sobă sau la cazanul de țuică. Mi-am amintit ce am visat acum, dimineața, în ultima oră de somn!

Eram la serviciu, Arghira manevra vreo două aparate de radio, ambele făceau zgomot, iar telefonul suna fără ca ei să îi pese! A ridicat receptorul şi o voce de bărbat îmi spunea să nu mă port cu el la fel de rău ca ieri şi eu tot încercam să înțeleg cine este şi ce vrea. O rugam pe Arghira să oprească radio-urile, unul cânta foarte tare iar celălalt era dezacordat. O “durea în

paişpe" de parcă nici nu eram acolo (poate nici nu eram, cine ştie). Unul dintre aparate era nou, celălalt era de lăsat de mătuşa Deprina. Încercam să-l opresc pe cel mai apropiat, cel care cânta cel mai tare, roteam butonul potenţiometrului de volum, dar nu se întâmpla nimic. Am înjurat-o pe Arghira şi m-am răstit la interlocutor să vorbească tare, să se prezinte şi să spună clar ce doreşte. Atunci acesta şi-a schimbat vocea şi a spus că e Torny, dar că a încercat să facă o glumă. Se auzea tot mai slab şi neclar la telefon, iar hărmălaia declanşată de Arghira mă asurzea. M-am trezit enervat şi cu o trăire de neputinţă! Interpretare: cred că Arghira reprezintă imaginea maternă internalizată construită în relaţia cu mama şi cu sora mea – care e mai mare cu mai mult de un deceniu – mamă fantamată în copilărie şi obiect oedipian în adolescenţă. Apropos, sora mea a inventat "burniţa"! Acest personaj, construit din internalizarea prescripţiilor materne: fii aşa, fă aşa etc. şi numit Arghira (precum colega pe care-l proiectez) provoacă într-una un puternic zgomot de fond, în mintea mea, care mă împiedică să aud vocile altor personaje. Interesant că vocea de bărbat ascundea identitatea lui Torny, o fiinţă infantilă şi nesupusă, dar autentică, ce spune mereu lucrurilor pe nume!
13.50 În ultima vreme mă laud oricui e dispus să mă asculte că, mie nu îmi e frică de moarte, că sunt ca un soldat pe care Dumnezeu l-a trimis în misiune pe Terra şi pe care îl poate rechema oricând. Bine, e important să-mi fac misiunea încredinţată, asta după ce devin conş tient de ea, dar răspunderea şi grija îi aparţin lui Dumnezeu!

Intră mama să mă cheme la masă. Când s-a întors de la biserică m-a găsit în pivniţă! Era îngrijorată că mă tem în casă, de asta nu dorm bine noaptea aşa că mi-a adus mir. M-a uns cu el şi m-a sfătuit să-l rog pe părintele Ionică să-mi facă o dezlegare, în fine ştie el mai bine. Nu i-am promis, dar nici nu m-am împotrivit. Mă tot gândesc la visul de dimineaţă şi sunt cam obosit şi agitat. Mă doare rău zona sacrală. Fac ordine prin cramă şi prin curte, pun lucrurile în maşină şi mă pregătesc de plecare. Ziua e minunată, să tot stai într-un jilţ şi să te răsfeţi. Reuşesc să plec pe la 14.50. Fac o escală la Mânăstire şi mă rog Maicii Domnului să mă ajute să-mi găsesc mai repede calea şi succesul profesional în carieră. Ajung acasă pe la 18.00, prin oraş se circulă bară la bară şi sunt foarte mulţi "jmekeri". Fata mea a luat un 10 la materia care îi place şi un 5 la alta. **Ea** a avut mult de alergat la serviciu, se pare că le vor ieşi proiectele. Socrul se uită la handbal feminin, eu sunt obosit şi iritat, el strigă sportivelor prin ecranul tv-ului să dea randament aşa că ajungem să ne certăm pe teme politice. Îmi reproşează că iar o să-l votez pe Y, iar eu îi spun că X e şi mânjit şi prostălău patetic. Pleacă bombănind. Mai târziu sună Smeea şi o întreabă pe fie-sa de ce nu-l votează pe X. Ce uşor pot fi prostiţi pensionarii!
Pe la 21.30 o sun pe mama. Îmi dă o veste bună: a vândut "apa de foc" Cojanului şi m-a scăpat de o parte din datoria către ea. Am băut vreo două pahare de Bloody-Mary şi îmi vine să vărs. Dacă îmi vine să vars, vărs ce să fac, nu-i aşa? Merg la culcare, sunt foarte obosit!

Sâmbătă, 21 nov. 2009, ora 6.00
Ne-am întors de la aeroport. Îi povestesc **Ei** în bucătărie greşelile mele ca terapeut. Încep cu prima – preocuparea mea excesivă pentru eficienţă şi tendinţa de a termina cât mai repede terapia, prelungind şedinţele. **Ea** a punctat subliniind-o pe a doua – "împrietenirea" cu pacienţii şi, în general, crearea rapidă a unei relaţii prea calde şi familiale. Ca o ardere bruscă a etapelor, acest tip de relaţie nu lasă suficient timp pacientului să mă investească cu putere, să proiecteze figura parentală, nu susţine o schimbare de profunzime. Cea de a treia greşeală pe care tot sunt tentat să o fac în ultima vreme nu prea îmi vine să i-o mărturisesc **Ei**. Îmi e

teamă că-i voi părea foarte meschin sau doar meschin. Tind să intru în competiție cu pacienții mai bine situați social, financiar, profesional etc. Mă simt mult prea insignifiant din punct de vedere profesional, am credit la bancă cât salariul actual pe doi ani, casa de la țară nu are confortul unei case de vacanță, nu îmi permit un laptop, nici excursii în străinătate... în fine, mă simt de parcă trebuie să plătesc nu doar pentru ce am greşit eu în această viață ci şi pentru înaintaşii mei! Mă simt de parcă ar trebui să termin tot ceea ce înaintaşii mei nu au dus la bun sfârşit... S-ar putea ca asta să fie o idee indusă de Peter Pan sau de Burican, un concept care mă menține la nivelul viziunii lor primitive, bigote, despre viață. Cum ar fi imaginea lor dacă nu s-ar putea lăuda că eu, un mare psih olog, nu fac niciun pas fără expertiza lor parapsy? Şi iată cum un deceniu de studiu: 5 ani de facultate, doi de specializare post-universitară în psihoterapie şi alți patru de formare şi supervizare pentru titlul de psihoterapeut, plus experiența clinică şi cea de psiholog organizațional de peste 10 ani nu-i anxietează deloc pe "bunii" mei prieteni! Nu eu, ci ei au fost mereu pe drumul cel bun, au fost mereu în contact cu Sinele, cu Adevărul, iar eu am rătăcit! Cu "bunătatea" care îi caracterizează, cei doi ciocli ai unei ştiințe pe care nu o cunosc, nu o înțeleg şi nu o respectă, m-au salvat din "obscurantismul" psihologiei, oferindu-mi în schimb viziunea lor atotcuprinzătoare. Nu trebuie să cer sau să am nevoie, ci doar să primesc şi să fiu recunoscător! Era suficient ca unul dintre ei să se simtă "darnic", să aibă vreun sfat de oferit că îmi şi dădea un beep sau un sms ca să-l sun! Măcar atât să fac şi eu, nu-i aşa?, să suport costul convorbirii telefonice. Poate exagerez puțin, însă e minunat să te consideri superior psihologilor, preoților, medicilor şi filozofilor doar pentru că ai urmat cândva cursuri la Universitatea Populară, la un cabinet de masaj sau cu un trainer care s-a ancorat în "ştiințele oculte" ale secolului XIX. Asta e!

Duminică, ziua votului pentru preşedinte (preş sau dinte?).
"Peripețiile Smeicăi în Pământul Făgăduinței" aşa s-ar putea intitula un blog despre aventurile soacrei mele scrise la cald! Azi-noapte am dormit prost şi am visat urât! Îmi amintesc doar cum îi reproşam lui Ian Peter Pan "Sri Aurobindo" că mi-a "împuiat" capul cu ideile lui şi că nu putem discuta fără ca el să se erijeze în "învățătorul" meu! Îi povesteam astea Ei la micul dejun şi începusem să perorez pe tema felului în care mă tratează cei doi: Ian şi Burican, despre cum încearcă ei să mă aducă pe calea "adevăratei cunoaşteri", când mi-am dat seama că îi fac responsabili pentru lipsa mea de mulțumire sufletească! Aşa că "mi-am retras" cuvintele! Poate chiar faptul că mă preocupă şi că îmi disput cu ei posesia asupra "adevăratei cunoaşteri" mă împiedică să mă bucur de tot ceea ce am!
Citesc "Plânsul lui Nietzsche" de Irvin Yalom. Mi se pare interesant că a ales să scrie despre obsesia lui Josef Breuer, medicul vienez, pentru una dintre pacientele sale, după ce şi el a trăit de mai multe ori atracții puternice şi s-a luptat cu o fantasmă erotică luni de zile. Mi se pare interesant modul în care Nietzsche conduce terapia doctorului Breuer, Yalom un mare admirator al lui Nietzsche, a vrut să sublinieze importanța gândirii acestuia în constituirea psihoterapiei moderne.
21.20 Cred că ştiu de ce mi-a plăcut atât de mult Herra şi de ce am permis fantomei ei să îmi bântuie atât de mult gândurile: m-a fascinate scenariul ei de viață, jocul ei favorit şi promisiunea făcută în copilărie. Se juca de-a teatrul cu sora ei mai mică folosindu-şi mascotele preferate: ea-măgăruşul câştigat prin puterea voinței la grădiniță, iar sora-păpuşa preferată. Măgăruşul era Doamna Primar, o femeie realizată, manager de succes cu afaceri înfloritoare, iar păpuşa surorii era un artist boem, soțul Doamnei Primar, preocupat doar de

propria autenticitate. Susținut financiar de soție, liber să vină şi să plece, trăind doar în concordanță cu propriile valori, artistul boem îmi părea idealul meu de viață! Trecut timp de un deceniu prin furcile caudine ale familiei de adopție, convins că nu pot oferi ceea ce se aştepta de la mine: carieră răsunătoare, bogăție şi statut princiar pentru întreaga familie, eram dezamăgit de mine şi apăsat de aceste responsabilități pe care mi le asumasem atunci când o luasem pe Ea de soție! Ultimile speranțe se năruiseră odată cu predarea afacerii asociatului meu, "Despotul Luminat". Aşa că, om de afaceri nu sunt, bogat nici atât, dintr-o familie "marcantă" provin doar ca poveste, iar despre cariera de răsunet ce să mai vorbim … Dorința de autenticitate, nevoia de exprimare artistică în cadru profesional, de creativitate liberă de constrângeri financiare se întâlneau într-un mod fericit, credeam eu, cu disponibilitatea Herrei de a proteja şi susține bărbatul iubit!

Luni, 23 nov. 2009

Mă gândesc la Nietzsche şi la dr. Breuer! Unul avea 38 de ani, celălalt 40 şi se îndrăgostiseră de femei de abia trecute de 20 de ani. Focul pasiunii îi devasta deopotrivă ca pe nişte mirişti uscate! Apropierea de 40 de ani este un moment al bilanțului şi al conştientizării condiției de muritor. Angoasa morții se dezlănțuie cu atât mai violent cu cât a fost, pînă atunci, mai profund ascunsă sub preocupările curente: familie, carieră, bunăstare... Este momentul unui bilanț al împlinirii de sine şi puțini dintre noi pot ieşi pe plus! Nietzsche simțea că, mai are nevoie de 10 ani pentru a-şi scrie opera iar doctorul, ajuns într-o poziție de bunăstare şi celebritate, era pe cale de a conştientiza, în analiza condusă de Nietzsche, că nu a făcut nimic pentru sinele său! Alegerea făcută la îndemnul tatălui său îl ajutase să obțină bogăție şi respectabilitate, dar îl obliga să ofere, la rândul său, respectabilitate urmaşilor săi! Asta ar fi distrus fuga lui cu Bertha: condiția socială! Se simțea prins în capcana imaginii sociale în care intrase, credea el, la rugămintea tatălui său!
Sunt eu, oare, pregătit să plec în Țara Făgăduinței acum? Mă pot despărți de familia adoptivă aşa cum m-am despărțit de părinți?
Mi s-a spus de două ori, în zece ani, că-s o "tânără speranță" a psihologiei. Prima dată la o întâlnire a colegilor din Pilele, a doua oară la o conferință națională. Un coleg ce urma să iasă la pensie, dar cu mintea trează şi un profesor din facultate, de vârsta tatălui meu devenit liderul unei mişcări de psihologie transpersonală. A fost ca şi cum i s-ar fi redat brusc vederea, ca şi cum apariția mea ar fi eclipsat mulțimea de colegi, pentru că a strigat: Iată Omul! şi m-a indicat cu mâna! Împlinisem 33 de ani şi mă ruşinam să fiu indicat ca Om! Pentru mine cel mai important era să păstrez respectabilitatea profesiei, imaginea ei nepătată! Ce cred acum? Greu de spus! Cunosc destui colegi care au avut "acte contra naturii" cu profesia şi au obținut tot ce au vrut! Aşa încât „imaginea nepătată" a profesiei este un mit! Iar despre respectabilitate ce să mai spun? Mai multi cunoscuți spun că şi-au schimbat în bine optica asupra psihologiei prin întâlnirea cu mine, dar nu pentru că li se pare valoroasă, ci din respect pentru mine şi pentru preocupările mele! Un director din Pilele chiar i-a spus unui fost coleg: "Pari un tânăr inteligent, de ce nu te-ai făcut inginer?". Acel coleg este acum în Canada! A emigrat! În Pilele au rămas doar fricoşii, piloşii incompetenți şi cei "care trebuie să stingă lumina"! Mă întristează asta pentru că nu îmi imaginam că voi deveni cioclul unui Companii, mi se pare foarte trist, dar nu am unde pleca acum! Nu vreau să mai lucrez pentru cineva şi nu am resurse pentru cabinet acum! Poate voi lucra pentru altcineva doar ca să strâng bani şi voi "repune în priză" forța şi determinarea pe care le aveam atunci când am venit la facultate! Doamne Ajută!

8.40 Mă gândesc la visul în care încercam să mă înțeleg cu Arghira şi cu Torny, pe care le-am considerat inițial fațete ale mamei internalizate. Deşi Torny pare, de departe, cea mai periculoasă – răsfățată şi egoistă cum este – totuşi are "ghearele" la vedere, pe când Arghira cu dulcegăriile ei manipulatoare şi cu obsesia pentru seducție şi control e muuult mai periculoasă! Şi pe cine şi-a făcut prostul de mine confidentă? Pe Arghira!
9.06 Ahaaa! De fapt eu am pus-o pe Herra în rol de mamă! Am dezvoltat un Oedip, adică l-am transferat asupra ei spre sfârşitul terapiei! Nu înțelegeam de ce, după un număr de şedințe, a început să mi se pară atât de frumoasă! Nu mai eram nici terapeut, aşa cum credeam eu, nici substitut de tată aşa cum mă sfătuia Ian (căruia îi cerusem ajutorul simțind că o iau la vale), ci eram fiul iubit, lăudat, care se privea în ochii "mamei" ca într-o oglindă! Admirația "mamei" nu era afectată de nimic, doar era în imaginația mea, puteam face orice prostioară doream, "mama" Herra m-ar fi privit oricum cu admirație! De asta eram, uneori, „împiedicat" în prezența ei, era un mod de a-i testa "iubirea", admirația! Iar când a plecat pe neaşteptate mi-a dat o lovitură mortală! "Mama" m-a părăsit pentru că eram indemn, neinteresant etc. Fireşte că am renunțat de atunci să mai fac terapie! Cum aş fi putut să continui după ce „mama" m-a părăsit pentru „impotență"!
Citez din „Plânsul lui Nietzsche", pagina 144: "Când mi-a spus, într-o zi, că mă visase, am fost în extaz. Ce victorie – să pătrund în încăperea cea mai intimă a sufletului ei, un loc în care niciun alt bărbat nu şi-a câştigat vreodată dreptul de a intra! Şi cum imaginile din vis nu mor, este un loc unde voi rămâne pentru totdeauna!"

Ar fi momentul să amintesc visul de azi-noapte. Îmi pare foarte transparent şi conectat cu întrebările pe care mi le puneam ieri vis a vis de oferta **Ei** de a lucra împreună la un proiect al Minunăticăi. Mă întrebam aseară dacă voi face față! Iată ce am visat! **Ea** trebuia să meargă cu afaceri la Roma. Voia să o însoțesc ca să o îndrum la achiziționarea unor cartuşe de imprimantă. Am lăsat animăluțul acasă şi am pornit cu trenul. Oprisem în Sofia, eram anxietat că nu ştiu bulgara, dar ei vorbeau româna şi erau foarte amabili! Chiar îi înjurau pe unguri despre care spuneau că nu se mai satură şi că îşi tot iau libertăți în dauna noastră, a românilor! Urma să iau o sacoşă cu daruri pentru bulgari: gutui şi altele de la o bulgăroaică apoi să merg cu Ea şi cu o colegă acolo unde erau cazate. Am cam pierdut timp cu aranjatul sacoşei, o treabă inutilă aş zice, şi le-am pierdut. Eram într-o piață şi credeam că sunt în clădirea din față. Acolo era Ambasada Bulgariei, au fost amabili şi mi-au spus unde erau fetele. Uşoarele temeri din vis erau spulberate de realitate şi de sentimentul familiarității cu ceea ce era acolo! De exemplu, una dintre scene se petrecea în curtea bunicilor din partea mamei.

24 nov. 2009, 13.40
Aseară am adormit greu. Mă preocupă posibila mea reîntoarcere la cabinet, ca psihoterapeut, după ce am vizionat şedințele lui Paul cu Laura (In Treatment). Mi-am văzut unele dintre greşeli făcute de el. M-am trezit foarte obosit, tulburat, cu dureri în muşchii umerilor de parcă aş căra o raniță! Fac puțină curățenie prin casă apoi continui vizionarea. Îmi trece prin minte că ne va vizita socrul astăzi şi îmi verific nivelul de ostilitate. Parcă nu mai simt aceeaşi ostilitate față de el după ce am înțeles că îl văd ca pe un rival căruia soția mea îi oferă afecțiune! Şi eu am grijă de mama, o sun, o vizitez, soția mea de ce nu ar avea dreptul să facă la fel cu tatăl ei?

Vine socrul. Ne aduce o pâine. Mă simt o.k. în relaţia cu el: nici nu mai vreau să-l impresionez vorbind într-una şi lăudându-mă, ca în trecut, nici nu simt agresivitate ca săptămânile trecute! Bine, e neplăcut să stea la noi cu orele fixat de televizor şi sa se uite continuu la sport, motivând că are o problemă cu cablul acasă, mai ales că ţipă şi strigă la jucători când greşesc. E agresiv şi nu suport să fie altcineva agresiv, în afară de mine, acolo unde locuiesc, acolo unde lucrez etc. Nici la cabinet nu tolerez agresivitatea pacienţilor! Poate asta e o problemă de analizat! În niciun context nu suport să-l las pe unul să fie agresiv în prezenţa mea fără să-l pedepsesc! Trebuie să discut asta cu Ea diseară! De asta am fost agresiv la team-building, ca răspuns la agresivitatea Minunăţicăi! Există o singură persoană care are dreptul să fie agresivă în lumea asta: Eu!
16.00 Am plecat spre şcoală, dar trec mai întâi pe la Oficiul Poştal. Încă mă simt obosit şi tulburat. Mă gândesc de ce nu ar trebui să îmi deschid iar cabinet şi să mă reapuc de psihoterapie. Primul motiv care îmi vine în minte şi de care mă agăţ este că nu mai pot face angajamente pe termen lung, că trăiesc de pe o zi pe alta şi că asta mi se pare culmea înţelepciunii. Dar nu-i aşa! De când a murit tata nu am mai început nimic, de abia mi-am scris lucrarea de ieşire din supervizare pe baza cazurilor anterioare. Şi cât de încrezător eram înainte, cât de nepăsător faţă de moarte, cât de infantil şi, totuşi, câtă putere aveam! Credeam în steaua mea, în unicitatea mea, mă simţeam protejat, privilegiat şi generos!
Eram dispus să-i adăpostesc şi pe alţii sub "umbrela unicităţii şi protecţiei" de care beneficiam eu! Chiar şi Ian mă considera foarte puternic şi privilegiat de Dumnezeu, un fel de Semizeu! Chiar îmi plăcea ipostaza asta, mă flata!
Acum o înţeleg pe Ea de ce nu era la fel de generoasă şi de încrezătoare ca mine, de ce nu era la fel de entuziastă şi luptătoare! Nu înţelegeam pe atunci că datoram tatei acest curaj, că iubirea lui era acea "umbrelă a unicităţii şi a protecţiei"! Iar odată cu moartea lui, firește, am pierdut toate astea, am fost deposedat! M-am retras în bucătărie ca să plâng! Sper să nu vină fetele mele şi să mă vadă! Nu mă ruşinez de ele, dar nu vreau să se îngrijoreze sau să sufere pentru mine! Ţin în mână o bucată de chihlimbar, în formă de ou, cumpărat din Italia.

Vorbesc cu un amic pe mess şi îl încurajez să-şi îmbunătăţească relaţia cu tatăl. L-am sunat şi pe Ian, al cărui tată a murit când el era adolescent, ca să-i spun că înţeleg de ce nu duce lucrurile la capăt. Nu a părut prea "atins", vorbea cu Burican, dar va reacţiona, cu siguranţă, zilele viitoare. Burican propune să o învăţăm să-şi controleze „puterile" pe o cunoscută de a lui. I-am spus că el este cel mai priceput dintre noi şi s-a supărat.

25 nov. 2009 Mă doare groaznic în talpa stângă, în gură am un gust amar, am ochii umflaţi şi obosiţi plus dureri lombare. Astea sunt migrenele mele, durerile facerii? Am visat că eram la serviciu (ser viciu) şi stăteam întins în pat pe întuneric încadrat de cele două colege. Veniseră trei muncitori care voiau aviz psihologic, unul se angaja, iar ceilalţi voiau aviz fără examinare. Cel mai obraznic şi familiar (semăna cu fratele mamei, cel supus nevestei) insista să-i facem dosarul copiind datele de pe unul mai vechi. Eu eram în chiloţi sub plapumă şi nu puteam să apar aşa în faţa lor, iar colegele încercau să le satisfacă doleanţele ca să-i vedem plecaţi. Nu îmi plăcea acel compromis, dar rămâneam în pat! Transparent vis! Aşa mă port la serviciu, fac compromisuri şi las aceea parte din mine asemănătoare cu Torny să se descurce. Ce poate însemna lipsa pantalonilor şi chiloţii roşii, sexy? Neasumarea statutului social? Poate! Dar mai degrabă încercarea de ascundere a pulsiunii oedipale, pentru că eram în pat cu Arghira, substitutul mamei!!! Ce puternic a irupt Oedipul, sper că pentru a se rezolva! Iar

obsesia mea de a viziona 40 de episoade din In Treatment seamănă cu supraalimentația şi duce la indigestie! Mă doare stomacul, dar tot îndes în el şi nu-i dau timp să se golească! Sau trebuie să duc la paroxism Oedipul ca să se dizolve? Mă dor groaznic şi umerii, în vis mă învinovățeam pentru imaginea noastră în ochii muncitorilor, adică "ia uite, bă, ăştia stau în pat iar noi muncim!" Ea îmi face un uşor masaj în talpă, nu îi povestesc visul, are mult de alergat azi prin oraş, dar ştiu că îi face bine să acționeze. Îmi povesteşte că Minu, pe care de asemenea proiectez mama, are o relație bună cu iubitul ei. Poate juca cele trei roluri: mamă, iubită şi fiică şi se simte împlinită. Dar aceste trei ipostaze în care poate intra o femeie nu au caracteristici identice! De exemplu, o femeie se poate simți mamă pentru iubitul ei oferindu-i acceptare necondiționată şi se poate simți fiică administrându-i banii şi folosindu-i relațiile aşa cum dorea Herra. Alta se poate simți fiică lângă un bărbat impozant, care luptă pentru o cauză şi mamă atunci când îi oferă siguranța materială provenită din moştenirile ei etc. Sunt multe posibilități! Nu ştiu exact ce îi oferă Minu iubitului, dar ştiu că ea are o atitudine maternă, afectuoasă şi fermă față de „copii" ei: îi place să-i dădăcească şi să-i învăluie în purtarea ei de grijă. Probabil de asta avea nevoie el! Iar ca "fiică" are alături un om pe care se poate baza şi care nu o va părăsi pentru altcineva aşa cum a făcut-o tatăl ei, demult. Exprimă visul meu şi teama că eu voi continua să pun în scenă "mica mea poveste oedipiană" cu toate femeile „interesante" cu care voi intra în contact. Voi continua să fac pe interesantul şi inabordabilul, personajul trist care duce pe umeri greutatea lumii, un Atlas modern cu familie şi cu acces la internet, să atrag şi să resping femeile, repetând la nesfârşit acest joc! Ce bărbat poate fi mai crud decât un narcisist ajuns psihoterapeut sau preot catolic? Amândoi îți spun: "e spre binele tău să mă iubeşti, dar eu nu sunt o opțiune!" Unul te asistă spre vindecare, celălalt te îndrumă către Dumnezeu! Norocul meu că Herra era încarnarea mamei zeilor, deci nu încălcam deontologia. Ha, ha, ha!

Azi vreau să trec pe la Ian, a promis că mergem să vindem un tablou pe care l-am avut în fostul cabinet. Este făcut de un artist mai puțin cunoscut şi exprimă viziunea acestuia despre propriul suflet: un castel-cetate-biserică, care are pe o turlă-turn un porumbel, iar la intrare o cioară. Simbolurile sunt amestecate, e ceva vechi şi trist, un amalgam care nu mi se mai potriveşte. Nu mă simt în stare să negociez, de aceea am nevoie de ajutorul lui, pe de altă parte vreau să-l scot din casa şi din viața mea, prea îmi aminteşte de neîmpliniri. Nu vreau să-l păstrez pentru că "dă bine"! Ceva care îi face pe ceilalți să-mi ceară ceva ce nu pot oferi. Îl privesc şi începe să-mi fie greu să mă desparte de el aşa că-l vâr repede într-o pungă mare. Să nu-l mai văd!

10.00 Am fost la Peter Pan. Nu putea pleca din birou, aşa că l-am lăsat la el, a promis că se ocupă. Mi-a prins bine vizita. Am vorbit despre prieteni care "se ajung" şi încep să-i trateze pe toți cu un aer superior, aşa cum se purtase, chiar ieri, Burican. I-am cerut scuze că m-am purtat chiar slugarnic cu Burican lăudându-l exagerat. Cred că a acționat comportamentul meu de submisivitate față de cineva care are succes! Cel mai priceput dintre noi bla, bla, bla... El a replicat că se simte "pupat în fund". În fine, am acceptat numai dacă e şi Peter Pan de acord şi am închis. Aşa că eram încă mirat când am ajuns la Peter Pan şi el a început să-mi spună că îl enervează grandomania lui Burican. Bineînțeles că îi refuzase oferta aşa că Burican fusese nevoit să meargă singur la întâlnirea cu fata. Acum când scriu înțeleg de ce îl lăudam aşa pe Burican, era modul meu de a-i refuza oferta şi de a mă elibera de responsabilitate în eventualitatea unui eşec. Cum aş fi putut proceda altfel?

Cum altfel aş fi putut să-i spun lui Burican că e treaba lui să vorbească cu ea? Cred că ar fi trebuit să-i spun aşa :

-Tu eşti persoana cea mai potrivită să o instruiască, pentru că ceea ce îi spui vine din experiența ta bogată cu folosirea excesivă sau greşită a puterii şi pentru că ea a venit la tine, te-a căutat pe tine deci este deschisă felului tău de a fi (ceea ce se aseamănă se adună!). În concluzie, ceea ce i-ai spune tu ar avea un impact maxim!
Dacă îmi amintesc bine aşa am început, dar Burican m-a întrerupt brutal:
-Lăsați bă, prostiile, vreți sau nu vreți? Că vă plângeți că nu aveți bani şi activitate. Aşa că un "ano-lingusul" a fost lucrul cel mai potrivit ca să îl fac să se scârbească de fuga de răspundere şi de aruncarea ei pe umerii altora: prieteni, mama, foste soții.... într-un mod înjositor pentru aceştia. Poate inconştientul meu a găsit modul potrivit de a-i da o lecție, pentru că o comportare atât de servilă din partea unui om puternic nu poate decât să te scârbească şi să te facă să fugi exact spre ceea ce respinsesei înainte, adică să îți asumi responsabilitatea pentru viața ta. I-am povestit lui Peter Pan planul meu de a scrie o carte-jurnal şi de a o publica în 2010, de a reîncepe să fac psihoterapie şi de oferta cuiva de a fi trainer într-un program care va dura 1-2 ani.
- Încă stau pe gânduri, i-am spus, pentru că ar însemna să fiu subalternul unei tipe în zodia taurului care mi-a mai tras şuturi.
- Eu simt că va fi bine, a spus el, şi cred că e momentul să renunțăm la perfecționism şi la aşteptarea momentului optim şi a ocaziei perfecte. Oportunitățile trec pe lângă noi şi merităm să fim tratați aşa cum ne tratează Burican. Fiecare dintre noi are un vis care se va împlini dacă acceptăm ocaziile mărunte care într-un fel ocolit ne apropie de împlinirea lui. Dacă eu vreau să merg în China, dar nu fac niciun pas nu voi ajunge nicăieri. În timpul ăla îmi pot spune că sunt înțelept pentru că, aştept să îmi vină bani pentru călătoria în China sau o ocazie ca să-i câştig etc. Dar stau pe loc! Aminteşte-ți cum a ajuns personajul din cartea "Pelerinul rus" la locurile sfinte....
- Da, uite acum îmi dau seama de un lucru. Vorbeam cu un amic despre magie, despre cea care face lucrurile să se întâmple, mă plângeam că nu o mai pot accesa de când a murit tata. Iar el spunea că, probabil am uitat ceva, adică am uitat cum se face pentru că şi un "Doamne ajuta", e un act magic! Bine zis!
- Bine, şi ce ai uitat?
- Eu credeam că nu mai pot accesa starea în care se emit dorințe. De exemplu, îmi doresc de câțiva ani un cabinet frumos şi elegant pentru psihoterapie, dar nu am avut nicio oportunitate în sensul acesta. Acum înțeleg unde greşeam..... rămâneam agățat de dorință!
- Ca şi cum ai avea un balon cu heliu, care poate să ajungă la nori, îl ții de sfoară şi te întrebi de ce nu se înalță.
- Exact! Pentru ca o dorință să se împlinească trebuie să uiți de ea după ce ai emis-o! Iar eu de mulți ani încoace m-am purtat ca un nătărău: am ținut balonul de sfoară şi m-am întrebat ce e în neregulă cu el de nu se înalță!

Joi, 26 nov. 2009
Mă simt ceva mai bine azi. M-am trezit pe la 9.30, doar sunt în şomaj tehnic, nu-i aşa? Copilul are test la geografie, iar eu în loc să repet cu ea am invitat-o să vedem Mr. Bean în vacanță! Ne-am distrat copios şi nu va mai fi rigidă la test. Se supra-responsabilizează, la fel ca mine, şi îi înțepenesc mușchii spatelui de încordare. Sper ca abordarea mea lejeră de astăzi să schimbe ceva, să o determine să relativizeze importanța evaluării externe. Ceea ce am făcut azi e doar o parte dintr-un proces mai lung care va presupune şi acceptarea notelor mici

de către noi, părinții, şi acordarea unei autonomii totale, în mod gradual, în ceea ce priveşte şcoala.
Azi e ziua de cheltuit bani pentru că îmi intră salariul pe card. Plănuiesc să merg mâine şi poimâine cu Peter Pan la țară.

Duminică, 30 nov. 2009
Stau pe prispă. Mama e la biserică, eu am strâns sculele udate de ploaia de azi-noapte. De multă vreme îmi doream să pot sta aşa liniştit la soare. Am prins zile minunate în ultimile dăți când am fost aici, dar eram atât de preocupat de ceea ce aveam de făcut încât nu mă puteam bucura de ele. Este atâta linişte încât se aud insectele, scăpate până acum de îngheț, un porumbel, voci estompate, o căruță ce trece pe strada principală, o ciocănitoare, zborul vrăbiilor, lătratul unui câine alternând cu trilurile cocoşilor şi ciripit de păsări. Rememorez discuția de azi-noapte în care Peter Pan îmi spunea că pe măsură ce-i spun mai multe despre psihologie cu atât se felicită că a renunțat să termine facultatea! Stăteam la un pahar de vin, împreună cu un vecin, în pivniță şi încerca să-l convingă pe acesta să facă Agronomia. Probabil că i-ar prinde bine, poate că i s-ar potrivi, dar patosul lui Peter Pan trăda, cred eu, propria-i nevoie de recunoaştere socială prin diplome! Nu a vrut să recunoască asta şi ne-am ciondănit! Apoi a fost de acord cu mine, dar a început să abereze vis a vis de rolul şi importanța psihologului aducând ca argument poveşti despre state antice! Are chiar o sintagmă preferată: "dictator luminat" (sigur e un act ratat, în loc sa zică despot care înseamnă domnitor el zice dictator care înseamnă tiran). L-am combătut cu aprindere lovindu-i toate ideile pe care i le consider greşite sau puerile. Una dintre ele este că un psiholog poate face mult bine undeva doar pentru că este certficat ca psiholog. Adică are un statut care îi permite, asta dacă e OM, să acționeze cu putere pentru binele angajaților din acel loc! Aşa că am "bubuit" cu putere această convingere greşită, arătându-i locul psihologului într-o organizație- de la consultant în dezvoltarea resurselor umane până la manager resurse umane – şi limitările impuse continuând "demolarea" celeilalte părți a iluziei de grandoare şi putere pe care Peter Pan o asociază psihologilor şi psihologiei. Pentru prima parte îi dădusem exemplul lui Arghirian, psihoterapeutul de 1000 de euro pe lună al cărui crez era că: psihologul nu vindecă, nu își asumă răspunderea pentru deciziile clientului, nu-l manipulează şi nu ia decizii în locul lui. În opinia acestuia clientul va face sau nu o schimbare, dar terapeutul îi va lua banii negreşit! Peter Pan fusese de acord cu mine, dar îşi mutase argumentarea în zona psihologiei organizaționale. Odată cu eliminarea iluziei sunt convins că va respinge din nou psihologia! S-ar putea crede că sunt invidios pe succesul lui potențial ca psiholog certificat sau că îmi place să am un ascendent asupra lui. Eu vreau însă să nu ajungă să trăiască deziluziile pe care le-am trăit eu şi chinurile prin care propria-mi iluzie de grandoare şi odată cu ea ultima fărâmă de entuziasm au fost spulberate într-un deceniu de practică al psihologiei organizaționale! Nu ştiu dacă ar rezista, nu ştiu dacă e timp... Îşi pune atât de multe speranțe în asta încât cred că ar avea atunci un motiv şi o scuză serioasă (în mintea lui) pentru a se putea sinucide! Aşa că, aş vrea să facă psihologia din alte rațiuni decât alimentarea iluziei de grandoare sau din credința într-o posibilă lume perfectă pe care o poate găsi sau crea el! Asta ar fi şi mai şi: să aducă **el** perfecțiunea şi corectitudinea într-o lume coruptă! Câți ani ai, copile? În ce lume trăieşti?
Mi-a dat, în discuția de azi-noapte, definiția pragmatismului (pe care îl detestă) şi era exact definiția pesimismului! Obosit şi puțin băut, nu am avut finețea psihologică ca să remarc că sufletul lui de copil (copil veşnic) respinge pragmatismul ca pe o "moarte interioară", ca pe o

uscare afectivă! Dacă astea sunt coordonatele pe care funcționează el, trebuie să încep prin a le acorda respect! E singurul mod care îi permite să le transceadă, să le depăşească! Altfel unul dintre noi va pierde!
Ora 11. Pun apa la fiert şi merg în bucătăria din casă ca să aduc cutia cu cafea. Ian s-a trezit şi citeşte "Magia în acțiune" a lui Bandler lăsată de mine, strategic, la îndemâna lui. Pentru că tot refuză să se atingă de "Secretul umbrei" a lui Deebie Ford îi dau să citească un pasaj. E cel în care autoarea povesteşte despre o doamnă bogată, cu o familie iubitoare, care umblă din workshop în workshop în căutarea acceptării de sine. Îi spun că acesta ar fi un exemplu în care acceptarea de sine contează mai mult decât bogăția sau decât iubirea celor dragi, pentru că fără acceptare de sine nu te poți bucura de nimic! Ian se pune îndată în postura profesorului declarând că el se acceptă pe sine şi că aceasta l-a ținut în viață în ciuda tuturor dificultăților prin care a trecut! Nu-l contrazic, dimpotrivă, îl încurajez! Facem un grătar cu mici şi cu medalion de rechin adus ieri de sora mea, mâncăm şi plecăm pe la 13.30.
Pe drum continuăm să ne spunem adevăruri dure: eu intru pentru o vreme în defensivă şi îmi justific, îmi scuz comportamentul din ultimile zile şi el se simte încurajat să îmi spună ce nu îi place la mine. Apoi îl sună soția, aflată într-o lungă perioadă de dependență afectivă şi îi spune că a rezistat foarte greu fără el zilele astea, că se simte la limita puterilor etc. Mă deranjează jocul ei de-a neajutorarea pentru că indică o comunicare defectuoasă între ei, o lipsă de încredere... Ar fi cazul să discute deschis, asta ar tulbura relația pentru o vreme dar ar însănătoşi-o! Nu i-am vorbit despre asta pe drum, nu era timpul! I-am povestit însă despre angoasele mele profesionale cauzate de faptul că nu mă hotărăsc pe care dintre specializările mele în psihologie să o păstrez şi pe care să o abandonez. Am învățat din experiență proprie că mai multe înseamnă de fapt niciuna! Am iubit dintotdeauna psihoterapia şi am investit în ea, dar am continuat să îmi câştig banii din compromisurile nesfârşite pe care le implică psihologia muncii şi a transporturilor!
-Sunt o curvă, îi spun. Îmi las porțile deschise şi într-o parte şi în alta justificându-mi pendularea prin teamă! Fac compromisuri cu mine însumi acceptând un serviciu călduț, lejer, fără niciun impact social. Îmi doresc succesul în carieră pe care îl are sora mea, dar nu par dispus să joc totul pe o carte aşa cum face ea! Atunci de ce mă plâng?
Ne-am spus multe lucruri pe care le ținusem ascunse de teamă să nu stricăm "pretenia" (ce prietenie e aia în care să nu poți spune lucrurilor pe nume?), iar Ian s-a ambalat atât de tare încât mi-a zis că semăn cu soacră-mea în cele mai rele zile ale ei! I-am promis, pe un ton calm, că îmi voi rezerva o zi în care să-mi reamintesc, să-mi reprezint, toate manifestările deranjante ale soacrei ca şi cum ar fi în fața mea şi că mi le voi asuma pentru a observa în ce măsură le am.
- Dar tu, tu vei avea curajul de a te analiza vreodată, l-am întrebat? Sau vei rămâne în continuare cu aceeaşi falsă acceptare de sine? De parcă nu ai observa că nu ai niciun motiv să fii mulțumit de tine! Nu ți-am zis până acum pentru că nu credeam că vei rezista acestui adevăr! Ştiu că te agăți de această imagine falsă despre tine, de această minciună gogonată, pentru a putea supraviețui!
- Ai dreptate, asta m-a ținut în viață! Iar toți, inclusiv familia mea, m-au considerat un ciudat, deşi nimeni nu ştie cu cât efort supraomenesc am tot cioplit în mine ca să-mi transform urâțenia, defectele şi durerea...
- Bine zici că eşti ciudat! Deşi ai calitățile necesare unui psihoterapeut chiar şi cunoastere suficientă, în loc să faci un minim efort pentru a obține certificarea ca psihoterapeut tu preferi să practici o "psihoterapie-prietenie underground" din care nici tu nici clienții tăi nu ieşiți

mulţumiţi! Aminteşte-ţi oamenii cu care ai lucrat în ultimii ani şi cum au plecat la cabinete oficiale de psihoterapie!
- Da, recunosc că, între mine şi clienţi nu exista suficientă distanţă terapeutică şi nici nu primeau o recunoaştere socială venind la mine!
- Aminteşte-ţi că Piersy, în pofida relaţiei strânse pe care o avea cu tine, şi-a ales drept maestru un tip recunoscut oficial care scria cărţi, ţinea cursuri etc. chiar dacă acesta are mintea îngălată, oferă o cunoaştere trunchiată şi are un noesic scăzut! Iar Bumfulică a plecat la o clar-vrăjitoare, mult mai puţin pricepută ca tine, dar cu recunoaştere oficială şi cabinet.
- Aşa e, ai dreptate! Pe Bumfulică îl primeam la serviciu, în depozitul ros de ciuperci şi plin de maculatură şi îi ceream 60 de ron pe şedinţă. Ce şi-o fi zis omul, cum să plătesc pentru amiciţie? Pentru că, relaţia noastră aşa părea, amiciţie!
- Bun! Revin: cu toate că ai talentul şi cunoaşterea necesară pentru a-ţi deschide cabinet şi a fi în regulă ca furnizor oficial de servicii contra-cost tu alegi fie să te comporţi ca un călugăr, fie ca un troglodit alcoolic de la periferia societăţii, ceva de genul: "fac şi eu ce pot, dar nu răspund de nimic". Păi, nu-i corect! Ai făcut trei copii şi să nu aud că te-au păcălit femeile! Ai vrut! Dacă voiai să fii călugăr te retrăgeai la mânăstire fără să faci copii, iar dacă îţi plăcea să fii troglodit nu îţi cumpărai cărţi şi nu te preocupai continuu de cunoaştere şi dezvoltare personală!
Peter Pan tace.
- Ai trei copii, îi repet eu. Ai obligaţii chiar dacă eşti bolnav! Aminteşte-ţi că personajul din "Pelerinul rus", care umbla liber prin lume, nu avea nicio obligaţie socială.Tu ai, însă, o răspundere pentru copii tăi şi asta înseamnă, în primul rând, să câştigi banii de care au nevoie până când vor fi în stare să se întreţină singuri!
... Ne apropiem de staţia de autobuz, opresc şi coboară. Refuză nucile primite de la mama, ne strângem mâinile, cam rece, şi pornesc spre casă. Ea mă aşteaptă cu drag şi ne îmbrăţişăm, copii dorm. Sunt fericit că ele sunt familia mea! Iepurele vine şi el la mângâiat, i-a fost şi lui dor de mine, chiar m-a căutat prin casă în ultimile zile. Ne povestim întâmplările din ultimile zile, ne uităm la Divertis şi mergem la culcare.

<u>Luni dimineaţa</u>
Mă trezesc şi o aud pe Ea robotind la bucătărie. Aduce cafeaua şi o rog să stea lângă mine în pat ca să-i povestesc ce am visat azi-noapte. În esenţă, mesajul secvenţelor de vis este că Ea şi copii mei reprezintă partea cea mai stabilă a vieţii mele, că oscilez între confortul oferit de psihologia muncii şi pasiunea din psihoterapie, între o viaţă profesională bazată pe compromisuri confortabile şi un vis realizabil cu condiţia să mă implic total! Să tai punţile cu blazarea şi cu mesajele parentale de genul: "ţine-te de serviciu, nu-ţi urma chemarea".

Pe linie maternă numai despre asta e vorba, despre compromisuri confortabile, călduţe, lâncede şi pline de insatisfacţii. Experţi în a trăi într-o stare continuă de nemulţumire s-ar putea numi cei din familia mamei: bunicii ei, părinţii ei şi fraţii ei. Pe linie paternă moştenesc curajul bunicului de a-şi urma chemarea în ciuda obstacolelor. Port prenumele lui, dar mai am, în plus, numele unui războinic divin aşa încât am un protector puternic împotriva necazurilor care i-au indus bunicului o moarte prematură! L-am visat azi-noapte şi pe tata – nu murise, avusese doar un infarct – slăbise şi arăta mai tânăr. Eram amândoi cam distanţi şi el m-a întrebat ce îi reproşez. I-am spus că mi-ar plăcea să întreţină casa, fără să exagereze cu efortul fizic, pentru că nu pot veni eu să-i repar clanţele de la uşi, de exemplu. A replicat că,

oricum o voi dărâma după ce moare el şi am replicat că nu eu, ci sora mea va face asta cu partea de clădire în care locuieşte mama! Am căzut de acord până la urmă că el se va ocupa de întreținerea casei!
De când mă ocup de casa în care a trăit tata, oamenii în vârstă care vin să mă ajute au cuvinte de laudă, respect şi admirație față de bunicul patern, spunând că era un om chibzuit, înțelept şi întreprinzător!

1 decembrie 2009
Tocmai îi spuneam Ei despre pragmatism şi despre cum îl înțelege, în mod greşit, Peter Pan când mi-am amintit că el a comis un act ratat justificându-se, la telefon, soției că mai rămânem la țară pentru că trebuie să mă ajute să zidesc temnița! Ceea ce aveam noi de făcut era un cofrag şi o arcadă din cărămidă, restul fiind zidit şi nu era nicidecum vorba despre o temniță, ci despre o pivniță, un loc pentru maturarea vinurilor nu pentru sechestrarea oamenilor!
- Ceea ce mă deranjează cel mai mult la persoanele ce vin la psiholog, îi spun Ei, este că, odată cu agravarea bolii intervine tot mai mult negarea şi minciuna. Dacă nu m-ar deranja atât de tare lucrul ăsta, aş spune că mecanismele de apărare ale Eului: proiecția, deplasarea, negarea etc. sunt activate la maximum ca răspuns la ceea ce percepe ca amenințare externă! Am înțeles din poveştile lui despre perioada trăită în uzină, că nu suportă să lucreze sub conducerea sau după instrucțiunile cuiva şi într-un mod neasumat conştient, detestă să nu fie Number 1. Cred că, de aceea a ales să nu se confrunte cu bărbați în plan social, pentru că s-a simțit slab. Aşa că şi-a creat o imagine de om sfânt şi de victimă în aşa fel încât să impresioneze femeile! Unii bărbați aleg să impresioneze, iar alții să sensibilizeze (cei care nu au o încredere în sine autentică). I-am spus că trăieşte în minciună, a recunoscut, dar s-a justificat spunând că sunt multe de înțeles, de analizat, nu e cum ai bate din palme sau cum ai spune: “da, înțeleg”.

3 decembrie 2009
9.30 M-am întors de la Sediul Central. Semnasem formulare de inventar, am întâlnit-o pe Torny venită în acelaşi scop, aşa că ne-am întors împreună făcând haz de necaz la adresa viitorului, încă incert al firmei. Am deschis mess-ul şi am găsit un mesaj off-line plin de suficiență de la soacră-mea. Asta mi-a trezit uşoarele resentimente pe care le mai am față de ea şi i-am răspuns: “Câtă înțelepciune! Vin şi eu în Pământul Făgăduinței dacă se dobândeşte atât de repede!” apoi i-am trimis şi un link despre afacerile ascunse, prostia şi slugărnicia față de soacră ale politicianului ei preferat. Tocmai le spuneam colegelor cum poți să pari candidat la fericire pentru că ai tot ce îți trebuie: frumusețe, bunăstare, sănătate, inteligență etc., dar să-ți lipsească un singur lucru (ceea ce te poate face pe tine fericit) şi acela să fie vital, lipsa lui să cântărească cât prezența celorlalte la un loc, când a sunat I.D. Voia să-mi amintească că, azi se împlineşte o lună de la ultima noastră conversație telefonică şi că s-a abținut cu greu. Tot caută să obțină de la mine un surogat de afecțiune şi nu sesizează absurdul situației. Trece cu atâta uşurință peste argumentele mele de parcă nici nu le-ar auzi! Le spun colegelor că trebuie să dau dovadă de fermitate în relații şi îl citez pe Ioan Alexandru care spunea că: “Dumnezeu conduce lumea cu fermitate!” Colegele îmi dau feedback.
Arghira: Dumnezeu a creat legile fizice, spirituale, morale… Ele acționează automat!

Inginera: Când depăşeşti o măsură, o lege, o legitate, creezi o breşă! Măsura o ai în tine! Şi afectul băgat într-o relaţie profesională trebuie cântărit! Înţelepciunea înseamnă cunoaşterea şi respectarea legilor!
Arghira: Stai un pic! Există un anumit tip de afect implicat într-o relaţie profesională.
Inginera: Şi, desigur, riscul de a fi perceput greşit!
Arghira: Poţi veni ca persoană cu un plus de afect benefic şi din punct de vedere spiritual.

4 decembrie 2009

7.38 M-am zvârcolit toată noaptea! Mobilul a bipăit periodic, cu glas de fiară înjunghiată, semnalând descărcarea bateriei şi de fiecare dată am crezut că sună ceasul. M-am trezit obosit, fără niciun chef de muncă! Acum, după ce am băut ceaiul hepatic, încerc să intru pe mess. Torny bombăne într-una, e obosită şi încearcă să se binedispună. Muncitorii veniţi la examinare au început să se adune în hol.
Pe drumul spre serviciu mi-am amintit că starea mea proastă este o reacţie la telefonul lui I.D. (care mă sunase exact când începeam să mă laud că sunt C.M.M.P.L.) şi la propunerea de colaborare a Arghirei (avantajoasă doar pentru ea).
15.30 O altă discuţie, în van, cu Ian Peter Pan. Pare incapabil să-şi recunoască vinovăţia şi caută imediat un prilej ca să o paseze altcuiva! Îi vorbeam azi despre greşeala fundamentală pe care am făcut-o, şi o mai fac încă, în relaţii. Dorind să-mi câştig un titlu de glorie în proprii ochi, vreau să câştig în terenul şi după regulile adversarului! Adus în concret, asta înseamnă că mă străduiesc foarte tare să fac pe plac anumitor persoane (mama, soacra, Peter Pan şi alţii) încât le permit să ceară şi să supraliciteze oricât vor. Iar unii dintre ei, mai ales în ultima vreme, nu au limite în a cere, în timp ce oferta mea are o limită! Şi de m-aş da pe mine lumii, ca un fals Mesia, ca să mă consume euharistic şi tot nu ar fi mulţumiţi. Creatorul mi-a scos în cale fiinţe atât de insaţiabile, pline de pretenţii faţă de Celălalt şi extrem de indulgente cu sine, aflate mereu în căutarea unui Tată providenţial! E o capcană fără ieşire convingerea că îi poţi mulţumi pe alţii şi că ei îţi vor oferi în schimb recunoaştere şi afecţiune! Fiecare om este plăcut de cineva! Însă uneori vrem să fim plăcuţi şi apreciaţi de persoane care, datorită unor defecţiuni, chiar nu pot face asta!
Ajung acasă şi găsesc un off-line dat de Ian în care îşi cere scuze, crede că m-a forţat prea mult şi de aceea m-am supărat. Spune că era un bun prilej această călătorie pentru a înţelege că îi influenţez mai mult pe ceilalţi decât o fac ei cu mine şi că multe dintre lucrurile care mi se întâmplă sunt cauzate de gândurile, intenţiile, atitudinile, acţiunile ... mele! Că îi influenţez pe ceilalţi oricum şi că ar trebui să îmi asum mai multă responsabilitate, citez: "să te simţi un pic responsabil... asta neînsemnând că, dacă nu iese cum crezi tu că ar trebui să iasă, să-i dai omului cu ceva în cap, să-l... pedepseşti, ci să-ţi pui întrebări pur şi simplu, să cauţi să înţelegi, nu să scoţi agresivitatea din cutie... doar, doar se sperie omu ' şi trece la loc cuminte *acolo unde trebe* şiiii să nu cumva.... să mişte în front!" Eu îi scriu că, am încercat din răsputeri să-i transform pe alţii, să fac din găini vulturi şi cred că am greşit disprețuind găinile, în fond fiecare are rolul său, iar el îmi răspunde: "Întrebarea, cum bine ştii, nu e ce să fii....ci...**a fi** sau **a nu fi,** important este DACĂ eşti şi nu CE eşti!"
Nu îmi convine turnura discuţiei aşa că o las baltă! **Ea** a fost invitată la petrecerea dată de o firmă partener şi stau de câteva ore încordat aşteptând-o. Sunt foarte obosit, dar e aproape de miezul nopţii şi e mai sigur să îi ies în întâmpinare! În fine soseşte şi mergem la culcare.

Sâmbătă, ora 10.16
Am visat ceva interesant: aveam de zugrăvit o cameră tencuită şi mă îngrijoram că nu am bani pentru materiale şi manoperă sau materiale şi timp ca să o zugrăvesc eu. Plecasem o zi cu treburi şi am găsit-o zugrăvită ireproşabil, cu o linie modernă, exact pe gustul meu. Avea şi perdea, iar eu urma să montez o chiuvetă de inox. Mă întrebam cât a costat, probabil 3000 de ron ziceam în vis, şi în cât timp trebuie să-i restitui. Poate se leagă de scena din Mizerabilii, văzută aseară la tv în care abatele îi dăruia lui Jean Valjean sfeşnicele de argint (care valorau 3000 de ţechini) şi libertatea odată cu ele, cumpărându-i astfel sufletul de la diavol! În secvenţa următoare, intermediară, era un personaj (o parte din mine) care plasa şi detona bombe. Credeam că "l-am adus pe calea cea bună" când a scos un detonator din sân şi a distrus o mare parte din clădire! Cred că noua cameră, cea zugrăvită, a rămas intactă! Îl scuzam spunând că uitase că nu a dezamorsat toate bombele înainte de a apăsa, în glumă, detonatorul!
În partea a treia a visului eram consilierul psihologic al unei echipe de conducere, fusesem întrebat dacă pot trata un bărbat care dezvoltase un delir de grandomanie şi nu voia să meargă la tratament, iar eu propusesem să-l tratez în cadrul unei relaţii colegiale. El era foarte important pentru conducere, îl aduseseră împreună cu soţia, avea un oarecare contact cu realitatea şi deja îmi făceam planuri şi strategii terapeutice!
La început o văzusem pe nevastă-sa, credeam că e o ambasadoare şi făceam pe "fata în casă" ca să-i câştig favorurile, apoi l-am văzut şi pe soţul ei şi am ştiut ce am de făcut. El spunea că a părut că au venit cu maşina din orăşelul îndepărtat în care locuiseră, dar de fapt se teleportaseră! Aici aveam eu de acţionat, asupra acestei nevoi de gradoare a lui care nu îl făcea să pară "cel mai mare şi mai tare" (apropos de C.M.M.T.L.), ci îl transforma într-un ciudat! Accepta să fie considerat ciudat chiar şi numai pentru a se distinge de ceilalţi! Asta am făcut şi eu, încă din copilărie, până în ultima vreme chiar şi în carieră! Am făcut orice, numai să nu fiu considerat banal, parte din turmă! Cum să fiu eu banal? Cum să fiu găină?
Ora 12.03
Fiecare dintre noi a învăţat să evadeze într-o dependenţă atunci când bilanţul propriei vieţi îi iese pe minus! Eu, de exemplu, evadez în bulimie (asta i-a scurtat viaţa tatălui meu), unii abuzează de alcool, alţii se masturbează etc. Reuşim astfel să îndepărtăm depresia pentru o vreme. Iar pentru unii dintre noi, cum ar fi Peter Pan, salvarea stă în sinucidere. Nu a făcut-o până acum, dar o caută periodic! Are un anumit scenariu de viaţă care îl îndrumă din subconştient pentru a fi perceput ca un "jmeker" (deşi conştient îi urăşte pe "jmekeri"), se trezeşte că şi-a investit resursele în asta şi că este pe cale de a fi considerat astfel şi distruge repede totul. E un fel de compulsie la repetiţie, o încercare de a satisface aşteptările mamei lui oprită de o bruscă priza de conştiinţă a Sinelui, de vocea autenticităţii sale! Îşi consumă rapid resursele şi intră în depresie. La ieşirea din depresie îl pândeşte gândul sinuciderii!
De ce m-am înconjurat cu persoane cu disfuncţii afective bipolare? Probabil pentru că cei care se aseamănă se adună!
Acum câteva minute, sub duş, mă gândeam că mi-ar fi plăcut să am mai mult succes profesional sau/şi să am multe aventuri cu femei tinere, frumoase şi interesante. Mă întrebam dacă asta m-ar fi făcut să ma simt mai bine decât acum, iar răspunsul a venit prompt: Nu! Insatisfacţia, ne-stima de mine sunt înăuntrul meu, nu în afara mea! Cinstirea publică, aventurile galante şi succesul nu ar face decât să-mi distragă atenţia de la propria-mi nefericire! Înăuntru e cauza! Acolo unde se desfăşoară un fals proces în care procurorul

transformă orice argument al avocatului apărării în acuzație în fața unui judecător care doarme!
- Te-ai gândit vreodată, îmi spunea Ian în satul meu natal, că Judecătorul nu există sau că, pur şi simplu, te acceptă necondiționat?
- Cuuum? Şi atunci toată pledoaria avocaților e doar un joc stupid? Doar pentru a mă face să mă simt nefericit? Ar fi suficient să-l ignor pe acest Procuror-Prosecutor-Persecutor? Asta este, un simplu persecutor? Nu are deloc dreptate? Interesant …
Nu mai ştiu ce mi-a răspuns Ian, chiar uitasem partea asta a discuției.

6 decembrie 2009, duminică, Sfântul Nicolae.
Mă trezesc groaznic de obosit şi mă dor muşchii şi articulațiile. Am visat o mulțime de secvențe, dar îmi amintesc doar câteva. Eram într-o biserică, într-un grup de dezvoltare personal condus de prof. Clătineanu. Stăteam în semicerc, în picioare, cu spatele la altar, iar el ne spunea, în vers cu rimă, cauza subtilă a problemelor pe care le avea fiecare dintre noi. Mamei mele îi spunea că "steaua ei este întoarsă pe dos" (cu fundul în sus) şi de aia se simte rău. Ea a întrebat de unde i se trage asta, care este cauza, iar o femeie înțeleaptă (serenă) aflată lângă mine mi-a spus că i se trage de la fratele ei mai mic. De fapt, el chiar întruchipează prin comportamentul lui "hei-rupismul" bunicului matern! Mama, ca şi mine, oscilează între scurte momente de serenitate, momente de "hei-rup" în care e sclav şi stăpân de sclavi 2 în 1, servilisme gratuite, teamă vis a vis de presiunea timpului, acuze şi vinovăție. Acum, nu e niciun secret că, prin zbaterile ei, în care vrea să mă includă şi pe mine colega Arghira îmi activează acest "bad" din personalitatea mea. Mă face să cred că trăiesc după o altă "agendă", zgândără acea parte din mine pe care o voi numi "Salvatorul". Atentează la libertatea mea, la timpul pe care mi l-am rezervat pentru a mă vindeca şi pentru a termina această carte. Se pare că iar încep să mă intoxic cu prostii! Nu-mi este scris să am alte colaborări cu Arghira, în afara celor din Pilele. Revenind la vis, aşteptam cu nerăbdare să aud ce îmi va spune despre mine profesorul Clătineanu. Dar el s-a învârtit zâmbind şi mi-a cerut să zic eu despre mine. Am zis imediat ceea ce mi-a trecut prin minte:"Paşa Hassan a murit acum un an!" Imediat, profesorul a zis să o sun pe mama şi să-i spun asta, ba chiar a luat telefonul fix şi a început să sune la mama. Nu răspundea nimeni pentru că era ora 11 şi ceva, duminică, de sfântul Nicolae, iar mama era la biserică. Mi-a zis să-i spun cu prima ocazie. După aceea încercam să vorbesc cu şeful meu de an din facultate, devenit conferențiar universitar între timp şi specialist în psihanaliză şi antropologie, dar răspundea doar mama lui care mă trimitea la plimbare. Se vede că problema nu este a prietenului meu cel mai bun, căruia îi spun Peter Pan, când are aşteptări exagerate de la mine să-i fiu prieten, tată şi protector, ci este problema mea pentru că eu mă învinovățesc că nu sunt în stare sau că țin morțiş să fiu în stare. La fel ca Arghira, Peter Pan este un personaj prin care Universul îmi arată unde greşesc! Nu e nimic personal din partea lor, eu sunt cel care intră în tot felul de jocuri prosteşti! Apoi mai e un lucru pe care l-am înțeles ieri: modul în care îmi joc rolul depinde de cel cu care interacționez, de exemplu, pot fi în rolul de terapeut de la foarte slab la foarte bun în funcție de pacientul cu care lucrez.
Rolul nu e omul!
Poți juca rolul unui client imposibil care consideră că toți terapeuții sunt incapabili, şi atunci numai un terapeut care acceptă că poate fi incapabil te poate ajuta! În momentul în care omul este infinit mai mult decât rolurile pe care le joacă, el poate juca rolul unui psihoterapeut

incapabil fără să-i cât de bun sau de prost este considerat! Mai ales că, rolul fiind o relație, implicarea celui care vine să joace rolul de client determină succesul psihoterapiei!
Sunt două personaje: Psihoterapeutul şi Clientul, primul este acolo cu tot ce are adică pregătire profesională, stil de relaționare, capacitate empatică şi altele în mod potențial, iar al doilea se dezvăluie progresiv, alege să participe parțial sau total şi determină gradul de reuşită al procesului psihoterapeutic. Clientul hotărăşte cât aduce din sine în relație şi prin aceasta cât de mult utilizează din resursele pe care Psihoterapeutul i le pune la dispoziție! La trezire i-am povestit Ei visul, fragmentele pe care mi le aminteam şi m-a felicitat pentru complexitatea viselor mele şi pentru capacitatea de a reține detaliile din vise.

Am căutat poezia lui Coşbuc: Paşa Hassan, nu mai ştiam la ce se referă. M-a surprins să văd că descrie bătălia de la Călugăreni şi victoria lui Mihai Viteazu asupra oştirii otomane conduse de ... Paşa Hassan! În altă ordine de idei, azi se împlinesc 3 ani de când nu am văzut-o pe Herra, iar acum un an se prescria termenul limită după care codul deontologic din România permite unui psihoterapeut să aibă alte relații cu clienții. Practic, după doi ani de la încheierea curei, eşti liber să ai relații de afaceri, de iubire etc cu foştii tăi pacienți! Se consideră că o perioadă de doi ani în care două persoane nu comunică deloc "şterge" ataşamentele emoționale dintre ele şi face, oricum, ineficientă cunoaşterea pe care una a dobândit-o despre cealaltă şi puterea pe care o avusese asupra ei. O perioadă firească de doliu durează între 6 luni şi 1 an dar poate ajunge până la 2 ani. Atunci când cineva declară că e încă în doliu după 24 de luni, asta înseamnă că nici nu a intrat în perioada de doliu! Că şi-a îngropat mortul în interiorul său, precum a făcut Peter Pan cu tatăl său, refuzând să-l considere mort din teama că nu va face față suferinței!

Marți, 8 decembrie 2009, ora 7.16
Kkt! Ce plua mea mă tot asociez eu cu boala şi cu nefericirea? De ce las persoanele "bătute de soartă" să intre în spațiul meu psihologic intim? Sărace sau bogate, cu neîmpliniri şi trauma psihologice sau, pur şi simplu, immature aceste personae au devenit, de ani buni, parte integrantă a vieții mele. Precum Mihai Viteazu, într-o țară de trădători mă înconjor cu oameni care mai devreme sau mai târziu îmi vor tăia capul! Poate că la asta se referea visul cu Paşa Hassan care "murise acum un an". Ce s-a întâmplat acum un an? Să fie distanțarea de problemele celor din jur?
Moartea Paşei Hassan ar elimina nevoia de Mihai Viteazul, adică dispariția unui personaj atrage şi dispariția celui antagonic, aşa cum lipsa infracțiunilor/dispariția persoanelor care comit infracțiuni atrage după sine şi dispariția meseriei de polițist!
15.40 Întoarcerea refulatului, acesta ar putea fi un motto pentru starea mea de dimineață! Sunt la Ian. Discuta cu Eithy atunci când am ajuns dar ea a plecat rapid. Îi dăruiesc autobiografia lui Moreno învelită, în glumă, într-un ziar ce titra sub poza unui fotomodel nud că aceasta a apelat la un vrăjitor ca să se răzbune pe fostul iubit pentru că a părăsit-o printr-un sms. Aviz amatorilor de sexy borderline-rițe!
Se hotarâse să meargă la C.C.A. – salonul Bizantin (ce ironie fină pentru breasla noastră plină de bizantinisme) pentru a participa la lansarea unei cărți de "psihoterapie românească"! L-am însoțit, de curiozitate! Ceea ce am văzut şi auzit acolo nu m-a mirat, erau aceleaşi clişee de acum câțiva ani din care nu lipseau: limba de lemn, vrăjeala, ocolirea adevărului şi neprofesionalism atât la bătrânele hierofante, cât şi la tinerii corifei! Singurul care mi-a plăcut a fost Ambrozie deşi era puțin cam agresiv. Prezentator a fost Cristi Tabără şi nu au

lipsit nici lingăii! Plecând, am hotărât să-l însoțim pe Burican la un cabinet osteopat. Ajuns acolo fac greşeala să "scanez" locul şi persoanele. Stăpânul locului se simte agresat şi ripostează: începe să mă doară capul şi în plexul solar, îmi vine să vărs. Resping atacul energetic cu greu şi-i reproşez că m-a atacat. El insistă că e luptător şi că l-am jignit cu atitudinea mea de superioritate şi de scormonire. Ne felicităm pentru sinceritate şi ne despărțim ok – ok.

Cifra zilei de azi e 22: un număr maestru. A fost aşa de dimineață pentru cei 22 de lucrători veniți la examinarea psihologică periodică cărora le-a frecat Torny ridichea! După aceea a fost discuția cu Arghira Bizantina, în timpul căreia am moțait, filmul "Still waiting" la care am râs în hohote (cam nevrotic e drept), vizita la Ian, reîntâlnirea cu lumea psihologilor şi confirmarea diferenței ireconciliabile dintre mine şi ei, apoi marea lecție – întâlnirea cu o imagine amplificată în oglindă cu lupă – mă refer la osteopatul luptător care ne-a oferit pe post de cadou de despărțire câte o aluzie subtilă la problema pe care o avea fiecare dintre noi şi la soluția ei. Lui Ian i-a spus că are o problemă a sângelui pornită din intestinul gros de unde se absoarbe apa şi unde există putrefacție (ha, ha, tot e Ian obsedat de alchimie, primul ei stadiu e putrefacția!), lui Burican că mai are de învățat din punct de vedere profesional, iar mie că ar trebui să las lenea deoparte şi să-mi folosesc "traista"! Spunea că, Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă, iar mulți români nici nu au traistă, adică nu au un organism capabil să primească! Eu ar trebui să iau ce îmi dă Dumnezeu şi să bag în traistă! Să fac ceea ce ştiu să fac şi să fiu relaxat şi mulțumit de ceea ce am! Doamne Ajută! Pe Ian spunea că l-ar pune să facă abdomene, multe!

Miercuri dimineața, 9 decembrie 2009

Acum, în lumina tulbure a dimineții ce se prelinge pe geamurile prăfuite de la serviciu, întâlnirile de ieri îmi par altfel. Mai ales cea cu osteopatul! Am convingerea că nu-s mai bun calitativ decât colegii care au vorbit la lansarea de aseară, dar sunt mai sincer decât majoritatea! Şi eu folosesc, chiar îmi e la îndemână, termenul de pacient şi eu alternez între binefăcător şi om de afaceri şi mie îmi place să am putere asupra altora şi să-i domin! Apoi în legătură cu osteopatul: e adevărat că noi am venit la el neanunțați, că i-am "scanat" locul şi femeia, că l-am invidiat şi că l-am judecat în sinea mea, aşa că omul avea toate motivele să îmi arate câteva dintre talentele sale! Amândoi suferim de nevoia de a fi recunoscuți şi ne-am oferit, la plecare, această recunoaştere! Întâmplările de ieri au fost prevestite de visul de sâmbătă, cel cu tipul suferind de grandomanie! Mulțumescu-ți Ție Doamne că mi-ai dat şansa de a-l cunoaşte pe osteopat şi de a mă oglindi în el!

Joi dimineața
Am avut o stare depresivă din care m-am smuls în dimineața asta! Ba chiar am alungat-o şi din jurul meu! Acum aerisesc la serviciu ca să elimin fumurile emanate de colegele mele. Mă gândesc la Peter Pan cum adună el argumente de 2 lei ca să-şi justifice eşecurile în carieră! Devine enervant pentru că tot dă vina pe alții sau pe soartă şi, în realitate, oscilează şi se răzgândeşte prea des! Ce dracu, o fi crezut că diploma de psi-olog îl bagă de-a dreptul în Rai? Că îi îmbunătățeşte viața instant? Tot obsesia ăsta de No.1 e de vină! Îl face să creadă că va găsi aur acolo unde alții nici nu speră că ar putea exista ceva, că poate transforma bălegarul în elixir al nemuririi etc. Şi pisălogeala continuă a acelei Babe Cloanța, mă refer la mumă-sa!

12.12.2009, duminică, ora 23.05
Bună zi! Cam geroasă şi vântoasă, dar plină de armonie şi bună dispoziţie! Am fost la Dealul Viilor ca să o vedem pe mama, proaspăt însănătoşită după auto-tratament şi o internare de 3 zile în spital şi să luăm vin pentru clienţii noştri fideli. Drumul de întoarcere a fost lejer, nu a durat mai mult de o oră şi jumătate ceea ce este un record! Acum mă străduiesc să salvez date din computer şi mă uit la tv. Un genetician se străduieşte să creioneze un Adam ştiinţific pornind de la cromozomul Y, cel care se transmite de la tată la fiu. Arareori acest cromozom suferă o mutaţie şi atunci persoana la care cromozomul Y a suferit mutaţia devine strămoşul a milioane de descendenţi! Geneticianul a identificat un strămoş comun pentru milioane de mongoli, probabil Ghinghis Han, apoi a găsit strămoşi fenicieni pentru Thomas Jeferson şi un posibil descendent al lui Solomon la curtea regală etiopiană. A concluzionat că Adam ar fi trăit acum 60.000 de ani în estul Africii! Apoi a rugat un specialist în reconstituirea feţelor să reconstituie chipul omului de acum 100.000 de ani şi a mers într-un trib din Africa în care trăiesc, poate, cei mai puri descendenţi ai lui Adam. În fine, figura lui Adam, cel de acum 60.000 de ani, bărbatul cu care a început aventura cuceririi planetei şi expansiunea omenirii a prins contur. Ceea ce frapează, în primul rând este agresivitatea din ochii lui!
Se presupune că el ar fi fost mai inteligent, că ar fi stăpânit mai bine vânătoarea şi limbajul decât ceilalţi, prin urmare ar fi fost dorit de mai multe femei şi ar fi avut mulţi urmaşi care îi moşteneau calităţile ş.a.m.d.
Mă întrebam oarecum întristat, pe la jumătatea documentarului, dacă nu e rău că nu am un băiat. Precizez că sunt ultimul urmaş, pe linie masculină, al unui strămoş de pe la 1870. Ţin în aceeaşi mapă: arborele genealogic al familiei mele, jurnalul meu şi planurile de renovare ale casei de la Dealul Viilor. Interesant, nu-i aşa? Ele se leagă cumva şi îmi pare rău dacă tocmai eu sunt cel chemat să încheie un ciclu, să încheie o dinastie de bărbaţi aprigi şi violenţi. Odată cu mine, saga familiei mele se va sfârşi, poate că de aceea scriu aceste rânduri, pentru că nu am un urmaş pe linie masculină căruia să-i las această moştenire. Sunt cel chemat să încheie un ciclu scriind despre el, aşa cum a făcut Carlos Castaneda cu moştenirea vrăjitorilor yaqui. El a fost ultimul ucenic de nagual şi ultimul martor al Marelui Salt pe care îl făcea grupul de vrăjitori yaqui dincolo de ciocul înfometat al Vulturului din lumea de dincolo. Sper să termin această carte şi să o public pentru că nu vreau să las această povară soţiei sau copiilor mei. Sunt lucruri pe care eu trebuie să le duc la capăt!

La sfârşitul documentarului parcă m-am bucurat că nu am un băiat. De ce să transmit violenţa mai departe? De ce să perpetuez păcatul care ne-a izgonit din Rai? De ce? Pentru orgoliul meu? Pentru a nu finaliza şi a da altuia ştafeta? Crezi că e uşor? Poate că strămoşii mei, preocupaţi să se căpătuiască nu aveau timp, poate că bunicul meu lovit de atâtea necazuri nu mai avea starea necesară şi poate că tata nu era suficient de puternic ca să-şi permită o astfel de auto-analiză şi nici nu avea o femeie înţelegătoare şi devotată care să-i sprijine acest efort! Simt că timpul se scurge repede, nu va trece mult, şi nu va mai fi nici mama, unul câte unul bătrânii vor trece dincolo, iar eu nu voi mai avea pe cine să întreb. Mai ales că, prin anii 40 ai secolului trecut arhiva primăriei a ars!

E dureroasă misiunea mea şi semăn în suferinţă cu bunicul patern, care a murit înainte de a împlini 54 de ani, lovit de soartă şi cu speranţele destrămate. Mi-ar fi plăcut ca tata să fie sănătos şi să mai trăiască măcar 10 ani, ca el şi mama să se înţeleagă şi să clădească armonia,

ca eu să reuşesc în afaceri, să am timp şi bani, să ofer soției şansa de a-mi dărui un băiat etc. Primul duş rece l-am primit în 2004 şi se referea la incapacitatea mea de a reuşi în afaceri! Al doilea a urmat după doi ani şi mi-a curmat cariera de psihoterapeut… A venit apoi anul în care am pierdut persoane apropiate, ceea ce îmi mai rămăsesese din poziția socială şi din autostimă. Mi-am făcut de lucru vreo doi ani încercând să-mi "cosmetizez" copilăria şi casa parintească, încercând parcă să mă întorc în trecut pentru a schimba prezentul. Dar nu am reuşit mare lucru! Nu am schimbat prezentul decât prin ceea ce am făcut şi prin ceea ce am ales să fac în prezent! Aşa am reuşit să recunosc şi să accept imperfecțiunile trecutului şi atâta timp cât el nu influențează decisiv prezentul îl pot accepta aşa cum a fost, fără make-up! Dacă mă bălăcesc în depresie nu trecutul e de vină pentru asta, ci fiecare moment prezent în care mă complac! Trebuie doar să mă scutur de ea aşa cum face un câine ud!

Eu ştiu că am învins-o, şi tu ştii că ai reuşit, trebuie doar să fii dispus să-ți reaminteşti.
Şi dacă nu eşti dispus? Cine te împiedică să-ți creezi aceea stare în care să fii dispus? Cine este mai puternic ca tine încât să te poată împiedica? Îți poate controla altcineva funcțiile fiziologice? Nu? Atunci înseamnă că nu-ți poate controla nici dispoziția, starea afectivă! Aşadar eşti singurul responsabil pentru starea pe care o ai!
Să fie bine oare că nu am un băiat?
Să fiu eu cel care încheie o descendență masculină?
Am o mare admirație dar şi compasiune pentru ultimul împărat bizantin Constantin al XI-lea Paleologul cel care a pierit odată cu Imperiul bizantin. Ştia că luptă pentru salvarea unui imperiu muribund şi totuşi a făcut-o! A plătit păcatele uzurpatorului, ale strămoşului său Mihail al VIII-lea Paleologul. Cel care veghează muribunzi, acesta este numele meu?
Părinții mei provin din două "familii marcante" şi este a doua oară când arborii lor genealogici se intersectează: prima dată acum 140 de ani când străbunicul tatei (Păun Viteazu) s-a „măritat" cu fiica fratelui străbunicului mamei, a doua oară în urmă cu 50 de ani prin căsătoria părinților mei. Bărbații din familia tatei s-au stins pe rând, eu sunt ultimul care poate transmite mai departe cromozomul Y al strămoşului Păun cu tot ce are el bun şi rău! Mi-ar fi plăcut să fiu un întemeietor de neam, nu un sfârşitor! Poate că trebuie să sfârşesc ceva ce am început demult, poate că am fost cândva Întemeietor. Şi este un privilegiu să poți încheia ceea ce ai început, nu-i aşa? Nu ştiu!

13.12.2009, duminică.
Ca un fel de răspuns a fost visul dinspre dimineață!
Eram în Bizanț şi stăteam pe crenelurile unui zid înalt şi alb, de parcă era proaspăt zugrăvit. La baza zidului se aflau oameni de altă religie îmbrăcați de sărbătoare împreună cu clericii lor. Se tot posternau pe covoraşele lor de rugăciune cu fața spre zid. Erau îmbrăcați în straie galben-şofran şi se rugau. Iar eu am început să le strig cu ură: "Câinilor", "Slugilor", "Nenorociților". Bănuiam că vor să cucerească Bizanțul şi îmi revărsam ura asupra lor! Ştiu că îi acuz şi pe catolici de neintervenție şi de slăbirea periodică prin jafurile cruciaților a imperiului şi a capitalei sale, dar pe cei care l-au cucerit i-am urât cel mai mult! Cei de jos au început să strige revoltați, liderul lor spiritual s-a sinucis, clericii au început să bolborosească ură, iar cei care se rugaseră au devenit războinici şi au început să pătrundă în oraş atât în coloane organizate decise să lichideze ultimile rezistențe cât şi în cete răzlețe de jefuitori. Era duminică în visul meu, oamenii nu vindeau şi nu cumpărau aşadar nu puteai vinde o casă sau altceva pentru a cumpăra un loc pe una dintre navele ce urmau să părăsească Cornul de Aur.

Preţul era 900. Mă temeam că mă caută, că mă vor recunoaşte, aşa că m-am strecurat pe lângă ziduri spre port. Accesul era încă păzit şi am pretins că am o misiune importantă de stat şi am fost lăsat să trec. Totul era modern, cu aparate de acces, cu clădiri din oţel şi sticlă, apoi eram în curtea interioară a unor clădiri vechi şi prăfuite. Zidurile erau în semicerc şi într-o firidă din centru era un tablou imens cu soţii Ceauşescu cu sticla prăfuită. Aici fusese parcă sediul politic, propagandistic, universitatea regimului (mi se părea ciudată în vis combinaţia de vechi şi nou, de Bizanţ şi Big City, de a doua şi a treia Romă) bizantin, ceauşist, whatever! Am pătruns printr-o uşă într-o curte interioară unde se afla un străin în vârstă, un călător erudit şi un tânăr studios autohton, obsedat de studiu, care fusese eminenţa cenuşie, cel care scrisese cărţile sistemului, intelectualul regimului. Călătorul semăna cu Pierre, belgianul canadian ce m-a vizitat adus de sora mea în timp ce construiam împreună cu Ian cofragul pentru firida din pivniţa de la ţară, şi l-a întrebat pe tânărul învăţat ce vom face în continuare. Acesta a dat dispoziţii unei servitoare bătrâne să ne aducă de mâncare să-şi pună şi ea un tacâm şi să închidă uşile. Ne-am aşezat turceşte în jurul unei feţe de masă întinsă pe jos, la distanţă unul de celălalt, aşteptând cina în timp ce uşile se închideau. Curticica devenise o cameră central, călduţă, luminată de sus, cu o uşă mare de lemn cu marginea de sus semicircular. Pe ea era pictată o icoană de 2,5 m înălţime şi de 2 m lăţime.
Poate ne aflam într-un uter?
Mă aflam acolo cu două părţi ale mele sau cu două dintre fostele mele încarnări? Cu două ipostaze din alte încarnări? Mai întâi mă gândisem să îmi rad barba ca să nu fiu recunoscut, renunţasem, apoi mă gândisem să cer o sabie ca să mor în luptă, renunţasem şi la asta. Aşteptam, în linişte, toţi trei succesiunea evenimentelor. Poate că nu asta trebuie să fac în viaţa asta!
Poate am fost cândva un călător învăţat care s-a ataşat de un sistem de guvernare, de un stat şi de sistemul lui filosofico-religios. Nu întâmplător am asociat, în vis, Bizanţul cu Big Cityul regimului Ceauşescu ambele au fost dominate de nomenclatură şi dogmatism, de minciună şi fariseism…

Sunt acum într-o perioadă ciudată: computerul de acasă, doldora de informaţii, un fel de "peşteră a lui Alibaba" a cunoaşterii nu mai vrea să colaboreze cu mine, de abia se deschide, unele partiţii nu pot fi accesate, Windows-ul s-a umflat cât tot spaţiul alocat etc. Parcă e un semn că nu trebuie să fiu servul vreunei dogme din religie, din filosofie sau din ştiinţă, că nu e necesar să devin un erudit şi că este imperios necesar, spre binele meu, să ofer ajutor atât cât pot celor care au nevoie şi care îmi solicită! Iar acest ajutor cunoaşte diferite forme de manifestare precum sunt nevoile oamenilor din jurul meu, ale celor care cer într-o formă sau alta ajutor!

14.12.2009
Oare când am renunţat eu (să fi fost la începutul facultăţii sau imediat după?) la a fi un „om chemat" şi am devenit un „om mânat"? Poate că, înainte de asta nu era sclavul propriei imagini şi nu mă străduiam din răsputeri să plac celorlalţi ...

Noaptea trecută am visat că eram pe punctul de a pleca spre Big City şi verificam dacă am toate hainele în bagaje. Uitasem hanoracul alb cumpărat din oraşul visurilor şi eram îmbrăcat cu haine de culori închise. Pe deasupra aveam un sacou alb-gălbui în carouri, urât, scurt, care părea primit de pomană! Nu se potrivea cu restul hainelor, văzusem asta în oglindă!

Apoi lucram într-o Arhivă şi ajungeam foarte greu în birou, strecurându-mă printre mormane de hârtii stivuite peste tot, printre țevi de pexal pe care le îndepărtam cu mâna ca să îmi fac loc. Biroul era un fel de bârlog aflat sub acoperiş, iar la plecare trebuia să cobor pe acoperiş! Era un chin să merg sau să plec de la serviciu! Sau din aceea vizuină mai degrabă!

15.12.2009

Prima ninsoare, iar maşinii noastre îi expiră I.T.P.-ul! Fulguia într-una când am ajuns în bârlogul înghețat al service-ului la care făcusem verificarea I.T.P. în urmă cu doi ani.

Act ratat: uitasem cartea maşinii, că deh şi maşina are carte! A trebuit să mă întorc prin lapoviță şi viscol. La service, Marele Zeu încruntat al I.T.P.-ului avea deja doi clienți, era în toane proaste şi mi-a zis că nu se vede clar seria motorului. Aşa că m-a trimis la R.A.R. fără drept de apel! Am plecat de acolo fierbând de nervi, m-am oprit undeva şi am dat câteva telefoane, m-am liniştit întrucâtva şi am plecat spre casă. Am condus cu multă grijă, maşinile patinau şi mă străduiam să mențin o traiectorie şi o viteză constantă. Într-o intersecție, aproape de casă, un şofer nu a putut frâna la timp şi mi-a lovit maşina din lateral. Avea prioritate, aşa că a rămas să mă descurc singur cu reparațiile, maşina lui nu avea nimic! Am făcut schimb de telefoane şi am fost la constatare. M-a ținut vreo două zile în tensiune sunându-mă ca să se lamenteze dacă nu cumva maşina lui o fi avariată pe dedesubt într-un mod greu de detectat. Un maniac!

Ştiu că m-am enervat groaznic astăzi! Îl considerasem dator pe şeful de service, mi se părea că oricum are un tarif prea mare etc. adică déjà îl agresasem subconştient înainte de a ajunge la el!

Lăsasem maşina la un service pentru tinichigerie, viscolul se întețise şi mă întorsesem pe jos acasă. Fetele mele erau bine, dar eu mă simțeam abătut şi epuizat. Am deschis mess-ul şi am vorbit cu Ian Peter Pan. La început a părut că îmi înțelege necazul şi că se identifică cu mine, apoi am intrat pe teritoriul lui şi a început să interpreteze totul numerologic, după ureche!

A conchis că am acționat ca un vrăjitor şi de asta am fost pedepsit! Genul acesta de magie neagră îmi este interzis în viața asta, iar eu tocmai asta am făcut încercând să-l influențez pe cel de la I.T.P.! Are dreptate, însă modul în care a spus-o, zgura personală în care a învelit acest diamante m-a scârbit! Adică nu contează că sunt un prieten săritor, ci că am o maşină iar el nu! Nu contează că are mai mulți copii, că e privit de femei ca un guru în ascensiune, că are şi el o moştenire, ci că eu am o maşină! Nu ştiu când va scăpa de această invidie nefastă!

Miercuri, 16.12.2009

Ieri am greşit pentru că nu mi-am ascultat "vocea inconştientului"! Aceasta s-a exprimat, mai întâi, ca un feeling legat de inutilitatea mersului la Zeul I.T.P.-ului (un vag presentiment că nu mă va ajuta), apoi prin uitarea unui document important (act ratat). Ar fi trebuit să caut un alt service, nu să perseverez!

I-am spus lui Ian pe mess ce mi-a plăcut şi ce nu mi-a plăcut în discuția de ieri! A fost surprinzător de compliant, deşi era nedormit şi îl dureau toate cele sau tocmai de aia! Spunea că l-a tot trezit copilul în ultimile nopți, aşa că şi-a luat liber azi ca să se odihnească. I-am propus să-i ceară lui Burican, care urma să-l viziteze, să-i facă un tratament şi a zis că acela nu este atât de generos, precum sunt eu (touché) încât să facă ceva fără să aştepte altceva în schimb!

Joi, 17.12.2009

Am obținut ceva liniște interioară după ce am renunțat la compararea cu ceilalți, la judecare şi la autoînvinovățire şi, mai ales, la agresarea celorlalți! Am înțeles că acel şef de service de pe Olimpului chiar nu-şi permitea să-mi dea o.k.-ul şi că agresivitatea pe care am îndreptat-o spre el s-a întors la mine sub forma acelui accident stupid de maşină! Asta m-a costat exact suma încasată pentru vinul vândut de curând. Pentru mine să fac vin nu e o afacere, ci o pasiune. Aşa că mă bucuram că are o calitate deosebită şi că am obținut un preț bun vânzându-l en-gros. Aşadar am pierdut o valoare simbolică şi mi s-a atras atenția că prin hrănirea agresivității nu pot ajunge decât la ruină şi la moarte! Exact ca scorpionul care se sinucide cu propria otravă!

Voiam să scriu astăzi despre cei care oferă din surplusul lor altora asteptând ca aceia să le ofere ceea ce ar trebui să-şi agonisească singuri! Firește, ei dau altora ceva, de care aceştia au sau nu nevoie şi persevereză în a oferi până la refuz (mai mult din acelaşi lucru) aşteptând la început cu nerăbdare, apoi cu parapon să li se dea în schimb: pace interioară, autostimă, autoacceptare etc.

Cum ar putea cineva să-ți ofere ceva ce numai tu poți produce înăuntrul tău?

De ce să-l judeci atunci şi să-l pui la stâlpul infamiei? Ca să nu mai fii singur la acel stâlp? Pentru că tu te judeci atât de aspru încât devii unic? O unicitate care îți face cinste sau una care te înspăimântă? Judecându-i pe ceilalți şi condamnându-i scapi de o parte din propria-ți agresivitate care începea să te înnăbuşe?

"Fiecare are un spirit care poate fi şlefuit, un corp care poate fi antrenat şi o cale pe care să o urmeze. Eşti în viață pentru a cunoaşte ceea ce e sacru în tine. Adu pacea în propria ta viață şi aplică Arta Păcii în tot ce te înconjoară." – Morihei Ueshiba, Arta păcii.

Pacea este ceva care poate fi cultivat la fel ca şi agresivitatea!

Este o atitudine față de viață, față de noi înşine, față de ceilalți, față de oricine şi față de orice! O atitudine care ne dă calm, siguranță, echilibru. Ne face ea mai slabi, mai vulnerabili în fața celorlalți sau ne lasă descoperiți într-o "lume a violenței"?

Dimpotrivă, ea este precum casa de piatră din povestea celor trei purceluşi în fața suflului lupului cel rău. Adică neclintită!

Vineri, 18.12.2009

De dimineață, venind spre serviciu prin nămeți şi viscol, cale de 2 km. Mă gândeam că ar fi potrivit să scriu reflecția zilei. Adică, în fiecare dimineață sau seară să "brodez" pe marginea ideilor sau evenimentelor din ziua aceea. Nici nu mai ştiu ce temă îmi rezervasem pentru astăzi. Ştiu doar că voiam să mă încălzesc, că mi-am făcut un ceai detoxifiant şi că am uitat totul!

Organizam de ceva vreme fişiere prin computer când a apărut un client, singurul de azi. I-am aplicat câteva teste, apoi am stat câteva ore la discuții. Nu era unul dintre cei care se plâng de salariu sau de condițiile de lucru! Mi-a povestit despre o problemă de sănătate ce a debutat acum trei ani, încă nerezolvată pe deplin, dar ameliorată (ceva legat de tubul digestiv şi de ingerare, în special o intoleranță la fructe) şi am simțit că nu voi comunica real cu el dacă nu voi face o auto-dezvăluire despre asemănările dintre noi! Nu ştiu dacă aceasta este o strategie greşită - să creezi un pact cu clientul pe baza asemănărilor fără să ai experiență anterioară în a conduce eficient acest tip de relație – probabil totul depinde de aşteptările pe care le am. Încă am o problemă cu stabilirea şi cu respectarea granițelor relațiilor, tind să le viciez cerând

prea mult de la unele şi prea puţin de la altele, confundându-le, încercând să-i controlez pe cei pe care vreau să-i ajut şi să le impun cultul personalităţii mele!
Adică vino să te ajut, ca să faci toate temele şi să mi te supui necondiţionat că doar îţi vreau binele, nu?
Trist! Decât aşa ajutor, mai bine lipsă!

Sâmbătă, 19.12.2009
Astăzi fac o retrospectivă a anului 2009, pe care îl consider un an al alegerilor conştiente!

1.În primăvară am ales să fiu naşul copilei lui Ian, să trec peste rezervele pe care le aveam în legătură cu această apropiere dintre familiile noastre şi să sistez lucrările la cramă (alegerea de a folosi acea sumă de bani pentru o încreştinare şi nu pentru continuarea construcţiei). Asta a venit după ce i-am amânat sine die datoria pe care ar fi urmat să mi-o restituie în ianuarie 2009.
Alegerea de a nu mă supăra, adică de a nu face un scandal monstru, atunci când ne-a fost spartă maşina şi ne-a fost furat un aparat foto performant şi bani. Ba chiar am fost operativ schimbând în câteva ore geamul maşinii şi yalele de acasă.

2.În vară am ales să-i respect Ei dreptul asupra propriului corp chiar dacă asta înseamnă să renunţ la a mai avea urmaşi.

3.Alegerea de a renunţa la o reacţie agresivă atunci când mă simt nedreptăţit, comportament care a devenit tot mai frecvent spre sfârşitul anului.

4.Renunţarea la "oglindirea" în ochii altora, la investirea lor cu putere parentală asupra mea. Am ales să îmi ofer singur hrană afectivă şi să mă raportez la valorile mele interioare, nu la aprecierea celorlalţi!

A fost un an al deciziilor dificile, un an în care fiecare mare alegere a plutit o vreme în incertitudine, un an în care rezultatele unei alegeri au devenit clare după mai multe luni de zile!

Nu mi-a fost uşor să devin naş pentru un fin care nu e dispus să joace rolul de fin, dar aşteaptă ca naşul să-şi intre total în rol; am luat o decizie pentru care unii m-ar putea considera prost sau fraier. Însă eu ştiam dinainte care sunt riscurile şi mi le-am asumat!

Am avut apoi multe frământări legate de faptul că voi fi "ultimul mohican", ultimul urmaş al strămoşilor mei, ultimul purtător de Y! Am hotărât să accept voia lui Dumnezeu! Poate că eu trebuie să închei această stirpe de bărbaţi puternici fizic, agresivi, isteţi, potenţi, iuţi la mânie şi orgolioşi! Poate că eu trebuie să fac ceea ce nu a făcut tatăl strămoşului meu, adică să renunţ la agresivitate, la orgoliu, la invidie şi să cultiv pacea, toleranţa şi dreapta măsură (echilibrul de toate felurile).

Mă simt oricum bătrân şi neputincios, îmi este greu să mai intru într-o stare de luptă ca să-l domin pe celălalt şi trăiesc sentimentul inutilităţii acestor "lupte"! La ce bun? Ce câştig fiind agresiv? Nu pot să câştig altfel?
Mai ales că agresivitatea mea este una teritorială, tradiţională, condusă de principii indezirabile acum. Genul care nu se mai poartă!

Agresivitatea de acum este conjuncturală, o agresivitate a migratorului a cărei justificare este obținerea unui avantaj momentan. Cei cu idealuri sunt considerați învechiți, acum oamenii aplică ceea ce văd la televizor sau în tabloide, totul e sezonier ca în modă sau în natură.
Mulți vorbesc despre salvarea planetei, dar puțini îşi reduc consumul!

Iar în ceea ce priveşte renunțarea la "oglindirea" în ochii celorlalți, nici aici nu mi-a fost uşor! Să renunț la a căuta aprobare, acceptare şi laude? Să nu mă mai identific cu aceea parte din mine obsedată să placă celorlalți sau să le smulgă aprecierea prin viclenie sau cu forța? Să-mi fiu suficient? Să mă accept aşa cum sunt şi să nu mă mai judec, să nu mă mai acuz, în niciun caz, pentru ceea ce am făcut în trecut?
Să mă declar o.k. şi să fiu întotdeauna realist şi cumpătat? De ce nu?
Practic de câteva zile asta şi mă simt destul de bine! Chiar am început să cred că exteriorul reflectă ceea ce este în interior şi este atras de ceea ce este în interior! Aş putea să-i spun congruență stării de acum sau plenitudine!

Am găsit consultația în tarot pe care mi-a acordat-o Ian pe 29 mai 2009:
În trecut, 5 de bâte
Adică: pierderi, tristete, regrete!
Am avut parte de o opoziție serioasă în ce priveşte banii, am avut forțele şi resursele slăbite ca şi cum aş fi pierdut mult sânge.
Eram dezorientat, emiteam judecăți greşite asupra persoanelor sau situațiilor; am avut întâlniri cu nenoroc care au putut duce până la umilire!
În prezent
Resemnare, acceptare, succes limitat, revenire la vechile şi totuşi noile valori spirituale. Eliminarea aşteptărilor de a fi "Cel mai mare din parcare", sfârşitul încercărilor, al ispitirilor grele. Negociere. Gândire independentă. Încredere. Eliberare din strânsoarea căutărilor materiale şi a aşteptărilor prea înalte!
Un viitor posibil: Justice
Intenționare: căutarea adevărului şi a justiției, cântărirea lecțiilor şi a situațiilor, străduință pentru a dobândi echilibrul şi stabilitatea. Rămâi imparțial, centrat şi în felul ăsta vei fi capabil de a vedea cinstit, corect lucrurile.
Interiorizare: onestitate, cinste şi onoarea mai presus de altele, valorificarea ordinii, triumful rațiunii.
Însuşirea responsabilității: legea karmei, egalitate în parteneriate, devii propriul stăpân.Tot mai des ai putere interioară şi încredere în tine pentru a nu te lăsa stăpânit de opiniile altora. Echilibrul interior dobândit îți va permite să nu te mai ataşezi de lucruri din afară, dacă vei avea răbdare să laşi Justiția Divină să acționeze vei avea succes. Caută să acționezi corect, chiar dacă rişti astfel să devii nepopular!

Au trecut mai mult de 6 luni de la acea consultație şi nu pot spune decât că a descris destul de corect ceea ce s-a întâmplat.

Luni, 21.12.2009
De ce nu rezonez cu Minunățica?
Pentru că avem crezuri diferite, obsesii diferite! Al meu este libertatea, individuarea, iar al ei este eficiența, maximizarea eficienței! Sigur, este preocupată şi de evoluția spirituală, dar realizarea materială, dobândirea libertății financiare este pe primul plan la ea. Îmi amintesc cum dorea să-şi înscrie firma la bursă, să angajeze un manager, iar ea să fie liberă. Liberă şi bogată! Asemănarea dintre noi trebuie să fie undeva, poate chiar în această nevoie de a nu mai avea grija zilei de mâine din punct de vedere financiar. Cred că ne-ar plăcea ca alții să muncească pentru noi, să ne asigure bunăstarea, iar noi să fim liberi să facem orice dorim ...
Nu mai pot scrie, e prea aglomerat metroul!
La serviciu o schimb pe Torny care a venit cu taxiul şi pleacă la celălalt job ca să se plictisească! Sun la service să aflu în ce stare e maşina şi pe cel care se va ocupa de computer.
Ora 22.00 Frunzăresc cartea lui Ken Wilber: "Fără granițe. Abordări orientale şi occidentale ale dezvoltării personale." Eram gata să o abandonez pentru că la început cam bate câmpii încercând să creeze un cadru conceptual printr-un amestec suspect de noțiuni şi contradicții, aşa că am deschis-o la întâmplare la pagina 130. M-a atras modul în care descrie individuarea ca trecere de la stadiul centaurului spre nivelul eului, supraeului etc. Găsesc două explicații interesante: presiunea, ca intenție proiectată şi obligația, ca dorință proiectată! Adică, atunci când mă plâng că fac ceva din obligație, în realitate nu îmi asum că am vrut asta, că mi-am dorit-o, dar nu am avut curajul sau conjunctura în care să spun lucrurilor pe nume. De exemplu, dacă spun "sunt dator să îmi îngrijesc părinții", în realitate eu vreau sa îi îngrijesc, îmi face plăcere asta, dar nu vreau să supăr pe altcineva şi atunci apelez la conceptul convenabil de datorie!

Visez la o casă de vacanță, pe Dealul Însorit, care să fie construită în jurul unui centru, a unei scări spiralate deasupra căreia să fie un plafon de sticlă. Scara poate fi un ax interior sau poate înconjura o construcție cilindrică, gen turn. Va avea o terasă circular la etaj, parterul va fi înălțat ½, 1 sau 1 ½ față de nivelul solului şi va avea o pivniță modernă sub crama de la demisol. Casa va fi în centrul terenului, spre ea vor fi alei şerpuite. Va fi înconjurată de o livadă, va avea o mică grădină de legume, zone cu iarbă şi flori, foişor …
Poate fi independentă energetic folosind energia solară şi eoliană.

Miercuri, 23.12.2009
Se pare că în ultima vreme mă pregăteam pentru moarte. Hotărârea de a publica aceste reflecții personale, acest jurnal de furnal, atunci când dezvoltarea mea personală se va fi încheiat şi dorința de a-l finaliza până la sfârşitul lunii acesteia, odată cu dobândirea serenității, îmi deblocaseră înclinația autodistructivă!
Probabil că îmi doream acea serenitate caracteristică sfârşitului unei vieți împlinite. Dar viața mea nu e împlinită şi ar fi greşit să insist în direcția asta!

Începusem să urăsc tot ce îmi crea probleme! Iar cele mai mari le punea I.T.P.-ul maşinii!
De ce nu am o maşină nouă, de ce trebuie să mă descurc cu asta, de ce să şpăguiesc, de ce să mă umilesc? Şi chiar mi-am dorit pentru o secundă să fie distrusă ca să scap de greutăți. Şi după o ora mi-a lovit-o cineva! Atunci am înțeles că nu voiam să fie distrusă!

Nici maşina, nici relaţia cu Ea, nici apartenenţa mea la famiglia soacrei, nici viaţa mea plină de neîmpliniri (aşa o percepeam atunci)! Nu ştiu dacă frica de moarte e cea care m-a oprit! Poate! Dar mai degrabă a fost frica că voi sfârşi această viaţă neîmplinit! Adică laş, cu misiunea neîmplinită! Nu am fost trimis aici ca să fac descoperiri epocale, ca să intru în istoria omenirii, ca să las în urmă ranguri, averi, palate sau vreun mausoleu la cimitir, ci am fost trimis să duc o viaţă simplă şi să mângâi sufletele celor din jurul meu! Aşa cum o făcea tata, bunicul, naşul şi cum au făcut-o mulţi alţii, cu modestie, cu simplitate şi cu sinceritate!
Eu însumi, oriunde aş fi, în orice loc, în orice job, în orice societate, în orice împrejurare! Fără nevoia, fără dorinţa de a fi cumva, de a părea, de a impune, de a conduce, de a demonstra! Ştiu că am greşit lăsându-mă condus de firea mea păcătoasă, bolnavă, plină de micime sufletească şi obsedată de tot ce străluceşte! I-am afectat pe cei din jur, i-am chinuit, dar ei m-au iertat! Iar eu voiam să plec precum un laş, fără să îndrept nimica; să fug în Lumea de Dincolo şi să cer o viaţă cu un start mai bun, cu mai mult noroc etc.

Câtă meschinărie! Am avut pînă acum o viaţă bună, am avut ceea ce se numeşte "noroc", de fapt Protecţie Divină împotriva pornirilor mele prosteşti, am avut iubire, am avut comuniune, am avut ... de toate! Şi am de toate!
Numai că uneori mă prefac că nu le văd şi privesc în curtea vecinului!

Azi am fost cu copilul la biserică! Ne-a spovedit un părinte în vârstă, cu o inimă mare, un om luminos. Se mişca foarte repede, în ciuda vârstei, chiar mi-a părut expeditiv la început, dar m-a tratat cu multă iubire şi înţelegere! Mi-a prins faţa între palmele lui şi m-a binecuvântat! Mi-a atins sufletul!
Apoi i-a împărtăşit pe cei deja spovediţi. Mie mi-a zis să vin vineri, în ziua Praznicului.
Am lăsat copilul acasă şi am mers să iau maşina. Îmi dorisem să fie cu motorul pornit, încălzită şi aşa era. I-am mulţumit celui care a reparat-o, am plătit, am condus cu grijă pînă acasă şi am parcat-o perfect din prima încercare.

Mi-am luat două porţii de orez şi am pornit spre serviciu. Am scris în metrou până când s-a aglomerat. Mi-am amintit că nu pot beneficia de chenzina aceasta pentru că trebuie să plătesc rata lunară la credit. Nu ştiu dacă voi avea bani pentru repararea computerului!
Ieri am trecut pe la Ian şi am făcut vrând-nevrând o meditaţie de vreo 30 de minute. Era foarte ocupat să-şi regleze relaţia cu o fostă pe mess, aşa că am stat liniştit aşteptând să termine şi am intrat în transă datorită zgomotului scos de o aerotermă. Era un zgomot ritmic şi liniştitor ca torsul unui motor cu ardere internă şi mi-a prins foarte bine pentru că am reuşit să mă destind. Iar destinderea musculară limpezeşte şi mintea!
Am glumit apoi cu el şi cu colega lui, cu oarecare iz terapeutic, apoi am rămas singuri, iar el mi-a spus câteva lucruri esenţiale din astrograma mea. Nu erau nişte revelaţii, nu le auzeam prima oară, dar acum eram pregătit să le accept! Am şi scris, mai sus, despre ele. Se refereau la rolul meu în viaţă!
De asemenea mi-a mulţumit că nu l-am presat să-mi returneze datoria spunându-mi că ştie că am avut mare nevoie de acei bani! Mi-a oferit cam o treime din sumă, o parte în bonuri cadou, am refuzat şi l-am rugat să-mi dea jumătate din sumă în ianuarie. Voiam să ne despărţim la autobuz, dar s-a hotărât să ia metroul văzând cât de încet se circulă pe carosabil. Mi-a spus că o cunoştinţă pe care am consiliat-o îmi poartă un deosebit respect şi e

recunoscătoare, că are pentru mine sentimente curate, ne-sexuale şi non-posesive! M-am bucurat foarte mult pentru că acest gen de recunoştinţă e rar, prin urmare foarte valoros!
Îi mulţumesc Domnului Dumnezeu pentru tot! Slavă Sfintei Treimi! Amin!
22.06 Aş face un site care să se numească: www.lumealuiDumnezeu.ro.
Încerc să adorm. Nu reuşesc. Merg în bucătărie şi o ajut pe Ea să toarne piftia în caserole. Îmi amintesc ce scria Ştefan Agopian în "Caţavencu" despre modul în care îi cataloga fiica lui pe vizitatorii nesuferiţi. Avea 4 ani pe atunci, se aşeza în faţa impricinatului, de regulă o persoană fără caracter, şi îi spunea: "Eşti un căcat şi un pişat, să ştii!" Râd nervos. Aşa se poartă fata unui intelectual? E o.k.?
Cred că pun prea mare preţ pe intelectuali!

Mai bine aş scrie despre conspiraţia oamenilor buni, pe un site numit: www.bonom.ro, ca un fel de reacţie faţă de cartea lui John Kennedy Toole: Conspiraţia Imbecililor. Simt să protestez împotriva imbecilizării acestei lumi, inclusiv cu aportul "intelectualilor"! Toţi se închină la Zeul Money purtându-se ca nişte lobotomizaţi, ca nişte instrumente, ca în "1984" al lui Orwell … Chiar îmi e silă să vorbesc prea mult despre ei!
Am vizionat un film despre un om bun din STASI care se numeşte "Das leben und Anderen" (Viețile altora).

Ştii tu, dragă Jurnalule, că ar fi greu să găsesc un prieten mai dezinteresat decât tine? Tu nu pretinzi nimic! Vreau să-ţi spun ţie asta! Pe Ian l-aş amărî, Ea s-ar război cu mine, alţii nu m-ar crede, iar Arghira ar spune că spun prostii!
Totuşi, eu nu am fost nicicând un om prost sau unul care a luat decizii proaste! Ca urmare a deciziilor şi a impulsurilor date de mine apropiaţii mei au progresat ...
Nu ştiu de ce ar crede cineva altceva, poate doar pentru a mă domina, păcălindu-mă să mă subapreciez în continuare! Ce-or fi crezând ei, că rezist la nesfârşit? Că le pot transforma la infinit mizeria?
Iar creditul la bancă pentru mine îl fac? Doar pentru mine? Sunt eu vreun pierde-vară şi nu ştiu? Atunci de ce face moaca asta strâmbă de îmi acreşte ziua?

Duminică, 27.12.2009
E clar că sunt un progresist, un Revoluţionar!
Precum spunea Gromovnicul de 150 de ani al Maicii Călugăriţe, eu nu pot sluji la doi stăpâni: pot fi ori cu Dumnezeu, ori cu satana! Rămâne de văzut în ce direcţie voi hotărî să-mi îndrept tumultul revoluţionar care înseamnă însăşi viaţa mea! Precum Pierre Caron de Beaumarchais pot muri de inimă rea dacă accept că nu sunt un revoluţionar sau că opera mea nu îşi are rostul!
Pot fi un progresist neîndumnezeit, un sclav al Ştiinţei şi al Raţiunii sau un supus al Sfintei Treimi, luptător împotriva manevrelor diavolului şi co-Creator împreună cu Sfânta Treime, adică participant la un plan măreţ de eliberare a omenirii şi de redare a demnităţii ei! Iar aceasta nu se poate decât în Casa Tatălui Nostru, prin recunoaşterea legăturii de sânge pe care o avem cu EL prin Iisus Hristos!
Dumnezeu nu ne-a făcut pentru a fi simple fiinţe ale acestei planete laolaltă cu pietrele, cu animalele şi cu plantele. Avem ceva ce ele nu au: suntem oameni! Avem desigur şi instinctele animalice şi dârzenia pietrelor şi speranţa veşnic reînnoită a vegetalului, dar avem în plus acea uşurinţă a Spiritului, acea capacitate de a face să fie, care depăşeşte şi

încoronează simplul a fi! Nu putem sta cu brațele încrucișate sau dimpotrivă, nu ne putem irosi energia inventariind și numărând "pietricelele" acestei lumi, acea preocupare obsesivă pentru detalii ne face să pierdem din vedere întregul! Adică lumina lumii! Adică ceea ce face ca un eveniment să se manifeste, iar altul nu, ceea ce face ca viața noastră să fie așa sau altfel. Acel ceva propriu omului care îl face totodată creator și supus al propriei creații. Din păcate, prea des uităm că suntem creatori!
Și tot căutăm o figură proeminentă, un zeu mai mare, un tartor mai tartor ca alții, căruia să i ne supunem în schimbul protecției sale.
Vai ție, fire omenească, câtă libertate și câtă slăbiciune conții deopotrivă!
Vai ție Observator Celest adăpostit în corp de maimuță, fie ea și goală (precum bine spunea Desmond Morris)! Nu pot da o formă literară, canonică, acestei suferințe exprimate aici, spiritul meu de revoltă mă împiedică!
Îmi e cumplit de greu să fiu curtean, nu pot, îmi lipsește glanda!
Nu-i urăsc și nu-i disprețuiesc pe curteni, atât timp cât există despoți, curtenii sunt absolut necesari! Sau invers?
Sunt o necesitate istorică! La fel ca revoluționarii!
Iar pe acest pământ al yin-yang-ului, al succesiunii circadiene (zi-noapte, întuneric-lumină), al contrariilor și al diversității, fiecare își are locul său sub Soare!
Să fie aceasta lumea Formării, creuzetul în care se toarnă noi forme, se retopesc și iar se toarnă și așa la infinit?
Ce legătură are asta cu însușirea noastră de creatori? Una totală!
Noi suntem și meșterii care toarnă, nu doar obiectele turnate! O parte din noi este EL, Creatorul! Este cel care, privind în ansamblu, hotărăște!
Iar forma este ca o haină, vine momentul în care se uzează atât de mult încât trebuie aruncată, dată la retopit… Rareori ne agățăm de haine, ba chiar am inventat moda și nu este altă ființă pe lumea asta care să-și schimbe, atât de des, și de dramatic uneori, aspectul exterior!

Vineri, 25.12.2009, de Crăciun, m-am împărtășit!
Am ajuns înainte de "Tatăl Nostru", părintele paroh împărtășea copii și m-am așezat la rând, în spatele unei adolescente. Ne-a respins spunându-ne că împărtășește numai copii. Ne-a vorbit cu superioritate ca și cum ar fi trebuit să știm asta! Adolescenta a mai așteptat puțin apoi a plecat supărată, dar eu am decis să-mi înfrânez nemulțumirea și să aștept. Slujba nu a mai durat mult, unul dintre preoți a citit o cuvântare a Patriarhului, scrisă minunat, mai puțin în partea de sfârșit unde abunda în sfaturi și în titulaturi pompoase! Asta nu e lipsă de smerenie?

Vineri, 1 ianuarie 2010.
"***Iubirea naște iubire, iar ura nefericire!***" Acesta este fraza care îmi vine obsesiv, în minte, precum un refren.
Am fost într-o vizită ecumenică la un adventist, am primit o mulțime de sms-uri frumoase, mesaje calde din suflet.
- Vezi câți oameni te iubesc, îmi spunea Ea, dar noi te iubim cel mai mult.

Iubirea aceasta, ce vine spre mine, este un efect al iubirii pe care am trimis-o către ceilalți, nu vine de undeva din neant! De asta îmi tot umblă acest refren prin minte, sărbătoresc întoarcerea corăbiilor!

07 ianuarie 2010
Ora 10.06
Sunt la serviciu şi-mi inventariez motivele de nemulțumire:

1. Locuiesc într-un oraş al desconsiderării, în care oamenii se răzbună unii pe ceilalți;
2. Am o mamă-soacră expertă în desconsiderare;
3. Îi încurajez pe ceilalți să mă desconsidere, caut prilejuri în care să mă pot considera atacat, jignit, desconsiderat şi îndreptățit să-mi manifest furia!

La biserică era aglomerație şi îmbrânceală, cerşetori agresivi, pe stradă am riscat să fiu lovit de o maşină care nu mi-a respectat prioritatea, la parterul unui bloc era firma unui cabinet de psihologie numit "Sfat Expert" etc. Desconsiderare, desconsiderare, desconsiderare ...
Asta am ales să văd, asta văd, asta am ales să trăiesc, asta trăiesc ...

Azi e Sfântul Ion! Probabil, de aceea am visat că eram cu familia la mânăstire, acolo unde sunt moaştele sfântului Calinic! Aveam o trăire deosebită de smerenie şi respect, am atins cu mâna şi cu fruntea sicriul şi am observat că sfântul era îmbrăcat în costum. L-am examinat cu atenție şi am observat, din ce în ce mai mirat, că era un bărbat înalt şi solid, cu tenul închis şi semăna cu Dongorici. Părea viu şi chiar respira, apoi a deschis ochii, dar se pare că doar eu vedeam asta! Femeia mea, deşi se afla lângă mine, nu observase pentru că era preocupată de mărunțişuri: să obțină cornete cu mir, să fim miruiți de un preot ce făcea figurație pe lângă raclă etc.
Supărată că nu a obținut nimic mă presa să merg în altar, dar eu nu eram pur, făcusem sex cu ea în noaptea anterioară! A insistat cu desconsiderările şi am intrat, în silă, pe uşa din stânga, în altar. Nu era altar ci pronaosul, intrarea, într-o altă biserică! Acolo se aflau vreo doi bărbați, era lumină şi se auzea slujba din altarul ei. Am vrut să ies, uşile erau pliate, turnante, le încurcasem şi ieşeam pe cele din centru rezervate preoților. Gata să mă ciocnesc cu un preot care intra, acesta m-a repezit, nu mi-a ascultat scuzele şi am reuşit să ies spăşit pe uşa pe care intrasem! Cel care se aflase în raclă stătea acum în fața mea şi spunea în gura mare tot ceea ce aş fi vrut ca ceilalți să nu afle despre mine! Femeia mea îl aproba de parcă era o prelungire a lui! Transforma complexele mele de inferioritate, din temeri ascunse în inferiorități reale. Temerile deveneau dizabilități certe! Eu însă, îi ceream să spună tot, iar lui a început să i se facă rău şi s-a întins pe podeaua bisericii! Părea că îşi dă duhul! În spatele meu o altă persoană căzuse şi se spunea că a murit! Apoi aceea persoană a venit lângă mine susținând că e fantoma mortului! Era soacră-mea, susținea că a murit, deşi noi o strângeam de brațul plin şi vânjos pentru a-i dovedi că e vie! Am plecat de acolo cu femeia mea şi cu copilul. Voiau să se distreze şi îmi tot cereau bani, iar Dongorici îmi spunea că-s norocos pentru că îmi cer bani doar odată pe lună!

Am trecut în următoarea secvență de vis. Eram în curtea părintească şi mă certam cu tata care avea un ochi închis şi refuza să mă privească cu celălalt. Puteam să recurg la forță, mă simțeam mai puternic decât el, ca să-l oblig să-mi accepte punctul de vedere însă am ales să-i spun că-l iubesc! Am reuşit să mă fac auzit, a deschis ambii ochi şi m-a privit întâi cu neîncredere, apoi cu bucurie. "Gheața" s-a topit! I-am cerut bicicleta ca să merg în vizită la

un prieten, la 9 km distanță, în oraşul în care am fost născut. A acceptat imediat, cu generozitate. Ceea ce l-a făcut să devină atent la ceea ce îi spuneam, a fost că eu nu atentez la femeia lui, că eu am femeia mea aşa cum el are femeia lui!

În secvența a treia plecasem la o plimbare pe înserat cu o femeie sexy şi dezinhibată, lăsându-mi soția şi copilul la shopping. Cea care mă însoțea era dispusă să îmi arate că nu am nicio dizabilitate.
Era la curent cu tot ceea ce se spunea despre mine, nu credea o iotă şi mă privea cu ochi de îndrăgostită! Căutam un loc ferit şi ne bucuram unul de prezența celuilalt. Am găsit o loggie, un balcon din care se vedea în stradă, iar actul a fost firesc, nici fantastic, nici dezgustător.
Sunt puțin dezamăgit acum, când scriu, pentru că eu tot aştept să mi se întâmple ceva măreț care să mă trezească din letargie, iar acest firesc din vis nu mi se pare suficient!
Poate că aştept ceva ce oricum nu are să se întâmple! Poate acesta este înțelesul visului! Adică am acest firesc şi nu va veni nimeni din afară ca să îmi oprească vocile autocritice, specializate în desconsiderare, exponente ale unor temeri iraționale. Încercarea de a strânge continuu argumente împotriva celor spuse de ele, continuă acel fals proces judiciar de care vorbeam la sfârşitul lui noiembrie cu Ian Peter Pan. Totul este în mine. Nu există un Judecător!
17.50
Am trecut pe la Peter Pan, la Arhive. S-a întâmplat ca Burican să nu poată veni, Eithy să aibă o întâlnire neplanificată aşa încât am avut parte de toată atenția lui Ian. Dezbătusem cu Arghira, întorsesem pe toate fețele, repulsia mea față de I.T.P concluzionând împreună că în spatele ei se afla nemulțumirea față de comportamentul socrilor şi pentru uzura relației cu Ea.
Motorul este inima maşinii, iar seria sa ştearsă de trecerea timpului îmi sugerează că aşa s-a întâmplat şi cu identitatea relației noastre, a devenit ştearsă, banală, obişnuită!
Nu am dezbătut cu Ian acest subiect, doar i-am prezentat pe scurt acest vis în trei părți şi i-am spus că l-am interpretat ca pe o vinovăție oedipiană conştientizată. Dar şi culpa de a-mi fi părăsit părinții precum cel din "Tinerețe fără bătrânețe"! O colegă psiholog îmi recomandase să împart o coală în două coloane şi să trec avantajele şi dezavantajele rămânerii alături de părinți. Nu a înțeles că vinovăția are o rădăcină irațională pe care psihoterapia cognitivă o ascunde sub preş aşa cum face o gospodină superficială cu gunoiul abia măturat!
Pe drum, Ian a produs o interpretare inedită a visului meu punând cele trei secvențe în corelație cu trei etape din viața mea: copilăria, adolescența şi maturitatea. Copilăria ar corespunde perioadei în care tata avea un ochi închis, iar cu celălalt mijit privea în pământ, adolescența, cu aventurile ei galante percepute ca fireşti, cu secvența în care hoinăream cu fata sexy (probabil Mona) şi maturitatea dobândită pe parcursul căsătoriei cu Ea (în ultimii 15 ani) s-ar potrivi cu secvența în care acel personaj din sicriu devine tot mai viu pe măsură ce îi acord atenție! Acel Dongorici care spunea lucrurilor pe nume în vis, acel diagnostician priceput, cu simțul realității sunt **eu**, **cel de acum**, maturizat în ultimii ani, cei în care m-am retras parțial din lume! Interesant punct de vedere! Pierderea Ucenicăi, dispariția tatei şi salba de pierderi din 2007, doliul şi vinovăția, toate acestea, pe rând şi împreună, m-au forțat să mă maturizez, omorându-mă mai întâi!

8 ianuarie 2010
M-am trezit fără grabă, "digerând" bucata de vis pe care mi-o aminteam. Eram în curtea de la serviciu, dimineața, dar nu se luminase de ziuă. Prin curte erau mulți muncitori care se

fâțâiau de colo-colo şi nu puteam să-i individualizez pentru că nu le vedeam fețele. Ei mă mai salutau uneori. Eu aveam o lanternă cu led-uri, dar funcționa numai laser-ul. Am stins-o ca să nu mai atrag atenția. Acesta este visul.

10.00

Am vorbit cu Torny pe o stare o.k.– o.k. Apoi a venit Arghira şi i-am povestit visul. L-am interpretat ca atare: simt că nu îi cunosc pe oamenii de aici, că nu îi ajut cu nimic, deci stau incognito, nu fac nimic şi le iau banii!

- Aşa este, îmi răspunde ea. Ştii că nu putem face nimic aici, nimic bun, pentru că nu ni se permite! Singura alegere cinstită ar fi demisia! Însă din păcate este un lux pe care nu ni-l putem permite. Degeaba cred unii că lux în ziua de azi înseamnă briliante, supermaşini, şapte case etc. Lux, în ziua de azi, înseamnă să fii cinstit!

- E adevărat, îi răspund, prea puțini şi-l permit, iar mulți nici nu au habar de asta în alergarea lor "în roata hamsterului" după tot mai multe bunuri!

10 ianuarie 2010

Iau notițe din vechea agendă:

Basmul preferat:

Cel de la nivelul identității: **Greuceanu**. Îi tot ceream surorii mele să mi-l citească atunci când eram preşcolar (4-6 ani). Ea îmi adusese cărticica respectivă care era numai despre Greuceanu, deci e posibil ca acest basm să reprezinte ceea ce ea dorea să devin, o proiecție a ei! Am o identitate făurită după gustul altora!

Cel de la nivelul relațional: **Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte**. Reprezintă jocul de-a abandonul!

Greuceanu învinge ajutat de Aliat (Faurul Pământului), fațetele Umbrei sale (Zmeii şi Zmeoaicele), eliberează Soarele şi Luna, dar nu-şi poate primi răsplata pentru că un *curtean viclean* îi fură identitatea! Eroul se transformă în buzdugan şi sparge stânca în care laşul său adversar îi încorporase sabia! I se recunosc meritele şi primeşte fata împăratului Roş de nevastă!

Mă temeam foarte tare de întuneric şi de spiritele morților în copilărie şi am avut câteva vise extrem de intense în care luptam cu o entitate întunecată care putea dărâma uşi, care se putea teleporta şi la apropierea căreia curentul electric de abia înroşea filamentul becurilor. Îi plăcea întunericul şi se hrănea cu frică!

Prima dată, aveam 17 ani, a zgâlțâit în toiul nopții uşile încuiate, a făcut becurile nefuncționale şi a început să se materializeze în fața mea, o umbră întunecată care devenea tot mai densă, care prindea tot mai multă putere în spațiul meu interior. Aveam un puseu de ateism "ştiințific" pe atunci şi nu credeam în nimic cu adevărat. Mă simțeam paralizat în vis stând în picioare în fața acelei arătări de care nu mă puteam apăra. Nu puteam face semnul crucii şi am strigat disperat: Isuse Cristoase, ajută-mă! Imediat mi-a revenit încrederea, mobilitatea, şi l-am alungat în numele lui pe acel intrus înspăimântător dincolo de hotarele curții noastre.

Pe la 22 de ani, am visat că îmi salvam un prieten care se lăsa ademenit de sexualitatea deşănțată a unei femei bătrâne şi grase. Eu ştiam că aceasta era moartă de câțiva ani şi-l trăgeam după mine încercând să-l salvez. Am fost înconjurat de spirite întunecate şi am ajuns

în cimitir, apoi intrând prin cavoul boierului local am ajuns într-o încăpere subterană de formă circulară luminată de câteva torțe. Părea din cărămidă roasă de vreme, avea câteva intrări cu trepte şi un piedestal pe care se afla tronul prințului întunericului, totul din cărămidă veche şi roasă. Eram înconjurat de acoliții lui, doi mă țineau de brațe, iar el râdea satisfăcut! Eşti al meu acum, spunea el!
Am cerut ajutorul lui Isus Christos şi în momentul următor pluteam la o înălțime de 3,3 m pe deasupra cimitirului. Acoliții prințului săreau în sus încercând să mă captureze. Nu au reuşit şi s-a făcut ziuă. Se ştie că la lumina zilei aceste spirite nu mai au aceeaşi putere!

Pe la 31 de ani, în timpul terapiei cu Daniel, am visat că eram din nou atacat de o ființă întunecată. Dormeam singur în mansarda de lângă cabinet şi am visat că mă trezisem, la miezul nopții, cu un sentiment intens de panică. Becul nu se aprindea, doar se înroşea puțin filamentul şi atât. Aceea ființă bântuia la uşă, o clătina încercând să intre. Eram terifiat! Aveam un sfeşnic cu lumânare pe sobă şi am aprins-o, după ce am cerut ajutor de la Iisus Hristos. Teama îmi trecuse, aveam chibritul în mână şi eram hotărât să reaprind lumânarea la nesfârşit daca aceea ființă ar fi suflat peste ea şi ar fi stins-o! Am ieşit apoi în hol şi am respins arătarea întunecată pe casa scărilor. Cădea şi se ridica iar în zbor, precum un om-pasăre, pierzându-şi de fiecare dată câte una din mantiile negre în care se înfăşurase. Am reuşit să o dezbrac şi să-i scot masca de pe față, era un bărbat grăsuț care semăna cu un fost coleg de şcoală, prototip al bărbatului-porc!

M-am întrebat câteva zile ce vrea să-mi spună acest vis, apoi am visat că mă aflam în Big City, mergeam la facultate într-o clădire aflată pe cheiul gârlei însoțit de acest bărbat-porc cu care aveam acum o relație cvasi-amicală. Ajunşi în clădire mi s-a amintit că datorez 3000 de monezi, iar acest nou amic a scăpat, ca din greşeală, un săculeț cu lapis-lazuli. Pietrele valorau 5000 de monezi, nu le voia înapoi, erau ale mele aşa mi-a spus. Am plătit datoria şi mă bucuram că mi-au rămas acele pietre ca nişte picături de cer, dar mă simțeam stingher față de el. Mă simțeam aiurea!
În discuția cu tine Daniel, stimate doctore de suflete, am înțeles că e important să integrez acel bărbat-porc, că el e o parte din mine pe care am respins-o sub influența mamei. Pentru ea, sexul era ceva murdar, bărbații aveau corpuri urâte şi dizgrațioase, iar femeile erau perfecțiunea întruchipată ... Bla, bla, bla! Uite aşa se trezesc bieții băieți ai acestor mame: scindați de arhetipul Madonă-Prostituată în relația cu femeile!
Acest moment a coincis cu o reasumare a virilității mele, cu începutul unui proces în care am dezbrăcat de mantiile negre, de ecleziast sau de magician, acel bărbat-porc ce se ascundea în mine şi care avea multă energie de oferit!
A urmat apoi o întreagă aventură prin inconştientul personal după ce am trecut de acest paznic al pragului care este Umbra. M-am întâlnit cu ipostaze ale Animei, proiectate în exterior, cu Copilul Divin şi cu Bătrânul Înțelept. Am citit Leul roşu de Maria Szepes, Fața verde, Golem şi Îngerul de la fereastra dinspre apus de Gustav Meyrink, cărți de Stanislav Groff, Deepak Chopra, Deebie Ford, Miguel Ruiz, Kazantzakis, Osho, Yasmuheen, Jose Silva, Barbara Ann Brennan, Grigori Kapița, Eckhart Tolle etc. Încercam să fiu Magul cel Bun, mereu deasupra obiectivelor şi ambițiilor muritorilor de rând, mă voiam un Luceafăr ...

De anul trecut, din 2009, am început să mă preocup să devin un om obişnuit, un oarecare, cu un IQ mediu, fără ifose, fără pretenții. Am început să-mi recunosc defectele, lipsurile,

aptitudinile mai puțin dezvoltate! La începutul anului, pe la miezul nopții, mă trezise din somn o cucuvea ce țipase de trei ori rotindu-se în jurul blocului nostru. Mă temeam că voi muri pentru că îi auzisem doar două țipete şi se spunea că doar cel vizat nu aude totul!

11 ianuarie 2010

Mă simt dator să recunosc că sunt la fel ca orice bărbat! Atras de femei, dispus la flirt, dispus să fac sex cu o femeie care întruneşte standardele mele ... Un bărbat destul de porc!

13 ianuarie 2010

De ieri mă gândesc la impactul negativ al mătuşii Deprina asupra mea! Ştiu că mi-a tăiat cheful de a practica, în continuare, psihologia, că mi-a transmis propria ei blazare distilată în cinci decenii de carieră şi că mi-a atins, dureros, sufletul tăind aceea excrescență de pe el!
Mi-a injectat atâtea citostatice în tumora de pe suflet pe care o numeam pompos "dragoste de psihologie" încât a ucis-o pînă la urmă! Apoi Deprina a dispărut din viața mea!
Am mai stat câteva luni cu aceea tumoră putrezită, apoi confruntat cu iminența cangrenei am scos-o şi am aruncat-o.
De abia ieri, când mă pregăteam să o sun ca să aflu ce mai face, am înțeles adevăratul ei rol! Multă vreme o acuzasem tacit că mi-a făcut un mare rău transmițându-mi deziluziile ei! Nu pot formula mai clar, dar mi se pare o cruzime să ucizi entuziasmul cuiva sau să fii un "călău al dragostei"!
Poate că eu am greşit punând suflet în psihologie, riscam să ajung un Inchizitor precum Maceha! Ajunsesem să mă confund cu un rol, cu un statut ...

14 ianuarie 2010

"Cred că, uneori mă tem să sparg ouăle, deşi vreau să fac omletă!"
Am visat foarte urât azi-noapte: îmi era viața şi familia în pericol şi a trebuit să lupt de două ori cu un agresor. Apoi sora mea se mărita cu un iubit recent, voia să ni-l prezinte, dar nu coborau din maşină.
Vorbisem cu mama aseară şi îmi spusese despre acest posibil măritiş al surorii mele. Asta îmi reactivase teama că va voi să-şi vândă partea de moştenire, iar eu nu pot acum să o cumpăr, deci jumătate din curtea părintească va aparține altcuiva! Ştiu că vrea o maşină, dar e păcat să-şi vândă moştenirea pentru asta. Mă tem că e acum într-un moment de vulnerabilitate în care poate lua decizii proaste pe termen lung. Nu vreau să tulbur pacea cu greu obținută spunându-i adevăruri dureroase! Unul ar fi că tinde să se confunde cu statutul, să-şi lege imaginea de sine de reputație precum făceam eu şi că se laudă prea mult în fața rudelor de parcă ar vrea să i se spună că e vedeta familiei! Dacă începe să se simtă importantă, începe să aibă pretenții față de Dumnezeu, să ceară mai multe bunuri, mai mult respect etc. Este un fel de tobogan al prăbuşirii această creştere a importanței de sine, o spun din propria şi vasta-mi experiență!
Deja mă simt mai bine scriind, parcă m-am eliberat de ceva de pe suflet!
Vreau să interpretez visele în care lupt, cum a fost cel de azi-noapte, ca pe o expresie a ceea ce simt atunci când cineva îmi cere mai mult decât sunt dispus să îi ofer, ca pe o rezolvare bărbătească a unei situații pe care o tratez în stare de veghe pasiv-agresiv, adică zic ca el şi fac ca mine!

Mi-am imaginat o discuţie în care îi spuneam Arghirei că ea nu vrea să câştige mulţi bani, oricum nu cât soţul ei, din cauză că vrea să păstreze echilibrul căsniciei lor. Dacă ea ar câştiga peste 1000 de euro lunar, soţul ei ar trebui să renunţe la orgoliu şi să facă şi el treburi casnice, iar asta l-ar scoate din prototipul relaţiei învăţată de la părinţi, l-ar zdruncina serios!
Ce probleme îmi fac şi eu ... Cine nu evoluează într-o relaţie rămâne singur, asta e regula!

Am aflat că la sediul central s-a organizat o ceremonie kitch pentru a comemora un conducător de tranziţie decedat! Moartea lui poate permite unele cercetări cu iz penal ...
Vom trăi şi vom vedea!

15 ianuarie 2010
Azi mi-am amintit cum eram la sfârşitul facultăţii: încă entuziast şi foarte-foarte ambiţios! Nu aveam însă o capacitate de lucru intelectual pe măsura ambiţiei, eram destul de încăpăţânat, trăiam adesea sentimentul de ne-apartenenţă, mă simţeam exclus, în afara grupului, şi aveam un deficit al autostimei.
Aşa încât, îmi doream mult şi rămâneam cu dorinţa!
Exista şi presiunea părinţilor care mă foloseau ca mediator în veşnicele lor conflicte şi care sufereau că nu sunt alături de ei. Cum m-aş fi putut simţi la fel cu cei care aveau armonie în familie? Eram atât de preocupat să mă simt unic şi diferit încât nu voiam să ştiu ce relaţii erau în familiile colegilor mei, prin ce suferinţe treceau ei etc. Nu aş mai fi putut atunci să pozez în Victimă, la fel ca Ian Peter Pan, să cer clemenţă în momentele în care viaţa ne dă examene şi să tai frunză la câini în rest. Ar fi trebuit să-mi pun problema unui proces dur şi dificil de conştientizare, de renunţare la iluzii şi la comportamentul de Copil Liber. Asociam Copilul Liber cu cele mai frumoase momente din copilăria mea, cum aş fi putut renunţa la el?
Chiar îmi amintesc doctore când am venit la tine cu acel vis în care resuscitam un copil muribund dându-i din viaţa mea! Ai fost dezamăgit că nu l-am lăsat să moară, ştiai tu ce ştiai, şi am hotărât atunci să nu mai vin la tine! Duşmanul Copilului meu Liber era cel mai mare duşman al meu!
Am plecat din terapie şi la scurtă vreme am primit o colegă nouă, pe Torny! Am avut apoi parte de Copil Liber până mi-a ieşit pe nas! Suntem colegi de 7 ani, poate e timpul să schimb ceva ...
Relaţia cu Torny m-a vindecat de un anumit spirit justiţiar în spatele căruia îmi ascundeam agresivitatea, de teama de a spune lucrurilor pe nume şi de o anumită şmecherie pe care o crezusem bine ascunsă.
Ceea ce nu-mi asumam conştient făcea inconştientul în locul meu prin intermediul actelor ratate, al somnolenţei, al infecţiilor respiratorii, al alergiilor etc.
După licenţă îmi dorisem să am un loc de muncă sigur, liniştit şi să lucrez sub îndrumarea unui mentor înţelept care să mă lase după o vreme moştenitor al lui ... Ce vise ...
Ei bine, exact aşa s-a purtat Torny venind aici. A tăbărât pe capul meu cerându-mi să o învăţ tot ce ştiu, privindu-mă cu admiraţie şi asasinându-mă cu parfumul ei dulceag-tabagic. Imaginea mea în oglindă a năvălit peste mine, într-un mod brutal şi direct!
Nu mi-ar fi plăcut să am mentori femei, dar numai de ele am avut parte până să încep formarea în psihoterapie!
Înainte de licenţă eram foarte îngrijorat şi m-a rugat la Dumnezeu să-mi dezvăluie ce planuri are cu mine prin intermediul unui vis. Ei bine, visasem că mă aflam în curtea părintească în faţa verandarului în care părinţii mei se întreţineau amabil cu un vechi prieten de-al lor:

armatorul Onassis, Aristotel Onassis. Acesta mă invitase să ies, nu voia să fie mentorul meu, nu voia să-mi dea nimic şi nu mai voia să mă gudur pe lângă el!
Priveam trist cerul de un albastru clar, verdele ierbii şi simțeam mângâierea aurie a razelor de soare. În dreapta mea a apărut un călugăr tibetan, înalt, ras în cap, îmbrăcat într-o robă de un galben şofran. Mi-a transmis telepatic să nu mă întristez pentru că el îmi va purta mereu de grijă şi mi-a pus mâna pe umăr. Emana atâta forță şi promisese că mă va proteja, că mă va îndruma. Ce mi-aş fi putut dori mai mult?

- A fost o întâlnire cu Îngerul Păzitor, mi-a spus Cristian, yoghinul. Prima dată îți apare atunci când ai cea mai mare nevoie de prezența lui, apoi trebuie să-l chemi tu, a continuat el.

Atunci când îmi dorisem un mentor pur şi înțelept nu ținusem seama de două "amănunte":

1. Maestrul îşi alege discipolul. El apare atunci când discipolul e pregătit;
2. Conform legii atracției nu puteam atrage un maestru elevat, pur, înțelept, ci o ființă asemănătoare mie precum Maceha sau Despotul Luminat.

18 ianuarie 2010
Am fost la Dealul Însorit şi am făcut focul cu un maldăr de hârtii nefolositoare, resturi ale unui trecut în care am fost obsedat de glorie şi de avere. Un mod de viață la care vreau să renunț folosind acest ritual: purificarea prin foc! Printre aceste hârtii se afla şi o arhivă cu date confidențiale despre clienții mei, la care nu va mai avea nimeni acces din acest moment. Am renunțat la un fals sentiment de putere, la o importanță de sine profesională, ca depozitar de secrete şi la un felul securistic, paranoic, de a fi în lume! Prin asta am acceptat că sunt puternic prin ceea ce sunt, nu prin ceea ce dețin despre alții! Cel mai greu îmi este să mă despart de "scrierile lui M.", o minunată reflectare a succesului pe care l-a avut relația noastră terapeutică! Venise la mine, hotărât să-şi ajute părinții şi înțelesese rapid că numai prin efortul său, prin schimbarea sa poate schimba relațiile din familia lui. Se trezise, la fel ca mine, în postura de mediator între părinții săi, două firi diferite ale căror calități se îngemănau în el. Venea determinat la întâlnirile terapeutice, pregătit să conteste orice autoritate şi să se opună oricărei influențe. A fost primul client căruia i-am permis să conducă relația terapeutică şi prima dată când am acceptat poziția "slabă" într-o relație în care aş fi fost îndreptățit să mă port autoritar! L-am secondat pe drumul conştientizării de sine, îndrumându-l cu delicatețea fermă a tatălui meu ... Nu eram psihoterapeut şi client, ci doi participanți, doi egali. El voia mereu să ştie "de ce", punea într-una întrebări şi căuta să înțeleagă totul "matematic", într-o succesiune clară cauză-efect, eu îl surprindeam cu metafore şi alegorii, el răspundea pricepându-le sensul, apoi îl provocam vorbindu-i despre obsesia controlului pe care o observam în comportamentul lui, repetându-i că e un pattern preluat de la unul dintre părinți, îndemnându-l să caute motivația pentru care l-a preluat în copilărie şi să hotărască dacă îi mai este de folos în prezent, el rămânea pe gânduri şi venea la şedința următoare cu "lecțiile făcute" … Îi cerusem să scrie despre frământările lui, să țină un fel de jurnal. Atunci am observat cât de tare se poate schimba cineva atunci când nu este criticat pentru că am lăudat procesul, intenția şi nu rezultatul. Pornise de la o exprimare confuză, plină de greşeli gramaticale şi ajunsese în câteva luni să scrie cu fluiditatea şi stilul unui bun romancier! Ceea ce am făcut eu a fost să evit orice critic şi să spun: poți mai mult!
Era ambițios şi asta a funcționat din plin! Dacă Ian mi-ar spune că am găsit rețeta ideală pentru psihoterapie i-aş răspunde că este un caz particular şi că nu cred în rețete!

Chiar le evit din răsputeri însă o parte din mine, care mă vrea ultra-ortodox, nu mai conteneşte să mă ameninţe cu excomunicarea! Ştie acea parte mârşavă că aceasta este teama mea cea mai mare, frica de a fi exclus!
Ufff, am reuşit să pun pe foc şi dosarul lui M.!
Mama încălzise camera, făcând focul la soba cu plită, dar eu am simţit nevoia să mătur, să spăl duşumeaua cu mop-ul, să scutur blănile aşternute pe jos şi să aerisesc. S-a făcut frig în cameră, dar a început să miroasă a proaspăt. Între timp flăcările mistuiseră hârţoagele pe care i le făcusem cadou şi încălzise soba. Am mâncat în camera mamei, în care era cald ca într-un cuptor (canicula zice mătuşi-mea), faimoasa ei varză călită, cartofi prăjiţi crocant şi moi în interior, ouă ochiuri şi piftie făcută de o vecină. Voia să mergem la moară aşa că nu am băut nici vin, nici ţuică. La întoarcere de la moară am trecut pe lângă locul cultivat cu grâu şi am admirat dealurile peste care începea să coboare o înserare ceţoasă. Se făcuse frig şi voiam să repar închiderea centralizată a maşinii, aşa că mi-am luat trusa de scule şi o bărdacă de vin ca ajutor şi m-am apucat de treabă. Ea făcuse chiftele, am terminat şi eu pînă să se întunece de tot şi ne-am retras în casă. Am dormit împreună în fosta mea cameră în care nu făcusem focul şi ne-am ţinut în braţe ca să ne încălzim. Îmi amintesc un singur vis, unul remarcabil!

Mă întâlnisem cu un fost coleg de şcoală generală, Costin, şi depănam amintiri (statusem de vorbă cu câteva luni înainte de acest vis şi aflasem că e căsătorit în Municipiu şi că are un copil). În vis îi spuneam că noi îl consideram cel mai tare la bătaie pentru că lovea foarte rapid şi precis cu pumnii. El era numărul 1 la bătaie, iar eu eram al treilea.
Mi-a replicat că, dimpotrivă, ei se temeau cu toţii de mine, iar lui îi fusese frică până când urinase pe mine în faţa celorlalţi! Nu îmi aminteam clar, parcă vizualizam scena şi mă miram că nu îl urăsc şi că nu mă simt umilit! M-am trezit cu nedumerirea asta!
Singura explicaţie este că cei din vis sunt două părţi ale mele: Costin reprezintă partea sociabilă şi echilibrată, iar eu – cel din vis – acea parte măcinată de îndoieli, Ciudatul ce îşi ascundea fricile sub masca Salvatorului! Salvatorul, care ascundea sub mantia lui complexe de inferioritate şi multă nemulţumire, era un inadaptat.
Poate că există o legătură între acest vis şi arderea dosarelor pacienţilor! Ca o reflexie în inconştient al deciziei de a renunţa la a fi salvator în relaţii! Am distrus reziduuri care îmi hotărau viaţa! Iubirea îmi vorbea, dar eu nu o puteam auzi, succesul se afla lângă mine, dar nu îl puteam dibui! Mă lăsasem convins că nu mă pot despărţi de negura care mă înconjura, ca şi cum Universul ar fi fost o infinitate de negură!
Am conştientizat că <u>eu produceam negura</u>! Aşa alesesem să percep realitatea, asta era viziunea mea asupra ei! Era, pur şi simplu, o emanaţie proprie datorată nemulţumirilor mele, acea negură!

<u>19 ianuarie 2010</u>
Am fost pe la Ian şi îi spuneam la plecare că i-aş recomanda lui Torny o cură de argilă şi renunţarea la fumat. Mi se tot plânsese că are pete pe plămâni, tuşea foarte urât şi vorbeşte într-una că va muri de cancer la plămâni! Ian zicea că plămânii şi intestinul gros sunt în corespondenţă cu elementul Metal, cu tristeţile, melancolia şi cu jelirea pierderilor din viaţa asta, în cazul ei, şi din alte vieţi, în cazul meu! Până când nu renunţă la jelire, până când nu transformă acea energie în altceva, fumatul va continua să-i protejeze sufletul, deşi îi va ruina trupul! Interesant!
Azi-noapte ce crezi că am visat?

Ceva cu două femei: una era I.D. (cea care m-a hărțuit cu iubirea ei de colecționar, exact cum o hărțuisem şi eu pe Herra), iar cealaltă era antiteza ei, opusul ei. Ştiu că visul îmi era foarte clar la trezire, dar a trebuit să plec în grabă, nu am putut nota şi am uitat toată acțiunea.
Ei bine, rămân curios …

20 ianuarie 2010
Am înnotat prin zăpadă spre Sediul Central al Pilele, apoi spre şcoala copiilor şi, în final, spre casă. În metrou mă întrebam cum să scap de starea asta de nemulțumire care mă însoțeşte de peste un deceniu. Mi-a trecut prin minte că doar credința, indusă prin autosugestie, încredințarea că "Am tot, sunt tot şi pot tot ce am nevoie" mă poate lecui! Nu în sens metafizic, ci strict pragmatic!
22.30
Parcă mi s-a luat o pânză de pe ochi! Îndată ce am renunțat să mai fiu Ciudat, deja pot diagnostic "ciudații" printre persoanele pe care înainte le consideram simpatice, pe care le adunam în jurul meu etc. Înainte îmi spuneam că sunt un ciudat şi chiar acționam ca un ciudat!
Azi la şedința cu şefii din Pilele am vorbit pentru prima dată fără trac, fără superioritate, pe un ton egal, destins. Erau mai mulți participanți ca de obicei, dar m-am simțit membru cu drepturi depline! Practic nu simțeam nicio diferență între noi!

21 ianuarie 2010
Mă gândeam, în dimineața asta, că a merge înspre propriul Sine este ca şi cum ai încerca să intri în oraş de pe şoseaua de centură! Există mai multe intrări, fiecare corespunde unui cartier şi poți da roată la nesfârşit ratând intrările una după alta! De asemenea, te poți îndepărta într-o direcție sau în alta, poți face chiar ocolul țării înainde de a regăsi intrarea în oraş căci se presupune că am fost cândva, la începutul vieții, aproape de centrul acestui oraş numit Sine. Apoi am tot construit periferii, l-am extins oarecum concentric şi ne-am obişnuit să locuim la periferie!
Am ajuns la serviciu ceva mai devreme decât de obicei şi am aflat că vine Şefu'sh. Vrea să refacem fişele de post până vine. Am timp să-i fac un masaj lui Torny pentru că o doare foarte tare spatele în "zona grijilor"!
Încă mă bântuie un vis de acum câteva nopți în care autoturismul nostru (simbol al relației cu Ea) fusese furat sau avariat, însă primisem o despăgubire şi ne puteam cumpăra unul nou! Un vis care m-a obosit şi pe care nu mi-l amintesc cu claritate!

22 ianuarie 2010
Notez repede visul ca să nu-l uit: mângâiam în casa de la țară câteva animăluțe pe care le aciuasem acolo, un caniş negru –mic şi cuminte- şi un motan gri-vânăt spre negru (fumuriu?) cu ochi galbeni. Motanul a căscat o gură mare-mare şi mi-a prins o mână între colții lui formidabili. I-am deschis gura cu mâna cealaltă şi am reuşit să scap doar cu câteva zgârieturi. L-am aruncat din brațe şi l-am decapitat cu un fărăş metalic în timp ce voia să-mi sară la beregată. Mă grăbeam să-i arunc leşul undeva, arăta groaznic decapitat şi am lovit, din greşeală, câteva geamuri care s-au făcut mici fărâme precum geamul maşinii noastre spart de hoți în primăvară. Erau cioburi peste tot, patul era plin, mă străduiam să le adun, să le mătur şi ceream scuze persoanelor importante care treceau atunci pe hol (doi foşti prim-miniştri ai României în ultimul deceniu). Măturam şi strângeam cu fărăşul! Apoi eram internat la un

spital pentru câteva zile, ieşisem din salon şi încercam să mătur cioburile care erau din belşug pe hol! Nu aş fi vrut să se rănească cineva cu ele! Pe hol era o doamnă, asistent medical probabil, căreia îi spuneam că nu are şanse să avanseze în carieră pentru că va fi adus cineva din afară, poate chiar cu altă meserie oricât de îndepărtată de specificul locului, ca să conducă spitalul! Asta-i tot!
Ieri am revăzut partea I-a din Earthsea, recomandat de Ian, şi mă întreb dacă şi cât semăn cu personajul principal. Nu cred că am menirea să salvez lumea, mă mulţumesc să mă salvez pe mine, dar şi asta se dovedeşte a fi un proces dificil şi cu sfârşit incert! Am avut din copilărie un sentiment de unicitate personală din cauza căruia am suferit! Mi-a lipsit aprecierea acestei unicități şi am pierdut protecția şi confortul pe care îl oferă gregaritatea! Pe la mijlocul adolescenței am lucrat într-o uzină şi am simțit un anumit confort psihic, o anumită protecție şi apartenență abrutizantă oferită de gregaritate! Apoi a urmat stagiul militar, cu o perioadă forțată de abrutizare şi depersonalizare care m-a forțat să-mi doresc altceva.
De obicei aşteptam să primesc respect şi apreciere, să mi se ofere un tratament echitabil, doar atunci când îmi ajungea cuțitul la os luam o poziție de forță. Mergeam dus de apă, invidiam pe oricine îmi părea mai valorizat decât mine, acumulam nemulțumire şi-mi vărsam agresivitatea pe cei care încălcau principiile ”Dreptății” al cărei Apostol eram!

De curând ni s-a schimbat directorul, Sabordorul a fost nevoit să plece şi în locul lui a venit Eficientizatorul, un conducător care se laudă că va salva compania indiferent cine va plăti prețul!

***

Parentare – cuvânt magic!
Cred că un apogeu al “ciudăției” a fost când mi-au venit la cabinet Mitch, Explozian şi Sâmpetru in 2002-2003. I-am “atras” (ciudat la ciudat trage) şi i-am păstrat câțiva ani trecând din relația terapeutică într-una amicală, prilej cu care s-au simțit îndreptățiți să-mi dea sugestii sau să-mi reproşeze că nu-i mai iubesc la fel! Ar fi vrut să fiu mereu la dispoziția lor şi să încasez reproşurile cuvenite părinților lor! Tarifele mele erau modice – două ore la prețul mediu al unei şedințe – iar strădania mea de a-i ajuta era de-a dreptul exagerată: nu a unui profesionist, ci a unui părinte iubitor! Ca atare, mă tratau ca pe un părinte, ca pe un datornic! Părintele Grijuliu avea parte de Copii Rebeli!

Vindecarea “psihologului ciudat, psihoterapeut de ciudați” a început prin înscrierea la cursurile de formare. Nu a fost uşor şi nici rapid! Ceea ce clădeşti o viață nu poți schimba pe loc, oricât de Milton Erickson ai fi! Colegii s-au prins repede că îmi pot trimite pacienții ciudați, dificili, greu de tratat … Eram foarte creativ, original, “puneam suflet”, dar nu era de ajuns. Acei oameni aveau nevoie de un mag în halat alb, dar eu nu puteam fi acela. Voiam, dar frica mă paraliza! Îmi lipsea un Îndrumător, un Maestru, poate nu se afla printre oameni, poate acel Spirit din vis, îmbrăcat în călugăr tibetan era maestrul potrivit, dar mă temeam foarte tare să colaborez cu spiritele.
Fostul vrăjitor se temea …

Cred că m-am identificat cu Milton Erickson, la un moment dat, pentru faima pe care o obținuse, pentru recunoaşterea de care beneficia. În ultima vreme însă, mi-am pierdut apetitul pentru faimă: nu vreau să fiu o persoană publică pe care ceilalți să-şi proiecteze dragostea şi

ura, bucuriile şi nemulţumirile... Mai există, în mine, un sâmbure de poftă pentru măriri şi faimă. Trebuie să am grijă şi să-l împiedic să-mi încolţească-n suflet şi să mi-l otrăvească!
E întotdeauna dificil să te confrunţi cu tine însuţi: care parte din tine va câştiga bătălia?

Am simţit nevoia să scriu despre perioada mea de "profesionist ciudat" obsedat de unicitate aşa că, ar fi bine să scriu şi despre "copilul ciudat" care voia mereu mai mult, care nu ştia să se joace şi care nu ştia să piardă! Aveam 10 ani când a intrat în familia noastră primul meu cumnat. Era rece, distant, auto-suficient şi nici el nu ştia să piardă! Am învăţat câte ceva de la acest admirator al lui Pacepa, dar am suferit foarte mult. Peste alte două decenii aveam să-i întâlnesc perechea: pe Maceha! Iar directorul Sabordoru, spaima şi oglinda Macehăi, îi semăna, de asemenea, acelui cumnat! Aceeaşi morgă, acelaşi sarcasm şi dispreţ faţă de toţi şi de toate, aceeaşi distanţă voit superioară …
Astăzi începe un curs de diagnostic clinic, perfecţionare, cu un psihoterapeut din categoria celor care vor să măsoare totul. Începem cu o întârziere "firească" de vreo jumătate de oră!
Chiar el, marele psiho-doctor-docent, ţine partea introductivă. Îl văd pentru prima dată şi nu mă impresionează; îmi aminteşte prea mult de o colegă obsedată să parvină, dispusă să facă orice pentru asta! Când începe să vorbească despre "prezentarea de interfaţă", îmi aminteşte şi mai mult de ea! Cuvinte goale ce din coadă au să sune ... "Face bani" din cursuri, plăteşte partea leului la Colegiu şi asta îl face foarte valoros ... E o mafie, ce mai vorbă! Am plătit 600 de ron şi mi-au dat chitanţă pentru 300 de ron, suntem 30 de participanţi şi nu crâcneşte nimeni! Cel mai haios este că, docentul, s-a contrazis de mai multe ori astăzi şi nu şi-a dat seama! Înghesuiţi, cu genunchii la gură, supuşi elocinţei "Marelui Păstor"... Am început să-mi studiez "colegii de suferinţă" ca să nu mă plictisesc: în faţa mea un clinician pasiv-agresiv cu mutră nevrotică, în lateral tinere psiholoage sperând să afle tainele meseriei, undeva în spate … o apariţie sexy! Tânără clinician de spital judeţean, ohoho, îmbrăcată între sexy şi provocator, cam sumar pentru cele câteva grade Celsius de afară. Sugera o anumită disponibilitate sexuală şi semăna cu … Mona! Ne-am privit la plecare, aştepta parcă să fac un gest de curtoazie, ea să refuze şi să începem un mic joc de seducţie din care ea să iasă hrănită, iar eu dezamăgit. Nu am făcut niciun gest, aşa că şi-a scos telefonul şi şi-a anunţat gazda că soseşte cu un taxi.
Imaginea ei m-a bântuit toată noaptea! M-a mirat, pentru că nici aspectul ei fizic şi nici magnetismul ei nu erau suficient de puternice pentru a mă bântui.
Acum, dimineaţa, ştiu! A fost un prilej pentru a înţelege ce s-a întâmplat atunci cu Mona şi de a face distincţie între ceea ce vreau să ofer şi ceea ce este dispus celălalt să primească!
"Ea voia un amant la dispoziţia ei, iar el voia să o facă părtaşă la sărăcia şi la planurile lui de mărire. Atunci de ce se mira că fost părăsit fără explicaţii? Cum ar fi putut să-şi părăsească logodnicul bogat pentru un coate goale? Iar lecţia de catehism pe care i-a ţinut-o el nu a îmbunătăţit deloc situaţia! A pus-o totuşi pe gânduri, pentru că a renunţat la logodnic şi la ideea de căsătorie şi a trăit ca femeie liberă cu cine i-a plăcut şi cu cine şi-a permis să o întreţină … "

E viaţa ei şi nu am dreptul să o judec! Eu aveam nevoie de o iubire împărtăşită condimentată cu mult sex şi cu fidelitate, iar asta Mona nu îmi putea oferi! Nici dacă aş fi avut suficienţi bani! I-ar fi afectat nevoia de libertate şi nu ar fi acceptat nici dacă aş fi fost iubirea vieţii ei!

Atunci de ce mă purtam ca un prost? Pentru că fusesem părăsit prima dată de o femeie cu care făcusem sex? Se schimbaseră rolurile, pierdusem controlul şi îmi era greu să accept pierderea? Cred că da!
Chiar mi-a interpretat bine Ian astrograma, îmi tot spune că trăiesc prea multă vinovăţie în legătură cu sexualitatea, că nu admit nuanţe şi că nu vreau să înţeleg că o relaţie sexuală poate vindeca răni sufleteşti dacă nu devine patimă. Offf, iar vorbeşte despre el!

Eram cam pătimaş în orice domeniu al vieţii, eram convins că eu ştiu cum trebuiesc făcute lucrurile şi asta îmi dădea puterea de a înfrunta noi provocări. În ultimii ani, lipsit de "motorul cu reacţie" numit patimă, am evitat provocările, analizând mult înainte şi acceptând doar pe acelea care treceau cu bine de verificările ecologice. Aşa s-a întâmplat cu postul de trainer sau cele trei persoane care mi-au venit la terapie în 2007 şi în 2008. Mai întâi a venit un domn care nu mai putea înghiţi nimic solid. Făcuse o mulţime de controale medicale, mersese şi la terapeuţi complementari, obţinuse o mică ameliorare: putea înghiţi bucăţele mici de mâncare. Venise la mine pentru hipnoză, dar nu mă simţeam în stare, încă nu procesasem pierderea tatei. Celălalt client, o puberă cu tulburări comportamentale, nu voia să se supună niciunei autorităţi, avea o tulburare reactivă şi refuza medicamentele. Lua în schimb, droguri! M-am recuzat şi din acest caz, pentru că vorbeam cu pereţii. Un fost client ce venise pe vremuri şi cu prietena la cabinetul din mansardă a venit să-mi ceară opinia în legătură cu ultima lui cucerire. Fata era total dezinhibată, oscila între el şi fostul, se purta precum madame Bovary. L-am încurajat să o demonizeze, am insistat că pare o aventurieră şi am brodat scenarii în stilul lui Ian. Am analizat împreună viaţa lui dezordonată, visele abandonate, relaţia de ură şi dependenţă pe care o avea cu părinţii şi l-am încurajat să intre într-un program de dezvoltare personală. Nu aveam un astfel de program disponibil, voiam să-l pregătesc, dar m-a sunat să-mi spună că se implică total în relaţia cu ea şi nu mai este disponibil pentru psihologie.

Trec pe la Ian şi îi prezint "modelul plăcintei" cu felii egale de timp şi energie pentru familie, prieteni, succes în carieră, bani, relaţia cu Dumnezeu, relaţia cu mine însumi. Asta ar însemna, implicit, diminuarea timpului pe care îl petrecem împreună şi nu îi convine.
Se enervează! Mă întreabă dacă mi-am găsit calea în profesie şi îi răspund că am o identitate: "eu vând mere" că nu degeaba am crescut într-o căsuţă înconjurată de meri. Cine vrea aloe vera (panaceu universal) merge la Milton Erickson, rodii găseşti la Peseschian, banane şi covrigi la Freud, halucinogene la Groff ... E o lume liberă!

Am plecat cu un câştig profesional de la cursul de diagnostic: am înţeles nevoia unui diagnostic clinic premergător terapiei şi a unui contract cu termeni clari între psihoterapeut şi client în care să fie stabilite obiectivele terapiei şi condiţiile desfăşurării ei. Ieri am avut două serii la examinare şi am interacţionat firesc, jovial, cu ei. Astăzi, la fel! Ba chiar i-am făcut unuia un tratament energetic şi am discutat despre spiritualitate.
Pe la prânz am mers la Arhive, pe drum am găsit, la o tarabă, Secretul Umbrei a lui Deebie Ford pe care o căutasem acum două luni pentru Ian. Ei bine, astăzi am putut să i-o ofer, era probabil, momentul potrivit! Am vizionat împreună "The Bad Lieutenant" cu Nicholas Cage, în rolul principal. A fost plăcut, mai ales că purificasem spaţiul folosind "vasul cântător" pe frecvenţa AUM.

28 ianuarie 2010, 17.25.
Acum câteva săptămâni, chiar de ziua Macehăi(sic) a murit, de cancer, vechiul ei duşman Sabordoru. Un om care ne-a desconsiderat timp de un deceniu! Pentru el, ceea ce făceam noi tulbura "bunele practici" ale Pilelului, aveam pretenţii neruşinate de a merge la o conferinţă profesională pe an şi de a avea instrumente moderne, pentru el noi eram chiulangi şi neruşinaţi ... Asta era părerea lui, intimă şi de nezdruncinat, faţă de noi, luaţi la grămadă! Pe mine mă disprețuia că nu plecasem la un job mai bine plătit, ca urmare ajunsesem să mă disprețuiesc şi eu!
Sătui de ironiile lui muşcătoare şi nefondate, de nu-ul perpetuu ajunsesem să ne dorim să nu avem de-a face cu el şi renunțam din start la orice idee, la orice inițiativă, vegetând în aşteptarea unor vremuri mai bune. Părea atât de bine fixat în scaunul Pilele, încât îl vedeam murind de bătrânețe peste câteva decenii, păstrat apoi într-un mausoleu special precum Lenin. Chiar am scris, în vara trecută un pamflet despre asta! În toamnă am aflat că are cancer inoperabil. Mi-a părut rău pentru el, dar am sperat că-şi va schimba viața şi că se va însănătoşi. Era prea târziu!
Când am aflat că a murit i-am aprins o lumânare şi m-am rugat pentru el, apoi am încheiat acest capitol şi am început să-mi văd de viitorul meu. Că "viitorul se construieşte în prezent" aşa am scris pe site-urile mele! Ian mă încurajase să mă reapuc de psihoterapie citindu-mi interpretarea poziției Lunii în astrograma mea.
Scriu acum despre asta pentru că m-am schimbat mult în ultimile două săptămâni: am hotărât să îmi iau atestatul de practician, să merg la cursul de diagnostic etc.
Duminica trecută a murit tatăl "Despotului Luminat", o persoană veşnic nemulțumită de performanțele fiului său.
M-am eliberat de sub povara unui critic interior nemilos şi nedrept, de abia zilele trecute. Arghira îmi spunea că nu m-a văzut niciodată, în cei trei ani de când ne cunoaştem, atât de deschis spre nou, atât de împăcat cu mine însumi şi determinat spre succes într-un mod calm, echilibrat şi profund. Adică, plin de forța liniştii!

Astăzi am dibuit un mecanism patogen în relația mea cu Ian: o alternanță de roluri sado-masochiste! Chiar neajunsurile, problemele prin care trece acum se datorează acestui sado-masochism pe care l-a manifestat față de cei apropiați: femei şi prieteni! A fost sadic cu femeile lui, încercând să se simtă bărbat, şi a primit "răsplata": acel sadism elaborat de care numai o femeie este în stare ... A primit înapoi cu dobândă!

30 ianuarie 2010
Ieri l-am vizitat pe Ian. O să descriu mai târziu discuția interesantă terminată cu invitația la auto-reflecție în ceea ce priveşte moştenirea conceptual-comportamentală deformată primită de la mama lui. Pot să-i dovedesc asta, deşi prefer să nu o fac, citându-i moduri de a percepe lumea şi comportamente limitative pe care le are în comun cu mama lui (ea nu este o persoană educată, spre deosebire de el) şi faptul obiectiv, că îmi tot atrage atenția asupra influenței nefaste pe care mama o are încă asupra mea. El uită că, eu am plecat acum 20 de ani de acasă şi că m-am descurcat singur, de atunci, fără intervenția părinților.

Ultima intervenție a părinților mei a fost la începutul armatei şi m-a scăpat de persecuțiile celor doi sergenți a căror etnie o jignisem printr-o glumă proastă chiar la sosirea în unitate. Aşteptam, călare pe valizele de lemn, în curtea unității nemâncați şi bătuți în cap de un soare

încă viguros să intrăm la tuns. Sergenții, precum acei instructori grețoşi din filmele americane, se învârteau pe lângă noi precum ciorile în jurul unui câmp proaspăt semănat. Luaseră bătaie de la mineri şi voiau să se răzbune pe noi "prospături moleşite de coapsele femeilor" şi să ne facă „rangeri"! Voiau să îngrijim armele, dereglate şi defecte (armurierul era beţiv şi comandantul la fel), ca pe ochii din cap şi ne muştruluiau că nu obținem FB-ul la trageri. Ne credeam cu toții idioți după rezultatele mediocre de la trageri! Mutat în altă unitate, la sfârşitul perioadei de instrucție, unde aveam mai multă libertate şi o armă nouă, am început să am constant FB la trageri! Am obținut multe permisii în care lucram şi strângeam bani pentru primul an de studenție. Nu mergeam în baruri, nu ieşeam cu fetele, nu aveam viață socială. Părinții încercau să se pensioneze medical aşa că nu mă bazam pe banii lor. Şi oricum mi-ar fi fost jenă să depind financiar de ei!

La sfârşitul stagiului militar am trecut pe acasă, mi-am luat actele de la uzină şi m-am avântat în necunoscut urcând în trenul spre Big City cu ochii umezi şi cu imaginea tatei plângând pe peron. Îmi dau lacrimile şi acum, la trei ani de la moartea lui. Era un copil mare, neînțeles doar de cei apropiați a căror cruzime l-a durut cel mai mult!

Am dormit vreo două săptămâni într-o dependință a unității, în centrala termică. Ajutat, tolerat, aveam acolo un prieten care mergea să doarmă în unitate. Plecam pe la ora 6, stăteam la metrou sau în parc, mergeam la cursuri, apoi iarăşi parc până seara.

Începeam să-mi cunosc colegii, aflasem orarul şi am primit loc într-un cămin prin intervenția decanului. O întâlnisem pe Mona, ochii ei calzi îmi risipiseră anxietatea ...

În vacanța de iarnă am stat la părinți, în odăița cu tavan scund, citind şi fantasmând. Nu îmi venea să ies pe afară, nu aveam alt prieten în afara vărului care este acum în Italia, iar mirosul constant de mâncare ce se strecura pe sub uşă în camera de zi - dormitor mă incita la fantezii romantice şi escapiste!

Mă obseda găsirea "părinților perfecți", a "iubitei perfecte" şi a "profesorului perfect" deopotrivă oameni încântători şi maeştri spirituali. Nu am întâlnit niciunul care să corespundă acestei descrieri şi nu a existat, în 4 decenii de existență, vreo persoană sus-pusă şi elevată spiritual care să mă transforme în moştenitorul ei pleni-potențiar! Dimpotrivă, obsesia mea de a face lucrurile perfect ori de câte ori întâlneam o persoană care ar fi putut fi Acela, Marele Celălalt, vicia relația şi o sfârşea indiferent sub ce auspicii pornise. Deveneam stângaci şi împiedicat la suprafață, catâr şi Gică Contra în interior. Jucam aria pasiv-agresivă cu orice exponent al autorității, nu conta că era profesor, preot sau om de afaceri. Şi îmi spuneam că nimeni nu acceptă să fie divinizat şi să mă adopte, în schimb!

Adolescentul care m-a ajutat să sap groapa pentru pivniță, Ştefan, îmi aminteşte foarte tare, de mine, cel de atunci: bun, cu respect pentru tot ce mă înconjura, muncitor în cel mai bun sens al cuvântului, visând să fac un salt social şi să trăiesc o viață mai confortabilă decât părinții mei. Şi lui îi place foarte mult să citească, are o minte ageră şi vrea să-şi croiască propriul drum în viață! Sper să-i fie mai uşor decât mi-a fost mie!

Acum înțeleg de ce țin atât de mult să transform casa de la Dealul Însorit sau de ce aş vrea să fac alta şi să o dărâm pe aceasta! Nu am bani pentru nicio "extravaganță", veniturile noastre subțirele alimentează facturi, cheltuieli curente şi ratele la creditul pentru "extravagantele trecute": formarea în psihoterapie, cumpărarea şi repararea maşinii, aerul condiționat, parchetul, zugrăveala, mobila. Prea multe extravaganțe!

Venirea crizei nici nu mi-a crescut nici nu mi-a diminuat venitul, dar dobânda creditului a crescut, iar banca nu s-a ruşinat ...

Unii "specialişti" a căror autostimă le întrecea înzecit competenţa ajunseseră la salarii vestice şi îşi făcuseră credite pe măsură, iar acum le este greu să înţeleagă că sunt victimele unei auto-iluzionări. Şi mie mi-a fost greu să trec peste deziluzii atunci când nu primeam recunoştinţă, deşi jucasem rolul salvatorului.
Însă nu persoanele trebuiesc condamnate, ci comportamentele lor! Nimeni nu e perfect şi nimeni nu e Diavolul în persoană! Suntem oameni, cu bune şi cu rele. Aşa este condiţia umană: un dat, o pendulare între Bine şi Rău, cu biletul pentru Rai într-o mână şi cu cel pentru Iad în cealaltă! De obicei victoria noastră este la "puncte", doar Sfinţii învinge prin knock-out!

Am început să citesc cartea scrisă de Irvin Yalom şi de Ginny Elkin: *Cu fiecare zi mai aproape.* O terapie povestită de ambii participanţi.
Mă deranjează ritmul lent pe care îl impune Yalom procesului terapeutic. Asta se întâmpla în urmă cu 40 de ani şi el era un pionier pentru acele vremuri! Recunosc unele asemănări între stilul meu şi al lui Yalom sau al lui Erickson (mort acum 30 de ani), dar diferenţele dintre noi sunt precum cele dintre microprocesor şi tubul catodic. Componenta spirituală de care vechii terapeuţi se ruşinau este însăşi mediul în care fac terapie, este "apa peştelui". Cu cât ţii peştele mai mult în afara apei, cu atât cresc şansele ca el să moară!
Spiritualitatea este "apa" necesară supravieţuirii inconştientului nostru şi implicit a vieţii noastre! Sintagma "inconştient cognitiv" mi se pare o prostie atât de mare pe cât ar fi încercarea de a controla conştient toate funcţiile corpului (tot timpul am face numai asta şi nu am mai avea timp şi energie pentru altceva).

Eu sunt (adică individuat) **OM** (adică tot timpul în legătură cu Dumnezeu)!

Mă bucură mult schimbarea lui Torny, adică de-purcelizarea ei, umanizarea ei şi firescul pe care îl practică în ultima vreme! Am "crescut împreună" timp de 7 ani şi ne-am schimbat reciproc rămânând doar colegi de serviciu, fără a ne vizita acasă, fără vreo relaţie amoroasă, fără întâlniri în afara serviciului. În şapte ani am ieşit de 4 sau de 5 ori la restaurant împreună cu alte colege. Atâta vreme cât m-am chinuit să o influenţez să slăbească, să manânce naturist, să bea ceaiuri, să-i trateze cu respect pe ceilalţi fără vreo motivaţie anume, ci pur şi simplu, să renunţe la atitudinea fals aristocrată etc. nu am avut niciun succes! De abia când mi-am declarat neputinţa, când "am depus armele" şi când am devenit detaşat faţă de ea şi faţă de posibilele ei metamorfoze, adică în ultima vreme, Torny a început să se transforme radical, la 180° şi accelerat. A început prin a se strădui să fie corectă în relaţia cu ceilalţi, apoi a înţeles că, există ceva mai presus decât corectitudinea în relaţiile interpersonale şi anume, sentimentul apartenenţei.
O apartenenţă care îţi respectă libertatea, autonomia, independenţa!
Transformarea ei îmi aminteşte de evoluţia lui M. Puternic, suspicios, voluntar, M. a trecut de la "verificarea matematică" a tot ce îi spuneam eu, la "dansul cu propriile trăiri". Conştientizasem această tehnică în timp ce învăţam de la un instructor cu picior de lemn să ţin maşina în rampă alternând apăsarea acceleraţiei cu a ambreiajului, "fă maşina să danseze", spunea el! Atunci am scăpat de frică şi am învăţat să controlez maşina la viteze mici!

21 ianuarie 2010, duminică, ora 8.00
Am visat că eram închis/consemnat la serviciu, într-o sală de mese împreună cu majoritatea angajaților: muncitori, personal TESA, doctoriţele etc. Nu cunoşteam decât două persoane: una era actuala noastră doctoriță, iar cealaltă o fostă pacientă de-a mea, devenită între timp psihiatru într-o clinică privată. Ceea ce începuse ca o masă tovărăşească însoțită de un bilanț şi de critica activității, devenise consemnare continuuă. Trecuse o zi sau trecuseră două, iar noi aşteptam să ni se permită să plecăm acasă. Mă mutasem la masa celor de la Administrativ şi Aprovizionare şi le ascultam argumentele new-age cu care încercau să înfiereze creştinismul. Spuneau că au fost creştini practicanți şi nu au simțit mare lucru. Am replicat că, în creştinism, transformarea e subtilă şi necesită decenii precum orice schimbare durabilă!
Apoi sărutam o persoană seductivă, soiul acela de bărbat ce place femeilor, gen Rhett Butler, îi observam fundul gol, privind peste umărul lui. Era foarte dornic să facem sex! Brusc, am înțeles că sărut o persoană de acelaşi sex, mi-am imaginat actul în sine şi m-am scârbit. Jocul erotic s-a încheiat!
Se lumina de ziuă, dar toți moțăiau în scaune. Pe masa noastră se aflau doar prune, alții primiseră mai multe feluri de mâncare. M-am întors la locul meu, voiam să sun acasă, dar ni se spunea că vom fi lăsați să plecăm, în curând. Ca să-mi ocup timpul am început să fac tratament energetic unor muncitori aflați lângă mine. Apoi m-am trezit!
Interpretare:
Toți sunt părți din mine! Doctoriţele sunt ipostaze ale succesului pe care l-aş fi putut obține în ultimii ani dacă nu i-aş fi oferit conducerea părții mele seducătoare, acelui Rhett Butler.
Mi-a făcut Ian un tratament vineri şi mi-a spus că rezultatele se vor observa de-a doua zi, adică de ieri. Şi aşa a fost! M-am simțit mult mai calm şi m-am simțit eliberat/scăpat de obsesia Mona.
Visul exprimă ceea ce gândesc, în ultima vreme, despre cauzele izolării mele sociale! Şi nu sunt singurul care trăieşte asta, i se întâmplă şi Arghirei şi lui Ian! Nu degeaba avem job-uri unde câştigăm puțin, suntem subsolicitați şi neapreciați! Pentru că ne complacem într-o zonă de confort, în locuri nepotrivite competențelor noastre. Plus că, ne jucăm de-a seductivii!

Nu avem curaj să facem ceea ce ne dorim şi acceptăm ce pică!
Spre sfârşitul visului strânsesem câteva făraşe cu aparatură de birou pisată mărunt pe care o trimiteam la reciclare. Să fie acesta un simbol pentru distrugerea acelei părți din mine pe care aş numi-o "obsedatul seductiv"?
Trebuie oricum să scap de acest "Rhett Butler" interior, să-l scot din mine şi să renunț la acest fel de a fi! Nu mi-a făcut niciun serviciu, dimpotrivă, m-a îndepărtat de natura mea şi m-a ținut în întuneric şi stagnare. Pentru că i-am permis! L-am ținut ca pe o moştenire de preț, ca pe o legătură cu momente minunate din copilărie ...
Cred că tratamentul făcut vineri de Ian m-a eliberat de sub dominația lui, cel puțin pentru o vreme. Doamne Ajută!

Există ceva ce îl opreşte pe Ian să fie un astrolog profesionist şi îl împinge spre psihoterapie (un domeniu care nu îi este familiar), altceva o opreşte pe Aghira să facă ce i s-ar potrivi şi i-ar aduce multă bucurie ş.a.m.d. Convingeri şi comportamente parazitare, autonome, pătrunse la nivelul identității de sine, "viruşi" periculoşi care se strecoară în cele mai profunde cotloane ale „sistemului de operare" pentru a se identifica cu el şi a nu fi distruşi de "programele antivirus". Ei alterează identitatea persoanei, iar îndepărtarea lor este o operație

foarte dureroasă! Este ca şi cum ar muri părţi din tine! Simți ca şi cum ți-ai distruge identitatea, individualitatea, ca şi cum ai muri ...

Capacitatea de intenționare: calitatea mea No. 1 sau ceva la care a venit timpul să renunț?
În 14 ani (două cicluri de 7) o ajutasem pe Ea să se desprindă de condiționările parentale, să-şi aleagă profesia care îi plăcea şi să-şi construiască o carieră. Atunci am întâlnit-o pe Herra. Credeam că Ea nu mai are nevoie de mine, eu nu mai aveam ce să o învăț şi nu mai puteam intenționa pentru ea! Herra avea 22 de ani, atât avea şi Ea când am întâlnit-o, părea noua mea Galatee! Nu voiam să accept că sunt doar un declanşator, un catalizator, mă credeam Pygmalion! Nici Ian, sfetnicul meu de taină, nu e scutit de confuzia asta! Un şchiop îi cere unui olog să-l învețe să meargă!
Nu mai cutez să intenționez în ultima vreme, prețul (**suferința**) e prea mare!
Atunci când nu intenționez conduce Sinele, acel miez divin interior, el are perspectiva cea mai cuprinzătoare, ia deciziile optime şi suferința este minimă. Este o călăuzire minunată, o stare de grație atâta timp cât reuşesti să-ți faci mintea să tacă, să stea liniştită! Senzațiile venite de la Sine sunt plăcute: linişte, completitudine, pace ...

Focalizarea conştientă, încercarea de a conduce, de a lua decizii pe baza puținelor date disponibile la nivelul minții conştiente m-a condus întotdeauna în fundături, mi-a adus dezamăgiri şi insuccese! Există, în mine, o parte (reminiscență) vrăjitorească de care am început să fiu conştient în adolescență ca de un pact (regretat) cu Diavolul! Sau ca de o reminiscență a lui, un fost pact pe care acesta vrea să-l reînoiască prin forță, de care scap, în ultimul moment prin invocarea lui Iisus Hristos!
Seamănă cu pățania unui tânăr yoghin din casta brahmanilor, foarte evlavios, conştient de propria-i putere personală căruia începuseră să i se întâmple diverse accidente. Simțea că o forță întunecată încerca să pună stăpânire pe el şi a apelat disperat, la acel **zeu mai mic** despre care îi povestise mama lui numit Isus Christos. Răul a dispărut imediat! Mama lui, acum retrasă la temple şi devenită Swami, îl învățase în copilărie că, acel zeu mai mic decât Vishnu, Shiva etc. ajută instantaneu, trebuie doar să-l chemi!
Puteți afla mai mult citind cartea lui Rabi R. Maharaj: Moartea unui guru.

Mă deranjau aluziile lui Ian la capacitățile mele vrăjitoreşti, amplificate, se pare, de energia casei părinteşti, dar de fiecare dată când stăteam acolo mai multe zile începeam să fantasmez, să visez „cai verzi pe pereți”!
Probabil că intenționarea este ceea ce nu mai trebuie să folosesc în viața asta, tocmai pentru că recreează un cerc vicios! Pentru că este singura dependență de care nu pot scăpa! Şi atunci trebuie să o evit total precum procedează alcoolicii abstinenți: nicio picătură, niciodată, sub nicio formă!

Atunci când afli ceea ce te face dependent poți alege să-l eviți toată viața, cu strictețe. Părintele Rafail Noica spunea că, a simțit, în tinerețe, că ar putea deveni dependent de televizor şi atunci a hotărât să nu aibă niciodată televizor!
Obsesia dobândirii celebrității este cea de-a treia obsesie a mea după seductivitate şi intenționare. Al treilea joc!
Îmi amintesc de o bătrână verişoară a tatălui meu care umbla tot timpul îmbrăcată în negru, cu umbrelă, şi care se purta precum o boierioaică ajunsă în sapă de lemn. Se căsătorise cu

vărul tatei din faimoasa familie a Pârcălabilor şi aflase îngropată o căldare cu bani de aur. Cumpăraseră pământuri, aveau argaţi, angajaţi, vii, trăsură etc. Veniseră comuniştii şi colectivizarea, el se opusese, îl luaseră ca să-l "convingă" în beciul Securităţii, apoi îl eliberaseră ca să moară acasă. Ea supravieţuise, îi făcea toate pomenile soţului, îi păstra vie memoria, deşi trecuse un sfert de veac se purta ca şi cum totul s-ar fi întâmplat cu o noapte în urmă. Unii spuneau că e nebună, totuşi o tratau cu respect. Aveam câţiva ani, eram fascinat de vegetaţia luxuriantă din grădina noastră şi de acest personaj insolit ce părea coborât dintr-o fotografie funerară. Îmi cerea să-i spun "sărut-mâna" şi insista că un băiat educat se poartă aşa cu toate doamnele, chiar dacă unele sunt gâşte! Mai târziu când am citit "A treia Romă" (V.E. Galan, Editura pentru literatură, 1968) am identificat-o pe tuşa Maria cu bunica Sachelarie, văduva lui Papură-Vodă. În rarele noastre întâlniri, tuşa Maria mi-a predat manierele boierimii scăpătate de la sfârşitul secolului al XIX-lea, pregătindu-mă pentru "ciudatul" care urma să devin! Îmi spunea că pot ajunge la vârful societăţii dacă am maniere alese! Îţi dai seama cât contau manierele alese (burghezo-moşiereşti) în epoca socialistă!

Cam la un an de la căsătoria cu Ea începusem să am atacuri de panică. Mi se domolise teama de examene şi de profesori după primul an de facultate, îmi apăruseră o mulţime de boli de piele, trecusem prin două cabinete de psihanaliste doar pentru şedinţa iniţială. Primeia îi lipseau certificările, dar fusese nevasta unui director de spital, avea o mulţime de resentimente faţă de bărbaţi şi un băiat pe care îl mai muştruluia în timpul şedinţei. Am avut un act ratat: plecam fără să-i plătesc şedinţa, stătuse rece şi distantă 45 de minute la căpătâiul meu fără vorbe, precum o statuie. Când am înţeles ce vrea, m-am înroşit şi i-am întins banii, i-a smuls din mâna mea şi s-a dat la o parte din cadrul uşii. I-am zis un "da"cu jumătate de gură la afirmaţia „ne vedem săptămâna viitoare" şi am hotărât să nu-i mai calc pragul.
Cealaltă era singura psihanalistă cu "pedigree"(adică cu formare certificată în străinătate) şi m-a primit în cabinetul din spital pentru prima şedinţă. M-a ascultat cu atenţie şi mi-a spus, privindu-mă în ochi, că mă poate programa din toamna viitoare pentru o cură de minimum un an, trei şedinţe pe săptămână cu 8 dolari americani şedinţa. Asta însemna 96 de dolari americani, iar eu primeam salariu vreo 50 de dolari pe lună! Prima şedinţă era, însă, gratuită.
- Psihanaliza nu este pentru toate buzunarele, mi-a zis ea, dar o să-ţi ofer un feed-back gratuit. Să ştii că eşti un arivist!
Am plecat, din nou, cu faţa şi urechile arzând, de data aceasta dornic de răzbunare. M-am împiedicat în uşă am ieşit dandaratelea şi am clocit gânduri de răzbunare până am intrat la metrou. După vreo jumătate de oră de mers cu metroul, hotărâsem că avea dreptate şi că fusese onestă. Ieşind de la metrou mă gândeam la ea cu recunoştinţă!

Aşadar hotărâsem să merg şi la un bărbat, psihiatru format în psihoterapie cognitivă! Eram deja în anul al treilea, îl cunoscusem la facultate când îi ţinuse locul unei profesoare plecată la o specializare în Vest şi mă atrăsese prin naturaleţe şi maniere elegante. Ne spusese că îl putem vizita la spital, că putem face practică la el, că îi putem cere ajutorul etc. Nu ştiu dacă l-au vizitat şi alţi colegi dar eu am mers la el şi i-am spus că am atacuri de panică şi sentimentul că soţiei mele i se întâmplă ceva foarte rău. El a stabilit că ne putem vedea o dată sau de două ori pe săptămână, că nu-mi va cere bani, însă va trebui să accept să lucrăm în cabinetul lui şi să fiu punctual. Trebuia să recitesc cursurile de psihologie clinică şi pe cel de psihiatrie. Urma să-mi prezinte la un moment dat, în funcţie de progresul meu, pe doctorul H., considerat un foarte bun hipnoterapeut. Am acceptat termenii contractului, am recitit

cursurile, dar mi-am cumpărat şi o carte de psihoterapie cognitivă (scrisă de Philippe Brinster) pe care am "devorat-o" rapid şi m-am prezentat punctual la şedinţe hotărât "să fur meserie"!
Asta îmi echilibra autorespectul afectat de condiţiile din cabinet: bolnavii ne întrerupeau frecvent cu cereri absurde, o rezidentă se fâlfâia prin cabinet trăgând cu urechea, iar doctorul îmi întrerupea discursul ca să mă întrebe ce diagnostic cred că are cel care tocmai ieşise. Mă lăudasem că am citit despre psihoterapia cognitivă, iar el îmi tăia avântul spunându-mi că, aceea e vechiul mod de practică. Spunea că, din experienţa lui, cele mai bune roade le dă stilul maieutic (socratic, adică).
Mi-a şi gâdilat orgoliul atunci când mi-a lăsat o scrisoare de scuze la cabinet pentru a contramanda şedinţa pentru că trebuise să plece la un congres ce se desfăşura la Sorbona!
Mă apropiasem de sursa atacurilor mele de panică şi chiar voiam să discut deschis, însă tentativa acelei rezidente de a se ascunde în spatele unui paravan mi-a tăiat orice poftă de autodezvăluire. Aşa că am vorbit "verzi şi uscate" ca să treacă timpul, m-am simţit trădat şi am hotărât să nu-l mai vizitez! La sfârşitul şedinţei anterioare "uitasem" în cabinetul lui o sacoşă cu 5 litri de ţuică tare, afumată, verzuie. Eu o făcusem la cazanul mamei şi o filtrasem prin frunze de dud. Era o ţuică ciudată şi acrişoară. Voisem să i-o ofer ca omagiu, dar nu am avut curaj aşa că am abandonat-o la piciorul biroului. Eram flămând după laude şi după intimitate şi nu am primit niciuna, nici alta. Îmi lăsasem brusc barbă, mult mai târziu am înţeles că mă identificasem cu el!
L-am vizitat după licenţă, deja lucram la Pilel ca să mă laud cu progresele mele. M-am plâns că locuim cu soacra şi că mă apasă prezenţa ei! El s-a întristat şi a părut total neimpresionat de "progresele mele". Părea că îi face rău vizita mea. Am plecat nemulţumit că nu mă apreciază, că nu mă înţelege, că nu vrea să-mi dea binecuvântarea ca urmaş al său ... Avusesem deja două paciente, una venise 20 de şedinţe şi era medic rezident, cealaltă era studentă la drept, folosisem terapia cognitivă combinată cu tehnici de relaxare şi fusese o.k. Iar el nu s-a bucurat, deşi îl priveam ca pe un Maestru!
Nu e drept să-i reproşez eşecul întâlnirii noastre terapeutice, dar sunt convins că aş fi fost mult mai cooperant dacă făcea pomana completă şi îmi oferea intimitatea necesară (fără întreruperi, fără rezidente cu timpane larg căscate).
Mă simţeam sufocat de pretenţiile soacrei şi îngrozit de posibilitatea pierderii soţiei mele devenită obiect principal de ataşament (acesta este termenul folosit de psihanalişti pentru a descrie o fiinţă sau un obiect pe care subiectul îşi proiectează, la început, nevoia de Celălalt)!

Mi-am amintit o fostă iubită, cu sexul ca o floare de nufăr, cu o goliciune inocentă şi delicată. Simţeam o anumită religiozitate privindu-i goliciunea încă inocentă în ciuda a ceea ce trecuse peste ea: o căsnicie, un copil, greutăţi, răutăţi, lupte … Atunci am învăţat să respect femeia, nu din teamă, nu din obligaţie, ci un respect izvorât dintr-o admiraţie greu de verbalizat!

Mi-am dorit foarte mult să am o descriere obiectivă a mea din perioada facultăţii. Dacă încerc să descriu eu aceea perioadă o voi filtra prin ochii celui care sunt acum! Am găsit însă o descriere destul de precisă în cartea lui Yalom şi a lui Ginny Elkin, la pagina 121, atunci când Ginny se descrie pe sine. Semănam cu ea!
Ceea ce Ian admiră la acel Petru de la începutul anilor '90: bunătate, respect faţă de oricine şi faţă de orice şi un anumit fel de a munci, îmi sugerează mie cu totul altceva: complexe de inferioritate, vinovăţie faţă de oricine şi faţă de orice şi lipsa alternativei! Niciun om normal

nu l-ar îmbogăți pe altul muncind supra-omeneşte pentru o plată ridicolă, aşa cum am făcut eu atunci! Aveam o puternică autocritică, eram guvernat de o mulțime de "trebuie" şi mă străduiam să am o imagine cât mai bună în ochii celorlalți. Citez, din cartea menționată mai sus, de la pagina 138: "… De regulă, am încredere în toată lumea, din moment ce sunt prea dependentă de alții ca să n-o fac. Reacționez la cineva, în loc să acționez mai întâi. Oamenii mă aşează într-un loc, îmi stabilesc granițele şi limitele. Dacă sunt răi, vitalitatea mea rezistă de obicei mai mult decât ei, până îi văd că s-au dus."
Nici nu ştiu dacă am fost vreodată altfel în orice relație: acasă, la serviciu, în cabinet. Chiar aş putea argumenta mult pe tema asta!
Pregătesc o selecție de filme pentru Torny şi îmi amintesc iar de Earth Sea. Nu a exagerat Ian ori de câte ori mi-a atras atenția că mă port precum un vrăjitor! Semăn cu personajul principal, Geb din Ten Anders, la fel ca el am părăsit o condiție modestă pentru a învăța magie (hipnoză). Păşeam pe marginile hăului, partea întunecată mă vizita în vise pentru a-mi aminti că fiecare ajutor pe care mi-l dă mă obligă, mă îndatorează! Cu cât încercam să influențez mediul înconjurător folosindu-mi vechea cunoaştere din domeniul magiei, cu atât dădeam mai multă putere foştilor "aliați"! Acceptarea şi punerea sub controlul principiilor creştine a acestui domeniu mi-a adus un început de echilibru! Am fost nevoit să-mi cresc toleranța la frustrare şi răbdarea, să-mi ajustez sentimentul importanței de sine şi să accept Voia lui Dumnezeu, chiar dacă uneori, nu am înțeles-o!
Acum îmi este clar că am „plâns" degeaba în ultimii ani după un cabinet de psihoterapie: comoditatea şi importanța de sine îmi cereau asta, nu o reală disponibilitate de a-i ajuta pe alții! Cred că eram prea imatur pentru a-i ajuta pe cei care veneau, plini de speranță, la cabinet! Aşadar, până la urmă trec printr-o perioadă de maturizare şi de rezolvare a unor probleme personale, nu printr-una de pedepsire!

2 februarie 2010, 7.55
Ieri l-am vizitat pe Ian, tot îmi vine să-i zic Burican, şi i-am făcut terapie prin metoda "bate şaua să priceapă iapa"! Era şi colega lui psihoterapeut de față şi am jucat împreună câteva scenete din care Ian ar fi putut să înțeleagă câte ceva despre el. Alternam autodezvăluirea cu povești despre cineva şi greşeam înlocuind în autodezvăluire cuvântul "psihoterapie" cu „astrologie"!
„Cireaşa de pe tort" a fost povestea despre mine care nu mă mulțumeam să fac pe psihoterapeutul la serviciu, ci făceam şi pe magul chiar dacă părăsisem „Şcoala de Magi" în anul al doilea (Ian se juca de-a psiho-astrologia la serviciu şi renunțase la Facultatea de Psihologie în anul II)! Am ținut apoi o prelegere despre scop şi determinare; a fost o întreagă piesă de teatru, jucată de mine şi de colega lui, pentru ochii şi urechile unui singur spectator!
Mai degrabă pentru urechile lui, pentru că, Ian se învârtea prin birou cu un zel suspect, de parcă urma să-i vină controlul dintr-o clipă în alta! Spunea că va veni şefa lui şi vrea să pară că au muncit pe brânci! Apoi a venit Burican şi am continuat sceneta adaptând-o lipsurilor noului venit. Ne-am referit la dărnicie şi la generozitate, folosind cuvinte simple şi povești grăitoare. Se terminase programul şi ne pregăteam de plecare. Pe Buri l-a sunat o potențială clientă şi am fost siderat să aud că pretinde 100 de euro pentru o şedință de un sfert de oră! Alternativa era să o vadă de 4 ori, timp de câteva minute şi să-i ia tot 100 de euro în total!
Ceva mai devreme asistasem la discuția Arghirei cu Inginera pe aceeaşi temă. Arghira se lăuda că percepe 100 ron pe şedință, iar unii pacienți îi spun că ar putea să ceară şi 100 de euro. Mi se par la fel de neruşinați, niciunul nu are calificările necesare, iar cea mai mare

calitate a lor este modul neruşinat în care îşi promovează imaginea, forțând interlocutorul să accepte că are de-a face cu un mare terapeut! M-au pus pe gânduri pentru că îşi justifică pretențiile cu aniii muuulți de studiu, iar eu am mai mulți ani de studiu decât ei. Ce ar trebui să fac, să cer şi mai mult decât cer ei?

Dimineața următoare

Am ajuns la serviciu hotărât să-i trag un "perdaf" straşnic Arghirei despre zgârcenia, despre egoismul şi despre obsesia ei de a conduce totul şi la serviciu şi acasă! S-au împlinit trei ani de când suntem colegi şi ar fi putut să învețe de la mine generozitatea şi bunăvoința. Cred că nu a înțeles nimic pentru că alternează între a mă crede prost şi a mă considera un caz deosebit, un om generos structural, născut aşa.

Arghira a primit bine ceea ce i-am spus, a recunoscut totul, dar a spus că numai eu sunt interesat de transformare şi că am făcut treabă bună cu mine în ultimii ani. Ea nu vrea să se schimbe, vrea să domine, îi place să fie zgârcită şi egoistă şi nu are de gând să renunțe la această carapace pentru care a muncit 40 de ani! Chiar s-a hotărât să-mi spună şi alte defecte ale ei: este şi superficială, încăpățânată, leneşă, arogantă şi agresivă (dar numai ca efect al celorlalte defecte), are o mare doză de nesimțire şi este o impostoare!

Poate exagerează, dar nu prea mult …

- Sunt şi foarte (?!) irațională, mi-a întrerupt ea şirul gândurilor. Şi o mare fricoasă! Personalitate anxioasă, ai putea adăuga!

Vorbeşte în timp ce vizionează filmul "What Dreams may come". O întreb dacă a lămurit-o suportul de curs pentru diagnostic clinic, primit în urma cursului.

- Nicidecum, speram să-mi fie mult mai simplu în a pune un diagnostic dar instrumentele lui mai mult mă încurcă! Nici măcar nu e bun om de vânzări pentru că nu m-a convins! Cum să cumpăr ceva dacă nu-s convinsă că îmi va uşura munca? Dacă nu-mi aduce un beneficiu?

Îşi dă seama că a pierdut câteva secvențe interesante din film, aşa că se reapucă de vizionat după ce facem programul pentru zilele următoare.

3 februarie 2010, 7.05

Sunt la serviciu şi vreau să notez repede visul înainte a veni vreun client, pentru că îmi pare ilustrarea clară a fricilor mele din ultima vreme.

Eram la serviciu, într-o uzină şi ştergeam de praf, cu o lavetă, un corp de iluminat paralelipipedic ca un fel de cutie etanşă. Şeful meu, un maistru, voia să-l dea unei femei care lucrase acolo, rudă sau mândruță de a lui, care venise îmbrăcată în salopetă şi pufoaică precum angajatele metroului. I-am înmânat doamnei obiectul, apoi încurajam un muncitor mai debil să nu se teamă că nu i se vor pune întrebări la care să nu ştie răspunsul! Am pornit apoi spre locul meu de muncă şi mă bucuram că nu sunt 8 ore pe zi în apropierea maistrului. Aveam destulă libertate, chiar puteam să întârzii sau să plec înainte de sfârşitul programului şi asta numai pentru că lucram departe de maistru!

Interpretare:

Cu siguranță, Ian ar căuta semnificații ascunse care să transforme visul într-o "scriere mistică" primită de la nu ştiu ce Arhetip! Eu mă voi limita în a aminti că azi vine Şefu'sh în vizită la prima oră. Ne-a anunțat ieri la sfârşitul programului. Prostovana de Arghira, aflată în plină destructurare, i-a răspuns ca din puț că, da, va fi cineva, probabil Torny.

Aşa ceva nu se face!

Draci, parcă pot să scriu! Torny mă bârâie într-una la cap, oftează, se plânge că o doare fierea şi e prost dispusă.

Răsfoiesc net-ul şi am găsit nişte poze absolut delicioase cu Scarlett Johansson. E dulcică, copilăroasă, aş "adopta-o" pe loc! Poate alături de ea nu aş mai pofti la altele ...
Revenind la visul de azi-noapte, recunosc că mă îngrijorez în legătură cu viitorul meu profesional, de parcă aş fi avansat fără merite reale de la banc la birou. De parcă ar trebui să demonstrez mereu că îmi merit postul, salariul etc.
8.26
A venit Şefu'sh! E mahmur, miroase îngrozitor, şi s-a "dres" cu vin la prima oră! E "îndârjit", se clatină pe picioare şi are ochii injectaţi ... Are chef de ceartă! Se proţăpeşte în faţa mea şi începe să mă chestioneze unde e Arghira, care după ce a dat cu bâta în baltă ieri întârzie cu nesimţire, apoi începe să urle la mine. Se poartă ca un maistru beat, strigă că suntem cu toţii la plua lui, că ne e şef chiar dacă e subinginer, că ne face şi ne drege etc. Eu nu-s prea dispus să-i înghit mizeriile şi mă proţăpesc în faţa lui strigându-i să-şi bage minţile în cap că altfel îl iau la bătaie. Chiar am chef de o bătaie pe cinste! Şefu'sh e luat prin surprindere şi ezită. Torny speculează momentul şi se aşează între noi reuşind să dezamorseze situaţia. Şefu'sh pleacă în treburile lui, foarte tulburat de curajul meu. Încă nu-i vine să creadă! Vrea să-l servească pe Marele Inspector Sabatescu, îi pregăteşte o sală, face sluj şi îi pupă imineii (obicei otoman). Ar fi vrut să alergăm şi noi pe sârmă, iar el să ne dirijeze beat precum jupân Dumitrache. I-ar fi plăcut să pară un mare stăpân cu trei psihologi pe post de slugi! Iată că "a supt din deget", precum bine spune T.S.
Marele Inspector şi-a adus şi soţia, ca să bage de seamă ce mare şmecher este el, ea seamănă teribil cu femeia în pufoaică din vis. Pe dânsa voia să o impresioneze Şefu'sh!
Torny se simte rău acum, parcă a absorbit toată energia negativă dintre mine şi Şefu'sh, chiar ne-am blegit după ce a sărit între noi! Vezi ce poate face o femeie abstinentă?

Mă întreb de ce am reacţionat atât de dur. Sau am început să acţionez, adică să setez limite celorlalţi, să pretind respectul pe care-l merit, să fiu proactiv? Cel care creează relaţia nu cel care se descurcă cum poate cu ceea ce primeşte! Poate! Oricum, e un început, o schimbare ...
Voiam să merg la Colegiu azi dar nu mai am niciun chef ...
A sosit şi Arghira pe la jumătatea programului. Torny i-a povestit ce s-a întâmplat şi ea ne-a lăsat mască spunând că de asta e ea fată deşteaptă: nu vine să se certe cu proştii! Dacă noi am fost atât de fraieri să venim la program meritäm să fim făcuţi cu ou şi cu oţet! Am rămas stupefiat de tupeul acestei femei: chiar poate atinge culmea nesimţirii!
I-am făcut tratament lui Torny, se simţea istovită. La sfârşit era relaxată, destinsă, şi a plecat la treburile ei. Arghira s-a dus în încăperea cealaltă ca să examineze o trupă de lucrători reîntorşi din provincie. Îi place să stea cu ei, să-i interogheze, să-i domine, să se dea interesantă … Încearcă să-şi crească autostima nu să-şi dovedească utilitatea pentru companie!
- Dacă eşti prost, ar spunea ea, ce să-ţi fac? Postul ăsta e o sinecură şi nu datorez nimic companiei!
Poate că are dreptate, în firma asta fiecare e dator celui care i-a pus pila să fie angajat: ea soţului, Torny naşului, iar eu Sfintei Treimi!
Arghira a terminat pleoştită spunând: "da.. fiecare cu viaţa lui … în fine …la revedere!" Cu siguranţă că i-a deschis emoţional, i-a zgândărit şi acum îi lasă să plece aşa (deschişi,

decapsulați). De parcă două-trei platitudini pot re-pune capacul peste oala cu emoții! Mi se pare că acționează iresponsabil şi egoist, adică se preocupă doar de self-esteem-ul ei! În fine, nu eu am adus-o aici şi nici nu o pot reeduca! Nesimțirea nu are tratament, ci doar contraindicații pentru cei cu care vine în contact! Bolnavul de nesimțire se simte bine, prosperă, e mulțumit de sine şi visează la mai mult! Nu contează cât poate, ci cât vrea! Şi vrea!
S-a întors din sala de examinări şi îşi face griji că stau cu geamul deschis! Îmi povesteşte cât i-a muştruluit şi câtă nevoie aveau: erau cu şefii şi ăştia îşi aminteau ce testări straşnice dădeau pe vremuri cu psihologul Securescu. Aşa că nu ne puteam face firma de râs, zice ea!
Îi povestesc ce poamă era Securescu, cum lucra mereu beat, cum pretindea şpagă etc.
- Foarte bine, zice ea, important era să le fie frică de el. Era un şmecher!
Nu am chef să-i explic ce cred eu despre asta. Fac o scurtă plimbare pe afară ca să eliberez agresivitatea. Îmi ritmez respirația şi mă liniştesc. Acum îmi amintesc de ce am sărit la bătaie: Şefu'sh zicea că suntem nişte „jigodii"!

15.58

Care a fost rostul incidentului de azi? De ce a venit ăsta la mine când eu sunt singura persoană responsabilă de aici?
Ca să plătesc pentru greşeala de ieri! Am judecat-o ieri pe Arghira şi am jignit-o! Nu aveam niciun drept să-i spun atâtea lucruri neplăcute despre ea! Puteam să-i spun că mă deranjează un comportament sau altul, nu să fac atac la persoană!
Şi iată că Universul mi-a întors efectul acțiunii mele! Mi l-a trimis pe Şefu'sh beat ca să-mi spună că sunt jigodie şi parşiv pentru că nu-l țin la curent cu programul colegelor mele!
Pe de altă parte, Arghira a acceptat că are defecte, chiar şi-a adăugat altele, apoi s-a purtat ca şi cum chiar ar avea acele defecte ca să simt diferența!
Dar de ce am judecat-o? Ca să pot refuza colaborarea cu ea la cabinetul din clinică şi să-mi spun că ea nu merită să fim parteneri, că nu e de încredere etc.
De fapt, eu nu vreau să lucrez într-un cabinet în care să nu fiu No.1, în care să nu fiu şeful!
Se pare că are dreptate Ian când insistă că sunt obsedat de a fi No.1, Cel Mai Tare din Parcare etc. Mă identificam cu acest No.1, era moştenirea mea cea mai de preț (de la mama) fără să ştiu că era un arbore uscat şi scorburos şi mi-au trebuit 10 ani de chin ca să-l văd aşa cum este în realitate! Multă vreme am crezut că loviturile de secure îmi erau adresate mie şi m-am apărat aşa cum am putut, apoi cu ajutorul lui Ian am început să înțeleg că acest No.1 este un parazit pe care mama s-a străduit din răsputeri să mi-l tranfere! Deh, moştenire importantă de la familia Greucenilor! Mai întâi a lovit cu sete securea Macehăi în crestăturile făcute de ferăstrăul Coanei Eleonora, apoi a venit drujba Despotului Luminat …
L-am sunat pe Ian şi i-am povestit ceea ce am înțeles. M-a felicitat, dar a spus că acum e momentul cel mai dificil pentru că va trebui să iau o decizie, să hotărăsc ce voi face cu acest No.1! Mi-a amintit că-i desființez pe toți cei care au succes, că îi "ghilotinez" şi că asociez "scena" pe care urcă oamenii de succes cu platforma ghilotinei! Este adevărat!
I-am spus că mă identific cu un personaj mitic investit cu dreptul de a judeca oamenii (asta face şi el) şi că îmi asum rolul de Judecător şi de Călău! Nu par în toate mințile când spun asta, nu-i aşa? Şi totuşi, acest comportament este întâlnit atât de des în România încât pare normalitate! Sau nu ați auzit de "să moară şi capra vecinului"? Sau vi se pare că ne respectăm, cu adevărat, oamenii valoroşi?

Dar se pare că judecarea altuia este un defect general uman, nu unul specific românesc! Iată că nici aici nu suntem primii!

Revenind la mine, pot spune că găsesc cu uşurinţă defecte oricărui om dacă-l evaluez pe trei axe: moralitate, competenţă, înţelepciune!
Ian mi-a amintit povestea locotenentului de poliţie Mc. Donaugh (The Bad Lieutnant) cu binele pe care îl făcea nejudecându-i pe ceilalţi şi cu abuzurile în spatele cărora îşi ascundea greşelile! Mi-am amintit cum le spunea tâlharilor, ca în glumă, "o să vă omor în zori" şi i-am spus lui Ian, că o să rezolv problema chiar în noaptea asta!
- Ai văzut că şi-a ţinut promisiunea, arestându-i a doua zi. Putea să-i omoare, dar a făcut tot posibilul să fie prinşi nevătămaţi, fără schimburi de focuri. Era un om bun, îmi aminteşte Ian.
A repetat că nu ar fi o soluţie uciderea acestui Judecător-Călău, că ar fi mai bine să-l transform în altceva ... Eu am ţinut-o sus şi tare că, dacă nu-i tai capul acestui personaj, va reuşi să mă păcălească precum un abil criminat în serie şi va reveni sub altă mască! I-am promis că îi voi da veşti zilele următoare şi am închis.
Sunt curios ce va fi la noapte!
Am plâns destul arborele lui No.1, cred că a venit momentul să-l transform în lemne de foc!

"… Karl nu este o persoană rezervată, defensivă (scriu Yalom şi Elkin la pagina 275), şi îmi închipui că ar putea să lucreze bine în cadrul terapiei. Din câte se pare, are unele probleme grave de identitate şi o ambiţie încrâncenată de a fi omul despre care el crede că îşi doresc părinţii lui să fie. Are multă muncă terapeutică de făcut, dar şi un eu de o tărie considerabilă."
Asta ar fi putut spune Daniel, cel care mi-a fost terapeut şi supervizor în perioada cabinetului din vila de pe Mătrăgunei, despre mine, ca pacient al lui! Îmi doresc să-i ofer un omagiu pentru munca pe care a făcut-o cu mine, în perioada 2002-2004, şi să-mi cer scuze pentru modul în cale l-am judecat şi etichetat pe atunci. Am jucat mai multe jocuri nevrotice cu el şi nu l-am lăsat să se bucure de progresele mele. Lui îi arătam, precum face Torny cu mine, doar obsesiile, neputinţele, mizeriile. Mă purtam precum un ucenic, avar, de alchimist care ascunde tot aurul pe care îl produce, prezentându-i maestrului doar nerealizările, defectele, poticnirile … Plângându-se încontinuu de ceea ce nu are, de ceea ce nu poate, de ceea ce nu face! M-am purtat ca un hagi Tudose care se preface mereu sărac lipit pentru a obţine cât mai mult de la ceilalţi, care se teme perpetuu să nu fie jefuit sau păcălit …
Îmi pare rău Daniel, te rog să mă ierţi, te iubesc, îţi multumesc!

M-am purtat faţă de Ea precum Karl faţă de Ginny încurajând-o să-şi construiască independenţa faţă de mine în aşa fel încât să fiu liber, să rămân sau să plec. Mi-e groază să am grijă de cineva pe termen lung, sau să mă deschid afecţiunii cuiva! Am avut parte de atâta trădare, în trecut, încât "suflu şi în iaurt"! Nici mama nu e prea departe, nu-i e deloc uşor să dea sau să ofere afecţiune!

Mi-am amintit de Svetlana şi de acea plutire adolescentină care ne învăluia discret şi de gestul ei care a sfârşit brutal relaţia. Era iarnă şi ne întâlnisem întâmplător, în centru. Am pornit într-o lungă plimbare prin oraş, vorbeam, apoi brusc ea şi-a sunat prietena şi a rugat-o să-i sune mama şi să-i spună că a fugit cu mine! Eu îi făceam semn să termine cu gluma, dar ea se hotărâse, voia să fugă cu mine şi mă punea în faţa faptului împlinit. Berbeacă, ce să-i

ceri, impulsivă … Aşa că, am dus-o frumuşel acasă, întristat, hotărât să nu fiu jucăria nimănui! Adică ea evita să-mi povestească despre relația dintre ea şi mamă-sa, dar voia ca eu să-mi asum răspunderea pentru fuga ei de acasă? De ce să fugă de acasă? De ce să plătesc eu "oalele sparte" (aflasem că avusese un iubit de care mama ei nu ştia, iar prin fuga răsunătoare cu mine urma să-i dau socoteală obtuzei de mamă-sa pentru virginitatea lipsă)? Ei bine, nu eram haina ei de vreme rea! Sau un umăr pe care femeile să-şi plângă frustrările!
Fac asta, de o viață, pentru mama şi risc să ajung la balamuc de mila ei! Aş vrea să scap, dar îi sunt dator pentru că m-a purtat în pântec, pentru că m-a născut, pentru că m-a îngrijit … Datorii filiale care nu pot fi plătite nicicum, datorii pe viață …

4 februarie 2010, 7.40
Azi merg mai târziu la serviciu pentru că s-a oferit Arghira să ajungă la prima oră.
Nu ştiu ce a adus nou noaptea trecută. M-am trezit obosit, cu dureri în tot corpul de parcă m-ar paşte gripa! Am băut ½ l de apă şi mă simt mai bine.
Visasem că eram într-o gară şi voiam să urc în tren, dar am observat că Ea a pornit în direcția opusă. M-am oprit şi am aşteptat-o aşezat pe o bancă. O doamnă aflată lângă mine îmi arunca ochiade, apoi pentru că îi acordasem atenție îmi oferea prăjiturele. Era I.D. Se întorsese Ea şi ne-am urcat în tren. Îmi povestea că nu mai merge treaba la firma în care lucrează şi că se va angaja în Pilele (m-am bucurat) ca … muncitor (am rămas stupefiat). Nu puteam să înțeleg, Ea nu e genul acela … Apoi voiam să umplu un sac cu nisip, săpând la intrarea în curtea sediului în care lucrez acum, şi să renovez un spațiu pentru un nou cabinet. Dar trebuia să plec şi să las lucrarea neterminată.
Interpretare: pornesc de la ceva ce cam înțeles ieri – atât timp cât sunt înconjurat de femei care acționează după cum le taie capul (mă refer la colegele mele) nu am nicio şansă să mă impun, să fiu No.1. E suficient un zâmbet ambiguu, un tremurat de pleoape, o îmburicare, un decolteu grăitor, o fustă scurtă sau o îmbrăcăminte mulată pentru a distrage atenția de la discuțiile serioase, plicticoase, de serviciu … Eu voi rămâne ăla care trebuie să facă treaba, ăla care trebuie tras de urechi, iar ele domnițele care se odihnesc pentru a nu-şi pierde prospețimea. Fuck!
Se pare că tot vreau să fiu No.1, doar că-mi spun acum că, vreau să fiu respectat ca personalitate distinctă şi nu ca unul dintre "nebunii de la Psihologic"!

Eu sunt, de fapt, o combinație între Ginny şi Frank, adică între tata şi mama. Am grupa de sânge chintesență a grupelor lor şi mi s-a spus, adeseori, că îngemănez calitățile şi defectele amândorura. Părinții mei s-au despărțit după 40 de ani de căsnicie, dar celulele mele, ADN-ul meu, identitatea mea nu se pot rupe, desprinde, separa! Poate că ar trebui să-i eliberez şi să-mi creez propria identitate. Nu sunt doar doi oameni, ci două neamuri (Pârcălabu şi Greuceanu) a căror istorie este conținută în genele mele! Dar ei vor muri odată cu mine ...
Offf, de ce nu pot trăi câteva decenii de viață fiind eu însumi? Nu le-am fost gazdă 40 de ani? Nu le-au ajuns patru decenii de dispute şi de lupte? Nu au fost suficienți ani în care să-şi rezolve antagonismele, iubirile şi trădările? Nu! Nu le este de ajuns! Vor să rămână o urmă a vieții lor pentru posteritate şi trebuie să le ofer ceva. Aşa că, această carte va deveni testamentul lor, voi scrie această carte pentru a le oferi un alt loc în care să trăiască, iar eu voi fi liber să fiu eu însumi, nici Ginny şi nici Frank! Nici arhanghel, nici apostol, nici pârcălab, nici greucean. Voi fi un om. Un om liber! Un eu cosmogonic, după cum bine zice T.S.

Aş putea să-i îmbrac pe Pârcălabi într-o aură de legendă şi să scriu despre viaţa tumultoasă a unui haiduc ce luptă sub steagurile unui mare voievod pentru întregirea ţării, despre înnobilarea lui, despre urmaşii lui ce haiduceau în timpul fanarioţilor şi despre iubirea pe care o aveau pentru pământ. Sau aş putea scrie saga Greucenilor, veniţi cu turmele din Ardeal, conduşi de o aprigă stră-străbunică, baba Dochia Greuceanca. Apoi cum s-au amestecat, ca într-un creuzet, la Dealul Însorit, frământând pământul cu picioarele lor goale şi apoi amestecându-se cu el, devenind la rândul lor grâne şi vin ...
Aş putea să le înfloresc isprăvile şi să-i transform în Montaigne şi Capuleţi autohtoni, dar la ce le-ar folosi?
Este deajuns să mergi la Dealul Însorit şi să simţi forţa locurilor, îmbibată cu vieţi din neolitic şi până acum, ca să nu mai ai nevoie de nicio saga! Locurile vorbesc de la sine: cerul, pământul şi liniştea – o pace transcendentă - care te cuprinde, care îţi picură în suflet!
Nu sunt hoteluri, pensiuni şi nici trasee turistice. Nici un Zid al Plângerii sau vreun Sfinx, dar în ce loc te-ai afla şi mai ales dacă urci pe deal, vei simţi! Şi nu sunt singurul care a simţit! Cu mulţi ani în urmă mergeam acolo cu prietenii în weekend şi îmi mărturiseau încântarea lor. Eu nu simţeam nimic pe atunci, eram ca peştele în apă, zglobiu şi incapabil să-mi descriu mediul! Abia după ce m-am bucureştenizat suficient am început să simt ...
9.15
De ce oare bărbaţii se poartă ca lobotomizaţi în prezenţa unei femei conştiente de farmecele ei? E o întrebare retorică!
Plănuiam să scriu azi un articol sau un pamflet despre "coborârea minţii în testicule" dar nu am har, doar o mare revoltă! Lucrez aici de peste un deceniu, am adus şi de acasă ca să meargă bine activitatea şi proştii ce au înţeles? Au înţeles că sunt omul care face treaba, omul bun la toate şi îmi acordă atenţie doar când au nevoie de ceva! Altfel, cum intră pe uşă "li se aprind beculeţele" când îmi văd colegele. Atunci eu nu mai exist, sunt la "şi altele". Ar putea fi bătrâne şi urâte, nu contează, sunt femei! Oare oamenii ăştia sunt atât de primitivi, precum afirmă colegele mele, adică un fel de gorile bune pentru munci grele? Şi tata a fost muncitor, dar el nu era aşa. pentru că avea multă sensibilitate şi înţelepciune! Probabil că mulţi bărbaţi nu stau bine la capitolele astea! Dacă o să-i întrebi pe oamenii de aici despre foştii psihologi o să-şi amintească doar de Securescu şi de madam Sachelarie pentru că "ăia erau ai dracu".
Există probabil, în mintea primitivă (care nu citeşte cărţi, nu vizionează filme, nu merge la biserică, nu crede nici în Dumnezeu nici în ştiinţă) care gustă doar emisiuni cu "Mama Natură", ritm de manele şi fum de mititei, un respect împletit cu teamă pentru femeia cu carte!
9.48
Sunt supărat pe Şefu'sh şi pe toţi bărbaţii proşti care renunţă la ceea ce îi face să fie ei înşişi pentru un sex de femeie - pentru îmbrăţişarea caldă şi umedă a unor labii – care li se pare recunoaşterea definitivă a valorii lor! Este, în realitate, semnătura pe actul prin care se predau de bunăvoie ca sclavi! Pe actul de sclavie, în calitate de sclav! Sunt furios! Îl înjur pe şefu şi pe toţi cei care îşi pierd raţiunea în preajma femeilor! Scuip dezgustat!

Prin vălul furiei începe să se întrevadă o luminiţă – este o întrebare – nu cumva sunt furios pe mine însumi? Pe felul în care m-am purtat faţă de Herra? Pe fixaţia făcută pentru ea şi pentru stagnarea din ultimii ani? Nu cumva sunt supărat pe "Minunăţelul", pe Ucenicul vrăjitor dispus să se cufunde în Iadul ei pentru a o salva, de care ei nici nu i-a păsat? Pe bărbatul care se sacrifică pentru o femeie care nu-l iubeşte şi nici nu-l respectă? Pe tata pentru că s-a purtat

astfel cu mama şi mi-a devenit model? Oare am invocat Anima, din identitatea Eroului, şi m-am ales cu un monstru fără nume, fără chip, obsedat să mă devoreze precum a păţit Ged din Earthsea? Şi am aflat astăzi că, acel monstru poartă chiar numele meu! Numele puterii, cu care m-am mândrit de atâtea ori!
Fie ca el să se descompună în elementele constituent, înăuntrul vasului alchimic care sunt acum după ce şi-a pierdut identitatea. Căpătase identitatea mea secretă în momentul în care l-am invocat şi a pierdut-o atunci când i-am spus pe nume şi l-am absorbit în mine (simt scriind asta, o atingere caldă şi furnicături în zona rinichiului drept, parcă mă gâdilă cineva cu o pană!).
Mi-a trecut furia! Ştiu că nu am fost furios pe nimeni altcineva decât pe mine însumi!
Poate aveam nevoie de asta ca să închid capitolul Herra! Am considerat-o atâta vreme o victimă, o fiinţă căreia i-am greşit, încât m-am purtat atâţia ani precum vinovatul care aşteaptă Călăul, dar speră, în secret, să-i vină graţierea şi reabilitarea! Mi-am dorit atât de mult să o întâlnesc şi să primesc asigurările ei că i-am făcut mai degrabă bine decât rău, să primesc recunoştinţa ei caldă care să mă transforme din Învinsul Condamnat, măcinat de vinovăţie, în Lumina Lumii din ochii ei, în Eroul transcendent şi de neînvins! Să transforme Ciudatul în Messia, Paraplegicul în Avatar, Ucenicul vrăjitor cu mantie cenuşie în Magul cel Alb! Poate că Herra ar fi reuşit asta, însă ar fi trebuit să mă iubească foarte mult şi să mă iubească necondiţionat! Dar ea nu era capabilă de asta aşa cum nici mama nu a fost!
Asta e din ciclul: "cere-i orbului să vadă, ologului să alerge, mutului să vorbească la conferinţe ş.a.m.d"!
Nici Iisus Hristos nu a cerut la nesfârşit smochinului să rodească: *"Un om avea un smochin sădit în via sa. A venit să caute rod în el, şi n-a găsit. Atunci a zis vierului: Iată că sunt trei ani, de când vin şi caut rod în smochinul acesta, si nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă şi pământul degeaba?Doamne, i-a răspuns vierul, mai lasă-l si anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, şi am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face rod; dacă nu, îl vei tăia." (Luca 13:6,9.)*
Oare voi reuşi să-l tai sau îl voi mai păsui un an? Îmi e tare greu să-l tai!
10.47
Îmi verific e-mailurile. Aflu că pe la ora 12 va veni un potenţial pacient trimis de o colegă. Am vorbit cu ea la telefon şi mi-a spus că e suspectat că ar avea o tulburare de personalitate, dar se află sub tratament psihiatric. Am decis să-l primesc şi i-am spus că îl pot primi în orice zi la ora 12. Aşa că, vine astăzi!
Altădată aş fi tropăit pe aici, uşor anxietat, întrebându-mă dacă voi fi sau nu în stare să-l ajut, dacă voi face o impresie bună etc. Acum sunt mai degrabă incitat, curios să-l cunosc. Şi trebuie să adaug că mi-aş dori să am un instrument cu care să-i fac diagnoză şi nu am, deci aş avea motive ca să mă simt culpabil sau anxietat!
Mă uit pe un ultim mail, primit de la o prietenă de familie, şi deschid un power-point ataşat cu titlul pompos "Strategie". Sunt, de fapt, câteva poveşti-fabule-anecdote cu tâlc. Îl trimit Ei şi soacrei. Hotărăsc să-l trimit şi Herrei fără niciun comentariu, dar cu intenţia de a fi ultimul semn de viaţă pe care i-l dau! Îi voi şterge şi adresa de mail. Chiar acum!
Nu spun că nu m-aş întâlni cu ea dacă m-ar căuta şi la gândul ăsta simt cum mi se încălzeşte pieptul şi zona inghinală. Spun doar că o eliberez de orice aşteptări şi pretenţii, că o las să fie ea însăşi, aşa cum vrea să fie, acolo unde vrea să fie! Fac un pas şi încă unul … spre eliberarea mea definitivă de aşteptările altora!

Femeia de serviciu îmi spunea, mai devreme, că a fost ieri martora unui accident – o femeie care a căzut sub tramvai, acesta staționa spre norocul ei – şi la o altercație între şoferi. Se mira câtă agresivitate a observat ieri, deşi nu era o zi de marți cu cele trei ceasuri rele ale ei!
11.45
Mă întreb acum dacă protecția pe care Arghira susține că i-o oferă "pilele" ei din serviciul de informații conține vreo fărâmă de adevăr sau dacă nu e, în totalitate, o poveste fabulată pentru a ne ține la respect şi pentru a-şi asigura, jucând la cacealma, o poziție privilegiată.
Asta mă face să îmi amintesc cum înghițeam pe nerăsuflate poveştile altora şi cum confeream o aură distinctă unor oameni simpli şi insignifianți!
Am început asta din mica copilărie, cu primii mei prieteni şi am continuat cu unii dintre colegii de clasă … "Cumpăram" orice poveste interesantă, nu verificam nimic, luam totul pe încredere! M-am purtat aşa şi în liceu, chiar şi în facultate. Şi chiar în cabinet! Dacă aveai o poveste palpitantă sau tristă eu eram impresionat numaidecât! Unii spuneau că am suflet bun (printre care şi Ea), alții că sunt prea credul sau naiv (mătuşa Deprina) sau că trăiesc într-o lume ideală (soacra), dar nimeni nu a înțeles până acum de ce făceam asta. De ce transformam oameni simpli, blocați în scenari moştenite, în Eroi nemaipomeniți aflați într-un impas momentan? De ce credeam, mereu, că pot "repara" pe oricine?
- Ca să te umfli în pene Salvatorule, mi-ar reproşa Ian. Pentru că ai un Parazit care se crede marele salvator, ar insista el.
Ei bine, am explorat câțiva ani explicația asta. Şi nu mă mulțumeşte!
Eu aş spune altfel! Că aceşti oameni pe care eu îi vedeam deosebiți, minunați, urmau să devină curtenii, camarila Magului ce urma să devin şi să-mi împrumute din strălucirea lor, deblocată de intervenția mea! Au trecut aproape 40 de ani şi asta nu s-a întâmplat!
Char azi am văzut venind dinspre metrou un omuleț greoi, bătrânicios, care şchiopăta. Mă gândeam că ar putea fi acel amic pe care încercam să-l eliberez de scenariile parentale acum 10 ani ca să-şi poată manifesta geniul artistic. Nu reuşisem! Între timp îşi proiectase speranțele în altă zonă, vrea să devină inginer! În lumea artistică e prea multă mizerie, spune el, sunt prea multe compromisuri de făcut! Aşa o fi! El era în dimineața asta, dar s-a prefăcut că nu mă observă. I-am respectat alegerea, nu voiam să-i plâng de milă sau să-l încurajez din vârful buzelor!

15.10 Iată cum se poartă un terapeut analitic (conform lui Yalom doi terapeuți analitici ajunseseră la exasperare cu Ginny): îi stimulează pacientului cunoaşterea de sine, îi clarifică trecutul, îi modifică relația cu părinții dăunătoare evoluției sale, îi interpretează visele, evaluează şi diminuează influența înconştientului asupra existenței lucide. Interesant!
Însă, nu toți pacienții reacționează pozitiv la acest gen de abordare. Schema asta de tratament, cred eu, nu se potriveşte celor foarte inteligenți sau celor foarte complecşi! O să studiez, în detaliu, cum lucra Yalom cu Ginny şi Erickson, în general.

15.37
Am plecat de la serviciu, cu capul în nori, retras în mine, dorindu-mi să nu fiu deranjat. Pe drum m-am intersectat cu trei barbați care umpleau trotuarul, deplasându-se haotic şi gălăgios. Când am ajuns în dreptul lor, s-au dat la o parte de parcă i-a lovit ceva. În spatele lor venea un tânăr care tăia aerul cu brațul drept şi mormăia: "Dați-vă din calea mea, dați-vă din calea mea, dați-vă din calea mea..."

Asta m-a destins, m-a făcut să zâmbesc în sinea mea. Acum m-am relaxat şi parcă încep iar să simt mulţumirea aceea de la sfârşitul unei şedinţe reuşite de psihoterapie, cărora le-aş spune întâlniri semnificative cu alţi oameni! Poate că, totuşi ceva era greşit în vechiul meu stil terapeutic sau în felul meu de a fi! Mă purtam ca un ucenic al lui Ian pe atunci, mă zbăteam între anxietate şi culpabilitate şi îmi tot căutam zone de confort şi sanctuare! Primul sactuar a fost grădina noastră, au urmat dealul şi grădina bunicilor. Mult mai târziu, eram în ultima clasă de liceu, am găsit un sanctuar în biblioteca profesorului care mă medita la biologie. Era ceva magic în vila lui cu mobilă veche aleasă cu mult bun gust, în ambianţa răcoroasă şi în prezenţa lui liniştitoare. Uneori mă fura somnul, aţipeam un pic şi muream de ruşine. Veneam de la uzină, din zgomot, vibraţii şi miros de diluant, iar aceea linişte şi vocea lui molcomă îmi induceau rapid transa. Nu s-a supărat niciodată, continua netulburat şi-l simţeam ca pe bunicul care îmi lipsise. Am aflat, prea târziu, că era prieten cu şeful catedrei de la facultate şi că ar fi putut să mă ajute. A fost mai bine aşa: am plecat în armată şi am devenit student anul următor. Voiam să trec pe la el ca să-mi exprim mulţumirea, dar m-am oprit de fiecare dată: voiam să se mândrească cu mine şi încă nu avea cu ce. Voiam să fiu un nume, un terapeut celebru, nu un biet psiholog de Pilel! Of, of, orgoliul ăsta!
Au trecut 19 ani de atunci, dacă profesorul mai trăieşte are peste 80 de ani. Poate îl vizitez în vara asta!

În Big City m-am ataşat de copaci şi de iarbă, am găsit şi mici deluşoare cu iarbă şi copaci, ei m-au ajutat să mă conectez cu aceea autenticitate trăită în copilărie. Mergeam atunci în fiecare zi pe deal şi citeam în iarbă la umbra tufelor. Citeam tot ce îmi pica în mână, cărţile se deteriorau, se murdăreau şi nu mai primeam altele. Mă visam partizan în lupta cu nemţii, haiduc precum Iancu Jianu, căpitan de încredere al unui mare voievod etc. Un prieten avea un binoclu Zeiss, relicvă de război din dulapul bunicului, cu care scrutam viile, tufişurile, aşteptând inamicii. Erau şi zile în care jucam cărţi pe o pajişte cu nisip şi troscot de unde priveam până în sat. Mergeam şi pe unde îmi cerea tata care voia să ştie dacă plantele medicinale sunt bune de cules. Doar eu citeam, ei (părinţii) nu îşi vedeau capul de treburi, roboteau încontinuu la serviciu, acasă (animale, păsări şi grădina), făceau zile la C.A.P. (tata) şi se ocupau de lotul ajutător. Mama voise neapărat să aibă vie, acela era lotul ajutător, iar tata îşi consuma concediul lucrând la C.A.P. (trebuia să ai un minim de zile lucrate în fiecare an). Via se afla la marginea unei vâlcele împădurite prin care umblau mistreţi. Pământul era gălbui, nisipos, aveam soiuri de masă care se coceau târziu, uneori graurii diminuau recolta alteori mistreţii cutreierau via căutând porumb. Bunicul matern avea şi el câteva rânduri în partea de sus a tarlalei mărginită de un gard viu cu peri motruni si cu tufe de măceş. Perele se coceau iarna aşezate pe ziare în camera cea bună sau pe rafturile din cămară printre gutui. Cămara era răcoroasă şi umedă plină de struguri atârnaţi de tavan cu codiţa înfiptă în cartof. Mai erau şi alte minunăţii în porumbarul bunicului: sacii cu cărţi ai unchiului cu facultate, un banc de prelucrat lemnul cu menghină din lemn, tocilă pentru ascuţit cu mecanism ca al vechilor maşini de cusut, cutii cu şaibe făcute din monezi vechi ....

Revenind la sanctuarele bucureştene, am avut unul în timpul facultăţii în fosta casă a familiei Brătianu, apoi o scurtă vreme în camera multifuncţională de la bloc şi în fine, minunata mansardă din strada Mătrăgunei. Dar cum nimic nu rezistă la infinit m-am văzut nevoit să mă mulţumesc cu o mini-cămăruţă în Pilel pe post de sanctuar. E bine şi aşa!

5 februarie 2010, ora 17.30
Mi-e rău! E ca şi cum aş fi victima unui atac energetic sau a unui deochi. Totul a început pe la ora 10 sau 11, nu-mi amintesc bine. Mă simţeam din ce în ce mai rău şi îi lăsasem singuri pe cei examinaţi. Retras în cămăruţă îmi făcusem o "curăţare" şi îmi revenisem, aşa că putusem să termin onorabil evaluarea lor. Apoi, în mod insidios, a început iar să mi se facă rău! Venise şi Arghira, spunea că şi ea se simte rău, dar reuşise să scrie câteva pagini în Word apoi plecase la o întâlnire. Voiam să mă binedispun cu un film, dar începuse să-mi fie frig, aveam o senzaţie general de slăbiciune şi mă durea burta. M-am simţit mai bine după o vizită la WC şi am ajuns acasă într-o stare ciudată. Apoi, peste un sfert de oră mă simţeam iar istovit precum o baterie descărcată, consumată. Am stat întins ½ de oră, apoi am coborât până la intrare, am mâncat ceva şi iar mi s-a amplificat senzaţia de rău fizic! Poate e o "sintonie de vindecare" nu un atac energetic! Dacă mă rog casc într-una, dar casc şi dacă mă gândesc că e o purificare, poate chiar moartea şi eliminarea acelui Parazit cu multe nume: No.1, Insubordonabilul, Genialul etc. Sună telefonul, dar nu vreau să răspund, ar dura prea mult să explic că îmi e rău şi nu ştiu de ce. Oricum nu am stare, mi-am spălat şosetele, am aruncat câteva lucruri nefolositoare şi am făcut curat în bucătărie. Mă simt aiurea pentru că vom avea oaspeţi mâine, iar casa noastră nu e suficient de arătoasă. Bucătăria şi baia nu sunt renovate şi avem o mulţime de lucruri semi-inutile care umplu spaţiul. Am aruncat multe în ultimii ani, dar tot avem o mulţime de hârţoage profesionale de care nu ne îndurăm să ne despărţim ... Mă simt responsabil pentru că nu avem o locuinţă impecabilă, asta e trăirea mea! Ea s-a rugat pentru mine de acum ½ de oră, după ce am vorbit la telefon. Chiar mă simt mai bine!

Mi-am amintit de o ceartă ce urma să se declanşeze azi între două categorii de personal: între "furnicuţe" (cei direct productivi) şi "profitori" (cei din serviciile de suport percepuţi drept ineficienţi şi inutili). Un isteţ lansase o întrebare capcană: de ce mai există servicii suport dacă firma nu are profit? Au început să se certe şi risca să degenereze. Am reuşit să-i potolesc fără să fac sau să zic ceva anume însă după aceea mi s-a făcut rău! Probabil am preluat energia negativă şi am făcut "indigestie". Ea m-a aprobat, şi-a amintit că a stins conflicte în acelaşi fel, apoi a avut o stare de rău. Poate aşa a făcut şi Ian la unicul teambuilding pe care l-am ţinut împreună! Prea insistă că a avut o contribuţie însemnată atunci şi prea s-a plâns de istovire la sfârşit. Chiar l-a şi urât pe D.L. pentru că s-a purtat ca un mogul dovedind o elementară lipsă de respect pentru alteritate (adică pentru noi trainerii, pentru angajaţii lui, pentru clienţii lui etc). Încep să-l înţeleg acum pe Ian!
Ea mi-a zis că mă port de parcă invitaţii de mâine m-ar invada!
Înainte de a pleca de la serviciu, m-am urcat pe un scaun şi am lipit un afiş de prezentare a cabinetului de psihologie deasupra uşii de la intrare în clădire chiar peste vechea firmă a Pilele. Tocmai când terminam de lipit afişul câteva ciori aflate pe stâlpii din curte au început să cârâie sinistru. Îmi părea un semn de rău augur ca şi cum anunţau sfârşitul acestui job şi acestui sanctuar!

6 februarie 2010, ora 9.00
Nu îmi e greu să adorm, dar uneori somnul este, pentru mine, o incursiune într-o lume primejdioasă! E ca un al doilea job visatul şi îmi pune în pericol nu doar viaţa, ci şi fiinţa! De asta mă trezesc uneori foarte oboist şi am nevoie de ½ oră pentru a mă re-integra în cotidian!

Îmi conştientizez corpul, ca şi cum m-aş întoarce în el, îl alin, îi spun că durerile vor înceta şi-l "încalec" pentru o nouă zi! Şi îi promit că se va odihni noaptea următoare!
Uneori am un somn liniştit ca o plutire lină între cer şi ape dar pentru asta trebuie să intru în acel univers, numit somn, mulțumit de mine şi încrezător.
Însă nu mi-e uşor să fiu mulțumit de mine atâta timp cât mă evaluez după rezultate şi nu după proces!

* * * * * * * * * * *

Nu ştiu cum s-a produs schimbarea!
În trecut eram mult prea interesat să posed orice femeie interesantă care îmi răspundea la ocheade. Dar nu eram interesat să păstrez vreuna în timp ce un amic de-al meu le-ar fi păstrat pe toate cu condiția să-l admire ca pe un Guru! Eu eram Don Juan de Marco, el Casanova de Titan! Halal pereche!
Visul meu, pus în practică între 19 şi 21 de ani, era să am cât mai multe experiențe sexuale cu femei seduse şi abandonate după cel mult trei întâlniri intime! Relația cu Mona mi-a spart acest cerc vicios pentru că a inversat rolurile: de data asta eu am fost cel sedus şi abandonat!
Mi-a dat jos mantia şi masca dezvăluindu-mi adevăratul chip: în spatele măştii lui Don Juan era un biet cerşetor de iubire!
Aceasta a fost "lovitura de moarte" care a pornit transformarea mea din „omul roşu" (dominat de instincte) în omul cel verde (...). Scorpionul a început să devină şarpe, urmând a se transforma la sfârşit în vultur!
12.45
M-am întors de la florărie. În casă sunt o mulțime de copii, veseli şi zglobii, care se bucură din orice. Am fost într-un bloc de lângă parc şi mi-a plăcut curățenia de pe casa scării, liniştea de acolo. Mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo şi să am cabinet în blocul cel nou cu vedere la parc! Simt uneori nevoia să fiu singur însă am nevoie de familie, de prieteni, de oameni. Cred că asta i-am şi cerut soacrei mele să-mi respecte timpul şi intimitatea, dar să apeleze la ajutorul meu dacă are o nevoie reală. Invariabil, răspunsul ei a reflectat autostima mea redusă! Şi nu doar ea, am fost încolțit peste tot, în toate relațiile şi asta m-a obligat să mă transform, adică să renunț la a-i judeca pe alții şi să cer ca nici eu să nu fiu judecat! Am remarcat, în ultimile zile că nu îmi mai pasă dacă un cunoscut are un fetiş, dacă altcineva consumă droguri etc. Nu am nicio intenție să le fac morală, să-i cert sau să-i disprețuiesc. Cred că îi pot accepta pe toți aşa cum sunt şi sunt dispus să-i ajut atunci când vor să facă o schimbare benefică în vuiața lor! Nu îi compar cu mine, am renunțat la categorii şi ierarhii, oamenii sunt oameni, pur şi simplu! Fiecare om are slăbiciuni şi puncte tari, nimeni nu este cu totul rău sau extrem de bun. Întotdeauna există nuanțe!
Aşa că accept şi mă accept!
Mi-am amintit secvențele din EartSea vizionate ieri: momentul în care Ged o invocă pe Doamna Elfaran (preoteasa din templul Atuan care-şi trădase ordinul pentru că se îndrăgostise de un rege) şi se alesese cu un Gebbet (o ființă monstruoasă, unul dintre Cei fără Nume) care-l atrăsese într-o capcană, care-i ucide prietenul etc. Asta îmi aminteşte de finul căruia părinții îi dăduseră numele meu! Mă urmărea cu obsesia unui retardat, era ceva canibalic în admirația lui înfiorătoare … S-a născut în mizerie şi s-a hrănit cu ea, refuzând lumina, iubirea, compasiunea. A furat, a ucis, a înnebunit! Cam atât despre el!
Multă vreme am proiectat pe el cele mai întunecate şi neasumate părți ale mele! Şi mi-a fost teamă de el! Cred că ar fi potrivit să fac ho'oponopono față de el!

7 februarie 2010, ora 8.00

Azi-noapte am visat că însoţeam un grup de copii, femei şi bătrâni care se refugia dintr-un orăşel de munte într-un sat aflat mai sus pe munte, într-un loc mai izolat. Eram în război, iar armata inamică bine organizată şi bine echipată mărşăluia pe străzile orăşelului nostru. Femeia care conducea grupul nostru de refugiaţi m-a întrebat dacă mai avem mult de mers până în sat. Urcam un deluşor pe un drum pietruit, am alergat până în vârf, am văzut primele case şi m-am întors ca să-i dau vestea încurajatoare. Atunci m-a întrebat dacă am de gând să mă întorc în orăşel şi să organizez rezistenţa armată. Am simţit că se aştepta să obţin victoria şi să alung invadatorii! I-am răspuns că nu am reuşi să rezistăm unei armate susţinute aerian de avioane şi elicoptere.

- Am o altă soluţie, i-am spus. Îi voi îndepărta ca un shaman/nagual prin puterea intenţiei! Îi voi determina să renunţe la război şi să se întoarcă acasă la ei. Vor primi, în schimb, câte un kilogram de mere de persoană.

M-a rugat să-i aduc câteva obiecte personale din camera ei şi am pornit spre orăşel. Oamenii mă tratau ca pe un cunoscut, dar eu nu îmi aminteam, nume, istorii, nu ştiam cine sunt personajele importante şi nici unde locuiesc. Am amânat ideea intenţionării şi m-am ocupat de aspecte lumeşti: căutam un loc în care să-mi ascund maşina, încercam să organizez localnicii rămaşi etc. Nu am reuşit nimic; oamenii erau abulici, necooperanţi şi aşteptau ca eu să fac totul! Poate că, aşa şi trebuie! Dacă interpretez toate personajele ca părţi din mine, este firesc ca Eul conştient să facă aceea mediere necesară, să aducă pacea, echilibrul ... Dacă este un vis premonitoriu, atunci acţiunile mele nu-i pot salva pe alţii împotriva voinţei lor!

Eşti rezultatul a ceea ce faci zi de zi cu tine, spunea (cu alte cuvinte) Aristotel.

În vis am ales calea omului slab, plin de teamă şi de neîncredere! Ieşisem în afara porţilor pe un drum săpat în stâncă şi am văzut un tanc venind spre mine. Alergam spre oraş, dar paradoxal oraşul se îndepărta! Am urcat pe mal şi am găsit proiectile şi grenade vechi ascunse sub o prelată. Aruncam cu ele în blindat, iar infanteriştii care-l însoţeau au început să arunce cu grenade. Lupta devenea inegală şi m-am retras. Rătăceam prin oraşul parţial ocupat şi încercam să fiu partizan dar nu aveam nici arme, nici camarazi.

Interpretare suplimentară: nu realizez că am putere şi că de mine depinde să mă schimb în bine prin acţiuni mici şi prin consecvenţă! Lipsa de fermitate şi de consecvenţă susţine războiul interior!

A mai fost o secvenţă de vis, anterioară acesteia, în care mă îmbrăţişam de împăcare şi de accceptare cu profesoara de psihologie enuretică! Ea simbolizează o întreagă generaţie de psihologi, trecuţi prin furcile meditaţiei transcedentale în primii lor ani de lucru, cei care aveau între 30 şi 42 de ani la Revoluţie. O generaţie marginalizată de un sistemul dictatorial, care şi-a făcut loc, cu greu, spre frâiele puterii, încă plină de resentimente şi identificată cu agresorul. Îmbrăţişarea din vis marchează acceptarea acestor oameni, aşa cum sunt ei, fără dorinţa de a-i schimba sau de a-i pune la zid!

Aseară ne-a vizitat şi D.L. E prima dată când vine la noi şi este o bună ocazie pentru a vindeca relaţia. L-am îmbrăţişat şi l-am pupat pe obraji, apoi i-am prezentat condoleanţe pentru pierderea tatălui, i-am arătat apartamentul şi am avut grijă să creez o ambianţă calmă şi detaşată. A fost şansa încheierii unei relaţii, a depăşirii unui conflict dureros pentru amândoi! Îi mulţumesc Domnului pentru această şansă!

Astăzi am vizitat o prietenă căruia îi spusesem, în urmă cu un an, că mă simt ca un călugăr şi că mi-ar plăcea să mă retrag la mânăstire. I-am spus că nu mai vreau să ies din lume, că nu mă mai identific cu un călugăr, că am început să-mi pun viaţa în ordine iertând şi cerând iertare! Mă simt precum un om obişnuit care-şi poate gestiona viaţa!
Vreau să abandonez starea reactivă (de aşteptare şi reacţie la ceea ce vine spre mine) şi să intenţionez, să-mi doresc, să cer! Este adevărat că am cerut, acum 7 ani, ceva pentru care nu eram pregătit, o "pălărie" care nu mi se potrivea şi pe care am acceptat-o de dragul altora. Acum ştiu că nu-s viitorul Clark Gable şi că nu mi se potrivesc pălăriile Panama! Acum pot intenţiona pentru mine, pot fi atent la ceea ce cer în aşa fel încât să-mi împlinesc visurile şi să fiu mulţumit cu mine de-a lungul acestui proces. Pentru că viaţa însăşi este un proces!
Am temă pentru acasă: trebuie să vizionez AntiChrist al lui Lars von Trier (l-a marcat pe pacientul meu şi vrea să discutăm despre el). La serviciu am vizionat "Dogma", un melanj în care Holywood-ul amestecă de toate, o prostie de film.

8 februarie 2010, ora 8.
M-am trezit foarte obosit şi, din nou, cu dureri lombare. Îmi trec prin minte frânturi din filmul AntiChrist amestecate cu frânturi din Dogma. Trebuie să plec la serviciu şi mă gândesc, cu groază, cum ar fi fost dacă trebuia să respect cu strictețe programul de lucru aşa cum am făcut în primii ani. Program fix, şefi suflând în ceafă şi mult pompierism …
În acest moment nu aş face faţă. Offf, se pare că încep să semăn cu pacientul meu!
Sau … nu cumva semănam de mult, dar nu aveam oglinda potrivită? Nu! Nu! Nu!
Aveam motivaţie şi forţă atunci când îmi urmam visul, treceam peste orice obstacol … Acum lupta s-a mutat în interiorul meu şi cred că asta i se întâmplă şi Arghirei deşi nu vrea să recunoască!
Pe la ora 14 când reuşisem să-mi creez o stare bună – vizionasem un film înţelept şi citeam Frabato magicianul – a sunat Şefu'sh. Vrea să-l informăm mâine, la prima oră, care dintre noi rămâne la serviciu pentru că vom intra iar în şomaj tehnic. Mi-a stricat tot restul zilei! Această tranşă de şomaj tehnic e un indicator clar al "scufundării" firmei: Pilelul s-a rupt în bucăţele, unele s-au privatizat, prin altele politicul a delapidat ş.a.m.d. şi a venit timpul ştergerii urmelor! Aşadar corabia va fi sabordată ...

10 februarie 2010, ora 16.22
Am stabilit ieri ordinea în care intrăm în şomaj tehnic şi ne-am despărţit trişti, încordaţi şi nefericiţi. Vorbisem aseară pe mess cu o colegă terapeut şi mă încurajase să mă reîntorc la prima mea iubire: psihoterapia. Aşa că venisem "luminos" la serviciu, o tratasem pe Torny, îi ascultasem of-urile (a venit momentul plăţilor: a divorţat de soţul care o înşela, a fost nevoită să-şi împartă averea cu el, are un credit pe 26 de ani şi niciun orizont profesional, i se strică lucrurile prin casă etc.) şi le îmbunătăţisem moralul celor trei colege. Îi reamintisem lui Torny că, soţul ei a contribuit cu bani, cu solicitudine şi cu toleranţă la bunăstarea familiei ei şi s-a simţit desconsiderat, uneori, aşa încât s-a simţit îndreptăţit să ceară o despăgubire. Orgoliul şi dispreţul ei nobiliar l-au incitat să se răzbune şi să-i ceară jumătate din avere.
- Pentru asta plăteşti acum, i-am spus încurajat de atenţia pe care mi-o acorda. Şi te agăţi de nişte relicve, am continuat.
- Da, dar altcineva nu ar fi pretins despăgubiri, a ripostat ea. Eu, de exemplu, sau tu …
- O.K., dar nu contează cum suntem noi, contează ce facem şi faptul că, partenerii care se consider nedreptăţiţi îşi pot susţine cererile în justiţie.

Tocmai atunci s-a întors Arghira şi am renunţat la subiect în urma unui gest discret făcut de Torny. M-am bucurat că am putut discuta atât de deschis cu ea, că s-a înveselit şi a zâmbit larg, din suflet, aşa cum nu o mai văzusem niciodată. Un zâmbet care îi punea în valoare trăsăturile, un zâmbet de copil fericit, frumos şi pur. Masca socială căzuse şi vedeam, pentru prima dată, cea mai frumoasă parte a ei. Cea autentică.

Apoi a plecat şi am discutat cu Arghira despre noua ei colaborare. Vrea să facă impresie, să-şi domine interlocutorii ca să obţină ceea ce vrea de la ei şi îşi face o pregătire energetică şi mentală înainte de fiecare întâlnire importantă. Merită încercat!
I-am spus că am depăşit azi, în discuţia cu Torny, convingerea greşită conform căreia un "start bun în viaţă"(adică părinţi iubitori, intelectuali şi bogaţi, plini de relaţii) îţi asigură o viaţă fericită până la moarte. Iată că nu e chiar aşa! Torny a avut acest "start bun" şi a oscilat între plictis şi convenienţe! Am disprețuit-o, la început, pentru lipsa ei de scop, de rost în viaţă şi i-am criticat constant ifosele, falsităţile şi superficialitatea.
Am reuşit să înţeleg că respingeam/criticam la ea ceva ce nu voiam să recunosc la mine! Aveam şi eu acel teribilism pueril, acea nevoie de a fi mereu în centrul atenţiei şi acea rigiditate faţă de alt mod de a vedea lucrurile! Madame Bovary c'est moi!
Cu Arghira semăn atunci când încerc să mă promovez agresiv, avem aceeaşi teamă că nu vom fi respectaţi, că altcineva va prinde mai multe oportunităţi decât noi ...
O competitivitate agresivă izvorâtă din teamă ...

Am ajuns la serviciu cu picioarele ude, deşi am ocolit cu grijă bălţile formate în intersecţii în urma topirii bruşte a zăpezii. Marele Primar are prea multă grijă să se laude, ca să mai aibă energie şi pentru a-şi face treaba. Deschid mess-ul şi găsesc un off-line de la Explozian. Este o înşiruire de acuze împănate cu înjurături. Îmi atribuie responsabilitatea pentru tot ce nu merge bine în viaţa lui, de parcă aş fi Dumnezeu şi nu fostul lui terapeut care şi-a dat toată silinţa să-l ajute! Îi răspund să se ducă în ..... şi să uite că m-a cunoscut vreodată!

Mi-am amintit de prima vizită pe care ne-a făcut-o Arghira în calitate de viitoare nouă colegă. Ne-a speriat, atunci, rigiditatea şi răceala afectivă, privirea scrutătoare şi modul în care încerca să ne domine. Am înţeles, mai târziu, de unde-i venea această atitudine şi obsesia de a deţine controlul.

M-a sunat un factor de decizie ca să mă întrebe dacă sunt de acord să fac examinări în teritoriu. Am acceptat, avem prea puţin de lucru aici.

12.02.2010
Am stat ieri, toată ziua, cu bocancii şi şosetele ude. Am stat seara cu picioarele în apă fierbinte, dar tot mă paşte o virozăDisconfortul fizic resimţit ieri m-a făcut să reacţionez mai dur la "împunsăturile" zilei: neobrăzarea lui Explozian, nesimţirea Arghirei care îmi face program fără să mă consulte, lipsa de seriozitate a Coelhei care mă lasă să o aştept în ger mai mult de ½ de oră. Aş putea spune că ieri am dezavuat nesimţirea! Am apostrofat-o! Şi cred că pedeapsa pentru nesimţire este izolarea şi stagnarea!
Îmi amintesc cât m-a surprins Explozian, în urmă cu câţiva ani, când mi-a cerut să-l ajut să fie nesimţit. Credea că aceasta este reţeta succesului, că trăim într-o lume în care nesimţiţii obţin tot ce vor ... Cei fără principii, oportuniştii, la ei se referea!

- Eu nu am putut fi nesimțit, i-am spus, nu am cum să te învăț asta! Dacă te referi la reducerea anxietății, aici am ceva experiență, însă dezlegare față de legile morale nu la mine trebuie să cauți!

Anxietatea exagerată este asociată deseori cu perfecționismul şi cu anumite credințe limitative despre sine. Ea se tratează foarte bine în relația psihoterapeutică, dacă aceasta există … Vechea mea nevoie de apreciere din partea celorlalți nu îmi permitea să fiu eu însumi, în mod constant, într-o relație. Dacă celălalt îmi simțea slăbiciunea şi o exploata se trezea conducând relația fără să aibă priceperea de a o face! Consecințele sunt cunoscute: dispariția relației terapeutice şi a respectului …

Mă întreb ce aş putea spune în apărarea Big Cityului ca să contracarez acuzele transilvănenilor. Capitalei îi sunt asociate mizeria, birocrația, ierarhia răsturnată a valorilor, goana după îmbogățire, egoismul şi nepăsarea etc. Aş putea să le spun că am găsit aici un mediu propice evoluției spirituale, prieteni, o soție şi oameni pe care să-i ajut. Este locul în care m-am transformat foarte mult şi în care mi-am întărit relația cu Dumnezeu! Spunea cineva că "OM" este o persoană care trăieşte în relație cu Dumnezeu respectându-i pe ceilalți!

Astăzi m-a vizitat o fostă clientă la consiliere, angajată în Pilel, a cărei viață este un şir de compromisuri. Duce o viață dublă şi încearcă să obțină cât mai mult de la bărbații pe care îi întâlneşte: unul i-a dat maşină, altul a dus-o în excursii, soțul păzeşte căminul etc. Îmi spune că o atrag foarte mult şi că vrea să-i fiu psihoterapeut şi amant-sponsor. Of, Doamne! E sexoasă şi încă arată bine, dar eu nu-s genul ei de persoană, eu nu pot duce o viață dublă!
A plecat dezamăgită, spunându-mi că nu sunt bărbatul puternic care se aştepta să fiu!
Mă bucur! Nu am nevoie de aprecierea ei condiționată! Aşa că am plecat spre casă destul de mulțumit. În biserica din apropiere m-am întâlnit cu o fostă colegă de formare în psihoterapie care are cabinet la două stații de tramvai de locuința mea. E o persoană care mă binedispune de fiecare dată când o văd, este o apariție, o prezență reconfortantă. Îmi propune să-mi duc clienții în cabinetul ei pentru o sumă modică.
E o propunere minunată, dar am un singur client şi nu ştiu cât va fi dispus să vină.

Pe la ora 21 mi-am verificat e-mailul şi am intrat pe facebook. Una dintre prietene mă invitase la o aplicație gen Barn Buddy, Farmville etc. şi i-am revizionat profilul. Avea poze noi şi am recunoscut-o, era Herra! Se îngrăşase şi îşi pierduse strălucirea adolescentină, dar era ea, cu siguranță! Atunci când îi acceptasem prietenia avusese o singură poză, sexy, dar luată dintr-un unghi care o făcea de nerecunoscut. Am fost şocat, ea ştia despre mine, eram prieteni de facebook din vara trecută, iar eu îmi făceam griji! În unele fotografii seamănă destul de bine cu Svetlana, în altele cu o "pasăre de noapte". Se pare că ia viața foarte uşor, ca pe o sursă de distracție. Mă simt uşurat! E bine, sănătoasă şi pare să nu aibă nicio nevoie de terapie. Poate că mi-a lăsat în grijă acea parte din ea dominată de scenarii parentale, anxioasă şi sensibilă, în schimbul onorariului pentru opt şedințe duble! Mişto, a găsit o bonă ieftină pentru alteregoul moştenit de la părinți! Vreau şi eu!
Tocmai mă gândeam azi că am încheiat minunat relația cu fosta consiliată de la serviciu şi îmi doream o veste de la Herra. Un semn, un feedback. Şi iată că l-am primit! Fusese la un

click distanţă în ultimul an ca femeie împlinită, cu corp maturizat, cu identitatea pe care şi-o dorea, ducând viaţa pe care şi-o dorea! Aleluia!

13 februarie 2010, ora 7.30
În dimineaţa asta m-am gândit să schimb titlul acestui jurnal din "Eu, infantilul" (expresie a auto-desconsiderării) în "Lumi diferite"(acceptare pur şi simplu). Asta e important, pentru că desconsideram o parte din mine caracterizată de sensibilitate, intuiţie şi generozitate lăsându-mă condus de obsesia eficienţei maxime! Latura "eficientă" otrăvea totul, precum un combinat chimic al erei industriale, şi protesta că nu se poate exprima suficient din cauza laturii sensibile! Voia să o distrugă pentru a eficientiza (a se citi robotiza)expresia pământeană a Fiinţei! Atunci când se întâmplă asta încep semnele de avertisment numite simptome, iar ignorarea lor duce la autodistrugere. Doar înţelegerea în plan conceptual şi afectiv, poate acţiona ca un salt în hiperspaţiu anulând şi cauza (concepţia greşită) şi efectul (bolile terminale).

Trăim în lumi diferite deşi suntem atât de aproape! De aici ideea titlului: "lumi diferite" …
Indiferent cât de profund şi cât de des interacţionăm, suntem şi rămânem universuri /galaxii / lumi diferite. Ştii că, microcosmosul reflectă macrocosmosul şi că organismul uman apare unor clarvăzători precum un Univers în miniatură cu sisteme solare şi roiuri galactice?

Privesc poza Herrei şi mi se pare urâtă! S-a schimbat într-o persoană care nu mă atrage în niciun fel! A pierdut strălucirea zeiţei Diana: misterul, privirea enigmatică, tristeţea, şi s-a pricopsit cu strălucirea gonflat-siliconată a suficienţei. Cunosc prea bine fenomenul: la fel i se întâmplase, pe timpuri, Svetlanei!

Oare cât timp trăieşte zeiţa Artemis (Diana) într-o tânără fată? Ce se întâmplă oare cu copilul naturii şi cu inocenţa feciorelnică (arhetipurile asociate zeiţei Diana), se transformă, se auto-distrug sau sunt acoperite de zgura compromisurilor cu sine însuşi? Oare asta mi s-a întâmplat şi mie? Şi astfel am ajuns să caut, în exterior, reflexia acestor minunate arhetipuri? În poveşti pe care imaginaţia mea debordantă le ataşează unor persoane obişnuite? Posibil!
Se pare că nu am iertat-o pe Svetlana. M-a durut enorm că a acceptat să devină amanta lui Cocon Idioţescu, m-am simţit trădat şi desconsiderarea şi-a făcut cuib în sufletul meu!

Se spune că timpul le rezolvă pe toate, că ajută să uiţi şi să ierţi. Ei bine, nu e chiar aşa! Avem nevoie de timp, dar şi de alte ocazii şi de conştientizare. Timpul, singur, nu rezolvă nimic, doar înmormântează durerea! Şi nu oriunde, o înmormântează chiar în corpul celui care suferă!

14 februarie 2010, 6.55
Mi-am amintit metafora lui John Gray despre "rezervoarele emoţionale". El spunea că, acestea au diferite compartimente, specifice unor anumite relaţii şi că, fiecare compartiment ar trebui umplut până la o anumită vârstă. Există un compartiment care se umple în relaţia cu părinţii, altul în relaţii romantice etc. Fiecare compartiment neumplut la timp va influenţa negativ, în viitor, acel gen de relaţii …
"Un sentiment profund în sufletul nostru la adresa copilului nu este suficient. Aşa cum este insuficient şi să-i spunem copilului că-l iubim. Pentru ca iubirea noastră să ajungă la el

trebuie să-l iubim pe înțelesul lui, să ne manifestăm afecțiunea clar şi practic. Asemenea demonstrații de iubire sunt mult mai eficiente decît cele verbale. Soluția ideală ar fi să folosim întotdeauna ambele căi. Atunci cînd vorbele şi faptele sînt congruente şi se combină în mod logic pentru a umple rezervorul de iubire al copilului, el capătă energia necesară ca să se dezvolte armonios din toate punctele de vedere."
(http://psiholog.proeducation.md/parinti).
Dacă dragostea pe care i-o oferim copilului nostru este, în mod constant, asociată unor realizări, va ajunge poate să aibă nevoia irezistibilă de a ieşi în evidență pentru tot restul vieții! Creăm un cerc vicios, îl lăsăm să se dezvolte, apoi îl înfierăm atunci când nu ne convine şi astfel ajungem un "părinte-crampon", o ghiulea resentimentală agățată de gâtul propriului copil! Îl obligăm să introiecteze o "ciocănitoare neobosită" ca să-l impulsionăm să ajungă Cineva! El este dintotdeauna Cineva, tot ce are de făcut, dacă părinții sunt sănătoşi sufleteşte, este să se exploreze, să se auto-cunoască! Dar cum prea mulți părinți au sufletele mutilate, şi nu recunosc asta, îşi vor trata copiii ca pe niște incapabili şi-i vor forța să ajungă Alt-Cineva! Un Alt-Cineva pe care şi-l doreşte părintele sau bunicul etc.

Povestea Centaurului abuzat

Era odată, în vremea poveştilor, un tânăr centaur care nu se putea mulțumi cu statutul de semi-zeu şi aspira, în taină, să ajungă stăpânul Olimpului. Fusese un copil vesel şi mulțumit în primii ani de viață. Nu împlinise trei ani când, întoarsă de la cumpărături, mama lui l-a găsit apatic şi trist. El a încercat să-i spună că din oala bunicii ieşise un fum înecăcios, că îşi preparase poțiuni magice şi plecase peste grădini călare pe mătură. Mama simțise un fior care-i înghețа spatele dar cum se temea îngrozitor de vrăjitoare hotărâse să insiste că nu s-a întâmplat nimic. Copilul se îmbolnăvise de astm, aşa că nu mai fusese lăsat în grija vrăjitoarei, dar observa că, pe măsură ce trecea timpul, mama lui începea să se poarte tot mai mult ca o vrăjitoare. Una care contracara Răul, după cum îi plăcea să spună, dar care devenea tot mai asemănătoare cu ceea ce contracara. Ea nu ştia pe atunci că, dacă te uiți în abis şi abisul se uită în tine! Bunica îi implantase copilului un pui din simbiotul pe care vrăjitorii din familia mamei îl foloseau ca să pătrundă în Celălalt Tărâm şi să facă vrăji greu de dezlegat. Aşa încât, micul centaur a început de la un moment dat să nu-şi mai audă propria voce interioară. Oricum simbiotul îl conducea înfigându-i pintenii în coaste precum un cal cu călărețul lui aşa că vocea interioară nu mai avea nicio putere! Îi strica, uneori, planurile simbiotului îmbolnăvindu-se în urma eforturilor supraomeneşti pe care le făcea spre a-i fi pe plac, îl deranja alteori cu vreo dovadă de sensibilitate însă, în general, simbiotul putea spera că-şi va atinge scopul. De a fi stăpânul Olimpului, prin intermediul tânărului centaur, fireşte!
L-a îmboldit să facă Şcoala de Înaltă Magie, însă acolo lucrurile nu au decurs precum spera simbiotul. Tânărul centaur şi-a făcut prieteni şi a început să se opună tot mai mult imperativelor simbiotului. Acesta a început să-l tortureze şi au dus, timp de mai mulți ani, o luptă surdă al cărei sfârşit nimeni nu l-ar fi putut prezice. Un eveniment neaşteptat l-a ajutat pe centaur să înțeleagă că simbiotul este precum vrăjitorul din Oz: înfiorător de la distanță şi neputincios în luptă directă! I-a dat atunci lovitura de grație şi a vrut să-l lase să moară. Dar nu a putut! Mama lui a simțit prin propriul simbiot rana de moarte a celuilalt şi a amenințat că se va sinucide dacă fiul ei renunță la simbiot. Durerea tânărului centaur era sfâşietoare! Şi-a întrebat conştiința şi a ales: el îşi va elimina simbiotul, iar mama lui va

face ce va dori cu viaţa ei! În cinstea însănătoşirii lui, prietenii au organizat un banchet şi i-au găsit un nou nume: Chiron, vindecătorul rănit! (poveste creată pe 20 iunie 2011)

Chiron înţelesese că fantasmele minţii-parazit: puterea asupra celorlalţi, controlul, grandomania etc. sunt imposibil de satisfăcut vreodată, iar cel care se lasă condus de ele va fi mereu nefericit, agitat şi impulsiv!
După cum spune psihanaliza, la originea tulburărilor psihice stă fie un abuz, fie o lipsă, dar chiar trebuie să celebrăm toată viaţa acel abuz sau aceea lipsă prin alte abuzuri sau alte lipsuri?
Nu putem decide să alegem o altă experienţă pe care să o transformăm în matcă, pentru o nouă atitudine şi o nouă viaţă, din mulţimea de ocazii ce se ivesc periodic? Nu ne putem deschide micilor miracole care se întâmplă zilnic?

Ceva s-a schimbat în interiorul meu:
1. Nu mai simt nevoia să mă refugiez la Dealul Însorit sau să merg precum vara trecută ca să muncesc cot la cot cu mama.
2. Nu mai simt nevoia să fiu iubit de pacienţii mei, dar încă sunt sensibil faţă de critici sau laude venite de la persoanele pe care le respect.
3. Nu vreau să-i mai ajut pe alţii preluându-le suferinţa!
Este o poveste clasică cu un psihiatru care hotărăşte să ajute un bolnav respins de colegii săi. Acesta avea o fixaţie şi nu accepta niciun fel de tratament, voia doar o persoană de încredere care să-i preia o parte din povară: împingea în fiecare noapte un tren de la Craiova până la Big City şi asta dura cam 8 ore! Din cauza asta era epuizat fizic şi îi tot sărea ţandăra! Psihiatrul a acceptat să împingă timp de 4 ore, în fiecare noapte, acel tren de la jumătatea drumului până la Big City. După o lună de zile, pacientul era înfloritor, iar psihiatrul pământiu si la capătul puterilor. Deh, nu avea experienţa şi antrenamentul pacientului!

Este un moment bun să vizionez "Infernul lui Dante", desen animat. Oare am plonjat în Infern pentru a o salva pe Herra? Sau am preluat infernul din ea în felul în care sugi otrava dintr-o muşcătură de viperă, dar nu l-am scuipat afară?
Povestea îngâmfatului Dante care străbate cercurile infernului plin de bune intenţii, care distruge demonii şi învinge toate obstacolele, fără să ştie că a primit un ajutor constant şi discret din partea celui mare damnat – Lucifer – care intenţiona să evadeze, nu seamănă oare cu a mea? Şi eu am fost mândru şi îngâmfat, şi eu am comis nelegiuri afirmând că fac Voia Domnului, şi eu am folosit mijloace reprobabile pentru atingerea unui scop nobil, şi eu m-am lăsat păcălit de mare Şarpe făcându-i voia ...
M-a folosit ca să elibereze "pasărea de noapte" din Herra, ca să-l păstreze în gheare pe Explozian şi pe alţii folosindu-se de bunele mele intenţii şi de ortodoxia mea pentru a-i convinge că ortodoxia şi bunele intenţii nu au nicio valoare.
Mi-a pus piedică şi le-a spus: "Vedeţi, dacă şi el în care v-aţi pus încrederea nu poate face faţă, voi de ce aţi continua să luptaţi? Veniţi la mine, am o mulţime de desfătări pentru voi!"
Se ocupă, cu mult sârg, în ultima vreme de relativizarea valorilor, de inversarea simbolurilor, atacând şi simbolurile şi reprezentanţii lor! Şi plăteşte atât de bine, încât rar îi refuză cineva oferta …
E interesant că noi scriem istoria în funcţie de aşa-zisul progres al omenirii şi scoatem în evidenţă tiranii, creatorii de arme şi scepticii. Nu ne gândim că perpetuăm nişte modele şi că

repetăm istoria! Avem puține povești despre oamenii drepți și buni din fiecare epocă, dar umplem biblioteci cu povești și biografii ale măcelarilor de oameni!

Tocmai am vizionat "Directoren for det hele", 2006, Lars von Trier și m-am recunoscut în personajul Kristoffer: plin de intenții bune, sacrific totul pentru binele celor de care am grijă, dar mă las condus de micime tomai în momentul culminant. Ca și cum m-aș dezice de orice răspundere și implicare anterioară în momentul în care cineva îmi împărtășește pasiunile! Sau cel puțin așa mă purtam acum 4 ani! Eram corbul care scăpa cașul din gură atunci când vulpea își exprima regretul că, cel mai mare cântăreț al pădurii nu-i oferă o mostră de talent!
Am fost manipulat atât de des încât parcă aveam scrise pe frunte "instrucțiunile de folosire"!
Nevoia de recunoaștere a fost punctul meu slab!

Mă apuc să caut în DEX termenul. Mă trezesc citind definiția respectului, apoi îmi amintesc că voiam definiția recunoașterii. Act ratat! Înseamnă că o parte din mine denumește asta respect (inconștientul), iar cealaltă (conștientul) recunoaștere.
Respectul, auto-respectul, este ceea ce îmi lipsește! Aveam nevoie ca acea persoană pe care o numesc mamă să-mi ofere recunoașterea (să mă considere valoros apriori) pe baza căreia să-mi construiesc autorespectul! Există acea oglindire minunată a sugarului în ochii mamei, acea validare reciprocă, extreme de necesară …

15 februarie 2010
Venind spre serviciu mă gândeam la importanța ofrandei! Se întâmplă atunci când cineva oferă ceva și o face cu o anumită atitudine! Ofranda nu este un contract, ea include respect și libertate!
16.38
Nu aș fi crezut că voi avea vreodată atâta succes la femei! Mă deranjează, încă, atenția pe care mi-o acordă unele femei "coapte" și aluziile lor deocheate, mirosul de pofte stătute. Aceste femei se poartă precum bărbații-porci și ar avea un deosebit succes la aceștia dacă ar recunoaște că sunt scroafe! Dar nu, ele caută bărbați stilați, romantici, rafinați ... care să le trateze ca pe niște nestemate și să le vindece de cinism!
Ar putea să se vindece singure dacă ar renunța să mai fie scroafe! Of, iar m-am supărat!
Ce mă deranjează atât de tare în relația cu acest tip de persoane?

1. Mă simt invadat, murdărit de lipsa lor de respect. Eu sunt vânătorul, nu ele!
2. Eu îmi păstrez energiile vitale pentru împlinirea unei căi spirituale, pentru a crea ceva deosebit care să rămână omenirii. Nu vreau să fiu un taur comunal sau vreun regulator de scroafe!
3. Poate mă port așa din cauza unor experiențe dezgustătoare încă blocate, precum chisturile, în adâncul sufletului meu!

Eu caut misterul într-o relație, întâlnirea magică, transcendența ...
"Simpla ei privire mă vindeca de singurătate. Dădea vieții mele sens și scop. Simplul ei zâmbet mă făcea dorit, îmi garanta absolvirea pentru toate impulsurile animalice. O iubire ciudată: ne încălzeam fiecare la radiațiile farmecului celuilalt." Asta însemna Bertha pentru Josef Breuer: evadarea din fața pericolului vieții în siguranță, pasiune, mister, magie. Ea era marele eliberator în puterea căruia stă comutarea pedepsei cu moartea. Ea avea puteri supranaturale, era leagănul vieții, marea mamă-confesoare, ea îl absolvea de tot ce era sălbatic și animalic în el. Ea era o pavăză în fața colților timpului, oferindu-i salvarea de

abisul din el şi siguranță în fața abisului de sub el. Bertha era un corn al abundenței plin de mister, de protecție şi de salvare.
Josef Breuer numea asta dragoste, dar numele ei adevărat este rugăciune!
Cum puteam să nu fiu atras de o persoană care se autointitula Herra în fantasmele ei, care mă visa Messia venit să propovăduiască Iubirea transcendentă în locul ei de putere, la malul mării ... Poate că inocența ei era doar o capcană sau o stare trecătoare, poate că este prințesa închisă în turnul zmeului, dar eu nu mai sunt cavalerul eliberator de prințese!

Revenind la succesul pe care îl am acum, există destule femei, în afara acelor devoratoare de masculi, care mă apreciază pentru calități non-animalice: pentru sensibilitate şi grijă față de Celălalt, pentru corectitudine, pentru echilibru emoțional în situații de criză ...
Mă flatează această apreciere, dar nu vreau să adâncesc relațiile cu aceste femei. Există întotdeauna un interes ascuns în spatele unui compliment, iar eu nu am foamea de sex a unora dintre amicii mei aşa că mă pot strecura elegant printre aluziile lor. Ha, ha, ha! Învăț să fiu femeie şi să fac față avansurilor acestor femei masculinizate, identificate cu agresorul!

****
Lui Ian îi este tare greu să mă înțeleagă! În primul rând că nu ascultă suficient pe cel cu care vorbeşte fiind preocupat să preia discuția şi să-şi dovedească priceperea, în al doilea rând, este atât de prins de propriile slăbiciuni pe care nu şi le recunoaşte şi pe care se grăbeşte să le proiecteze asupra altcuiva încât nu poate înțelege cu adevărat pe altcineva. Unui terapeut îi este necesar un spațiu gol în interiorul său în care să-l primească pe celălalt, asta se numeşte conținere! Ori el nu poate face asta, e prea plin de propriile fantome!
Insistând ca un psihanalist sălbatic asupra pervertirii, denaturării mele, a indicat-o mereu pe mama (cu care seamănă foarte mult în ceea ce priveşte bigotismul) ca principal vinovat. Eu nu cred că mama e principalul vinovat pentru insuccesele mele, pentru frământările mele, nu cred că e un torționar! Cred că el a proiectat aici sentimentele şi trăirile pe care le are față de mama lui. Se laudă că şi-a reglat relația cu mama lui atunci când a fost la un pas de moarte, că i-a spus delirând (avea septicemie) tot ce avea pe suflet şi apoi s-a însănătoşit miraculos! Îl cred însă mamele noastre nu sunt identice! Poate că nu şi-au prețuit suficient bărbații, că au încercat să-şi trăiască viața prin intermediul copiilor, asta nu înseamnă însă că el are soluții la problemele mele, doar pentru că experiențele noastre seamănă întrucâtva! Ahaaaa! Am înțeles! Am făcut şi eu greşeala asta în cabinet atunci când am avut un client seductiv, manipulativ, cu care m-am identificat! Sau o clientă!

Cu toate astea mi-a fost de mare ajutor! Mi-a vorbit până la saturație despre îndepărtarea de natura mea, m-a ajutat să înțeleg ceea ce mi se întâmplă dintr-o perspectivă mai largă, a fost disponibil atunci când aveam nevoie de un confident, mi-a indicat lecturi şi filme new-age, m-a confruntat cu fricile mele, a insistat în a mă reconecta cu natura mea "naturală" ca să-mi cunosc puterea, strălucirea şi resursele … Îi recunosc meritele şi bunele intenții, dar îi detest metodele! S-a purtat precum Lacan răspunzând cu sadism oricărei manifestări narcisiste!
Nu pot atribui vreuna dintre marile mele realizări vreunuia dintre terapeuții la care am fost sau lui Ian. De obicei, atunci când a trebuit să fac o schimbare în viață am cercetat multe păreri, dar am decis singur.
Şi sunt mândru de asta! Îmi place să fiu liber, să iau decizii, să fiu!
Însă nu pot spune că nu am fost influențat de persoanele care m-au "bombardat" zilnic!

Asta mi s-a întâmplat când am preluat scenariul de viață de la mama (acel No.1), apoi când am încercat să mă ridic la înălțimea aşteptărilor soacrei mele, când i-am permis Macehăi să-mi spună cum trebuie să fie un psihoterapeut, deşi ea nu avea habar etc. Am fost o vreme ca un yo-yo, pendulând între persoane care îşi asumau puterea şi autoritatea. O vreme îndelungată! Până în adolescență pendulam între mama şi sora mea, apoi între un prieten din categoria şmecherilor şi propria mea conştiință. La sfârşitul adolescenței am avut de ales între o puternică influență exterioară şi ceea ce consideram că sunt valorile, principiile mele, cunoaşterea mea … Am fost nevoit să observ că, în afara unui nucleu interior pe care îl numesc autenticitate, valorile şi principiile pe care le consideram ale mele erau preluate, primite, inoculate …

Se spune că este necesar câte un an pentru fiecare deceniu atunci când vizăm o schimbare terapeutică majoră. Adică, i-ar trebui trei ani unei persoane care are 30 de ani, patru ani alteia care are 40 de ani ş.a.m.d. Sau dacă vorbim de un simptom calculăm anii de la apariția lui. Sigur, este o estimare vagă, dar are meritul că exclude "rezolvările", vindecările, miraculoase!
Uneori îți ia un an de zile doar ca să-ți lingi rănile (asta după ce le-ai conştientizat) şi încă unul sau mai mulți pentru a produce şi exersa schimbările!
Spre exemplu, eu am tot căutat să umplu acel rezervor de iubire maternă închis prea devreme şi am căutat, fără să conştientizez asta, relații fuzionale asemănătoare relației dintre proaspăta mamă şi iubitul ei copilaş. Iar atunci când am fost în rol parental, ca terapeut, am făcut prea devreme separarea dintre mine şi pacient, "l-am înțărcat" prea devreme! Aşa mi-a făcut mama, căreia i-a dispărut laptele la câteva zile de la naştere şi m-a lăsat des singur pentru că ea avea treabă! Aveam şi o soră mai mare, deja adolescentă, care a privit pragmatic mărirea familiei: un frate, pe post de "copilul dorit" o putea elibera dintr-o lume de joasă condiție, îi putea deschide oportunitatea unui şantaj perpetuu prin care să-şi obțină o rentă viageră.
Iar supuşii de la moşie să fie fericiți dacă-i vizitează de câteva ori pe an ... Doar ea e de origine nobilă, nu?
S-a schimbat întrucâtva din 2009, după ce i s-a întâmplat şi ei ceea ce ea a făcut părinților noştri ... A intervenit, de atunci, şi un dezgheț al relației dintre noi şi pare hotărâtă să aibă mai multă grijă de mama. Devenise un sloi de gheață după moartea tatei: în timp ce îmi reproşa mie că-s "un terapeut din cărți" fără un talent nativ, privirea ei era rece şi distantă, atitudinea sfidătoare şi concurențială ... Afirma ritos că numai ea moştenise sufletul generos al tatei, sensibilitatea şi talentului lui de a mângâia suflete. Asta se întâmpla în public, la pomenirea de 6 luni, iar eu am căzut în vechea ei capcană şi m-am enervat.
Nu era deschisă la argumente logice şi am fost nevoit să renunț la orice discuție. Apoi şi-a prezentat marea iubire, „omul potrivit", care a durat aproape un an. După ce a făcut toate valurile posibile şi ne-a convins să-i acceptăm iubitul, şi-a dat seama că nu o merită şi l-a părăsit. A rămas singură, viața i-a întors palmele pe care le dăduse părinților şi a început să pozeze în victimă. Alternanța aceasta de roluri: Ducesă şi victimă neajutorată poate duce orice partener la balamuc!

Pe de altă parte nici eu nu am fost scutit de lecțiile mele …
De exemplu, Arghira mi-a fost trimisă ca substitut de mamă. A fost şi castratoare şi ciocănitoare Woody şi sursă de hrană emoțională. Deşi a fost crescută într-o familie iubitoare, ea şi-a internalizat frica de a nu pierde totul. Acesta este motivul pentru care

rămâne obsedată de control şi pentru care încearcă să domine, să facă pe şefa! La fel ca şi mama!
Încearcă să se impună în faţa oricui pe baza unei imagini contrafăcute despre marele ei talent profesional. Are un talent în a manipula bărbaţii, asta e clar …
Prea multe colege au ales această cale pentru a se aburca în vârful grămezii speculându-şi farmecele ieftine în faţa unor bărbaţi de Neanderthal propulsaţi de regimul comunisto-securisto-iliescian în fruntea psihologiei româneşti, via Şcoala de Înalte Cadre de Partid ”Ştefan Gheorghiu”! Arghira mi-ar spune că sunt un frustrat. Sunt de acord, dar cine nu e frustrat în ţara asta? Nu aşa s-au îmbogăţit televiziunile noastre: speculând frustrarea, nu e asta reţeta lui Dan Diaconescu? De ce ne mirăm atât de tare că suntem frustraţi? Chiar nu avem milioane de motive? Mai bine am recunoaşte dracului şi am face ceva cu asta!
Suntem o ţarăăă de frustraaaaaţi! Vrem şi botul uns, dar şi slana în pod! Nu se poate!
Ora 18
Ian mi-a zis azi o vorbă mare: că am întâlnit-o pe Ea atunci când eram pregătit şi meritoriu din punct de vedere sufletesc. Asta m-a liniştit pentru că trec iar printr-un moment în care Ea îmi pare o femeie mult prea bună pentru mine. O sfântă, iar cum alături de sfinte stau soţi alcoolici şi abuzivi care ajung în Iad, eu vreau să evit această soartă!
În realitate, după cum ştie şi Ian, relaţia dintre mine şi Ea a combinat atracţia fizică cu interese şi suferinţe asemănătoare şi s-a bazat de la început pe respect şi susţinere! Aşa că, nu risc să devin soţul unei sfinte! Ea mi-a oglindit salturile de conştiinţă, dar şi blocajele, mi-a lăsat întâietatea în deşţelenirea teritoriului psihologic şi spiritual. M-a iubit, asta e sigur, sunt curios însă cum se va comporta dacă Pilelul se va închide brusc şi voi fi şomer, nevoit să mă reinventez.

18 februarie 2010
Am visat că retrăiam un moment jenant din copilărie în care fusesem bătut, la un bal mascat de fratele mai mare al unui coleg de clasă. În vis căutam “bagheta de anulare a agresivităţii”, nu o găseam şi eram nevoit să lupt. Primisem un pumn şi dădusem zeci fărâmând adversarul. Bătaia se mutase în clasă, colegii erau impresionaţi şi voiau să mă aleagă şef. I-am rugat să aleagă un coleg cu aptitudini organizatorice şi i-am lăsat votând cu buletine de vot. Am ieşit discret, afară era noapte şi am plecat cu grija de a nu fi prins de vreo gaşcă inamică. Visul a continuat cu scene în care mă ascundeam, în care apăream ca francez sau cu bocancii altuia, încercam cu ajutorul unui astrolog să îmi construiesc o cameră - ascunzătoare …
O viaţă plină de aventuri ca urmare a reacţiei agresive la agresivitatea altcuiva! Este reacţia unei persoane care se teme, care vrea să se asigure că nu va suferi din nou agresiune şi batjocură! Şi atunci devine ea însăşi Agresor!
Visul seamănă cu o parte din viaţa mea cuprinzând copilăria, adolescenţa şi prima tinereţe. Eram temător, răzbunător, uşor de ofensat şi greu de mulţumit! Cu toate astea iubeam! Nu am fost, niciodată, o fiinţă cu adevărat rea, deşi uneori am fantasmat răzbunări demne de un torţionar! Deveneam agresiv atunci când nu eram lăsat în pace, când nu îmi era respectată demnitatea, când îmi era încălcat teritoriul. Am venit în viaţa asta cu multe sensibilităţi şi am întâlnit constant oameni-antidot: grobienii pentru sensibilităţi feciorelnice, abuzivii pentru bunul simt exagerat, lăudăroşii pentru modestie etc., de parcă Universul ţinea să-mi atragă mereu atenţia că trăiesc într-o lume dualã în care nu există alb fără negru, frumos fără urât, bine fără rău, plăcut fără neplăcut ...
Mi-a arătat mereu cealaltă faţă a monedei! Memento mori!

A fost o şansă nesperată care m-a ajutat să nu cad în extreme, să-mi asum treptat şi să vindec treptat aspectele dizarmonice ale fiinţei mele! Dacă m-aş fi retras la mânăstire, în studiu, contemplaţie şi rugăciune, mi-aş fi ascuns defectele, aş fi uitat de ele, prefăcându-mă smerit şi sfânt! E mai important să-mi cunosc păcatele decât să-mi asum en-gros toate păcatele posibile. Adică toate şi niciunul!
Am trăit toată gama trăirilor disfuncţionale pozitive şi negative, am trăit ca într-un carusel emoţional sau ca într-o maşină care derapează la fiecare curbă …
Cred că, nevoia de control se manifestă prin sexualitate şi prin agresivitate, una dintre ele fiind în prim plan. Din punctul acesta de vedere am fost complementar cu Ian, pentru că el şi-a inhibat agresivitatea la începutul adolescenţei, iar eu mi-am jurat tot atunci să nu mă las păcălit de femei! Totuşi, de ceea ce îţi e frică nu scapi …
Aşa că, el a ajuns "doctor" în relaţii sexuale, intense, totale, tantrice uneori, iar eu masterand în relaţii agresive ...
Mi-a folosit că nu a răspuns niciodată agresivităţii mele altfel decât cu o retragere discretă, mi-a dat astfel şansa de a cunoaşte un alt mod de răspuns la agresiune. Am găsit o variantă personală, pe care o aplic, în ultimile luni şi care presupune retragerea din relaţie la primele semne de agresiune. Genul: "O.k., dacă te porţi astfel, descurcă-te singur!" Asta înseamnă că, persoana respectivă nu mă mai interesează, mă retrag fără regrete, fără desconsiderări!
E alegerea lui/ei să fie agresiv/agresivă, dar nu cu mine! Respect libertatea celuilalt, nu salvez pe nimeni de el însuşi, nu accept relaţii cu oamenii care nu mă respectă!
(Merită să parcurgeţi stadiile dezvoltării descrise de Erik Erikson.)
Ora 17.10
Sunt în şomaj tehnic, dar îi ţin locul lui Torny la serviciu. Cu puţin înainte de sfârşitul programului a sunat Şefuţ ca să ne ordone să examinăm un insubordonabil pe care ei vor să-l concedieze! A făcut sluj la şefii mai mari şi a promis că noi vom produce dovezile! Asta e strigător la cer! Nu am făcut niciodată aşa ceva, dar acest lingurici-pişcurici e adus de fostul director pe criterii tovărăşeşti de la o firmă de salubritate. Dacă priveşti cu atenţie în gunoi şi gunoiul priveşte în tine, nu-i aşa?
În fine, am evitat să mă enervez şi i-am pus "discul stricat": că noi lucrăm după o procedură pe care va trebui să o respecte chiar şi el marele Şefuţ. A promis că va urma procedura: 1-0 pentru mine! Nu ştie în ce se bagă! Procedura prevede ca şeful direct să completeze pe un formular special descrierea incidentelor care-l îndreptăţesc să ceară evaluarea omului din subordinea sa, să-l semneze, apoi să obţină aprobarea directorului general. Marfă! Obiceiul sistemului este ca un şef mai acătării să nu-şi asume nimic, să nu semneze nimic şi să pună mici pioni precum Şefuţ să facă treaba murdară! Aici m-am sfătuit cu Arghira!
Totuşi, neobrăzarea lui mă pune pe gânduri, s-a zis cu liniştea în saivanul ăsta!
Am informat-o pe Torny şi a intrat în starea "biata de mine, cât de nefericită sunt, ce om generos şi mare salvator eşti tu" de-mi venea să vărs. Lamentările ei mi-au pus capac, m-am lăsat stors energetic din milă şi din silă, iar acum mă simt ca un butoi de pulbere. Golit, gata de explozie la prima scânteie!
Chestia asta cu Torny îmi aminteşte de sor-mea (prima Big Sister pe care am cunoscut-o), de lamentările şi de manipulările ei nesfârşite. Iar eu mă las mereu prostit …

19.00
Sunt acasă, e o.k., deja m-am relaxat! Am primit pe e-mail o informare confidențială despre modul în care se va face restructurarea Pilelului. Criteriile alese pentru evaluare sunt subiective şi vor lăsa intactă, după restructurare, caracatița de pile şi relații! Nici nu mă mir!
Precum un virus ea nu are AND (coloană vertebrală) şi se poate ataşa oriunde, în orice călduț existențial. Este o formă de manifestare, un apanaj al slăbiciunilor omeneşti: lene, desfrâu, comoditate, agresivitate sub toate formele ei, iresponsabilitate etc. O zonă de confort care favorizează stagnarea, autosuficiența şi ruperea de spirit!

Vineri, 19 februarie 2010
Torny mă crede prostul ei full-time! Se plânge într-una de tot felul de dureri, suspectează că ar avea toate bolile terminale şi îşi etalează neajunsurile aşa cum îşi etala, în urmă cu câțiva ani, averea, finii, boierismele. Exagerează într-una doar-doar o atrage atenția celorlalți! Of, of, la ce vârstă i s-o fi blocat dezvoltarea afectivă?
I-am oferit o vreme afecțiune şi suport parental, dar nu a folosit asta ca să progreseze. Dimpotrivă, şi-a hrănit, în continuare, autosuficiența! Încă nu conştientizează, dar tocmai această autosuficiență a adus-o în acest impas, i-a transformat amicii în duşmani şi tot ea a îndemnat-o să-i judece aspru pe alții şi să-i îndepărteze. Abia acum începe să simtă că a pierdut ...
I-am spus despre concedieri şi am discutat perspectivele fiecăruia dintre noi. I-am explicat pe îndelete şi am inventariat calitățile ei reale: jovialitate, uşurința de a comunica, simț clinic, talent în a promova şi vinde servicii. Pare echilibrată şi hotărâtă să plece de aici dacă vom fi vizați la restructurare. Chiar afirmă că ea nu se va agăța cu dinții de acest post!

20 februarie 2010
M-am trezit cu teribile dureri de spate, obosit, extenuat.
Pe la ora 10, sora mea mi-a transmis că a murit mătuşa mea preferată, noaptea trecută pe la ora 5 dimineața! A fost singura femeie din familia extinsă care m-a primit mereu cu căldură şi duioşie! Singura care îmi zâmbea pentru că exist! Şi nu era o persoană moale, putea fi foarte dură, dar pe mine mă primea întotdeauna cu bucurie de parcă timpul nu ar fi existat!
Nu îmi vine să plâng şi nu simt tristețe! Am o linişte şi o pace interioară care va fi, probabil, vremelnic tulburată de suferința mamei! Simt continuu o stare de pace interioară! O blândețe! Ca şi în timpul vieții: bucurie calmă, acceptare necondiționată şi pace interioară. O forță blândă! Încă o persoană caldă şi iubitoare a trecut dincolo …
Nu-mi plac înmormântările şi le evit, dar la ea voi merge!

Mi-am amintit visul de azi-noapte! Mă aflam într-un autobuz sau tren plin de tineri înrolați în armată. Le priveam uniformele noi, steagurile şi îmi spuneam că nu vreau iar în armată. Tocmai atunci am fost anunțat că sunt înrolat. Nu au vrut să asculte niciun argument, nici să vadă livretul, protestam fără folos şi mă simțeam tot mai obosit. Apoi m-a trezit, eram epuizat.
Nu ştiu cum să-l interpretez! Stagiul militar a fost o perioadă grea pentru mine, dar m-a apropiat de scopurile mele şi m-a călit, m-a încurajat să-mi depăşesc limitele.
Poate simbolizează ieşirea dintr-un cunoscut confortabil, dar limitat într-o lume plină de posibilități? Poate …

21 februarie 2010

De dimineață am fost la film, o comedie 3D. Apoi am admirat o tânără care corespundea profilului oedipal (profa de mate din generală-Svetlana-Herra). Mă interesează prea mult femeile, dar mă opresc înainte de a trece la seducție. Vorbesc cu Ian, vreau să ştiu ce părere are. Îi spun că mă port precum un dependent: de fiecare dată când mă confrunt cu un obstacol dificil încep să caut genul acela de femeie, o privesc cu nesaț şi atât. Tabuul incestului mă decuplează automat, îmi întrerupe şirul gândurilor, îmi blochează corzile vocale ...

Pentru Ian această compulsie, această dependență, este legată de conştientizarea finitudinii vieții şi a faptului că sunt muritor şi limitat. Refugiul în fantazare, în abuz de substanțe, în mâncare, în sex etc. ar juca, în opinia lui, rolul unui anestezic şi al unui contraargument: "Iată mai am putere/valoare! Iată o dovadă că sunt viu!"

Şi adulții, mămici şi tătici, au nevoie să se simtă protejați şi îngrijiți! Însă totul devine rutină, ceea ce părea posibil de atins în adolescență se îndepărtează cu viteze supersonice, iar obligațiile vieții de adult devin la fel de sigure precum moartea! Ştii că va trebui să plăteşti pentru orice, ca atare trebuie să ai un serviciu sau să găseşti un mod cinstit în care să obții bani şi că ai multe obligații, multe roluri, multe responsabilități. O sclavie modernă, în care chipurile, eşti foarte liber! De asta mulți evadează într-un amantlâc, într-o beție, într-o cură cu antidepresive etc.

De abia acum simt pierderea mătuşii! Am fost într-o piață plină de oameni şi ne-am întors epuizați. Am dat ceva de pomană, am aprins o lumânare, apoi am zăcut tot restul zilei. M-am rugat pentru ea, am plâns, am sunat-o pe mama şi am consolat-o …

Aseară soru-mea îmi spunea cât de mult a însemnat pentru ea relația cu „omul potrivit" (un fel de Rhett Butler scos la pensie). S-a simțit îngrijită, răsfățată, protejată ca niciodată până atunci. El a făcut-o să se simtă specială, "fetița răsfățată a tatei", i-a oferit foarte mult şi i-a cerut totul! Precum spunea o replică de film: "dacă zgârii pielea oricărui erou vei găsi înăuntru un monstru!" A fost totuşi un pansament pentru pierderea tatei şi un suport pentru confruntarea cu sentimentele amestecate, ambivalente, pe care le avea în legătura cu tata şi cu propria copilărie. I-a umplut rezervoare de iubire parentală şi i-a redresat autostima. O relație trecătoare, cu un rol bine precizat … I-a dat forță să se desprindă de băiatul ei, să-l lase să devină bărbat. Apoi s-a despărțit de „omul potrivit" şi a trecut printr-o perioadă de îngheț afectiv. Se credea ființa cea mai iubitoare, dar ochii ei erau plini de gheață, la serviciu i se spunea "Contesa"! Pare să-şi revină în ultima vreme!

I-am cerut scuze Ei pentru faptul că sunt adesea trist şi i-am spus că nu mă poate ajuta, e ceva intern, structural poate … Ştia! Apoi vorbind despre controlul pe care îl avem asupra a ceea ce ni se întâmplă mi-a spus că, nu-l avem de fapt! Asta nu o împiedică să se roage, să ceară şi să accepte ceea ce-i oferă viața! Este o atitudine înțeleaptă, dar nu vreau să o adopt! Am suferit de fiecare dată când am cerut … În schimb, am primit totul atunci când am atins, pentru o scurtă perioadă, starea de grație! Să intru deci în starea de grație! Îmi sunt necesare un suflet curat şi o minte limpezită de prostii (griji, gânduri, obsesii). Mă întind pe pat şi voi face o rugăciune pe un fond de relaxare corporală.

Am revenit! Ştiu: în vara trecută m-am umplut de nemulțumire şi am păstrat-o ca pe un bun prețios lângă inima mea. Mi-am spus că-s ratat ca psiholog în Pilele, că nu-s bun de terapeut,

că nu am terminat după doi ani doliul, că nu am terminat crama etc. Sunt atâtea de făcut în casa aceea modestă, rămasă în paragină, iar eu nu am banii şi timpul necesar! Vreau să renovez, să refac soba, să remobilez, să refac aleile, iar pentru asta ar trebui să stau acolo ca să supraveghez şi să lucrez cot la cot cu meseriaşii ... Visez să am o relaţie adevărată, cu adevărat frăţească, cu sora mea şi să clădim împreună o frumoasă casă de vacanţă, cu pivniţă mare, cu terase de pe care să se vadă dealurile etc. Visez ...

Luni, 22 februarie 2010

Azi-noapte m-am visat în biserică. Câteva persoane aşteptau să se împărtăşească, iar eu m-am aşezat la rând. Ne împărtăşea o tânără preoteasă(!) care i-a cerut femeii cu copil în braţe aflată în faţa mea, să dea prioritate bărbaţilor! Ce vis contradictoriu: o femeie preot creştin ortodox care încalcă şi păstrează tradiţia concomitent! M-a împărtăşit fără să fie stânjenită de mirarea mea! O femeie ne oferea simbolic trupul şi sângele Mântuitorului, oare nu aşa a procedat Maica Domnului?

Am pornit acum vreo 20 de ani spre Big City ca spre un Eldorado magic. Trăiam într-o lume fantastică, mă raportam la tot ce mă înconjura cu respect şi curiozitate, descopeream o nouă lume ... Simţeam că pendulez între lumi, nu eram nici ţăran, dar nici băiat de asfalt şi asta îmi alimenta vechi complexe de inferioritate. Mai ales că a trebuit să-mi asum responsabilităţi sporite odată ce m-am apropiat de 30 de ani! Atunci au început presiunile, criza de identitate care s-a adâncit în următorul deceniu, somatizările şi depresia cauzată de conştientizarea propriilor limite! Visele s-au spulberat pe rând şi am rămas (credeam eu) cu obligaţii şi rutine.

Nu era adevărat, chiar şi răul are limite, iar în cazul meu suferinţa s-a diminuat pe măsură ce i-am înţeles rostul, a durat doar până când am înţeles lecţia/mesajul pe care mi-l aducea!

Îmi negam complexele de inferioritate dar ele acţionau din umbră, ca atare transmiteam inconştient celorlalţi exact ceea ce ascundeam cu străşnicie! Unii descifrau imediat mesajul inconştient şi mă tratau de sus, alţii simţeau duplicitatea (incongruenţa între mesajul pe care îl transmiteam verbal şi mesajele transmise, în mod inconştient, prin voce, prin mimică, prin gesturi, prin poziţia corpului etc.) şi mă considerau fals, mincinos, nedemn de încredere. Aşadar, unii mă ţineau de fraier, iar alţii mă ţineau la distanţă!

Ajunsesem până la a fi un "yes-man", o încarnare a obedienţei! Atunci am avut cel mai mult de furcă cu o mulţime de boli: alergii, infecţii respiratorii, hemoroizi, dureri musculare şi lombare plus o stare de rău general.

Părea o situaţie fără ieşire sau una pentru "doctorul Pământeanu"!

Un amic m-a îndrumat atunci către o clinică unde se făceau diagnosticări neconvenţionale şi am primit acolo câteva răspunsuri şi un tratament de detoxifiere. Datorită restricţiilor alimentare devenisem iritabil şi spuneam cu uşurinţă lucrurilor pe nume. Începusem să mă exprim! Apoi ne-am mutat singuri, departe de una dintre sursele alergiei. A urmat apoi refacerea relaţiei cu tata, căutarea rădăcinilor (arbore genealogic, poveşti despre bunicul patern, istoria familiei până la a patra spiţă etc). Mi-am însuşit moştenirea spirituală şi mi-am asumat identitatea de fiu al satului, de diasporean. Am întâmpinat destulă rezistenţă şi mi s-a zis în multe feluri atunci când am început să-mi recapăt demnitatea. Apoi pe măsură ce îmi asumam un statut mai mare decât mi se cuvenea au început să-mi spună: Conaşul, Corifeul, Hierofantul, Salvatorul, Big Boss ... Ajunsesem să pretind tot mai mult respect, mă izolasem şi mă însinguram ...

De anul trecut, însă, am început să conştientizez că nu pot face minuni de unul singur şi am început să accept, la început cu reticență, apoi cu bucurie, ajutorul altora. Am renunțat puțin câte puțin la pretenții şi la perfecționism, la cerințele față de alții şi am decis să nu mă mai critic atât de aspru! Dar nu am scăpat de tristețe şi de îngrijorare, le caut zilnic ca pe două zone de confort, de siguranță, ca pe nişte justificări pentru lipsa de recunoaştere socială!
- Asta e starea mea naturală, afirm eu oricui vrea să mă asculte. Aşa sunt eu – un om meditativ – preocupat doar de aspectele metafizice ale lumii, caut răspăunsuri la marile întrebări ale omenirii ... bla, bla, bla. De fapt îmi ascund sub o mască de filozof neînțeles pornirile instinctuale cu care mă ruşinez, agresivitatea şi mediocritatea! Nu intenționez să-mi laud soacra, dar acesta a fost verdictul ei la prima vedere! Numai că, atunci nu aveam moaca de filozof, ci una de copil neprihănit! Mi-am căutat-o (suferința) cu lumânarea!
Am o nostalgie a suferinței aşa cum are țara asta o nostalgie a comunismului şi a dictaturii! Caut extraordinarul, supraumanul, îmi prescriu eşecul, îmi anticipez suferința, valorizez pierderile şi mă tem de ele. Dar nu atragem oare evenimentele cărora le acordăm o specială atenție?

Am un afiş cu un citat din "Singurătatea omului" de Omar Khayam:
Să-ți faci puțini prieteni. Din tine nu ieşi.
Căci prea des falsitatea credința ne-o înfrânge.
Când ți se-ntinde-o mână, 'nainte de-a o strânge,
Gândeşte-te că poate te va lovi-ntr-o zi.

Să nu-ți dezvălui taina din suflet celor răi.
Nădejdile, – ascunse să-ți stea de lumea toată.
În zâmbet să te ferici de toți semenii tăi,
Nebunilor nu spune durerea niciodată.

O, tânăr fără prieteni mai vechi de două zile,
Nu te-ngriji de Cerul cu-naltele-i feştile!
Puținul să-ți ajungă, şi zăvorât în tine,
Tăcut contemplă jocul umanelor destine.

Pe cei curați la suflet şi luminați la minte
Neîncetat să-i cauți. Şi fugi de tonți şi răi.
Dacă-ți va da otravă un înțelept, s-o bei -
Şi-aruncă antidotul, un prost de ți-l întinde.

…"

Voiam să-l scot azi, să-l arunc, dar încă nu mă pot despărți de el. Condensează tristețea mea, deziluziile mele, maturizarea mea ...
Am avut o adolescență târzie, după ce mi-am asumat porcul din mine, partea de bărbat porc! Atunci am început să flirtez, să răspund la ochiade, să-mi arăt părțile respingătoare ... Au fost întâlniri destinice, cu femei incomplet dezvoltate emoțional, nu ne-am cunoscut cu adevărat, doar ne-am tatonat, ne-am jucat rolul şi ne-am continuat drumul. Un fel de psihoterapie extra-muros, extra-periculoasă, o suită de relații maestru-ucenic în care eu mă credeam

maestru ... Nu dădeam curs atracției sexuale precum ar fi făcut Ian. Spre deosebire de el, eu eram convins că, puterea unei femei stă în ceea ce pare slăbiciunea ei, adică în sex!
Aveam nenumărate dovezi despre cum poate să decadă un bărbat şi cum poate să fie folosit de femeia care i se oferă!
Pronia Divină m-a ferit să cad în plasa unei astfel de femei care m-a capturat cu o poveste a Copilului Interior atât de asemănătoare cu a mea încât Eroul salvator din mine a fost gata să preia conducerea. După o vreme, mi-am dat seama că ea nu voia să fie salvată, ci se antrena pentru a obține tot ce se putea de la bărbați, oglindindu-le acele părți pe care ei le considerau, în secret, cele mai valoroase. Îmi întâlnisem "naşul": o persoană care practica hipnoza ericksoniană mai bine decât mine, care practica peacing-ul şi leading-ul mult mai subtil decât o făceam eu. Sunt convins că va obține tot ceea ce îşi va dori, mai ales că nu se încurcă în principii. Şi-a fixat în minte, că o femeie cinstită va sfârşi prin a fi înşelată şi părăsită de soț, aşa că a decis să fie sirenă, nu vestală. E dreptul fiecăruia să aleagă!

Din păcate, eu am ales suferința, tristețea şi desconsiderarea! Şi un lung periplu prin Intreprinderea de Sacrificare a Libertății (Pilele) despre care rudele mele spun că e o alegere înțeleaptă, iar soacra, că este o dovadă de ne-bărbăție! Las deoparte standardele altora şi renunț la eforturile de a-i convinge sau de a le impune adevărul meu! După standardele mele, am făcut cele mai bune alegeri în condițiile date şi voi proceda în continuare la fel! Voi refuza judecata altora, aşa cum şi eu voi refuza să-i judec pe alții!
Ştiu că am dreptul şi puterea de a-mi crea "ziua" (aşa cum este descrisă în filmul Secretul) de a hotărî ce şi cum vreau să mi se întâmple!

I-a cam venit sorocul Egoului meu! Dar nu-l pot lăsa să moară, e legătura cu strămoşii, investiția de 30 de ani etc. Am hotărât să-l transsubstanțiez în această carte, să-l transform într-o poveste şi să-l eliberez, să-i dau drumul în lume desprins de mine.
Pot face asta şi pot fi liber şi nelegat de nimic! Sau, cel puțin, aşa sper!

Miercuri
Am fost la înmormântarea mătuşii. Am dus o coroană minunată din orhidee şi trandafiri roşii: puritate şi dragoste! Pe drum am vorbit şi am simțit o adevărată comuniune frate-soră. A fost minunat! Mătuşa era zâmbitoare de parcă dormea, doar răceala mâinilor arăta că a murit! În timpul slujbei de înmormântare chipul ei a prins aceea tristețe, a devenit pământiu. Am mai văzut asta …
M-am gândit că am şi eu partea mea de responsabilitate pentru unele neînțelegeri şi dispute inutile din familia extinsă! Şi eu m-am purtat condus de răni egotice şi de complexe de inferioritate, rănind la rândul meu, plătind ochi pentru ochi … M-am ascuns după Ea, pentru că nu puteam să îmi asum agresivitatea îndreptățită, eram obişnuit să o refulez, să o ascund în adâncul meu … Am jucat, prea multă vreme, rolul "băiatului bun" şi i-am pus pe alții să-mi exprime nemulțumirea. Manipulare – comportament urât şi nedemn – şi laşitate, dar puteam proceda altfel? Nu am căzut oare, în capcana unui rol oferit cu multe zâmbete încurajatoare? Doar eu sunt vinovat pentru că am acceptat? Nu ştiu …

Ce se întâmplă atunci când nu îți poți asuma Umbra? E simplu, zice psihologia, cineva dintre apropiații tăi va manifesta acele comportamente! Soția, copiii, frații, prietenii, colegii sau chiar vecinii. Pare ciudat, însă există o comunicare, insuficient cercetată, care nu ține seama

de distanță sau de ceea ce considerăm noi adevărat. Practic emitem, constant, două tipuri de mesaje: unul pe care îl controlăm conştient şi altul pe care nu-l putem controla şi care reprezintă chiar acele adevăruri deranjante despre noi, ceea ce vrem să ascundem ... Dacă avem un Eu puternic vom înăbuşi acel mesaj incontrolabil, iar el se va manifesta sub forma unei boli! Sunt tot mai clare acum legăturile dintre stările psiho-afective şi diverse boli: medicina psihosomatică, psihoenergetica (Michael Odoul, Dorin Dragoş)...

Se pare că femeile au o capacitate naturală de a oglindi bărbatul, capacitate perfecționată milenii de-a rândul. O parte din mine reprezintă, aşadar, ceea ce credeau ceilalți despre Ea!
O parte nevindecată care impunea distanță şi deferență!
Nu vreau să spun că femeia care oglindeşte se goleşte total de sine, ea seamănă întrucâtva cu cel pe care îl oglindeşte, dar nu este doar atât. Ea poate oglindi şi altceva! Suntem ființe relaționale şi existăm, în primul rând în relații, aşadar schimbarea produsă într-un partener provoacă şi o anumită schimbare în ceilalți. Mi-a fost teamă să nu îmi pierd identitatea în relații, şi încă îmi mai este. De aceea mă retrag uneori, ca să discern, să separ ce sunt eu de ceea ce zic ceilalți că sunt. Şi să analizez dacă mă apropii sau nu de natura mea naturală!
Ştiu că pare o nebunie şi o pierdere de vreme, dar atâția ani am fost nevoit să fiu altfel doar pentru a face pe plac mamei (cei care o cunosc ştiu la ce mă refer), surorii sau altor Big Mamma, încât nu mai ştiu cine sunt eu! Mă gândesc, uneori, că am fost o ființă paşnică, ce dorea confort şi armonie, un suflet tânăr aruncat în lumea asta ca într-un veritabil Iad emoțional, în mijlocul acestor oameni care se mint pe sine, care se cred adevărați sfinți pentru a învăța ceva! Ceva ce nici în aceste condiții nu am vrut să învăț! Nu! Cum să accept că nu sunt sfânt şi bun şi iertător şi generos ... Adică, să accept că sunt rău, violent, egoist, mânat de patimi? Păi, chiar aşa am fost! Şi încă mai sunt!
Iar ceilalți m-au oglindit cât se poate de fidel, spre disperarea mea! Fiecare a intrat în rolul care i se potrivea cel mai mult şi m-am trezit înconjurat de adevărate fiare (precum spunea cândva un şef de Call Center: "Învață-ne să comunicăm domle, cu fiara de client!"). Fiarele dinăuntru jucate, ca într-o tragedie greacă, de oamenii din jur...
Pare zadarnică uneori strădania pe planeta asta, degeaba se joacă de 400 de ani piesele lui Shakespeare, degeaba studiem istoria, oricum repetăm greşelile şi chiar le hiperbolizăm …
Dacă nu vrem să înțelegem, dacă nu vrem să ne asumăm, dacă insistăm într-una că ceilalți sunt de vină … Degeaba există Cartea Egipteană/Tibetană a Morților. E o metaforă şi noi nu acceptăm metafore, vrem demonstrații matematice şi termeni pompoşi pe care nu-i înțelegem, dar ne sunt propuşi de cine ştie ce autoritate.
Chiar dacă ne e cumplit de greu să trăim lângă asemenea oglinzi, lângă asemenea tirani, continuăm să ne plângem şi să cerem lui Dumnezeu să ne elibereze! Dacă răul vine din exterior, tot de acolo trebuie să vină şi reparația, nu-i aşa? Însă, dacă vine din natura noastră neasumată, din faptul că, suntem pe jumătate animale şi că ne ruşinăm cu asta?

Eu, cel puțin, nu am fost lăsat să mă scald în autosuficiență. Am avut mereu lângă mine oglinzi neiertătoare care mi-au reflectat Umbra! Ori de câte ori am încercat să mă împăunez cu vreo realizare, cineva apropiat mi-a tras imediat preşul de sub picioare! Fiecare bucurie de acest fel a fost urmată de o supărare, de o lipsă, de un ghinion ... Chiar am mers la un bioenergetician ca să-mi spună de unde mi se trage. Şi a zis că e ceva, un blestem în neam lansat de o mătuşă paternă. Altul mi-a zic că e pe linie maternă. Asta acum vreo 15 ani. Am mers şi am cerut iertare mătuşilor şi au murit pe capete, de parcă asta aşteptau. Făcusem şi o

curățare energetică a casei părinteşti împreună cu Ian. Relațiile, atmosfera relațională se mai îmblânziseră, dar nu se schimbaseră în esență! Iar ghinionul nu mă părăsise întrutotul! Asta însemna că există ceva în interiorul meu, ceva ce ar trebui să caut, să explorez, să înțeleg ...
Nici părinții mei nu au fost împăcați cu viața de acolo, deşi au respectat tradițiile şi cutumele. Şi-au dorit o viață mai bună şi au proiectat pe mine dorințele lor, m-au tratat ca pe un Salvator, credeau că au nevoie de unul ... Acum că a rămas singură, mama se agață tot mai mult de mine pe măsură ce sora mea o tot ține la distanță. Ei bine, încep să nu mai fiu chiar atât de măgulit ... Mai ales că, în ultima vreme, pe la serviciu sunt mai multe lelițe care se întrec în a-mi face curte. Am înțeles că-s un bărbat valoros, dorit, mulțumesc, dar nu sunt interesat. Nu-s persoane care pot oferi ceva într-o relație! Oricum, nu ce am eu nevoie!
Poate că, am început să semăn cu tata, aşa cum era în ultimii ani: un mentor al relațiilor umane curate şi dezinteresate, al dăruirii de sine şi al dreptei recompense. Nu şi-ar fi dorit să fiu trist sau frământat de griji, dar e ceva ce trebuie să împlinesc, o datorie față de el şi față de mine: să îmi recapăt autenticitatea, să aflu cine sunt. Măcar eu să fiu liber, dacă pentru el e prea târziu! Ştiu că suferea pentru că îşi pierduse mama atunci când avea 5 ani şi că a căutat, în van, de-a lungul vieții acea iubire de care ducea lipsă! Iubirea maternă care şi mie mi-a lipsit! Însă, chiar înainte de a muri spunea că simte o dragoste curată pentru Maica Domnului, aşa cum simt unii dintre călugări! Iar în ultimile lui trei dimineți de viață găsea feştila candelei, pe care o lăsa aprinsă seara, căzută pe jos. Se gândea că e un semn ...
Mama, fire pragmatică, insista, după înmormântare, că a găsit un şoricel care făcuse asta, deci nu era nimic miraculos. Se prea poate, i-ar fi fost tare greu să se cațere acolo fără să răstoarne candela, însă de ce nu, totul e posibil.

Am visat cândva că eram respins de un om de afaceri (Onasis) şi eram protejat de un lama tibetan (poate chiar Dalai Lama pe care îl percepeam atunci ca pe unicul lider spiritual al planetei). Roba lui de culoare galben-şofran (şofranul galben era considerat un simbol al luminii, de aceea hainele conducătorilor erau vopsite cu această culoare), aspectul fizic şi forța pe care o emana, m-au impresionat atât de tare, încât am uitat toate supărările şi am început să radiez de fericire. Poate că acesta este noul prototip al bărbatului puternic, poate că a trecut vremea mincinoşilor prefăcuți, J.R.-ilor, a Onasişilor. Poate că a venit vremea lui Gandhi, a lui Dalai Lama ş.a.m.d. Bărbatul spiritualizat, implicat în viața comunității, liderul inspirațional care îşi acceptă sensibilitatea, care nu-şi ascunde slăbiciunile şi nici nu le transformă în fantasme …
Bărbații macho devin jucării sexuale pentru femeile vremurilor noastre, atât!

Joi dimineața, 25 februarie 2010
Ceva mă opreşte să devin latino-lover! Cred că este ceea ce caut! Iar ceea ce caut la o femeie, seamănă atât de mult cu Ea: personalitate şi aspect fizic plăcut, magnetism şi luminozitate caldă în privire, respect şi valorizare, pasiune, independență şi implicare ...
A reuşit să se destindă astăzi, Ea, să scape de toate încordările şi asta mă bucură foarte tare. Mai ales că s-a înscris acum la examenul de definitivare, a avut în sfârşit curaj sau starea necesară! E minunat! Ea a început să reflecte, acum, schimbările prin care trec către maturizare. Plec spre serviciu cu o stare foarte bună.

8.58

Ei, nu spuneam eu că am bucurii de scurtă durată?

Tocmai am vorbit, la telefon, cu o colegă din teritoriu. M-a sunat să-mi spună că vom face echipă la acele examinări şi că scopul lor este de a selecta "grâul de neghină". Adică vor să le folosească la restructurarea Pilele! Doamneee! Îmi vine să-i împuşc! Au evaluările anuale, îşi cunosc oamenii ca pe propriile buzunare, de ce ne implică pe noi în rahatul ăsta? Ca să-şi dilueze răspunderea, ca să se eschiveze? Nu e nicio noutate! Dar de ce eu?

Ei bine, am aflat de la Şefu'sh: am fost nominalizat de la Marele Cartier General, asta e o mare cinste şi trebuie să merg, chiar dacă îmi pun piciorul în ghips! În fine, sunt atât de hotărâți, încât ori merg, ori îmi dau demisia! Nu ştiu, chiar nu ştiu ce să fac …

Fii celebru sau mori!

Partea a II a

01-01-11

Petru Codreanu

Motto: *"Când schimbi felul în care priveşti lucrurile,*
lucrurile pe care le priveşti se schimbă.
Albert Einstein a observat faptul că, cea mai
fundamentală şi majoră decizie pe care
trebuie să o iei în viața ta este:
trăiesc într-un univers prietenos sau într-unul
ostil?"

Wayne Dyer în Percepția asupra lucrurilor

Joi 25.02.2010
13.41
Spre prânz am rămas singur în birou. Şi am primit o vizită: aceeaşi ființă rătăcită de acum două săptămâni într-o ultimă încercare de a mă cuceri. M-a întristat pentru că nu ştie ce e cu viața ei, dar se crede la conducere. Spunea că ar putea să facă şi ea psihologia, doar nu e mai grea ca o şcoală postliceală. Am surâs şi asta a enervat-o. Apoi s-a tot învârtit nemulțumită că nu lucrez într-un spațiu Star Gate, că nu îi propun o escapadă romantică peste hotare, că nu mă laud cu performanțe sexuale etc. I-am spus că am de lucru şi că nu-i pot fi nici psihoterapeut, nici amant, nici Maestru. Crede că e mult mai o.k. decât ceilalți şi îi respect adevărul personal; dacă-i vorbeşti celui din Evul Mediu despre nave cosmice va crede că ai legături cu diavolii şi te va arde pe rug! Oare chiar trebuie să-mi bat capul cu ființa asta? Nu-i pot oferi nimic din ce îşi doreşte şi nu am nevoie de nimic din ce îmi poate oferi. Ființa a zis că "strugurii sunt prea acri" şi a plecat fericită. I-am dat cartea lui Judith Viorst "Control imperfect".
Notez o idee din cartea lui Judith Viorst (Control imperfect, Editura Trei, 2009, pagina 176): "Relația de cuplu: autonomie şi interdependență", fiecare problemă "este rezolvată prin negociere şi compromis", iar corectitudinea este "mult mai importantă decât modul exact în care sunt împărțite sarcinile".
Nu cred că o s-o mai văd vreodată, sper că a înțeles ceva totuşi ...
15.05
Mă uit la poza Svetlanei (actrița din filmul Skjult îi seamănă perfect) şi nu îmi mai spune nimic. Nu mă fascinează şi nu mă interesează! Am scăpat de fantomă. Uraaa!
16.03
A dracu lumea asta în care toți vor să domine sau să fie dominați! Parcă e singurul mod în care ne putem raporta unii la alții! Căutăm parteneri dominatori pe care să proiectăm pornirile agresive pe care nu ni le asumăm, căutăm parteneri sclipitori în social ca noi să putem sta în zona de confort etc. De asta-s eu atras de femei descurcărețe, pentru că eu nu-mi asum asta! Aşa este!
Nu am trecut de faza: "bine faci, bine găseşti" şi de inhibarea agresivității ca o consecință a ei. De parcă în interiorul meu o voce ar tot spune: "Orice manifestare agresivă, incluzând exprimarea/afirmarea de sine, va fi aspru pedepsită. Cum îl pot ajuta pe S. dacă nici eu nu am depăşit asta?"

Iar eu la cine să merg? Arghira joacă rolul castratoarei, Ian "fuge" în interpretări magice, Ea îmi reaminteşte periodic că serviciul îi atârnă de un fir de păr şi că i-ar fi greu să găsească altul, socrii stau cu chirie şi vor avea nevoie de toate resursele dacă vor primi casă şi tot aşa. Ei bine, nu am de ales: voi merge la acele examinări, dar nu mă voi lăsa uşor! Dacă nu mă respectau până acum, mă vor respecta de acum încolo! Poți să fii extrem de bun, de pregătit, de competent, dacă nu eşti respectat totul e egal cu zero! Cel care obține respect primeşte totul, exact ca la maimuțe! Unuia care îți impune respect îi acorzi considerație, resurse, timp etc. Şi faci ceea ce îți spune el! Ei bine, asta e lecția pe care o învăț de la Arghira: o să las deoparte băiatul bun şi o să impun respect. Am luptat din greu pentru tot ce am obținut în Big City, dar nu m-am respectat pentru asta. Atunci, cum să mă respecte alții?

L-am sunat pe Ian şi i-am povestit despre fiinţa rătăcită. Chiar m-a ajutat spunându-mi că, dacă am reuşit să o enervez cumva, să-i dau vreuna peste bot, am procedat foarte bine. Mi-a deschis ochii: asta e o persoană obişnuită să tot ia de la ceilalţi şi trebuia oprită. Are un defect pe unul din corpurile energetice şi în loc să caute ajutor continuă să ia, să jefuiască... Am întâlnit multe specimene de astea de când sunt terapeut, chiar şi eu am fost unul dintre ele. Aşa că, abandonul Herrei a fost lovitura de topor care a desprins partea bolnavă de restul organismului. Iată că am de ce să-i fiu recunoscător! Eram pe atunci precum o gogoaşă umflată care încerca să ţină totul sub control, folosind şi desconsiderând oamenii. Am renunţat odată cu acel cabinet şi la pacienţii neînţeleşi de familiile lor, vampiri energofagi şi ciudaţi. Se credeau prea buni pentru famiiile lor, bună oglindire!

Vineri, 26.02.2010

"Fiinţa rătăcită" – maestrul meu de detaşare emoţională! Tocmai mă gândeam ieri că nu mai simt nicio atracţie pentru ea şi a şi apărut, în scurtă vreme, parcă adusă de forţe nevăzute! Mi s-a oferit la modul ipotetic, în schimbul unor excursii în străinătate. E în aceeaşi zodie cu mama, se plânge de toţi ai ei, dar nu i-ar părăsi nici moartă. Controlează totul, vrea să dicteze în orice, totul spre binele lor firește ... Personalitatea ei de tip A începe să-şi spună cuvântul, are amorţeli în braţul stâng şi aritmii cardiace ce vestesc un infarct real sau doar unul imaginar. Acesta reprezintă, metaforic, conştientizarea parţială a imposibilităţii reale de a avea control. Combate atunci această conştientizare cu o fantasmă infantilă: găsirea unui bărbat puternic şi inteligent pe post de tată arhetipal, unul care deţine controlul asupra celorlalţi, dar care se află sub controlul ei! Fireşte că, ar începe apoi să se comporte nevrotic, isteric, de teamă că îl va pierde sau înfuriată pentru că nu e atât de puternic pe cât părea etc. Se va teme că a fost sau că va fi înşelată ...
Terapie nu vrea să facă, de ce să-l plătească pe unul sau pe una care a făcut o şcoală pe care ar putea să o facă şi ea? Doar nu e mai mult decât o şcoală de maiştri, nu-i aşa?
Simt o afecţiune liniştită faţă de ea, e o colegă de generaţie care s-a dezvoltat doar vertical: profesie, familie, carieră. Nu s-a preocupat de sine. A schimbat repede bărbaţii, în aşa fel încât să nu aibă timp să "digere experienţa". Acum nu mai e nici tânără, nici la fel de atractivă, aşa că vrând-nevrând se va ocupa şi de sufletul ei. Sau boala de inimă o va obliga să facă asta!

13.50

Admiram, ceva mai devreme, o femeie tânără, frumoasă, conştientă de sine, aşa cum nu găseşti în Pilele. Aici sunt asaltat de femei balzaciene care tot vor să obţină ceva de la mine, nu neapărat sex. Aşa s-au obişnuit, să se creadă dive! Îmi pare rău, eu am standarde mult mai înalte decât oamenii muncii de aici, mie nu mi se potriveşte sloganul "noi muncim, nu gândim". Eu gândesc şi atunci când meditez; nu poţi goli un vas, poţi doar pune ce vrei tu în el!

20.05

Am trecut pe la Ian şi am vorbit despre colege şi despre eliberarea de sub tirania lor. Şi el a fost singur o vreme; atunci când s-a pus problema răspunderii, colegele de atunci l-au scos pe el "ţap ispăşitor" şi s-au răspândit în cele patru vânturi. Toată prietenia anterioară, tot binele pe care el li-l oferise, toate declaraţiile de recunoştinţă eternă (el le făcuse tratamente energetic, masaje, astrograme, consiliere) au fost uitate instantaneu, iar toată mizeria pe care nu o puteau accepta în ele au proiectat-o pe el. Mai aveau puţin şi îl ardeau pe rug!

Sâmbătă, 27.02.2010
Torny se crede şmecheră! A aflat că Pilelul vrea să păstreze doar pe unul dintre noi şi a început să-şi creeze o imagine de sfântă martiră în ochii şefilor. Manipulează cu abilitate şi îşi creează încetul cu încetul o imagine falsă, vrea să pară cea mai de gaşcă, cea mai isteaţă şi cea care stă 8 ore la program în fiecare zi. Nu m-ar mira dacă ar avea succes …
Oricum, comportamentul ei îmi provoacă scârbă, la fel ca şi prostia lor. Dar am ceva de învăţat de aici: să-i tratez pe directori de pe picior de egalitate. Iar ei nu pot să-i doresc decât să se facă de râsu-plânsu, iar minciunile să-i iasă la iveală.
Mă agasează prea mult, în ultima vreme, pomenind constant de pile, insistând că ea va rămâne aici, pentru că doar pilele contează! Aşa vrea ea să credem noi! Torny asta chiar se crede regina manipulării! Îmi spune mie că, dacă ea "o proastă (citez fidel) a obţinut postul şi un salariu mai mare decât persoana angajată prin concurs, doar datorită intervenţiei unei pile" tot ea va fi aleasă să ramână în cazul concedierilor colective. Însă ea îmi respectă munca şi competenţa, aşa că va propune să fiu păstrat ca satelit al ei, omul care face treaba. Căci dumneaei nu are chef să stea 8 ore la program sau să-şi bată cap cu problemele de serviciu. Ştiu …
Numai că, greşeşte atunci când mă crede hipnotizat de sâsâielile ei de şerpoaică piloasă. Şi chiar are dreptate atunci când spune că sunt mai deştept decât ea!
M-a păcălit o vreme, crezusem că începe să se schimbe după discuţiile din vara trecută. Intrasem iar în povestea ei crezându-i neputinţele, preluându-i grijile. Aveam nevoie să mă simt util, puternic, vindecător şi ea doar a apăsat butonul.
Îmi amintesc cu câtă înfrigurare căuta "fiinţa rătăcită" tabloul meu de comandă, tare ar fi vrut să ştie cum m-ar putea manipula. De la ultimul iubit obţinuse vreo 5.000 de euro, aşa că nu se vindea ieftin.
Iată că lumea mea de vis, cea în care am o soră iubitoare, în care oamenii se tratează unii pe alţii cu respect e sortită să rămână un vis, o utopie. Iar eu mă simt tras de picioare înapoi, precum în visul cu cimitirul, într-o lume crudă şi nesătulă care adoră jmekerii!
Iată un vorbitor motivaţional, B.A., de exemplu. Ce face el? Foloseşte o manipulare ordinară bazată pe dezorientare şi pe inducerea unor noi repere, are un cult exagerat al personalităţii demn de un dictator sud-american şi vinde. Vinde psihologie pe pâine celor ce cred că girafa se transformă în struţ într-o săptămână! Şi are clienţi din belşug. Vorba ceea: mama fraierilor e mereu gravidă!

Iar eu cum sunt? A, păi nu contează! Eu **trebuie** să fiu: fratele cel bun, colegul bun la suflet-factotum-responsabil, bunul şi săritorul meu prieten, ginerele ideal, fiul care poate fi ameninţat cu burniţa (vidul afectiv, indiferenţa) etc. Ca un erou mitic, hipnotizat de o poveste limitativă …
Deja e distractiv să văd aceste prostăloaice căutând panouri de comandă, apăsând vechile butoane: "frica de pile", "fratele cel bun" etc. Continui însă să fac pe prostul, e mai bine aşa. Disperată că butonul "frica de pile" nu dă rezultatul scontat, adică inducerea autodevalorizării (nu contează ce fac şi cum sunt dacă nu am pile), Torny apasă în disperare butonul "Om bun cu Puteri Vindecătoare" prin intermediul unui comportament infantil şi rugător, apoi pistonează butonul "Eşti Cel Mai Sexy Te Vreau Acum" aratându-mi ţâţele siliconate, rădăcina buricului etc. Îşi pune picioarele pe biroul dinspre mine şi se scuză: "vai

ce nesimțită sunt, nici nu am chiloți pe mine, dar m-am epilat cu laser". Asta mă face să țin privirea departe de locul în care stă ea, doar nu răspund la astfel de provocări.

Mă întreb doar, cine sunt eu? Dacă nu-s fratele cel bun, băiatul mamei, vindecătotul, prietenul cel bun, ginerele ideal, nepotul reîntors la țară etc., atunci ce sunt? Cu siguranță altceva decât această înşiruire de roluri, un "cineva" pe care încă nu îl cunosc! Sau nu-l manifest în afara situațiilor de criză.

Mâine mergem la țară împreună cu Ian şi cu familia lui. Mama a promis că face focul în casă şi ceva de mâncare. Mi-a povestit ce a visat azi-noapte, i-l povestise şi surorii mele şi o speriase cu el. Era în curtea noastră un arbore (salcâm sau altceva) lipsit de crengi şi de frunze. Crescuse din curtea bunicilor materni unde îşi avea rădăcina şi o parte din trunchi, peste gard în curtea noastră. Copacul era lungit în curtea noastră, iar tata îi curăța rădăcinile de noroi. Apoi o chemaseră bunicii, era şi tata acolo şi îi spuneau ceva, nu-şi aminteşte ce, dar ei sunt cu toții morți şi se gândeşte că va muri şi ea. Interpretare: copacul o reprezintă pe ea.

Duminică

Ne-am trezit devreme, plecăm la Dealul Însorit. Pe drum mă gândesc la colega cu care voi face echipă la acele examinări. Numele ei seamănă cu al surorii mele şi are acea blândețe care ascunde multă duritate. Ştiu că a reuşit să se impună în sucursala ei, eliminându-şi concurența, obținând maximum de avantaje posibile. Pare o învingătoare ce are o singură problemă: relația de cuplu. Ia uite, câtă asemănare cu Big Sister-ele mele! Seamănă cu o parte din mine acest personaj feminin de ale cărei ipostaze mă izbesc atât de des. Aşa o fi Anima mea, o singuratică, adoratoare de relații meteoritice? Urmând neabătut prescripțiile lui mami? Posibil …

Pentru "ființa rătăcită", de exemplu, nu să-şi înşele bărbatul era imperios, nici să obțină "marele O", ci să fie, să se simtă dorită! Asta este ceea ce caută: atenția constantă a unui bărbat. Are o nevoie constantă de apreciere şi îmi aminteşte de mama, de încercarea ei de a plăcea unor bărbați realizați, distinşi, cu funcții înalte ... Căutarea unui super-bărbat, a tatălui ideal. Până la urmă nimeni nu se ridică la înălțimea acestui super-tată, a cărui imagine are prea puține lucruri în comun cu tatăl ei real, plecat atunci când ea devenea adolescentă! Am ceva experiență cu acest joc, pare chiar tema vieții mele!

Luni

Mă simt bine, sunt vesel, am impus grijilor să stea la o anumită distanță. Torny e scofâlcită şi se plânge de dureri în muşchii brațelor şi ai coapselor, de plictiseală infernală în weekend, de lipsa banilor etc. Numai că, de data asta îmi făcusem protecție şi hotărâsem cu străşnicie, venind spre serviciu, că nu mă privesc problemele ei. Nu le-am generat eu şi nu pot să le rezolv eu!

Poate că e foarte important să impui o anumită distanță ca terapeut, un anumit respect, pentru a avea un efect benefic!

Ian vorbea ieri despre compatibilitate şi încredere în relația terapeutică, dar eu vreau să subliniez respectul. Pentru mine acesta contează enorm. Eithy mi-a atras atenția într-o conversație pe mess asupra nevoii mele de relație simbiotică. De asta atrag femei ce caută "tatăl perfect", pentru că şi eu caut "mama perfectă". Mi se întoarce înapoi ceea ce eu cer

celorlalți: solicit "mama perfectă" mi se trimit femei care îmi cer să le fiu "tatăl perfect"! Şi nu mă refer doar la cele care-mi fac curte, ci şi la soacră, chiar şi la mama! E ca şi cum un sugar i-ar cere altuia să-i fie mamă doar pentru că îl vede mai mare sau mai gras.
- Tocmai asta ai de învățat de aici, îmi spune Eithy, să renunți la a pretinde relații simbiotice, să accepți "înțărcarea" şi autonomia. Să renunți la a mai fi bebeluş; doar ei sunt în simbioză cu mamele lor.
Asta pot să fac, mai ales că o am pe Ea care mă va susține în timpul perioadei de separare psihologică de mama. Aceasta este calea către maturizare.

Acceptarea jocurilor de-a simbioza propuse periodic de câte un pacient, de vreo colegă sau de vreo mândră "îndrăgostită ad-hoc" nu ar face decât să mă țină prizonier într-un joc expirat, în acest cerc vicios în care ştiu sigur ce se va întâmpla, dar nu ştiu când şi cu cine.
Evenimentele se repetă după o anumită schemă: cineva mă găseşte extraordinar de minunat (deja asta mă lasă rece), se preface că îmi oferă totul fără să ceară nimic în schimb, apoi pe măsură ce îşi retrage, progresiv, oferta, începe să crească exponențial cerințele. Şi le duce până la un nivel la care nimeni, niciun om viu şi real, nu le poate satisface. Desigur că, un personaj fictiv, mitologic sau o hiperbolizare a unei imagini ar putea, teoretic, să satisfacă aceste cerințe!
Aşadar, renunț la a solicita şi la a căuta relații simbiotice! Am acasă relația perfectă pentru nevoile mele. Las trecutul în urmă, cu lipsurile şi împlinirile lui şi aleg să trăiesc în prezent aşa cum sunt şi cu ceea ce am.
Mă simt pregătit pentru jocul de-a psihoterapeutul de cabinet, cu reguli şi limite trasate deontologic, în cadrul orientării conceptuale în care sunt format! S-au dus vremurile în care jucam rolul "terapeut-tată ideal", al "vindecătorului miraculos", al "tânărului om de afaceri", al "colegului pasiv-agresiv", al "băiatului bun", al "copilului-cârjă pentru batrânețe" etc.

Marți, 2 martie 2010
Am visat că eram în casa de la țară cu Ea şi cu copilul. Ar fi trebuit să încui uşa şi să fac o protecție, dar mă vânturasem pe afară şi permisesem diverselor entități malefice să intre în bucătărie. Învățasem să le detectez şi le aruncam afară. Două sau trei, mai puternice, cu aspect umanoid, împingeau în uşă din toate puterile, iar uşa se înclina spre interior. Urma să cedeze.
Sfătuitorul meu (Ghidul) îmi spusese că le voi lipsi de putere dacă fac protecția, am făcut-o dar uşa se înclina tot mai mult. I-am arătat şi mi-a spus că nu vor putea intra chiar dacă rup uşa. Chiar aşa a fost, uşa a căzut la pământ, iar acele entități s-au chinuit să o monteze la loc după ce s-au convins că nu pot intra. Am folosit ocazia ca să le atac invocând numele lui Iisus Hristos şi al Sfintei Treimi, iar ele deveneau tot mai slabe şi mai scofâlcite pe măsură ce mă rugam. Păreau pe moarte. Atunci m-am trezit!
M-au invadat grijile: mi-a căzut o plombă mare, am multe plăți de făcut, Ea e singură la job-ul ei şi nu găseşte contracte în ciuda tuturor eforturilor. În fiecare lună se întreabă dacă luna viitoare va mai avea serviciu.

Sunt, din nou, într-un moment în care trebuie să mă desprind de un vechi proiect. Acum i-a venit rândul lui Ian. Proiectului Ian Peter Pan!
Am vorbit ieri cu el şi a insistat pe o temă pe care nu o adâncisem până acum: tema agresivității şi a luptei. Ştiu că el şi-a înhibat, în adolescență, agresivitatea şi mă percepe atât

pe mine cât şi pe alţii mult prea agresiv, mult preocupat de luptă. Degeaba îi tot explic că acesta este un comportament tipic masculin în care eu excelez aşa cum excelează el în aventuri galante. Sunt nevoit să-i dau dreptate, pentru că are dreptate. Simt că a fi luptător face parte din natura mea, iar transformarea scorpionului în şarpe şi apoi în vultur, de care îmi tot vorbeşte, nu elimină lupta, ci o rafinează. Cel puţin, aşa cred acum! Am căutat înţelegere la Ian, iar el nu s-a grăbit să mă judece după propria grilă. Şi eu am făcut asta, dar el se dă Maestru (în general). Dar şi eu mă dau psihoterapeut. Offff! De fiecare dată când arăt cu degetul spre cineva ca fiind vinovat, celelalte trei degete mă indică pe mine!
Vreau să-l eliberez pe Ian de orice aşteptări, de orice pretenţii, să-l eliberez din sclavia în care-l pun atunci când "îi vreau binele"! Renunţ la aşteptările pe care le aveam, îi dau voie să fie liber şi să se comporte exact cum doreşte!
Mi-a oferit o vreme "tatăl perfect", apoi s-a ascuns în spatele acestui rol şi a refuzat să-şi rezolve problemele. A făcut un fel de barter cu Universul în care el se obligă să aibă grijă de ceilalţi şi pretindea ca Divinitatea să aibă grijă de el! Asta îi părea absolut corect, o pretenţie întemeiată, dar nu era decât un mod prin care se eschiva de la învăţarea propriilor lecţii dobândind o aroganţă ascunsă. Iar ceea ce e ascuns devine foarte otrăvitor!
Pe la prânz el a intrat pe mess şi m-a salutat. Deja eram înnebunit de haosul pregătirilor de plecare, încercam să mă liniştesc şi am făcut o pauză descriindu-i situaţia. Apoi l-am rugat să-mi înapoieze datoria atunci când poate, dar nu în obiecte, ci în bani. Bani a primit, bani să returneze.
E şi asta o lecţie pentru el şi nu e una uşoară! După aceea a "căzut" conexiunea la internet, aşa că am plecat la service-ul Pilele cu fostul computer al Deprinei (plin de viruşi, cu sistemul buşit etc).
Va fi re-formatat. Este un lucru pe care şi eu vreau să-l fac cu mine. Pe drum m-a sunat Şefu'sh ca să "urgenteze urgenţa plecării". Au dat de greu, Big Deal! Discut cu directorul cel mare "tete a tete". Big Momment!

Miercuri
Am avut o noapte "translucidă": un somn uşor, fără vise, cu momente de stări meditative.
La serviciu am continuat pregătirile pentru plecare. Mi s-au pus la dispoziţie resurse, am fost tratat cu respect etc. Ca niciodată până acum! Torny e nemulţumită că "ies în evidenţă" şi face scandal. Îi atrag atenţia asupra comportamentului ei infantil, isteric şi manipulativ. Se strâmbă de zici că a înghiţit o broască! Nu m-ar mira.
Ajuns acasă, meditez asupra "înmormântărilor" din ultima vreme. Cea la care am participat şi cea la care voi merge, pentru că fac parte din comisia ce va "înmormânta" o sucursală a Pilele.
No comment!
Dispar forme vechi, esenţa rămâne şi va căuta o nouă formă.

Joi, 4 martie 2010
Am avut un vis foarte intens şi aventuros, în care încercam toate poziţiile cu Diva Proţăpescu, scriitoarea noastră de succes. Încurajat de un amic, fructificasem ocazia, evitasem sărutul pe gură, trecusem de preludiu şi ne aflam, goi, în patul dintr-un mic apartament. Era strâmtă şi am penetrat-o lent. Timp de o jumătate de oră trecusem prin toate poziţiile care implicau talentul ei acrobatic şi mă oprisem înainte de a ejacula. Nu simţeam nevoia, dar aşa se făcea, o "marcare a copacului"…

A adus vorba de fostul ei soț, spunând că i-a lipsit pasiunea în scurta noastră relație, că ar fi preferat să o cuceresc încet, săptămâni de-a rândul. Tocmai atunci a apărut tânărul ei amant, care fără să spună o vorbă a intrat în pat, lângă noi, gol şi pus pe fapte mari. Eu m-am ridicat, ferindu-mi privirea şi am încercat să ies în holul blocului ca să mă îmbrac acolo. Nu am putut, pentru că tânărul s-a postat în uşă, spunându-mi că ar fi bine să mă îmbrac înainte de a ieşi în hol. Însă imediat ce mi-am tras pantalonii, mi-a luat vesta Lee Cooper pe care am primit-o acum 14 ani din străinătate, care arată impecabil şi în care mă simt bine. A căutat prin buzunare, a probat-o şi a decis să o păstreze ca souvenir. Începusem să mă îngrijorez că îmi va cere şi alte haine şi m-am trezit.
Cred că visul face o trimitere clară la sentimentul de vinovăție şi la felul în care îl las să mă conducă în viață: comportându-mă agresiv atunci când cred că am dreptate şi obedient atunci când mă consider dator sau vinovat față de cineva. Iată că aş putea învăța de la Ian să mă port degajat față de o persoană căreia îi sunt dator, asta dacă ar reuşi el însuşi să se poarte aşa cu fostele lui soții care se întrec în a juca rolul Victimei şi în a-i cere tot mai mulți bani şi timp. De parcă el ar fi vreun Iozefini al sexului şi le-a gravidizat printr-o simplă strângere de mână. Femei care conduc departamente, care controlează viețile altora, care s-au descurcat singure toată viața se poartă față de el precum nişte fetițe prostuțe şi neajutorate!

Revenind la vis, trebuie să menționez că eu obținusem ceea ce dorisem de la Diva Proțăpescu şi aş fi putut pleca glorios. Însă, tocmai la sfârşit, mă învinovățisem că am prezervativ ca să finalizez în ea deşi, repet, nu simțeam nevoia să fac asta. Era mai degrabă o încercare de a respecta un tipar, de a fi "în rândul lumii", de a proceda precum majoritatea … Sau de a lăsa un semn, dar cum să faci asta cu prezervativul pus? Obsesia mea de a fi No. 1, de a avea ifose boiereşti. Asta tot vrea Ian să înțeleg. Deşi insist de câțiva ani buni pe tema asta, eu găsesc mereu motive, pretexte, whatever, ca să-l contrazic şi ca să deturnez această discuție deranjantă.
Poate tocmai asta mi-a indicat visul de azi-noapte: că trebuie să renunț la dorința a fi No.1 şi la dorința de a ieşi în evidență!

Hotărăsc să fac întotdeauna ceea ce simt şi să las deoparte sentimentul de vinovăție şi căutarea perfecțiunii. Îmi amintesc câtă bucurie mi-au adus lucrurile simple făcute aşa cum simțeam în acel moment. Fie că am creat ceva, fie că am acompaniat pe cineva, fie că am refuzat să-i fac pe plac cuiva …

Mi se părea ciudată nevoia "ființei rătăcite" de a avea un amant atrăgător şi îngrijit, care să o invite periodic într-un loc minunat şi să o scape de toate grijile, care să o susțină afectiv şi să o consilieze, care să-i ofere daruri … Dar asta îmi doream şi eu în urmă cu un an de zile: o iubită plăcută, atractivă, sănătoasă sub toate aspectele, plăcută şi suportivă care să mă primească într-un spațiu plăcut şi relaxant! Aveam acasă acea persoană, însă acasă nu mai era un loc liniştit şi plăcut după ce socrii mei îşi pierduseră casa, mai ales că asta fusese pe vremuri casa lor, iar ei stăteau acum cu chirie! Mai ales că soacra îmi amintea periodic că eu nu o pot înțelege, pentru că nu mi-am pierdut casa …Asta o încuraja să se simtă la noi ca acasă, iar eu mă simțeam invadat.

Am fost azi la vizita medicală şi m-au găsit ok. Fostul amant al "ființei rătăcite" a trecut pe acolo trimis de şeful lui să ia nişte dosare. L-am privit cu atenție: proaspăt bărbierit, în

costum elegant şi cu pantaloni lucioşi arăta precum un director de vânzări. E un simplu muncitor, însă într-un loc în care se pot face mulți bani cu mici ilegalități. Omul are un deficit de autostimă, e clar, de asta se îmbracă precum un director. Cine ştie, poate ascunde în vestiar mai multe diplome universitare de I.D. cu care poate sfida pe oricine. My God! Ăsta nu e om, e un personaj! Iar noi avem oameni acasă, mă auzi "ființă rătăcită"?

Arghira Bizantina caută mereu motivații ascunse şi are o teorie despre beneficiile unor şefi din Pilele în urma acțiunii la care eu voi participa peste câteva zile. Parcă se hrăneşte cu suspiciuni şi cu teama de conspirații. Îi cad în plasă şi mă enervez straşnic împotriva acelora. Citisem cândva romanul "Imprecatorul" (Rene-Victor Pilhes, Editura Univers,1981) şi îmi rămăsese în minte cum se abătuseră asupra protagoniştilor toate blestemele rostite de personajul principal, ca urmare a frustrărilor repetate la care era supus. Ei bine, tocmai le-am dorit răul acelor şefi!
Oricum, modul în care au planificat această acțiune pare ori opera unui prost, ori a unuia cu planuri ascunse. E absurd, dar încheie un deceniu de hoții şi absurdități, cum ar putea să fie altfel?
Atunci de ce să nu fiu supărat pe ei?
Poate şi pe mine, pentru că nu le-am zis fățiş ce cred despre ei! Îi las pe alții să fie superficiali şi egoişti, curăț după ei până când întrec limitele suportabilității, apoi mă enervez şi fie mă exprim violent precum tornada, fie le doresc răul pe ascuns.

"Începutul adevăratei contemplări este a-şi vedea propriul păcat." Rafael Noica.
Trebuie să recunosc că mi-am dorit încă din primele zile în Pilele să particip la o restructurare adevărată, făcute pe criterii de competență. Însă, nu primim exact ce dorim, primim ce avem nevoie! E clar că "Pilele învinge", acesta va fi primul criteriu de selecție, mascat sub diverse nume: caz social, vechime mare în sistem, bun executant etc. Aflu că déjà s-a aplicat acest criteriu, deci pe aceia nu-i vom vedea, posturile lor nu sunt în pericol! Asta e, parcă sunt Ray Bingham în Up in the Air!

<u>Retrospectiva lunii martie 2010</u>

Mi-a folosit la ceva experiența de luna trecută! Am înțeles că, în orice situație mă pot ghida după propriul sistem de valori şi că nu sunt obligat să iau ad-literam legile, regulile, prescripțiile…
Lucrurile au mers bine în teritoriu, am oferit şi am primit respect, oamenii au fost înțelegători şi cu mult bun simț şi nu au fost incidente războinice. Am avut mult de lucru şi nu mi-a rămas timp pentru vizitarea oraşului sau a împrejurimilor. Plus că, îmi debutase o viroză respiratorie chiar după ce aflasem că trebuie să merg acolo. Viroza a dispărut pe la sfârşitul lunii, după ce am spus şefilor ce părere am despre această acțiune! M-am simțit uşurat după aceea, puteam respira liber! Între timp, acel factor de decizie care îmi obținuse consimțământul dezinformat de a participa la această acțiune, a trecut prin două momente neplăcute: a fost umilit în public şi a fost nevoit să facă o călătorie chinuitoare şi inutilă. Imprecatorul a lovit din nou! Asta nu e în regulă, e momentul să nu mă mai las atras pe zone de vibrație joasă, tamasică! Aplic ho'oponopono față de acest om şi decid să mă feresc de vibrația urii! Să nu mă las atras în ea!

Chiar acționez cu fermitate în ultima vreme, şi am grijă să scot în evidență ceea ce fac, plus că refuz să fac treaba altora. Şi îmi place să fiu aşa!

Torny şi-a văzut năruite toate planurile după ce a fost descoperită de Şefu'sh că nu stă la serviciu. Se înfuriase ca un leu paraleu pentru că, deşi dovedise cu martori că Torny nu stă mai mult de două ore la serviciu, ea nu avusese o atitudine submisivă, ci făcuse o criză isterică jignindu-l şi îmbrâncindu-l în public. Aşa că o scosese de la sufletul lui şi o pusese pe lista de disponibilizări. Urma ca până la sfârşitul anului, ea să plece. La fel şi Arghira.
Eu, în schimb, fusesem lăudat peste tot şi citat pe ordinea de zi. Eram omul momentului! Puteam pleca, în plină glorie! Viața e imprevizibilă: am acceptat să fac acestă deplasare în interes de serviciu doar pentru a-mi păstra serviciul, am avut succes, aşa că acum vreau să-mi schimb serviciul!

Ce bine că mi-am recăpătat autorespectul! Am ieşit din turmă. Las colegele să critice, să judece şi să înfiereze pe oricine are curaj să fie el însuşi. Pot să mă creadă insensibil, egoist, imoral, necreştin etc. E treaba lor! Treaba mea este să fiu eu însumi. Această călătorie m-a ajutat să trec dincolo de frică şi să înțeleg că, oricât m-aş strădui nu pot schimba părerea cuiva despre mine. Foarte bine, renunț la această străduință!

Referitor la frică, în prima dimineață acolo m-am simțit foarte rău, pe lîngă viroză aveam şi o puternică durere de stomac. Plecasem de la hotel pe jos şi mă simțeam ca un zombie. Atunci am decis să mă înveselesc, să-mi schimb starea, altfel urma să mă îmbolnăvesc grav. Şi aşa am făcut. Mi-am cumpărat mâncare, suc, am savurat drumul şi am ajuns la sucursală optimist şi bine dispus. Iată că se poate!

Într-una din nopțile petrecute acolo am conştientizat, în urma unui vis, că trebuie să-mi fac protecție înainte de a mă întâlni cu alți oameni. Aşa voi fi ferit de influențe, de fantasme şi de manipulare.
Într-o zi, la telefon, Ian mi-a zis o vorbă mare, că eu nu trebuie să caut (pacienți, succes, bani, femei etc.), ci să mă las găsit! Şi atunci, vor veni la mine cei care trebuie să vină, atraşi de ceea ce sunt şi de ceea ce pot oferi.

Cunoscusem pe vremuri un trainer străin, mare fustangiu şi aveam o părere foarte proastă despre el. Mă supărasem pe un terapeut care îmi spusese, prin 2002, că semăn cu acel trainer. Discutând însă cu una dintre colege mi-am schimbat total părerea despre el. Ea este o persoană serioasă şi l-a cunoscut destul de bine. Spunea că e un bărbat care spune deschis ceea ce simte, care recunoaşte că îi plac femeile şi care îşi asumă viața aşa cum este. Minunat! De acum îl consider bunicul meu.

Îi arătasem colegei cartea lui Thorwald Dethlefsen, Puterea vindecătoare a bolii, şi deschisesem tocmai la pagina despre infecții. Citez: "Orice infecție este un conflict devenit substanțialitate. Confruntarea existentă în psihic (cu toate durerile şi pericolele) îşi constrânge justificarea existenței la nivel corporal ca inflamație." (pag. 121).
Mă simțisem un simplu instrument în Pilele, până când am înțeles că eu ascult doar de propriile mele valori şi instincte!

Într-una din zile am fost în oraşul cenuşiu prin care trecusem în armată. Fusesem într-o misiune de o zi, dormisem cu cei din gardă şi mă sufocase mirosul lor de picioare, apoi încercasem să agăț o fată în timp ce mă plimbam prin acel oraş plumburiu. Fata îmi vorbise ungureşte, iar oraşul mi se păruse şi mai trist. Acum, după aproape două decenii, oraşul mi s-a părut altfel. În plus, o tipă sexy, cu multă energie pe chakra sexului mi-a făcut propuneri fără echivoc. M-am mulțumit cu propunerile! De altfel, am văzut mai multe tipe "flămânde", dar aceasta era cea mai puternică.

M-am gândit mult la tata când am fost în delegație. Cred că alesesem să trăiesc ca el, după valorile lui, încercând să-i continui viața, făcându-l să trăiască prin mine. Scrisul m-a eliberat, mi-a amintit că am viața mea, iar oraşul Bunicului (l-am numit aşa pentru că bunicul a făcut armata acolo şi mi-a povestit despre el) m-a reconectat cu o perioadă pe care o credeam demult pierdută, cu prima tinerețe. O perioadă în care mă simțeam liber şi puternic trăind după propriile reguli! Poate că eram naiv, dar eram cu siguranță viu şi spuneam lucrurilor pe nume.

Reîntors în Big City odată cu primăvara, m-am învârtit prin cartier, m-am plimbat în parc, m-am reconectat cu ceea ce numesc tot mai des "acasă". Mi-am amintit de soacră şi am decis că a suferit destul. I-am dorit să-şi recâştige banii dați pe casă şi pe cei pierduți în procese, să aibă casa ei, bani suficienți … Ea va renova apartamentul de aici, iar eu casa de la țară. Îmi doresc mai mulți bani în sfera profesională şi mai mult respect.

Mi-au venit la evaluare şefuți din Pilele, o tânără delicată, ravisantă, mamă a doi copii care arată ca la 18 ani, deşi are treizeci, şi un director adjunct, practic No. 2 în Pilele. M-am descurcat admirabil, dar a venit şi ziua în care Şefu'sh m-a tratat din nou ca pe subalternul lui. Am tăcut, mi-am văzut de treabă, dar a simțit şi el că nu va mai avea altă ocazie. Face pe prostul, dar simte.

Credeam că am devenit imun la farmecele feminine, în ultima vreme. Priveam femeile cu duioşie şi înțelegere, cu o plăcere pur estetică. Frumuşica ravisantă însă, m-a făcut să visez. Îmi amintea de partea cea mai pură a Animei mele. Încă ştia să roşească precum o fecioară. Era un soi de prizonieră în familia soțului, precum o femeie musulmană, nu avea timp pentru ea, iar soțul o însoțea peste tot. Testele proiective pe care i le-am aplicat mi-au indicat că dezvoltarea ei afectivă este blocată în perioada de latență. I-am împrumutat o carte, foarte valoroasă pentru mine din cauza dedicației de la cel mai bun prieten care scrisese că, am fost pentru el ca o oază în deşert, ca o insulă care salvează şi hrăneşte naufragiații. Mă cam lăudam cu acea dedicație … În noaptea acelei zile visasem că întrebam o parapsiholoagă de ce am probleme cu vederea, iar aceasta îmi răspunsese că mi se trage de la atracția/fixația/obsesia legată de o femeie. Aşa o fi.
Revăd Profețiile de la Celestine, mă interesează în special obsesia lui John pentru Marjorie. Trebuie să recunosc că şi eu mă port uneori precum un vampir energetic!

Mă gândesc tot mai mult la dragostea puternică, transcendentă, dezlegată de sexualitate. Cea care nu implică suferință şi înrobire. Ar fi multe de spus aici, dar sunt doar la început, aşa că prefer să tac decât să vorbesc din cărți.

Am avut o discuție cu Ea despre cum putem comunica optim, pentru că uneori am impresia că nu mă ascultă, că nu îmi acordă atenție. Apoi i-am spus că îmi doresc foarte tare o amantă, postul e liber şi i-l ofer ei. Dacă-l vrea! S-a bucurat, mi-a spus iar că mă iubeşte şi că se simte uneori complexată de complexitatea trăirilor mele. Mi-am dat seama că nici eu nu prea o ascultam în ultima vreme! Şi eu care crezusem că mă disprețuiește pentru că nu-s o ființă simplă şi supereficientă, care aduce mulți bani şi care rezolvă orice. Îmi dau seama că proiectam pe Ea aşteptările pe care le avea mama de la un bărbat!

Îmi dau seama că obsesia mea de a fi Cel Mai …(tare din parcare) atrage ciudați, abuzivi, indolenți, profitori etc. Oamenii vin la Cel Mai Bun, nu-i aşa? Ca la Messia!
Vor să fie salvați, vindecați etc. şi nu pot scăpa de ei dacă nu renunț să fiu Cel Mai ...

A venit timpul să renunț la masca Nicholas Urfe (personaj principal în romanul Magicianul, scris de John Fowles). Un Nicholas Urfe şcolit la Facultatea de Bârfe (aşa îi spunea Deprina psihologiei). Masca de intelectual rasat şi trist, o tristețe existențială care atrage femeile, pe care o port de aproape 20 de ani. Un vânător de fantasme care devine cobaiul unui milionar cu pretenții de regizor de psihodramă. Un "mic Dumnezeu" picat în plasa unui alt "mic Dumnezeu".
Mă temeam că în spatele măştii de Nicholas Urfe sălăşluieşte vidul (acesta este motivul pentru care ne agățăm de vechile măşti). Ei bine, nu! În spatele acestor măşti se află Budha din aur masiv.

Există o poveste despre o statuie din lut a lui Budha veche de câteva sute de ani. În timp ce o mutau, s-a fisurat şi au observat că, stratul subțire de lut acoperea, masca, o statuie din aur masiv a lui Budha. Morala ar fi că, în spatele unei măşti create de frica şi ignoranța noastră se află autenticitatea noastră, spiritual cel inalterabil şi nepieritor.
Citez din Paul Deussen, Filosofia Upanişadelor, Editura Tehnică, 1994, pagina 120: "… Brahman este Atman, Sinele, adică acela care mai rămâne la oameni şi la toate lucrurile lumii atunci când scoatem din acestea tot ce este la ele nonsine, ceva străin, un altceva …". Adică după ce aruncăm măştile şi identitățile iluzorii proprii acestei lumi.
Una este să le folosim ca instrumente, alta este să ne identificăm cu ele!

Pe la sfârşitul lunii martie îmi simțeam spatele complet blocat. Ian mi-a spus că am spatele precum o stâncă. Mi-a făcut un masaj îndelungat, foarte dureros, dar m-am simțit bine după ce mi-au trecut durerile provocate de brutalitatea lui. Apoi am fost o ședință la profesorul Clătineanu şi mi-a definitivat deblocarea spatelui.

Ian spune că simte nevoia să vadă filme cu multă violență, simte cum s-a umplut de furie şi că e pe cale să explodeze. L-am încurajat să înceapă să-şi exprime agresivitatea, aceasta e singura cale de a redeveni întreg, de a-şi integra masculinitatea reprimată (acel Tarzan din interiorul lui, pe care-l proiecta pe mine). I-am spus că femeile sunt atrase de această trăsătură masculină, în mod inconştient. Iată că nu i-am rămas dator, la scurtă vreme după ce m-a ajutat cu acel masaj a avut nevoie de consiliere. Relația se echilibrează singură.

Am visat că mă aflam în biserica unei mânăstiri, unde se aflau moaştele unui sfânt, un craniu. M-am închinat primul şi pe fruntea lui a izvorât mir. L-am luat cu un şervețel înainte care

preoții să mă alunge sau să-l confişte. A fost o mirungere divină şi o dovadă de curaj, am luat ce mi se cuvenea.

Tot aveam stări de oboseală, de minte tulbure, cleioasă. Am văzut un film despre Mary, regina Scoției şi mi-a picat fisa! Eram tulburat pentru că luptam împotriva vechii tendințe de a controla. De a-mi controla, de a-mi planifica viitorul şi conduita prin **intenționare.** Puteam să trăiesc evenimentele aşa cum veneau spre mine, dar eu insistam să le controlez. Am o obsesie pentru control izvorâtă dintr-o teamă ancestrală!

De fiecare dată când mă încăpățânez să-mi planific viitorul, încep să mă simt tot mai rău fizic, tot mai epuizat, pentru că, mă împotrivesc curentului vieții! Mă pun curmeziş, mă agăț, încerc să nu văd (de aia am ditamai dioptriile), îmi rigidizez coloana vertebrală - zona sacrală precum un luptător de summo!

De când Ea are o mulțime de responsabilități şi multă independență am început să am impresia că nu mă mai admiră. Cariera Ei este pe val, iar a mea s-a dus la fundul apei. Pentru ce să mă admire? Mă iubeşte, de asta sunt sigur, dar mă mai admiră, oare? O să am şi eu soarta acelor cunoscuți care s-au sinucis (ciroză, cancer, infarct) atunci când soțiile se apropiau de apogeul carierei, iar carierele lor erau în declin? Ce ne facem, noi bărbații, fără admirația femeilor ?
Am discutat cu Ea despre asta, m-a ascultat în tăcere. Rămâne să găsesc singur soluția. Mă priveşte cu înțelepciune aşteptând răbdătoare să fac saltul de înțelegere. Am început să-mi prețuiesc firea boemă şi nesupusă dogmelor, pentru creativitate şi pentru originalitate. Ea m-a apreciat mereu, doar eu m-am purtat precum cel mai mare critic şi detractor al meu!

În ultima zi a lunii martie m-am trezit cu o puternică durere în piept şi cu dificultăți de respirație.
Visasem că mă certasem cu directorul care mă acuzase că nu vreau să recunosc că fac parte din bandă. Apoi, un alt vis în care încercam să ies pe furiş din cartierul general al unei bande în aşa fel încât să nu se creadă că sunt membru al ei. Mă trezisem înainte de a reuşi. M-am gândit, în ultima vreme, că lucrez pentru o bandă de hoți (mărturie stau procese penale în care au fost cercetați şi făcuți scăpați anumiți şefi şi directori). Deci, la asta se referă visul. Iar durerea din plex este somatizarea fricii de a rămâne fără serviciu, cu rate la bancă, frica de necunoscut, frica de ziua de mâine! Consiliasem, în ziua anterioară visului, pe fiul unuia dintre aceşti directori şi îmi spusese nişte amănunte care îmi confirmaseră informațiile anterioare. Eram psiholog într-o bandă de tâlhari de drumul mare!

Ea e la o întâlnire de afaceri, iar eu stau acasă cu copilul bolnav. Patroana a întrebat-o dacă nu vrea să rămână acasă, dar ea a refuzat. Văd că pune cariera pe locul I şi asta mă deranjează foarte tare. Iar pe noi ne organizează precum pe cei cu care lucrează. Asta nu e o.k., pentru că a devenit un Factotum la serviciu, iar pe noi a început să ne neglijeze! Pe mine, mai ales.
O să am o discuție aprinsă cu Ea, în ultima vreme nu mai las nemulțumirea să se adune!

Vineri, 2 aprilie 2010
Am avut o partidă minunată de "împăcare conjugală" în urma căreia mi-au trecut toate migrenele şi fantasmele.

Cu mintea limpezită, am reflectat asupra tendinței mele de a-i îndatora pe alții pentru a-i putea agresa după aceea. Ofer, chiar fără să mi se ceară, apoi brusc solicit returnarea datoriei. Acesta e un comportament abuziv care mă deranjează extrem de tare la soacră-mea (e stilul ei favorit de interacțiune socială). Dacă mă port la fel, ce drept am ca să protestez?
Se pare că-s încurajat să scap încet-încet de toate "gogoriţele". Mai întâi a fost masca Nicholas Urfe, apoi a venit rândul celui care dăruieşte pentru a obliga. Dăruieşte bani, sfaturi, energie, încredere etc. apoi vine, ca un adevărat cămătar, să-i chinuie pe "rău-platnici"! Este o parte din mine pe care o oglindeşte perfect soacră-mea! Şi m-am plâns atâta vreme că mă deranja prezența ei. Eram doi tiranozauri obligați să împartă acelaşi teritoriu!
Am vorbit cu Ian şi i-am explicat de ce nu-mi folosesc sfaturile lui. Asta l-a frustrat, pentru că s-a "brănduit" ca sfătuitor profesionist, şi îi vine greu să accepte că habar nu are de realitatea psihică a celuilalt. I-am povestit despre un orb care se descurcă minunat în apartamentul lui. Lanterna pe care i-o oferi nu-i va servi la nimic!

24.20
Am vizionat "Quantum Apocalipse". Accept că fac parte dintr-o familie de suflete. Unele sunt încarnate acum pe Terra, altele sunt în planul astral, în lumea de Dincolo. Fiecare are misiunea lui. Ne întâlnim în anumite momente, dar nu trebuie să stăm tot timpul împreună. Nu mai împart oamenii în categorii în funcție de trăsăturile lor nobiliare. Nu-i mai disprețuiesc pe cei simpli, din topor, nespălați, băşinoşi, cu vorbirea buruienoasă. M-au scârbit la început modul în care se salutau dimineața muncitorii din Pilele (prieteni, amici) oferindu-şi unul altuia organele genitale, fluierăturile, clacsoanele interminabile, maşinile hrănite cu amestec de ulei, diluant şi motorină care scoteau un fum îngrozitor. Se considerau proşti dacă nu scoteau un ciubuc zilnic, dacă nu furau un bec sau o clanță ... Nu erau toți aşa, dar aceste cazuri săreau în ochi, precum ştirile de la ora 5. Acum am înțeles că dacă te porți precum o maimuță asta nu înseamnă automat că eşti maimuță!

Devenisem elitist precum vechile mele modele, iar aceste ființe lipsite de rafinament, de grație, de bun simț pe care le detestam mă înconjurau din toate părțile. Mă sufocau cu barbaria lor!
Una îmi era chiar şef (Şefu'sh). Şi nu le păsa de reguli, de bunul simț ... Totuşi, aceste ființe nu erau proaste, viclenia le sclipea în privire, dibuiau imediat punctele slabe şi le exploatau. Am încercat să le învăț bunul simț, apoi să-l impun; pe termen lung nu am reuşit nimic. Apoi, mi-am reconsiderat poziția, am făcut ho'oponopono față de ei şi le-am acordat respect. Nici aşa nu am ajuns prea departe: dovadă stă cea mai nouă măgărie pe care mi-a făcut-o Şefu'sh.

Încă am o anumită rezervă față de oamenii bisericii, prea se implică în circul acestei lumi, prea împart oamenii în buni şi răi. Mi-ar plăcea ca ei chiar să trăiască în spirit christic, franciscan, fără avuții, fără copile care-şi pun poalele-n cap (vezi Balkan Girls), fără afaceri, fără marketing ...
Ei bine, nu se poate, sunt şi ei oameni, le place viața, unii au vicii, alții orgoliu, puțini au vocație!

Au ajuns precum o societate de asigurare privată la care eşti invitat să cotizezi împotriva fricii de moarte. Am cunoscut creştini practicanți, după toate regulile, care se tem straşnic de moarte!
Apelează prea mult la frică şi prea rar la iubire! Cu câteva flori nu se face primăvară!

Sunt supărat şi pe Dumnezeu! Putea să-mi dea mai mult, să-mi conducă viața mai bine etc. Adică sunt supărat că, mi-a dat Liber Arbitru, că nu a ales în locul meu, că m-a lăsat să-mi aleg viața pe care o am, experiențele şi devenirea! Curios, nu?
Îi reproşez că mi-a lăsat Liber Arbitru?
Îi reproşez că mi-a lăsat individualitatea? Îi reproşez că nu m-a izbăvit de frici?
Cine şi-a ales fricile, cine le-a hrănit, cine le-a permis să-i conducă viața? Eu. Eu am făcut asta!
Cine a împărțit lumea în Alb şi Negru, în Bine şi Rău? Tot eu sau mai précis, o parte din mine, acel Judecător Inamovibil. Creat tot de mine ca să mă impulsioneze, ca să mă țină mereu în alertă, mereu nemulțumit de viața mea şi să mă oblige să vreau mereu mai mult!

M-am purtat o vreme ca un preot al "sfintei psihologii" având grijă să nu-i pătez imaginea, să profesez cât mai pur ... În acelaşi timp, unii colegi, pragmatici şi bine ancorați în realitatea românească, o supuneau la toate perversiunile, acumulând avere şi titluri zdrăngănitoare!
Mă purtam ca un "geniu neînțeles" după cum spunea soacră-mea. Ca un narcisist!
Narcisismul are drept cauză prea puțin sau prea mult suport emoțional în mica copilărie.Toate relațiile unui narcisist depind de imaginea pe care o are în ochii celorlalți.
Privesc un documentar pe Explorer despre un narcisist care îşi păcălise familia şi cunoscuții că e unul dintre directorii de la Organizația Mondială a Sănătății. Ducea o viață dublă, plină de minciuni, şi înainte de a fi descoperit şi-a ucis familia. Nu putea să-şi compromită falsa imagine, aceea era totul pentru el!
Modul narcisist duce mereu la plasarea sinelui în centru Universului!

Eram poreclit "geniu neînțeles" nu pentru vreo realizare extraordinară, ci pentru etica strictă, habotnică. Devenisem un "arhanghel" al binelui şi al corectitudinii în psihologie. Ce prostie!
Un om obsedat de Bine şi de Corectitudine va face întotdeauna greşeli pe care nu şi le va asuma!
Va avea obligatoriu o parte întunecată pe care o va ascunde. Va fi obsedat de aplicarea regulilor!
Va acumula resentimente pe care le va direcționa împotriva celor care, în lipsa constrângerilor morale, acumulează averi! Iar resentimentele nu sunt altceva decât otravă.
Iată ce mă frământă pe mine în seara de Înviere!

23.45
Mergem la Înviere. E multă lume, străzile sunt pline. Imediat ce iau lumină oamenii se întorc acasă. Au plecat mai mult de 60%. Plecăm şi noi. Nu s-a cântat ca în alți ani, nu am avut aceea trăire deosebită …

Duminică dimineața
Sub duşul de dimineață am conştientizat (pentru a câta oară?) că nu caut nici sex dezlănțuit, nici tantra, nici diversitatea în relația cu o femeie. De asta nu mă interesează "disponibilele" din jur!
Îmi place femeia delicată, proaspătă, cu sufletul curat, căreia îi place să studieze şi să discute despre oameni şi despre sensul vieții. O femeie mai interesată de autocunoaştere decât de ascensiunea socială. Nu-mi plac femeile "puternice", cele care-şi ascund vidul interior în spatele
unei cariere care-i permite să domine şi să conducă, precum acele jalnice imitații de bărbați care apar la tv când certându-se, când împăcându-se cu România.

Am o natură dual: animal şi om. Animalului îi plac curvele, bombele sexy, epatantele şi este condus de miros, adulmecă şi se ațâță. Spiritul vrea mai mult decât atât şi-l struneşte ca pe un cal nărăvaş. Îi ține predici, îi povesteşte despre putere şi caută un mijloc de a face echipă, de a-l îmblânzi. Încă nu l-a găsit, aşadar e nevoit să apeleze la forță! Vrea tot mai mult! Animalul e şmecher: se preface bolnav sau prea obosit, se plânge că e lipsit de vlagă etc. E clar că îşi sabotează călărețul! Omul va trebui să renunțe la ceva: fie la narcisism, fie la viață! Se simte rupt în două, separat de o discopatie lombară. Animalul are forța vieții şi sexualitatea, iar omul voința, iubirea, comunicarea, intuiția şi legătura cu Dumnezeu. Un Centaur rupt în două, o jumătate de om şi o jumătate de cal. Nu e o noutate, am citit despre asta, dar e altfel când o trăiesc!

De câteva nopți nu mai simt durerea lombară. Şi asta datorită unei nopți în care m-am eliberat de fantasme şi am dat morala afară din pat! Şi a fost foarte bine.

Marți
Ştiu că am transferat atitudinea habotnică a părinților mei din domeniul religiei în psihologie, pe care am sacralizat-o. Ca atare am întânit-o pe Maceha, care sacralizase ateismul numindu-l ştiință. Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg că mă oglindea. Ateismul ei monstruos contra psihologizarea mea obsesivă! Nu-mi place, în creştinism, ideea că trebuie să dobândim un suflet nemuritor, că nu ne naştem cu el. Atunci ce rost are Învierea? Unde e sfințenia pe planeta asta?

Obsesia mea de a-i ajuta pe alții să se transforme ascunde, sub false intenții, dorința de a-i chinui pe alții. De a-i face să plătească pentru suferințele pe care mi le-au provocat în trecut! M-am răzbunat pe toți cei care m-au jignit, pentru că nu ştiam să procedez altfel. Reacționam, plăteam cu aceeaşi monedă şi cu dobândă. Eram un soi de Dr. Jekyl şi Mr. Hyde oscilând între două stări emoționale diferite. Două vise diferite, în două lumi diferite, un singur Visător!

Trăim într-o lume în care ne provocăm unul altuia probleme, neajunsuri, pe care apoi ne lăudăm că le-am reparat! Totuşi, cine plăteşte până la urmă factura? Că noi o tot împingem în viitor.

De exemplu, azi au fost fluctuații de curent electric. Am oprit computerul şi am înjurat furnizorul. Chiar m-am supărat pe el, iar asta înseamnă agresiune la distanță. Ca atare, vor avea alte probleme şi cineva se va supăra şi va emite vibrații de ură (tamasice). Şi tot aşa.

Herra şi-a schimbat pozele de pe rețeaua de socializare. Arată a femeie împlinită care îşi acceptă sexualitatea. Se pare că am avut un efect benefic asupra ei. Când a venit la terapie îşi respingea sexualitatea pentru că intra în conflict cu viziunea religios-habotnică moştenită de la mama ei. Iată că această terapie a fost, totuşi, un succes.

Îmi dau seama că îi judecam pe alții ca măsură preventivă de auto-apărare. Pentru a face față unor posibile acuze şi vocii Judecătorului interior. I-am acuzat atât de mult pe politicieni pentru proasta guvernare a acestei țări, dar nu m-am gândit, până acum, la racilele acesteia. O țară în care minciuna devenise politică de stat, o țară care încuraja economia subterană şi specula, o adunătură de oameni manipulați, dezrădăcinați etc. Un singur exemplu: la inundațiile din Praga cehii au făcut voluntariat, iar la inundațiile de la noi țăranii stăteau în crâşmă, cu picioarele în apă, aşteptând să vină Statul, Armata şi Tătucul ca să îndepărteze efectele inundației şi să le dea mâncare, băutură şi case noi. Sunt dur şi sincer.
- Românii sunt turci cu ifose latineşti, zice un prieten. Turco-evrei, de fapt.

Trec în ultimile săptămâni printr-o cură de slăbire. Vreau să dau jos 10 kg. şi sunt ceva mai uşor de enervat. Vreau să-mi recapăt vigoarea tinerească, să acționez înțelept şi ponderat în toate domeniile vieții mele. Vreau să-mi curăț şi să-mi însănătoşesc toate cele şapte corpuri: fizic, eteric, astral, mental, cauzal ...

Observ că s-au stricat aceleaşi lucruri la serviciu şi acasă: robineții, computerul, ferestrele. Mai sunt multe alte cheltuieli, iar bugetul nu pare să se îngraşe!

Joi

M-a sunat Ea, se pare că, au obținut un contract bun pe termen lung. Doamne Ajută!
Am aflat că Şefu'sh vrea să-şi consolideze poziția uneltind să ne înglobeze într-o structură pe care să o conducă cu mână de fier. Vorbeşte peste tot că suntem leneşi şi deprofesionalizați deşi habar nu are de meseria noastră. Strânge mereu teste şi se împăunează cu ele deşi nu înțelege nimic din ele. Speră doar să aibă astfel un atu în fața altora. E un maimuțoi caraghios care vrea să imite omul! Am simțit iar o durere în plex şi o arsură pe esofag. Somatizez un picior nevăzut care îmi apasă grumazul.
- Ăsta e mai prost decât prevede legea, îi spun Arghirei şi ea râde copios. Acest Pasvante consideră prostii tot ceea ce nu înțelege. Oamenii îl vorbesc pe la spate că e un lăutar de doi bani, dar el se crede, în continuare, practicant de ştiință exactă şi mare artist. Nu e nici una, nici alta.
Unsuros, intrigant, crede că oamenii au fost lăsați pentru a fi batjocura lui. Adevărul este că semăn întrucâtva cu specimenul ăsta. Dincolo de ceea ce vreau să par, în spatele imaginii de om drept, demn şi echilibrat pe care o vând celorlalți, sălăşluieşte un bârfitor, un fricos şi un scandalagiu. Şi îmi găsesc mereu scuze pentru asta!

Mă accept aşa cum sunt (mincinos, agresiv, uneltitor) şi vreau să mă schimb. Mi-am justificat această purtare cu scuzele ieftine ale originii umile, a lipsei de pile şi relații în Big City, a

răutății şi indiferenței oamenilor. Scuze, justificări ... Foloseam eterna rețetă a celor care îşi maltratează semenii: invocarea lipsurilor! Cu toate astea, am avut momente de noblețe sufletească, iar cei apropiați mi-au spus că eram mereu dispus să le fiu de ajutor chiar dacă tocmai mă jigniseră.
Cred că fiecărui om i se întâmplă să aibă momente de noblețe sufletească. Iar celor care nu dețin bunuri, oameni sau averi li se întâmplă parcă mai des decât celorlalți.
Noblețea asta înseamnă să nu ai conştiința răului, să nu stai cu mâna pe sabie pentru atac sau pentru apărare, să nu te consideri mai presus, să fii mulțumit cu ceea ce ai şi cu ceea ce ți se întâmplă.

Cât timp din viața noastră ne purtăm ca nişte cizme? Şi de ce aşteptăm să ni se întâmple lucruri minunate înainte de a ne schimba comportamentul? Sau de ce ne supărăm atât de tare pentru că, mesagerul schimbării se numeşte: Atac de Panică, Ulcer, Psoriazis, Ulcer, Divorț, Furt sau Accident? De ce nu înțelegem că singuri ne hărăzim o condiție mizeră? Ne naştem săraci, fie, părinții noştri nu au moralitate, fie, dar asta nu înseamnă că noi trebuie să devenim nişte Bestii mai înfiorătoare decât ei şi să rămânem aşa toată viața.

Unele relații sunt prea greu de suportat şi avem nevoie de pauze pentru a nu ajunge la limita răbdării. Dar ce pot face cei cărora le place să explodeze, ce beneficiu important ar avea ei dacă s-ar stăpâni? Ei bine, asta e ceva ce trebuie să afle singuri!

Agresându-i pe ceilalți le furăm energia. Oricine e bun ca donor, cu o singură condiție să intre în joc. Este neplăcut să nu ai energie pentru că, nu poți gândi, nu poți înțelege şi eşti uşor de iritat. Asta înseamnă că, fie ai fost jefuit de energie, fie eşti un vampir energetic în sevraj. Aşa că, dacă nu ai deprinderea rugăciunii, a comuniunii cu natura, începi să cauți în jur un potențial donor. Cineva care îți e dator, cineva care te iubeşte, cineva care e uşor de enervat (enervarea creează o breşă în câmpul de protecție) etc. Victima devine Agresor şi lanțul nefericirii continuă.
Ce putem face, doar pare o situație de viață şi de moarte, nu-i aşa? Sau aşa pare!
Putem acționa precum un practicant Aikido, deturnând atacul agresiv care vine spre noi cu o mişcare de evitare, sau ne putem reprezenta o oglindă care opreşte atacul trimițând energia înapoi sau în pământ. Nu va trece mult şi atacatorul va rămâne fără energie, se va destinde şi atunci poți discuta cu el. Există multe metode, totul e să ai imaginație.

Trebuie însă să fim pregătiți să trăim în armonie şi în belşug. Nu e uşor să renunți la "jocul de a lipsa" ar însemna să-ți asumi responsabilitatea pentru tot ce ai făcut în viață (şi bune şi rele). O practică ho'oponopono poate fi de mare ajutor în acel moment sau spovedania, dacă sunteți suficient de credincioşi. Suntem obişnuiți să ne asumăm răspunderea pentru ceea ce nu stă în puterea noastră, tocmai pentru a nu fi traşi la răspundere. Iar pentru cele ce stau, în mod firesc în puterea noastră, cum ar fi să ne îngrijim de corp, de minte şi de suflet respectând un program şi evitând excesele de orice fel vom găsi cele mai puerile scuze! Alcoolul a fost de vină, zice unul. Neatenția, zice altul. Lipsa de energie, spuneam eu mai devreme. Dar cine e cauza primară a acestor nefericiri: a consumului de alcool, a neatenției, a lipsei de energie etc.?
Dumnezeu este de vină, fără niciun dubiu! Putea să ne facă perfecți, dar ne-a făcut imperfecți, îi stă în putere să ne corecteze greşelile şi să ne transforme viața într-una fericită

dar nu o face, are toate răspunsurile dar nu ni le oferă etc. Păi nu e EL de vină pentru toate problemele noastre?
Ce putem face noi, că doar nu suntem perfecți?

Vineri, 9 aprilie 2010, 7.19
Viața mi-a ripostat întotdeauna pe măsura micimii mele!
Când am luat lucrurile la modul personal şi m-am simțit jignit sau atacat, am ripostat imediat. Fireşte situația s-a complicat şi eu am avut mai mult de suferit. Cumva am căutat şi mi-am creat viața aventuroasă, aveam nevoie de ea ca să-mi învăț lecțiile de viață şi ca să-mi susțin convingerile. Una dintre ele era că nimeni nu merită încredere pentru că va trăda mai devreme sau mai târziu din interes sau din slăbiciune. Am creat situații în care mi-am dovedit, periodic, această convingere. La fel ca Despotul Luminat, nu am gândit niciodată că eu, o parte din mine, am orchestrat eşecul relației respective! Părinți, rude, prieteni, colegi – cu toții au picat testul încrederii, pentru că am avut grijă să le cer mai mult decât puteau oferi – suspiciunea plana mascată asupra lor dinainte de a-i cunoaşte! Cine nu procedează aşa? Tu? Felicitările mele!

Azi este sărbătoare: Izvorul Tămăduirii!
Iată că a trecut săptămâna luminată şi am reuşit să repar două relații: cea cu sora mea şi cea cu o familie de amici. Pot să adaug şi curățarea computerelor cu reinstalarea softului, plus evitarea unui scandal cu Şefu'sh urmată de înțelegerea mesajului din spatele atitudinii lui nedemne. Comportamentul lui oglindeşte fostul meu comportament, tirania şi obsesia controlului de care m-a izbăvit colega Torny. De ce acum? Ca să pot înțelege ce simțeau cei din jurul meu, simțind ceea ce simțeau ei. Asta mă ajută să înțeleg profund de ce e greşit acel comportament şi să scap de păcatul respective. Se spune că eşti iertat dacă te căieşti, dar oare te poți căi doar din vârful buzelor? Nu scrie în Biblie că "pe duhul umilit şi înfrânt Domnul *nu*-l *va urgisi*!"?
Rogu-te Doamne, tămăduieşte-ne viețile! Amin!

Ceva mai devreme am făcut un duş ritualic, acum beau un ceai verde cu aromă de vanilie. Meditez la asemănările dintre mine şi soacra mea: amândoi oferim servicii nesolicitate celorlalți şi acumulăm "vouchere" pentru clipa în care vom avea noi nevoie de serviciile lor. "Plătim în avans" şi aşteptăm sprijim maxim la nevoie. Dacă nu se întâmplă aşa, şi asta e frecvent, ne supărăm, ne considerăm nedreptățiți şi-l agresăm pe "datornic". Ce dorim să evităm plătindu-i în avans? Refuzul, supraevaluarea ajutorului şi aerele lui de superioritate. Ca atare, ni le asumăm noi! Eu, ea …

17.15
Azi nu m-am văzut cu Torny. I-am cerut să lase un bilet în uşă că se întoarce în 10 minute. Bineînțeles că eu am ajuns peste o oră de la plecarea ei. Aveam o stare psihică mult prea bună pentru a o împărți cu ea! Am mâncat frugal şi am băut 1 litru de apă tonică aşa că mi-am păstrat starea de bine corporal. În birou m-am ocupat de computere, instalând antivirus, organizând fişiere etc. Vreau să transfer copii actualizate ale documentelor de serviciu pe computerele colegelor. Ca să nu mai spună că eu dețin controlul şi să se poarte ca şi cum nu ar avea nicio răspundere! În curtea instituției a fost linişte, ca niciodată, probabil au fost plecați cu toții la lucrări. Am radiat toată ziua linişte şi mă simt împăcat cu mine şi cu ceea ce

va urma. Nu a fost o zi lipsită de incidente – computerele au creat tot felul de probleme de parcă trebuia exorcizate – însă hotărârea mea de a-mi păstra starea de bine a fost de nezdruncinat.
Torny îmi lăsase o ceaşcă de ceai frumos prezentat, dar nu l-am băut şi l-am aruncat la sfârşitul programului. Nu vreau să mănânc sau să beau ceva de la oamenii cu vibraţii tamasice, pentru că încă sunt sensibil la ele. Am uneori o stare minunată: fizică, mentală şi sufletească şi o stric lăsându-mă convins să mănânc sau să beau ceva de la o persoană care-şi cultivă continuu stări de nemulţumire.
Biroul arată minunat acum, cu documentele ordonate în bibliorafturi, cu praful şters, cu mobilierul aranjat, cu florile îngrijite etc. Singurul loc murdar e biroul lui Torny, am renunţat să-l curăţ oricum nu înţelege mesajul.

Sâmbătă
M-am trezit la 6.30 după o noapte plină de vise zbuciumate. Pe la 10.30 aflu despre dezastrul de la Smolensk. Moartea preşedintelui Poloniei Lech Kaczinski face parte dintre acele tragedii care par bine regizate. Mă rog, nu mai contează acum ...

Încep să-mi amintesc visele. În primul pe care mi-l amintesc ucideam, în legitimă apărare, un evreu între două vârste. Încercase să mă înjunghie cu un cuţit, eu fusesem mai rapid şi îi tăiasem beregata cu briceagul de la mătuşa Deprina. Briceagul e vechi, a fost al tatălui ei, şi destul de uzat, cu lama nesigură. Apoi mă ascundeam în grădina părintească printre vegetaţia luxuriantă. Cineva mă căuta, iar vegetaţia se rărea progresiv, îşi pierdea frunzele de parcă trecea rapid prin anotimpuri. Mă simţeam vinovat, pentru că arma evreului cărturar nu funcţiona, deci nu îl ucisesem în legitimă apărare. În spatele casei totul arăta ca în primăvara în care am devenit asociat cu Despotul Luminat (copilul meu avea 5 ani). În bucătăria casei mama şi tata stăteau de vorbă; le-am cerut să mă apere. După câteva ezitări tata a decis să discute el cu cei care mă urmăreau. (Bucătăria casei a fost reconstruită de ei atunci când mama era gravidă cu mine!)
Treceam pe lângă casa bunicilor şi mi-am văzut copilul la fereastră, avea între 6 şi 8 ani. (Trecuse deci, cel puţin un an de la aceea asociere, eram prin 2005 sau 2006 sau 2007.)
Mă bucuram, în vis, că nu pierdusem tot ce construisem în ultimii doi ani (2008, 2009)!
Interpretare
Aş spune că am ucis o parte din mine, în urmă cu mai mulţi ani. Probabil partea cercetătoare, acel "Gică contra". O mai aveam la sfârşitul lui 2005 când am primit un tricou cu inscripţia: "Eu sunt împotriva a tot ce este pentru şi sunt pentru a tot ce este împotrivă".
- Acel personaj este cel care caută răspunsuri dincolo de evidenţă, intervine Ea. Aşa îmi vine să spun.
- I-am tăiat gâtul, adică şansa exprimării, completez eu.
Cred că s-a întâmplat în anul în care a murit tata. M-a lovit atunci o tristeţe puternică, de nedescris, care îmi seca izvorul vieţii.
Chiar l-am visat atunci trecând trist prin casă şi spunându-mi: sunt trist pentru că tu eşti trist!
Am citit aseară despre cabala, de aici evreul învăţat (cabalist) din vis. Înainte de moartea tatei citeam cărţi despre cabala, ascultam rugăciuni tibetane şi mă credeam un viitor shaman. Credeam că pot călători în Lumea de Dincolo precum nagualii tolteci ... Deşertăciunea deşertăciunilor!

Duminică, 11 aprilie 2010.
Mi-a scris Explozian pe e-mail un răvaş de rămas bun. Citez:
"Mă chinui atât de tare de când m-ai alungat, domnule terapeut! De fapt, m-am alungat singur!
Am încercat să-ți fac şi eu terapie, spunându-ți adevăruri jignitoare despre tine, punându-ți constant la îndoială competența şi comparându-te cu alții, dejucându-ți schemele terapeutice. Am pornit o competiție în care trebuia să te învingşi să suferi, să plăteşti pentru toate umilințele acumulate de mine ... Nu aveai nicio şansă să câştigi, nu conta nicio scuză de a ta pentru că, ceea ce făceai tu era mai puțin valoros şi, oricum, hotărâsem dinainte că, nu eşti în stare.
Ți-am aruncat în față toate desconsiderările care mi-au trecut prin minte. Ştiu că, şi tu te-ai purtat asemănător cu terapeutul tău, cu acel Daniel la care am fost şi eu o şedință. Spuneai că, ai făcut asta ca urmare a proiecției conflictului oedipian pe el, că îți proiectasei pe el relația dizarmonică pe care o aveai cu tatăl tău pe atunci ... Eu nu intru în astfel de interpretări, nu mă pricep. Spun însă că, am proiectat bărbatul din mine, bolnav şi ne-în-stare de nimic bun asupra ta. M-am purtat cu tine aşa cum s-a purtat mama cu mine şi cu tatăl meu: te-am desconsiderat şi te-am comparat cu alții, ți-am căutat constant defecte, am încercat să-ți planific viața, am încercat să te transform în angajatul meu etc.
Ai fost genial atunci când mi-ai recomandat să scriu. Să-ți scriu o lungă scrisoare, timp de câțiva ani şi să descriu ce fac, ce simt, ce gândesc, ce visez ...
Iată că, mă apropii de sfârşitul ei şi îmi pare că, nimic, niciodată, nu va mai fi la fel. Sunt altul acum şi mă ruşinez pentru modul în care m-am purtat cu tine. Şi nu eşti singurul căruia i-am greşit! L-am pierdut pe Gică contra şi mi-a pierit cheful de a-i chinui pe alții, dar am pierdut şi bucuria copilărească şi speranța. De pildă, visam noaptea trecută că venise la mine un cuplu pentru consiliere maritală (apropos, între timp mi-am luat atestatul de mediator). Cei doi îmi aduseseră un film, muzică şi o carte pentru a-mi face o idee despre problemele lor. Era şi soția mea acolo, iar eu aveam un blind date cu o tânără ce părea atractivă la telefon. Tânăra era frumoasă, dar eram urmărit de soție, aşa că nu am putut vorbi cu ea. M-am întors în cabinet, gândindu-mă cum să ajut acel cuplu, dar acesta devenise o sală de curs, un amfiteatru plin, cu profesorul la catedră. Aveam locuri în spate, eu şi soția. Se pare că mai am multe de învățat despre mine şi despre relația de cuplu!
Totuşi mă îmbolnăveşte să-mi disec la nesfârşit viața. Cred că mi-ai dat o sarcină paradoxală, încurajându-mă să-mi exacerbez simptomele (despicarea firului în patru, obsesia controlului etc) până dincolo de limita suportabilității. Ca să înțeleg că ele sunt sursa suferinței mele. Recunosc: terapia ta, deşi discutabilă, m-a ajutat mult.
Te rog să mă ierți pentru toate neplăcerile pe care ți le-am cauzat. Să fii iubit,
Explozian."

M-am întristat după discuția cu mama. Vrea tot felul de "jucării": un tractoraş, utilaje etc. care să-i uşureze munca. Nu vrea să renunțe la viticultură, deşi îi este din ce în ce mai greu. Crede că, aceste scule sunt ieftine şi că pot fi mânuite de o bătrânică! Parcă ține înadins să mă întristeze!

Degeaba mă chinui să cultiv liniştea interioară că vine un astfel de taifun care tulbură totul!

Luni, 12 aprilie 2010
M-am trezit cu un tonus bun. Mă gândesc la oamenii pe care i-am rănit la sfârşitul adolescenței purtându-mă ca şi cum lumea ar fi fost creată pentru folosul meu. Îi spuneam lui Ian că nu-i înțeleg pe aceia care se poartă toată viața precum adolescenții: unii rockeri, Burican şi chiar el.
Ştiu că am avut multe privațiuni în adolescență şi că am fost nevoiți să ne maturizăm forțat, dar asta nu ne dă dreptul să-i rănim pe ceilalți. Ştiu că m-am purtat precum un disperat şi că, am acționat în extreme între "pâinea lui Dumnezeu" şi "biciul lui Dumnezeu" şi nu îmi caut scuze. Însă ştiu că în spatele acestei conduite fluctuante se afla convingerea puternică că, nu sunt cel care ar trebui să fiu! M-a ajutat atât încurajarea ta de a-mi exacerba simptomul cât şi insistența de a-l scoate în lumină, în zona conştientului, stimate Ian! Nu mă pot întoarce în trecut ca să schimb ceva şi nu ar avea rost. Degeaba cred eu că am trecut prin anii '90 ca gâsca prin apă sau că nu am avut prietenii, resursele, ocaziile etc.
Mă încurajez comparându-mă cu cei din serialul Friend's şi îmi spun că am avut prieteni, oportunități, aventuri şi peripeții … Priveam aseară filmul "Everything you want" în care cei doi protagonişti renunță la fantasmă: el la căutarea fetei perfecte, ea la prietenul imaginar care îi oferea totul, mai puțin prezența! Soția mea a renunțat la un pretendent pe gustul mamei ei şi m-a ales pe mine, un bărbat cu răni emoționale, un om imperfect, dispus să lupte cu orice obstacol alături de ea.

Marți, 13.04.2010
Burta îmi fierbe, fermentează, iar coloana, în zona lombară, mă doare groaznic. Ce e de făcut?
Înghit câteva lingurițe de cafea râşnită şi mă apuc să notez ceea ce am visat, în speranța că voi înțelege cauza acestei tulburări fiziologice. Ştiu că mi se întâmplă aşa ori de câte ori un conținut psihic ce a fost reprimat încearcă să iasă la suprafață, să se prezinte în lumina conştiinței. Mecanismul care a produs reprimarea încă încearcă să-l oprească, dar acel conținut este prea puternic şi se revarsă, mai întâi, asupra sistemului nervos vegetativ provocând tulburări fiziologice. Acestea pot fi de orice fel: palpitații şi aritmii cardiace, dificultăți în respirație, tulburări digestive etc.

Am visat că mergeam prin oraş cu un cunoscut şi că am luat autobuzul pentru că aveam mult de mers (nu ştiam direcția). Şedeam pe treptele late ale uşii din spate şi mă țineam de bară. Mi-am schimbat poziția pentru că blocam vizibilitatea soferului pe partea dreaptă. Am coborât la prima stație într-o zonă centrală adiacentă străzii Mătrăgunei. Tovarăşul meu era Ea, acum observasem asta, şi căutam o clinică. Am găsit-o repede, era la demisolul unei clădiri şi se intra din stradă, numele clinicii conținea două litere "o" alăturate. Ea a zis să intrăm întâi vis-a-vis de clinică unde se renova o clădire fără etaj ce urma să devină sala de mese a clinicii. Clădirea era o combinație între verandarul de la țară (în care este bucătăria mamei) şi bucătăria tatei - o fuziune a celor două bucătării - simbolizând probabil o reunire a părinților mei. De renovare se ocupau vărul, unchiul şi tatăl Ei. Mă întrebam cum va sta vinul în crama din verandar dacă aceasta va fi închiriată clinicii. Am ieşit în curte şi am scos apă din fântână, avea gust de var, iar cablul care susținea găleata era încâlcit cu sârma pe care se aflau o mulțime de rufe la uscat. Mama mi-a spus că apa era infectă şi a tratat-o cu var!

Mă gândisem înainte de a adormi că sunt o combinație între părinții mei cu calități şi defecte luate otova şi de la unul şi de la celălalt.
Ca atare, mie nu îmi trebuie o femeie cicălitoare, pentru că am una în interior greu de egalat! Îl plângeam pe tata că şi-a luat o astfel de nevastă, dar eu sunt mai de plâns, pentru că o am în mine! Chiar şi metafora cu fântâna neacoperită şi cu apa tratată cu var face trimitere la devitalizarea mea, nu mai pot bea apa vieții pentru că femeia din mine a decis că e infectă!

M-am trezit, am mers la baie, am notat visul şi am adormit iar. Eram tot în curtea părintească. Tata chemase un zidar, venise şi o betonieră, nu ştiam ce vrea să facă, apoi am înțeles că zidea pivnița pe care am făcut-o în spatele casei. Ştiam că am zidit-o împreună cu Marian şi cu Ştefan, aşa că m-am dus să văd ce face zidarul tatei. Ei bine, acesta o adâncise şi descoperise o cameră subterană care avea uşă cu geam şi jaluzele prin care răzbătea lumină dinăuntru. În colțul opus al pivniței era o țeavă de scurgere spre canalizare, din fontă, pe care voiam să o vopsesc ca să arate bine. Mă bucuram că această casă a avut de la bunicul meu facilități de care nu avusesem habar şi pe care le descoperisem cu ajutorul tatei. Se pare că în aceea cameră era punctul de comandă al centralei termice şi al sursei de apă. În alte vise descopeream o cramă secretă, care fusese a bunicului patern, cu tot felul de ustensile bine păstrate.
Soneria ceasului mi-a alungat visul, trebuie să merg la serviciu. În baie mă gândeam la soții femeilor cărora le plac, prea mult, bărbații, la soții femeilor aventuriere şi adultere. Oare nu şi-au luat astfel de "pocnitori" pentru că au vrut să atragă atenția? Sau au crezut că ele îi vor înşela doar o dată? Sau nu îşi pot justifica altfel agresivitatea?
Ele culeg orice fruct, pot mirosi toate florile, nu pot fi "încătuşate în chingile monogamiei" aşa cum unii bărbați, pur şi simplu, nu pot fi monoteişti. Pentru unii dintre oameni prefixul "mono" aduce prea multă plictiseală!

Ce voiam eu de la "ființa rătăcită"? Voiam să-mi aducă puțină bucurie în viață! E o întrebare la care am răspuns ieri. Dar, ce voia ea de la mine? Nu ştiu! Poate voia să-i schimb viața fără ca ea să facă vreun efort. De ce altfel ar căuta fericirea în exterior dacă ar fi mulțumită în interior? De ce ar încerca mereu să-şi dovedească existența, potențialul etc? Cred că cei care o judecă (precum Arghira sau Inginera) şi îi spun "târâtură materialistă" se înşeală total! Mai degrabă caută să fie admirată, să-i fie recunoscută valoarea, să fie importantă pentru cineva. Ca şi cum ar fi listată la Bursă şi viața ei ar depinde de urcarea sau de scăderea prețului. Parcă vorbesc despre mine ...
Mi-a plăcut ce spunea Torny ieri: a stat două ore pe o bancă, într-un parc de fițe, fără să se sinchisească de ceea ce ar crede lumea despre ea. Era şi Irela cu noi şi încuviința când spunea că, trebuie, mai întâi, să ne simțim bine cu noi înşine, nu să ne valorizăm prin partener.

Miercuri, 14.04.2010, ora 15.40
Studentul de azi, un Berbec ce abia a împlinit 50 de ani, mi-a făcut impresia că disimulează o mare nemulțumire față de lume. Lucrează ca muncitor pe şantier şi nu e la prima experiență universitară: mai are o licență la I.D. în Istorie, acum termină Psihologia şi m-aş mira să se oprească aici. Îl întreb de ce are nevoie de mai multe diplome, dacă o să iasă la pensie săpând gropi şi îmi răspunde că, va fi profesor în satul său (cândva) pentru că i-a fost recunoscut talentul pedagogic de către prieteni şi de unii dintre profesori. Cunoscuții îl poreclesc "loaza", tocmai pentru a sublinia că nu-şi utilizează potențialul. Spune că nu a găsit, încă, o

provocare pe măsura lui (de fapt a ceea ce crede el despre sine pentru a-şi compensa originea modestă față de care are sentimente ambivalente).
Acum două luni am refuzat să discut cu el, în ciuda intervențiilor, dar evenimentele din luna martie m-au făcut să fiu mai puțin exigent. Am mai avut clienți în pragul licenței în psihologie adevărate "tabula rasa", dar acesta este şi un om plin de resentimente. Măcar aici mă oglindeşte! Mă gândeam că şi eu m-am re-încărcat cu foarte multă nemulțumire față de lume în ultima vreme. De aceea nu am vrut să postesc, de aceea nu am mers la biserică şi am început să contest monoteismul etc. Toată furia aceasta neexprimată mă împiedică să dorm, mă împiedică să mă relaxez ca şi cum aş păzi o comoară ce ar putea fi furată la primul semn de neglijență! Nu suport dragostea nimănui, nu am chef de sex, nici de masturbare şi nu simt nicio atracție către filmele porno sau către emisiunile cu fete dezbrăcate ce abundă pe ecranul tembelizorului. Când îmi sar în ochi astfel de scene refuz să le privesc! Nu ştiu, parcă aş acumula energie pentru un nou salt de conştiință, pentru a sparge vechile tipare, habar n-am. Ştiu că mă doare tot corpul, sunt irascibil, nu pot să mă bucur de primăvară, fac doar ce trebuie pentru că trebuie. Nu simt să merg nici la Dealul Însorit, nici în vizită la Ian, nici în parc, nici în pat. Nimic nu mă mulțumeşte momentan. Cearta mea cu lumea a fost doar alimentată de episodul din martie şi de jigodismul lui Şefu'sh. "Piața" îmi trimite semnale descurajatoare: mediul profesional mă ignoră, politicul, cunoscuții, mama şi unchii care mă vor tractoristul lor etc. Pe dracu-n praznic!
Şi eu ce vreau, beep, beep, beep?! Mai contează ce vreau eu? Sau trebuie să fac plăcere altora, că altfel moare "mamița", se surpă pământul etc? Kkt!
Merg în piață, îmi cumpăr salată şi ridichi, îmi fac o omletă şi mă îmbăt. Ce pana mea!

Joi, 15.04.2010, ora 8.30
Când am ajuns ieri acasă am mâncat cât de mult am putut: paste, omletă, salată, apoi am băut câteva pahare de Merlot. Mă simțeam destul de rău, mai ales după ce am petrecut ceva timp în fața computerului. Fetele mele au plecat la o amică, iar eu mi-am tratat starea de epuizare întins la orizontală apoi am văzut un episod din Dr. House, cel cu pacienta de 38 de ani care avea boala lui Wilson. Am căutat simptomele pe internet şi am răsuflat uşurat: nu am boala lui Wilson! Totuşi nu înțeleg de ce îmi este atât de rău, explicațiile bioenergetice nu îmi sunt suficiente dovadă că, am încă o gândire materialistă. În fine, când s-a întors Ea am rugat-o să se roage pentru mine. Nu a durat mult şi mi-a trecut toată starea de rău, ceea ce înseamnă că fusesem victima unei agresiuni energetice, mă deochease Irela. Iată că iar am fost prins cu garda lăsată! E de ajuns ca o femeie cât de cât atractivă să mă laude, să mă privească cu interes, ca să mă deschid total în fața ei, să renunț la protecții şi la apărări. Sigur m-a deocheat Irela, are şi calități de medium, pentru că m-a tot lăudat şi i-a lăsat gura apă. Şi eu am făcut asta cu toate femeile care mi-au plăcut, ultima fiind tânăra ravisantă (Ravisanta) de la începutul lunii, aşa că trebuia să simt pe pielea mea efectul devastator al poftei nestăpânite (deochiul este ca o devorare energetică a celuilalt). Rămăsesem cu gândul la ea, radia atâta prospețime şi puritate încât nu mă puteam abține. Trebuia să mă oprească cineva, s-a nimerit să fie Irela. Universul mi-a predat o lecție prin intermediul ei: "Ce ție nu-ți place altuia nu-i face!"
Ni se întoarce ceea ce trimitem, Universul reflectă efectul acțiunilor noastre!

Ce reprezenta pentru mine Ravisanta? Era ea o proiecție a mea în viitor, un posibil profil, o imagine a sufletului meu (sau a Animei) așa cum va fi după ce voi renunța la atacuri şi la pofte, la înțepături veninoase, la vendete şi la răzbunări? Cred că da!
Ravisanta are o protecție naturală, precum o floare de ghimpe, care-i ține la distanță pe toți cei care vin cu intenții egoiste, pe cei care vor să-i fure energia şi pe cei care vor să o includă în planurile lor încălcându-i Liberul Arbitru. În spatele ghimpilor este frumusețe şi delicatețe sufletească, un om eminamente bun. Apreciază bărbații care ştiu să utilizeze cuvintele (profesori, predicatori, oratori) şi să câştige mulți bani din asta. La fel ca Herra, nu ar putea sta lângă un bărbat care nu câştigă mulți bani. E clar că mi-au fost trimise ca să mă învețe ceva, nu ca să mă îndrăgostesc de ele.
Lecția pe care o puteam învăța de la aceste două tinere femei era să renunț la obsesia de a transforma femeile, arzând etape din dezvoltarea lor, să renunț la căutarea unei variante tinere a mamei pe care să o transform după placul meu ca să fac un fel de reparație simbolică a copilăriei mele...
Să renunț la această obsesie, dacă pot! Nu mă simt pregătit să o fac, nici măcar nu înțeleg clar darămite să mai şi schimb. Ştiu că pare simplu, odată ce ai înțeles lucrurile, ar trebui să se schimbe, dar nu-i așa. Înțelegerea nu e suficientă, trebuie să se producă şi o iertare interioară către ceilalți şi către mine care necesită o anumită stare mentală, emoțională şi energetică. Un fel de vibrație pașnică, luminoasă, care să permită Vindecătorului Interior să facă ceea ce e de făcut!

18.20
Am reuşit să cultiv liniştea! Mi-am creat ziua încă de la trezire: m-am ridicat lent din pat după ce mi-am pus gândurile în ordine, după ce mi-am scanat corpul şi am îndepărtat toate încordările şi tensiunile şi după ce mi-am imaginat ziua de azi ca pe una relaxată, destinsă. Am pregătit cartofi natur lângă peştele pregătit de Ea şi am prânzit cu fata mea. M-am duşuit, bărbierit, parfumat, m-am îmbrăcat frumos, asortat, şi m-am bucurat de mine. Am plecat de acasă cu o stare de bine.
La întoarcere, am terminat de vizionat filmul "Pescuit sportiv" şi am citit comentarii despre el pe forumuri. Este interesant cum influențează așa-zisele principii doar o parte a vieții unui om, adică poți fi principial în profesie şi lipsit de scrupule în viața personală sau invers? Ei bine, eu nu cred că acestea sunt principii, cred că ele sunt minciuni ce se vor frumoase, dar put de la distanță!

Ea m-a făcut să zâmbesc de dimineață spunându-mi că îmi înțelege tristețea de a fi nevoit să stau o lună acasă, în şomaj tehnic. Ha, ha! Parcă am înviat ştiind că, stau o lună departe de prostituția şi minciuna numită Pilel! Asta e boala mea şi cred că trebuie să mă vindec de ea! Demisia-acesta este tratamentul! Dar ce fac cu rata de la bancă? Prefer să nu mă gândesc, să las deoparte posibilitatea asta. Nu mai suport să lucrez acolo, dar trebuie să mai aştept puțin, poate vor face acele concedieri colective cu care ne amenință de 10 ani!

Fac o pauză ca să urmăresc la "Naşul" emisiunea cu Mihail Gorbaciov. Îmi place cum vorbeşte, e încă puternic, calculate şi calm. Nu acuză, nu urăşte, ci încearcă să înțeleagă şi să explice. Minunat model!

Vineri, 16 aprilie 2010
Iarăşi am dormit bine, deşi am visat cam ciudat. Visul exprima convingerea că nu pot face nimic pentru oamenii din Pilele şi că pierd timpul de pomană la acest serviciu. Nu se poate face terapie, consiliere, dezvoltare personală cu ei pentru că sunt prea simpli, prea din topor. Medicamentul universal pentru bolile lor de orice fel ar fi este alcoolul, distracţia lor este grătarul alături de colegi sau în sânul familiei cu mult alcool şi ritmuri de manele. Cu unele excepţii, aceşti oameni nu citesc, nu se uită la emisiuni educative, nu merg la biserică, nu au niciun fel de preocupări intelectuale sau spirituale. Doar corpul contează, ca o maşinărie rusească grosolană şi robustă pe care nu o mai poţi repara când se strică, o dai pur şi simplu la retopit!

Într-un alt vis acceptam să fiu jignit şi tratat cu condescendenţă, doar pentru a fi părtaş la nişte secrete despre care am aflat apoi că, erau divulgate într-un film documentar ce putea fi urmărit în fiecare zi pe Scandal TV chiar la ora când mă trezeam să plec la serviciu. E o metaforă pentru secretele lui Polichinelle la care am avut acces în Pilele în schimbul umilinţelor, a lipsei de stimulare intelectuală şi a stresului de subsolicitare. Apropo, nu mai am regrete pentru asocierea cu Despotul Luminat şi nu mă mai consider un incapabil pentru eşecul acelui start-up. Am avut cu toţii şansa de a învăţa câte ceva şi am învăţat atât cât am fost capabili să învăţăm! Asta e!
Pentru fiecare dintre noi a fost o bună ocazie de a afla ce nu este: eu am aflat că nu-s om de afaceri, Ian că nu este un sfânt pustnic trăitor în peşteră! A fost ca un cutremur teribil care ne-a dărâmat faţadele, falsele imagini despre noi pe care le ofeream celorlalţi, crezând că numai aşa vom fi Cineva. Toată spoiala s-a crăpat şi a ieşit la iveală gunoiul de sub preş pe care l-am îndepărtat cu chiu cu vai în anii următori ca să observăm, într-un final, că podeaua (ceea ce suntem cu adevărat în interior) arată minunat şi că nu e nevoie de niciun preş, ci doar de curăţenie periodică!

Am trecut mai întâi printr-o covalescenţă şi am beneficiat de ajutorul profesorului Clătineanu, care mi-a fost Maestru în acea perioadă grea. El m-a ajutat să duc la capăt vindecarea relaţiei cu tata, proces pe care îl începusem la iniţiativa domnului Nae C. şi pe care îl continuasem cu ajutorul lui Ian. Mi-am dorit ca profesorul Clătineanu să-l salveze pe tata, dar asta ar fi însemnat să-i reînoiască tot sistemul circulator cu vasele de sânge fragilizate de colesterol şi cu inima slăbită de muncă supraomenească şi de durerea pierderii celor dragi în copilărie. Venise timpul să treacă dincolo şi am acceptat cu greu pierderea lui. Toţi aceşti prieteni parapsihologi, inclusiv Burican, mi-au fost alături în momentele grele şi m-au ajutat atunci când am avut nevoie, dar au criticat constant dogmatismul psihologiei, adică exact partea din profesie cu care ajunsesem să mă identific. Am luat asta ca pe un atac la persoană şi am ripostat, însă desconsiderarea constantă cu care priveau manifestările grandomane atât de frecvente printre psihologi, a lucrat asupra mea ca o picătură chinezească distrugând încrederea oarbă şi respectabilitatea pe care o clădisem cu atâta efort. Voisem să fiu recunoscut şi îngurgitasem valori străine, renunţasem la creativitate şi la intuiţie pentru a depăşi examenele din facultate (să nu uităm că "marele profesor" State voia să repetăm cuvânt cu cuvânt textele din cărţile lui compilate din alte cărţi!), iar acum căzusem în capcana spiritului de breaslă (nu e adevărat ce cred eu, ci numai ceea ce afirmă marii autori din domeniu - Magister dixit!).

A trebuit să găsesc, progresiv, oameni care şi-au creat un drum propriu şi au ajuns Magister-i precum: C.G. Jung, Milton Erickson, Fritz Perls, Irvin Yalom, eu însumi (necunoscut momentan).

Ian voia să ne vedem astăzi, însă vreau să folosesc timpul şi energia acestui moment pentru limpezire şi stabilizare. Nu vreau să fiu afectat de nimic exterior, aşa că evit să discut cu mama şi îmi închid mess-ul.
Citesc mult, ochelarii sunt vechi şi zgâriaţi şi mă doare frecvent capul. Vreau să-mi odihnesc ochii înainte de a merge la optician ca să nu mă trezesc cu nişte funduri de sifon.

Mi-au folosit discuţiile contradictorii cu prietenii parapsihologi, am reuşit să preţuiesc acele calităţi, despre care nu se vorbeşte în facultate, şi care fac diferenţa între un psihoterapeut şi un recitator de paradigme francizat! Sunt calităţi modelate de experienţa de viaţă: curiozitatea caldă şi fertilă, mirarea, acel ceva care îi permite celuilalt să înţeleagă că are mai multe ipostaze şi că, poate fi una sau cealaltă. O întâmplare din copilăria lui Milton Erickson ilustrează cel mai bine această posibilitate de alegere: frumoasa şi delicata fată de fermier invitată cu brutalitate la bal de un deţinut recidivist renumit pentru violenţa excesivă îi spune acestuia că-i va fi parteneră dacă se va purta ca un gentlemen! Viaţa lor se schimbă din acel moment, iar acel bărbat devine un om de onoare şi un umanist, pentru că o persoană importantă pentru el i-a permis să aleagă cum vrea să fie!

Mă gândeam aseară la scurta obsesie pentru Ravisantă. Cât de mult seamănă modul în care am tratat-o cu scena din "Profeţiile de la Celestine" în care John o asaltează pe Marjorie. Se întâmplă uneori să avem o trăire de intensă familiaritate faţă de un om pe care abia l-am cunoscut, poate am fost iubiţi într-o altă viaţă, şi să denaturăm acea atracţie caldă şi comunicare luminoasă între suflete împingând-o în zona mocirloasă a controlului şi a sexualităţii. Nu vreau să fiu înţeles greşit, sexualitatea poate fi luminoasă dacă este dăruire şi bucurie reciprocă, lipsa nevoii de a-l controla sau de a-l domina pe celălalt.
M-am purtat precum un copil prost împăunându-mă cu ceea ce ştiu să fac, încercând să o domin şi să-i forţez alegerea. M-am purtat precum un colecţionar neobosit de admiratoare, făcând eforturi să o vâr în tolbă şi apoi să caut altă victimă! Compulsie la repetiţie, acest donjuanism!
Mă port uneori precum un vampir, dorind să absorb energia altcuiva, admirând până la deochi. Şi am destui vampiri în jur ca să înţeleg în ce lume am ales să stau! Relaţiile mele au fost mereu reflecţii în oglindă, oglindiri ale faptelor şi ale comportamentului meu. Iar vampirismul e un soi de lene combinată cu o neîncredere funciară în ceilalţi. Pentru că trebuie să stau mereu în alertă, gata de luptă, îmi neglijez unele nevoi şi ajung la epuizare energetică. Atunci se activează vampirul! Cred însă că există un cerc vicios şi vampirul este o fiinţă aparte, ceva care posedă un fel de sub-personalitate, un complex autonom etc.

Sunt destui vampiri energetici printre terapeuţi şi nu pot spune că ar fi o contraindicaţie pentru această meserie, doar că eu nu vreau să fiu şi terapeut şi vampir concomitent. Un terapeut-vampir absoarbe destule mizerii şi speră inconştient că, aşa va deveni mai mare şi mai puternic, un fel de identificare cu agresorul. Mizerii de la pacienţii săi, firească, purtându-se precum un Salvator.

Începe să-mi fie rău atunci când scriu despre vampir. Acest nenorocit de complex autonom, acest simbiot demn de Star Gate, vrea să mă convingă că e singura mea legătură cu sursa vieții şi că voi muri dacă îl voi decupla. Citeam ieri că, într-o luptă învinge cel căruia nu-i pasă de moarte, cel care acceptă că poate muri chiar în aceea luptă! O ilustrare minunată a acestui concept este un film despre creatorul Kyokuşinkai, cel care se autodenumise Masutatsu Oyama. Acesta spune la începutul filmului:
"Mă tem să lupt...
Mă tem să nu fiu bătut şi să nu pierd ...
Dar mai mult mă tem să nu ajung un schilod decât să fiu ucis în luptă!
Aud vântul cum bate ...
Aud teama din sufletul meu ..."

Filmul descrie povestea unui coreean sărac, necizelat, practicant de tae-kwon-do, mândru, dornic de glorie şi de îmbogățire rapidă a cărui viață se schimbă prin întâlnirea cu "Micul Tiran"- un nobil japonez foarte arogant, comandant de aerodrom în timpul războiului şi liderul Federației Japoneze de Karate după război – dar, mai ales, cu cel care avea să-i devină Maestru, înțeleptul şi altruistul profesor coreean Bum-Soo. Rolul Micului Tiran este de a te ajuta să scapi de mizeriile care îți ascund adevărata natură, iar al Maestrului de a te reconecta cu ea, de a te ajuta să o redescoperi! Iată ce îi spune Bum-Soo:
"- Bae-Dal dacă strângi pumnii nu obții nimic, nici prieteni, nici Cerul, nici Pământul ...
Dar dacă îți desfaci pumnul poți obține lumea întreagă ...
Bae-Dal practicarea artelor marțiale nu te va proteja ...
- Bum-Soo de ce spui asta?
- Ai înțeles ce ți-am spus?
…….
- Să-ți foloseşti abilitățile pentru a te proteja pe tine şi pe ceilalți... fii drept şi protejează oamenii la care ții …"

Îi dăruieşte cartea lui Myamoto Musashi: *Cartea celor cinci inele*. Reproduc câteva afirmații făcute, atribuite de Boom-Soo lui Musashi:
„Dreptatea fără putere este goală, dar puterea fără dreptate este pură violență!"
„Un luptător îşi ține sabia bine ascuțită, dar nu o scoate fără motiv!"
„Myamoto Musashi a fost diferit de alți războinici, deoarece a visat să ajungă cel mai mare luptător din lume ... Cel mai bun, cel mai puternic!
.....
Dacă exersezi 1000 de zile eşti încă un începător ...
Dar dacă vei exersa 10.000 de zile, vei deveni un maestru ... Aceasta este esența kyokuşinkai sau *Adevărul pur*. Spiritul kyokushin înseamnă să dai tot ce poți până în ultima clipă ..."

De asta am vrut să fiu terapeut şi nu expert în marketing sau în advertising! De asta nu produc studii sau rapoarte care să poată fi folosite împotriva oamenilor din firmă! De asta vreau să plec: cel care va rămâne aici va fi nevoit să facă multe măgării sub bagheta lui Şefu'sh!

Sâmbătă, 17.04.2010
Ieri am avut o zi plină de "succesuri": electricianul auto mi-a "vindecat" maşina inversând două fire pe care le conectasem greşit, stomatologul mi-a "încoronat" molarul artificial, am terminat căsuța animăluțului care locuieşte pe balconul nostru, un medic mi-a oferit o colaborare şi am stat departe de Ian. El are o perioadă de nesiguranță acum în relația de cuplu şi mă tem să nu-i influențez deciziile.
Aseară am privit filmulețe despre Oyama, am citit multe despre el şi despre Musashi şi am înțeles că filmul "Luptătorul vântului" este o poveste romanțată a vieții lui. Mă gândeam la pacientul de anul acesta, singurul dealtfel, că nu a mai dat niciun semn de viață, dar nici eu nu am avut dispoziția necesară pentru a lucra cu el.

Duminică
Autoturismul nostru ca extensie metaforică a relației cu Ea! Am fost la cumpărături şi s-a oprit brusc – un releu care se încinge şi opreşte alimentarea la un moment dat – dar a pornit după vreo jumătate de oră. Se pare că şi relația noastră se blochează când este pe cale să se înfierbânte pentru că eu mă retrag automat. Acționează vechea mea teamă de a fi acaparat, de a fi controlat, de a fi depersonalizat, anulat, aservit.
Am de ales între a continua să investesc în această maşină (şi în relație, de asemenea) sau a mă retrage aruncând vina în toate părțile precum unele dintre persoanele cele mai apropiate (soră, prieteni, colegi). E adevărat, dacă rămân trebuie să suport, în continuare, privațiuni financiare (avem salarii medii pe economie şi un credit cât jumătate dintr-un salariu), trebuie să continui procesul de introspecție şi să mențin un tonus optimist-realist în familie. Adică, să aleg maturizarea şi nu fuga! Şi să renunț la căutarea "femeii perfecte" în afara cuplului! Să-i dau o şansă soției mele de a fi "femeia perfectă".

Privesc un episod din Star Gate, cel în care Teal'c pendulează între două realități, ca şi cum ar trece dintr-un vis în altul! La sfârşit, află că fusese foarte aproape de moarte, iar mecanismele de apărare ale psihicului său produseseră o poveste pe post de realitate alternativă şi asta îl menținuse în viață. Dacă ar fi conştientizat în ce stare disperată se afla, ar fi încetat să lupte şi ar fi murit înainte ca altcineva să-l poată salva. Mă gândesc că şi noi ne fabricăm poveşti care să ne ajute să suportăm mai uşor realitatea, poveşti în care evadăm pentru a nu ne lăsa copleşiți de propriile frici. Suntem ceea ce spun convingerile noastre că suntem: sănătoşi sau bolnavi, buni sau răi, luptători sau bebeluşi ... Convingerile au rădăcini adânci inconştiente, ele nu sunt ceea ce rostim din vârful buzelor!

Revin la vechea mea problemă şi constat că nu m-aş sătura cu nicio femeie, mereu aş găsi noi şi noi motive pentru a renunța la o relație, iar cea mai frecventă scuză ar fi nevoia mea teribilă de a fi liber. Observ că nu e uşor să renunț la trecut oricât de hotărât aş fi să scap de sub influența lui.
„Trecutul, spunea Andrei Pleşu (în Adevărul literar&artistic, din 14 aprilie 2011, pagina 11), e singurul care are corp, singurul concret. Prezentul este efemer, iar viitorul utopic. Conştientizat sau nu, trecutul există în fiecare."
Poate că asta încerc să fac alergând continuu după femei – să uit trecutul, poate că aceasta este povestea care mă ajută să fac față fricii, furiei şi nemulțumirii ce vin din trecut. Poate, nu ştiu.

Atracţiile şi idilele din trecut îmi revin iar şi iar în lumina conştiinţei, de parcă îmi trec, periodic, în revistă alegerile. "Variantele" respinse atunci îmi surâd şăgalnic încercând să mă atragă pe panta nostalgiei. Mă scutur, nu vreau să fiu posedat de melancolie. Ce a fost a fost!

Ştiu că nu mă poate vindeca altcineva de mine însumi. Poate că a venit vremea să trăiesc fără acel simbiot, fără Raptor. În Star Gate cei care aveau simbiot erau mult mai puternici, trăiau mai mult şi se vindecau mai repede decât ceilalţi, însă deveneau sclavii lui Anubis – întruchipare a Răului şi a Distrugerii – personaj ce voia să dobândească puterea absolută în Univers.
Nu-mi place sclavia şi nu iubesc gândirea rigidă, formalistă, de asta detest apucăturile dictatoriale atât de frecvente astăzi în corporaţii, în organizaţii profesionale şi în familii. De parcă regimurile dictatoriale s-au atomizat infiltrându-se în toate micro-grupurile umane. Parcă e inspiraţia şi respiraţia lui Brahman această trăsătură dictatorială a fiinţei umane!
Nu am reuşit să fiu niciodată un bun subordonat, o rotiţă perfectă într-un angrenaj, deşi am trecut printr-un stagiu de îndobitocire capabil să dreseze pe oricine. M-a salvat o componentă automată a personalităţii mele, căreia i-am spus multă vreme incapacitatea mea de a fi la fel ca alţii, insistenţa de a fi tratat ca un ins şi nu ca un individ etc. Lipsa mea, defectul meu, incapacitatea mea, ne-în starea mea. M-am purtat aşa până acum câţiva ani suportând şefia incapabililor a căror singură calitate (esenţială în lumea veche, din păcate) era cameleonismul faţă de superiori. Eram, pe atunci, hărţuit de o bătrână tehniciană ce ţinea locul unei directorese mult prea ocupată cu distracţia pentru a veni zilnic la serviciu în problema unor raportări periodice pe care ea le găsea mereu incomplete. Mă suna să-mi spună că s-a schimbat o denumire sau că vrea şi alte date pe care nu le ceruse anterior, iar discuţia se sfârşea invariabil cu tonul ei răstit şi concluzia că nu sunt în stare să fac o raportare. Acceptasem de multe ori genul acesta de mizerii de la această fiinţă ocrotită de însuşi Vânt Chioreanu, dar acum eram la capătul răbdărilor, aşa că i-am spus să-şi caute un alt făcător de rapoarte dacă nu ştie să comunice omeneşte. Fireşte că s-a făcut foc şi pară, a vorbit cu Vânt în prima sedinţă delaţională din săptămâna respectivă şi am fost pus pe lista neagră. Totuşi am obţinut ceva: madam tehniciana s-a purtat frumos cu mine cât am mai stat în Pilel şi am creat şi o tehnică terapeutică pentru asumarea incapabilităţii, un adevărat recital coregrafic! Iată că tot răul este spre bine, precum spunea mama unei colege de clasă.

Cu ocazia asta mi-am re-amintit că sunt un om independent, informal şi deschis la minte, mult prea tolerant uneori, franc şi neinhibat în exprimarea propriului punct de vedere (aici poate ar fi cazul să schimb ceva) şi dotat (cu simţul umorului, bineînţeles). Am primit multă ciomăgeală în Big City, mai întâi de la mama soacră, apoi de la restul de mame şi de taţi simbolici ce mi-au ieşit în cale pe parcursul aceste două decenii de dezvoltare personală şi profesională. De parcă mi s-ar fi reamintit periodic că, am pretenţii nejustificate de la aceşti oameni obişnuiţi asupra cărora îmi proiectam nevoile şi dorinţele. Chiar aşa, judecam un ilustru coleg că nu e mult schimbat în bine după o cură îndelungată (peste 7 ani) cu un ilustru psihanalist român, fără să mă gândesc că acel psihanalist nu este locţiitorul lui Dumnezeu pe Pământ, ci un simplu om! Un om care respectă Liberul Arbitru şi viteza de schimbare a pacientului şi despre care nu am auzit niciodată că ar fi făcut minuni. Am auzit că ar fi mincinos (ceea ce îl face uman, nu-i aşa?), dar nu minunos! Cam aşa sunt terapeuţii, în genere, deşi există mulţi clienţi ce vin pentru a fi vindecaţi! Asta e ignoranţă, să crezi că te

poate vindeca altcineva în timp ce tu stai inert sau te opui procesului de vindecare, dar e atât de plăcută încât, în curând Terrei i se va spune Planeta Ignoranților!

Luni, 20.04.2010, 8.30
Aseară m-am uitat la Awara (Vagabondul) filmul cu Raj Kapoor, din 1951. Mi-am amintit că le plăcuse mult părinților mei şi îl văzuseră de mai multe ori, la cinema. Nu înțelesesem de ce le-a plăcut atât de mult până aseară. Nu s-au simțit niciodată iubiți, cu adevărat, de părinții lor şi nu au reuşit să scape de singurătatea interioară pe parcursul căsniciei lor. Dimpotrivă, au ajuns să se separe şi să trăiască precum doi asceți începători în aceeaşi curte. Era un echilibru fragil ca între două state ieşite de sub tutela unei republici federale, doi oameni pe care convențiile sociale nu-i mai puteau obliga să mintă. Tata se simțea tot mai rău, corpul îi funcționa tot mai anevoios, dar lumina pe care o răspândise întotdeauna în jur începuse să se amplifice, iar eu deveneam dependent de ea. Îşi exprima latura creativă pictând, la îndemnul lui Ian, şi asta i-a prelungit viața cu câțiva ani. E curios cum un om care şi-a pierdut mama, tatăl şi fratele, care a fost nevoit să se descurce singur şi care nu a avut mare valoare în ochii femeii pe care a iubit-o a reuşit să ofere mereu celorlalți: ajutor, tandrețe, căldură sufletească, vorbe de încurajare, glume cu tâlc şi zâmbete luminoase. Un om care a primit puțin şi care a dat foarte mult! In curând se împlinesc trei ani de la moartea lui şi sper ca această pomenire să fie lipsită de ambivalența vinovăție-reproş cu care au pigmentat parastasele trecute mama şi soru-mea. Sunt sătul de circ!
Îmi doresc ca această pomenire să fie un omagiu adus naturaleții şi bunătății lui, capacității lui de a îndruma oamenii pe drumul cel bun (drumul omeniei), iubirii lui pentru tot ceea ce există şi comuniunii pe care o avea cu Dumnezeu. "Să fii om, copilul meu!"
După amiaza
Am re-discutat cu Ea despre cum să nu-şi mai asume răspunderea în locul celor care ştiu să o paseze. Există specimene care îşi asumă doar gloria, restul îl aruncă oricui e dispus să-l primească. Se bazează pe faptul că va fi cineva acolo ca să le curețe gunoiul. Ei bine, lăsând bunătatea ce devine prostie (în cazul acesta) deoparte, cineva care va face mereu curat în urma altuia îl va menține pe acela într-o stare deplorabilă de autosuficiență şi ifose, îi va întârzia vindecarea!
Am avut cândva un pacient de 25 de ani care nu lucrase niciodată, care termina o facultate mergând doar pentru a copia la examene şi care îşi petrecea timpul jucând jocuri pe computer. Cât era mama lui la serviciu, aceasta era părinte unic, unul dintre bunici venea cu mâncare gătită îi servea masa "prințului" în camera lui, deretica prin casă şi pleca după ce spăla vasele. Acest copil nu avea nimic de făcut, nu era lăsat să cumpere nici o pâine, nu ieşea cu prietenii, era precum un animal de companie! Avea o inteligență de nivel mediu şi era clinic sănătos, îşi dorea să plece în alt oraş în care să-şi facă o afacere şi să fie liber.

Revenind la vânătorii de glorie nemeritată trebuie, să recunosc că şi eu, prin moştenirea pe linie maternă (familia Greuceanu) tind să îmi asum rezultatul muncii altuia. Greucenii judecă oamenii după realizările sociale, după eficiență acțiunilor. Ei se consideră exemple de urmat, standarde universale, şi se miră precum piticul brunet Hitler, că există încă exemplare de ne-arieni în lume.
În ochii acestor greuceni, nici eu, nici tata nu valorăm mare lucru: nu avem mulți bani, multe titluri etc. Dacă le privim familiile, în care lipseşte dragostea şi acceptarea necondiționată şi în care vina pentru ineficiență este mereu proiectată asupra partenerului – care le-a întinat

rasa lor pură, ariană – nu vom avea multe motive de bucurie. Partenerii lor sunt adesea proşti şi nepricepuți, bineînțeles că nici copiii lor – datorită metisării cu partenerul – nu sunt suficient de buni, pentru că seamănă şi cu aceşti "neterminați", cu aceste "elemente alogene"! Acesti Greuceni practică zilnic autoflagelația prin muncă excesivă, autodesconsiderare şi nemulțumire perpetuă. Bineînțeles că, după ce îşi administrează această otravă sufletească, tind să se sufoce şi o refulează rapid asupra partenerului sau asupra copiilor. Îmi place să cred că îmi pot ajuta aceste rude să-şi uşureze povara şi sunt încrezător. Cred că voi putea acționa prin intermediul mamei – schimbarea ei ca model pentru ei – şi prin metafore servite în timpul interacțiunilor de la parastas.

Am comparat de multe ori curtea găinilor mamei cu o mică aşezare umană: are propriul drum, doi pomi, o mulțime de cotloane şi de ascunzători. E un fel de trib condamnat să vadă belşugul prin gard (grădina de zarzavat), cu aripile tăiate periodic atunci când sunt tinere şi zburdalnice sub privirile placide ale veteranelor. Vara se scaldă în colb, iarna evită zăpada înaltă şi stau în zona de hrănire, cârâie dezaprobator în orice anotimp protestând că nu au hrană sau apă curată, că le-au fost luate ouălele etc. Nici ele, nici cocoşul nu-şi pun viața în pericol pentru drepturile lor, acceptă orice stăpânire şi cârâie pe la colțuri. Mi s-a părut atât de cunoscută, de omenească purtarea lor, încât mă întreb, uneori, dacă țațele ce bârfesc la poartă, în fața blocului sau la televizor sunt cu ceva mai presus de aceste găini. Ori găinile s-au umanizat, ori o mare parte din populația globului s-a aviarizat! Nici în Biserică, locul prin excelență sacru, casa Domnului, aceste specimene nu contenesc cu bârfele, foielile, ghionturile, îmbrâncelile, cu drepturile autoasumate, cu tupeul jalnic şi nerodnic spiritual. E doar un alt loc în care pot face paradă cu hainele lor, cu respectabilitatea şi cu "îndreptățirea" lor.

Marți
Din atracția față de femei mi-a rămas doar plăcerea estetică: bucuria privitului, adulmecatului şi mângâiatului cu privirea. Nu mai simt nevoia să posed sălbatic, ci să mângâi tandru ca o alunecare în paşi de dans. Era multă furie, cred, în spatele modului în care mă comportam cu femeile. Nu ştiu de unde, dar era! Şi mă purtam precum un tăuraş comunal …
Nu formele luate separat îmi incită simțurile, ci misterul unui zâmbet inocent şi o privirea limpede de suflet curat. Admir la o femeie ceea ce admir la o floare de câmp: firescul, luminozitatea calmă, curgerea "potolită" (vibrația elevată), imaginea de ansamblu. Mă apropii sau mă îndepărtez de ea după rațiuni vibraționale (ca şi cum aş percepe-o cu al treilea ochi) şi nu după rotunjimea formelor sau perversitatea figurii.

M-am trezit cu o durere înfiorătoare la baza coloanei. Nici ieri nu mi-a fost prea bine şi am stat toată ziua în pat. Acum plouă mocănește şi e multă umiditate în aer. Mama nu a răspuns aseară la telefon şi m-am bucurat, pentru că nu mă simțeam în stare să-i ascult povețele despre cum ar trebui să tocesc pragul bisericii cu genunchii. Se pricepe atât de bine să răscolească răni vechi, să amplifice nemulțumiri, să-mi crească disconfortul psihic dincolo de limita suportabilității de parcă e varianta feminină a lui Ian. Pentru mine, cel puțin. Dar în timp ce mama mă tot zgândără să ajung mai repede No.1 (mare profesionist şi mare şef, bogat ca Patriciu, bisericos şi ajutător al săracilor precum Gigi Becali) Ian, a cărei mamă îi cere ceva asemănător, încearcă să scoată castanele fierbinți cu mâna mea presându-mă constant să depăşesc această oscilare (pe care o are şi el) între autostimă şi aprecierile mamei.

El se simte cumva în spatele frontului şi mă alimentează, ba chiar mă impinge constant să rămân în linia întâi, să-mi rezolv problema şi să-l ajut şi pe el. Nu îmi place să fiu în linia întâi, dar nu am de ales, nu am găsit pe altcineva dispus şi capabil să rezolve problema apoi să se întoarcă şi să-mi fie ghid. Mama crede că trebuie să fiu acel No.1 ca să mă poată iubi, dar eu sunt din ce în ce mai convins că nu pot fi genul ei de No.1. Semăn prea mult cu tata!
Este greşită strădania habotnică a mamei de a preţui oamenii în funcţie de realizările lor sociale, după reuşitele copiilor sau după timpul petrecut în biserică! Asta îmi aminteşte de aceea tehniciană, devenită informatoarea directorului din "pur civism", care începea fiecare conversaţie cu mine spunând: ai greşit (pe tonul plin de satisfacţie răutăcioasă cu care ai spune: "ţi-am tras-o, ticălosule!"). A trebuit să îmi asum, să recunosc că sunt greşit după standardele ei şi să o fac să înţeleagă că, pentru mine ea este cea greşită!
Ea a fost prima persoană, din ultimul deceniu, de a cărui apreciere am reuşit să mă desprind! Au urmat apoi Maceha şi Deprina, e în lucru relaţia mea cu soacra, cu Arghira, cu sora şi chiar cu mama. Să scap din capcana ideilor greceneşti, stahanoviste, pentru care viaţa este doar o cursă contra-cronometru pentru a strânge cât mai multe "timbre" de succes, cât mai multe dovezi ale eficienţei personale ... Nu contează că pentru a obţine asta, un grecean va minţi spunând că a făcut totul singur, nu contează că-şi va umili apropiaţii în public, nu contează că va răni sau că-i va călca pe alţii în picioare. Contează doar "grămada de timbre"!
Cât mai mult ...
Cât mai eficient ...
Cât mai ..., aceasta este deviza lor!
16.55
Mănânc,
Mănânc din nou.
Iar mănânc ...
Ştiu şi de ce îmi tot vine să mănânc: e vorba iar de nemulţumirea greucenească! De data aceasta mă simt umbrit de succesul soţiei mele! Succes pe care i l-am dorit, la care am contribuit, care vine însă, într-un moment de colaps al carierei mele. Am tot sperat că îmi voi reveni fulgerător, că îmi voi găsi o nişă profesională peste noapte, dar se pare că va trebui să ies din covalescenţă mai întâi. Pentru că, aşa cum bine spunea Eithana, am început să-i tratez pe alţii fără să mă ocup de rănile mele mai întâi. E adevărat că sunt momente (care pot dura câţiva ani) la începutul carierei, în care, sub efectul unei stări de graţie, mizeriile şi slăbiciunile umane care ne însoţesc de-a lungul existenţei sunt blocate, inactivate, uitate. Este o pre-gustare, o experimentare prin graţie Divină a ceea ce putem deveni ... Apoi urmează reîntoarcerea în Purgatoriu (Umbral) şi, pe măsură ce ne curăţăm de mocirla josniciei umane, accedem în Nosso Lar (vă recomand filmul cu acest nume).

Căzând din starea de graţie, am refuzat să accept că am nevoie de o terapie serioasă şi de lungă durată şi am continuat să mă ocup de alţii: prieteni, membri ai familiei, colegi de serviciu. Am proiectat pe alţii şi am încercat să repar în exterior probleme din interiorul meu! A durat mult până am înţeles asta şi până am început să privesc ceea ce mă deranja, în exterior, ca pe reprezentări hiperbolizate ale defectelor mele. Exact ca la cinema: ceea ce apare pe ecran depinde de imaginile de pe rola de celuloid.
Am aşteptat ajutor precum broscoiul sărutul prinţesei, însă nu am găsit decât broscuţe aşteptând sărutul salvator. Încep să cred că nu există cineva care să ne salveze. Fiecare se va salva pe sine însuşi sau îşi va irosi viaţa aşteptând şi căutând un salvator!

Ştiu că pot renunța la convingerile limitative cu care m-a înzestrat mama.
Nu poți, nu ai, nu meriți etc.
Vreau să scap de ele, eu nu sunt rățuşca cea urâtă! Sunt doar un om minunat căruia i s-a tot spus că nu are, că nu poate, că nu merită!
E o tendință generală în lumea de astăzi să refuzăm soluțiile care ne solicită timp şi efort şi să încercăm soluții facile, rapide, pretins miraculoase. Trebuie să dau la minimum volumul acestei voci greuceneşti, să refuz să o ascult.

Miercuri, 21.04.2010
Vise urâte şi dese drenează îngrijorarea legată de pierderea serviciului şi a respectului mamei, în consecință. Mă sunase aseară să-mi spună cum a căzut şi s-a lovit atât de tare, că a crezut că-şi va da duhul. Încerca să facă o treabă de bărbat că, deh, dacă nu are cine ... Ei bine, modul în care mi-a povestit mi-a re-trezit vinovăția şi m-a făcut să mă simt inconfortabil. Şi asta îmi afectează nu doar motivația pentru profesie punându-mă să aleg între datoria filială şi datoria de a-mi accepta destinul (de a fi psiholog şi terapeut), ci şi imaginea de sine (ce fel de om sunt dacă-mi părăsesc bătrâna mamă?). O bună imagine de sine e un ingredient necesar unuia care-i ajută pe alții să se vindece, nu-i aşa? Am suplinit-o o vreme cu aceea atitudine de "băiat bun" sau cu un cabinet fițos, dar astea au fost cârpeli, adaosuri şi surogate ineficiente pe termen lung.

Mi se repetă vise în care dau examene şi fie nu înțeleg întrebările, fie nu ştiu să răspund, fie nu am cu ce să scriu, fie nu mai am timp etc. O fi vorba de un examen al autostimei, al încrederii în mine subminată constant de mama în scopul ultra-nobil de a mă motiva să ajung No.1.
Doamne, asta nu e mamă, e o maşinărie!
Filmul Penelope (2008) mi-a dat soluția: trebuie să renunț la jocul de-a broscuța şi Prințul dacă vreau să fiu liber! Este exact mesajul visului în care moaştele unui sfânt izvorau mir şi eu îl luam rapid înainte ca preoții să-l ia în stăpânire!

17.10
Mă întorc de la Ian. Îi spusesem că, am probleme cu țevile de apă în apartament şi mi-a oferit o consultație feng-shui. Făcusem la început intervizare cu colega lui, apoi îi răspunsesem unui amic de-al lui care acumulează mastere şi s-a înscris la doctorat. E disperat acest amic şi vrea cu orice chip să ne impresioneze cu strădaniile lui şi să ne ghideze viețile dintr-o poziție de lider. Pe Ian îl împinge să termine Psihologia, pe mine să merg la workshop-uri de shamanism etc. I-am spus că îl respect şi că îl prețuiesc pentru ceea ce este şi îl rog să înțeleagă că avem drumuri diferite în viață. Se pare că a înțeles.

Discuția cu Ian despre feng-shui mi-a lămurit multe neînțelegeri şi m-am ales cu planul de rearanjare a două spații în care este foarte multă dezordine acum. E vorba de două debarale care ocupă: una zona protectorilor şi a călătoriilor, cealaltă zona carierei şi de balcon – zona prosperității. Am discutat şi despre cum alternăm eu şi Ea suişurile şi coborârile în carieră. Ca bărbat educat în spirit tradițional, cu soacră ce oscilează între tradiționalism agresiv şi

modernism "je m'en fiche", trăiesc foarte neplăcut scăderile carierei mele. De asta mă şi îngrozeşte plecarea de aici, care va fi un sfârşit şi nu o promovare!
19.12
I-am spus Ei despre acele schimbări feng-shui pe care vreau să le facem în casă şi a fost de acord. Mă bazez pe susținerea Ei.

00.05
Tîmpitul de sub noi, care începe să se îmbete spre miezul nopții, zbiară acum privind un meci. Nu pot să dorm cu atâta tărăboi aşa că, încep să mă gândesc la lecțiile pe care ni le dă viața. Ei îi lipseau dovezile realizării personale şi le acumulează una câte una, eu trebuie să învăț să-mi ofer singur valoare în lipsa oricăror confirmări exterioare! Aşa că eu nu sunt în cădere sau într-un con de umbră, ci ezit să-mi învăț lecția despre valoarea mea ce nu se cere dovedită!
Bine, dar ce voi face cu cei care îmi tot cer dovezi? Îi voi lăsa în plata Domnului! Mă voi preface că nu-i aud ca şi cum ar vorbi în altă dimensiune spațio-temporală. Îi voi trata cu indiferență şi îi voi lăsa să aibă "podgorii de realizări". Chiar le-am găsit un nume: "cei care au realizat multe, dar s-au pierdut pe ei înşişi". Mi se pare că şi Ea aşteaptă mereu ceva de la mine: o vorbă de duh, o încurajare, un sfat, o poveste înțeleaptă, o recompensă, ceva în schimbul a ceea ce oferă, în timp ce Ravisanta pur şi simplu radia, oferea dintr-un preaplin. Mi-ar plăcea să fie şi Ea aşa!
Ehhh, am fost aşa la un moment dat …
00.15
Tot nu pot să dorm. Merg la bucătărie să-mi cercetez gândurile.
Îl compătimesc pe tata pentru viața lui grea şi pentru copilăria-i chinuită. Apoi îmi amintesc teama şi repulsia pe care o simt pentru casa de la țară: au murit atâția oameni acolo, a fost mult chin şi zbatere încât nu-mi doresc să o locuiesc vreodată. Mă simt bine în verandar, la fel m-am simțit şi în copilărie. Oricum, aş dărâma totul şi aş construi o viluță elegantă, cu dormitoare la etaj din care să poți vedea dealurile pe geam. Cu cramă şi pivniță, totul după principiile feng-shui.
Pentru casa actuală nu simt nici atracție, nici drag, nici prietenie. Am plăcut-o pentru că era a tatei si pentru că reprezenta o posesiune, o casă a mea. Speram să mă simt mai valoros în ochii mei, ai soacrei etc. Acum simt că apartamentul din Big City e casa mea şi e o.k.
Amintirea suferințelor tatei mi-a readus o durere surdă în plexul solar care urcă spre gât ca un conglomerat de negreală sufocantă. Ceva nu e în regulă: ori el suferă dincolo, ori eu am probleme cu lumea de dincolo. În condițiile astea aştept cu nerăbdare parastasul de trei ani şi eliberarea pe care ar trebui să o aducă. Mă trec fiori deja. O să las morții cu morții şi vii cu vii, iar eu o să pun în ordine acest apartament care e de acum şi casa mea.
Sunt oameni care luminează precum candelele, o lumină dulce şi plăcută, pe care o primesc de la Dumnezeu şi o radiază mai departe. De aceea a fost atât de important să o întâlnesc pe Ravisantă, ca să conştientizez cum sunt, să-mi reamintesc că am fost şi că am rămas o ființă luminoasă. M-am lăsat atras de zdrăngănele lucitoare şi am meritat lovituri, cu siguranță le-am meritat!
Aşa îmi explic acele lovituri primite de la oameni care ar fi trebuit să mă ajute. Aceştia m-au ajutat rănindu-mă să rămân în contact cu Esența, să păstrez comunicarea cu Dumnezeu, să rămân pe frecvența Lui. M-au ajutat să nu uit un adevăr fundamental: că nu exist în lipsa Lui, în afara Lui, că sunt o parte din El îmbrăcată în haina condiției umane, în formă umană. M-au

ajutat lovindu-mă precum face maestrul zen cu discipolii săi pentru a-i readuce în zazen. A fost dureros, dar necesar. I-am urât şi le-am dorit răul. Acum le doresc binele şi sper să pot repara ceva din răul pe care l-am produs cu supărarea mea. Doamne Ajută-mi!
O să cer iertare şi nu doar în sinea mea ...

Joi
Încep să renunț la masochism: am schimbat vechiul robinet din baie şi l-am aruncat. Asta înseamnă, în interpretarea lui Ian, că-mi voi controla mai bine curgerea emoțiilor în corp. Aşa să fie!

Ea mi-a spus că a simțit pe la miezul nopții o puternică durere în abdomen. Mă întreb cât de mare este nevoia Ei de reuşite profesionale, dacă nu cumva este o variantă modernă a mamei mele...
Nu, nu seamănă cu mama. Ea mă acceptă aşa cum sunt, e prima persoană care îmi acordă respect necondiționat, ca şi cum ar şti dintotdeauna cine sunt. Se pricepe la oameni şi vede dincolo de aparențe. A contat şi contează enorm că mi-a văzut mereu partea luminoasă precum aceea tânără invitată de recidivistul agresiv la bal în povestea lui Milton Erickson. Ei bine, asta e o şansă nesperată. Pur şi simplu, Ea m-a ajutat prin prezență şi atitudine să vindec răni pe care mama mai mult le-a adâncit. Îi reproşam mamei că nu a făcut ceva ce nu era capabilă să facă: să mă iubească şi să mă stimeze necondiționat. Era acesta un mod de a mă răzbuna pe ea pentru insistența cu care mi-a implantat demonul chinuitor al datoriei, cel care perverteşte orice valoare umană într-o servitute. Nu vreau să fiu rob, îi spuneam revoltându-mă în copilărie împotriva unei formulări bisericeşti, pentru că nu am încredere în stăpâni!

Mi-am stabilit să fiu atent la relația pe care o am cu mine, adică să fiu mereu atent la ceea ce simt şi să acționez în funcție de ceea ce simt. Şi nu mă refer la simptomele generate de vinovăție!

Am o propunere de schimbare a imnului național:
"Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte,
În care te-adânciră necinstea şi hoția ...."

Cred că am înțeles azi, cu ajutorul poveştii Arghirei despre cele două maluri ale Nilului, care este misiunea mea în viața asta. Mă sumețeam uneori că-s precum luntraşul Caron, cel care face legătura între lumea celor morți şi lumea celor vii. În realitate, eu sunt unul dintre cei care trebuie să vegheze la separarea celor două lumi, aici stă harul meu şi ajutorul de Sus! Incursiunile mele în Lumea de Dincolo, deschiderea hotarului către lumea celor morți nu face decât să mă îmbogățească cu ceea ce radiesteziştii numesc ENM (entități noesice malefice, mai multe detalii găsiți pe internet). Şi cum nu sunt un Mag Negru ca să le folosesc, e clar că trebuie să păstrez închisă acea uşă! Ştiu că am deschis astfel de porți în casa de la țară, în apartamentul din Big City şi chiar în maşina unui prieten cu care mergeam spre Sâmbăta de Sus. De asta simțeam prezențe noaptea, de asta se trezea şi copilul speriat imediat ce ieşeam dintr-un coşmar. Deh, prostii de-ale ucenicului vrăjitor care nu-şi cunoaşte rostul şi se joacă cu focul!
Azi noapte când îl căinam pe tata, nu cu el am comunicat, ci am deschis Poarta şi pe ea a intrat un nefericit care stătea la pândă. De aici apăsarea plex solar - gât şi sufocarea, stingerea

candelei etc. Tata se află în locul care i-a fost rezervat Dincolo şi e greşit să-l invoc pentru că nu el va veni, ci o entitate neliniştită şi malefică ce bântuie în spatele uşii interdimensionale. M-am conectat azi-noapte cu astralul inferior şi am simțit consecințele!
Slavă Domnului că am reuşit să înțeleg asta!
Aşadar, precum patronul meu spiritual, trebuie să țin cheia uşii, nu să o deschid ca un prostovan.
Arghira mi-a povestit că malurile Nilului au rosturi separate: cel estic este al vieții, iar cel vestic este al morții. Egiptenii de pe un mal nu treceau pe celălalt, iar Nilul separa două lumi precum Styxul! Pe malul vestic se aflau mormintele regilor, acolo mergea faraonul după moarte, iar pe malul estic se desfăşura viața terestră îmbelşugată. Nilul se revărsa un sezon pe un mal, alt sezon pe celălalt ..
17.40
După-amiaza asta e una a "adevărurilor dureroase"! Eram în vizită la Ian şi a trebuit să mergem la o discuție cu acel amic ce era obsedat să se compare cu mine şi cu Bumfulică. Am stat undeva la masă şi am fost supuşi unui tir de reproşuri din partea celor doi. Voiau neapărat să ne arate că greşim foarte tare pentru că nu urmăm drumul pe care au apucat ei şi ne supuneau unui rechizitoriu depreciativ la sfârşitul căruia urma să ne auto-declarăm tâmpiți din naştere. Asta ar fi însemnat să le permitem să ne vateme serios corpurile energetic şi să devenim pentru o vreme un soi de zombie. Nu ştiu ce polițe voiau să ne plătească printr-un astfel de comportament, cert este că nu le-am permis să-şi pună planul în aplicare. Ne aşteptaseră pregătiți de atac şi îl surprinseseră pe Ian lipsit de apărare. Eu am stat puțin ecranat, protejat, le-am evaluat intențiile şi am contraatacat brusc obligându-i să renunțe la intențiile belicoase. Discuția s-a sfârşit pe un ton potolit, cu recunoaşterea meritelor, a calităților fiecăruia şi hotărârea că suntem pe drumuri diferite şi nu avem ce să ne spunem. Aş fi putut să stau deoparte, să-mi strâng câmpurile energetice ca pe o haină atunci când geruieşte şi să-l las pe Ian pradă celor doi. Erau şi îndreptățiți, pentru că Bumfulică îi fusese pacient şi sponsor, iar Ian îl lăsase să creadă că l-a apucat pe Dumnezeu de un picior. Are Ian un comportament de țigancă vrăjitoare şi te face să crezi că le ştie pe toate. E adevărat, ştie să aburească la meserie! Ar fi fost bine să-l las pradă celor doi, să-i facă praf câmpurile energetice, apoi să-l ajut să se vindece. Dar eu nu sunt laş şi mă simțeam dator pentru un ajutor deosebit pe care mi-l oferise cu doi ani în urmă. Aşa că i-am pus cu botul pe labe, apoi i-am explicat între patru ochi că nu merge pe o cale bună. Degeaba, Ian nu vrea să audă ce nu-i convine şi începem un dialog al surzilor. Noroc că-i vine autobuzul şi îngropăm discuția. Timpul va aduce limpezime.
Mă bucur că am ripostat şi că le-am arătat cine sunt punându-i la locul lor! S-au dus vremurile în care mă lăsam agresat de oricine doar să nu încalc codul moral al profesiei. A venit vremea în care lucrurile trebuiesc îndreptate, însănătoşite! E timpul să spunem adevărul, e ceasul al XII-lea!
Extirparea unei tumori este dureroasă, dar absolut necesară atunci când începe să se substituie corpului gazdă!

Îmi fac o curățare şi o echilibrare energetică în timp ce privesc o fântână arteziană din centrul oraşului. Îl sun iar pe Ian, de data asta îmi răspunde. Spune că a vorbit cu o fostă prietenă şi că ştiu şi eu cum e. Chiar nu ştiu, pentru că nu țin legătura cu fostele prietene. Sunt pentru totul sau nimic şi nu pot mima prietenia cu persoanele care nu mi-au cerut iertare. Ori am rănit eu, ori m-au rănit ele ... Iată o zonă pe care nu am curățat-o încă!

Vineri
Am visat că trecusem printr-un loc cu mult fum de ţigări, un restaurant, şi le spuneam celor de la mese că e prea mult fum, Hera stătea la o masă şi îmi zâmbise. Apoi încercam să echilibrez un raft cu cărţi în timp ce Ian mă pisa să-i povestesc despre tata. M-a convins spunându-mi că i-l evoc pe tatăl lui şi m-am semi-întors către el ţinând raftul. M-a imobilizat şi mă apăsa pe piept încât nu mai puteam respira. Bănuiam că sunt atacat de ENM-uri, cerusem ajutor la Iisus Hristos, zgâriasem cruci în aer, dar nu se întâmplase nimic. Am cerut ajutor patronului meu spiritual, în câteva secunde am fost eliberat şi m-am trezit din "somn".
Ce s-a întâmplat în ultima vreme?
Mi-a slăbit credinţa, "ajutat" de un ENM cules într-o intersecţie la nervi şi i-am făcut un tratament energetic lui Ian, ieri (în genul Barbara Ann Brennan), scoţându-i un blocaj de sub omoplatul stâng. Imediat ce am scos-o, a început să-i curgă energia pe partea stângă a corpului.
Probabil de aceea acel ENM a luat, în vis, chipul lui Ian.
22.30
Azi am fost la tratament. La Ian, firește. Mi-a făcut măsurători radiestezice, apoi curăţări. A găsit şase ENM-uri diferite, pe cel mai vechi îl aveam de 11 luni. Am plecat o.k. de la el, am trecut pe la frizer şi am sfârşit sub duş actul magic de curăţare. Acum mă simt bine şi uşurat, slavă Domnului!

Marţi, 27.04.2010
Se pare că nu contează atât de mult ce faci, ci cu ce viziune asupra lumii faci! Adică, modul în care percepi lumea influenţează calitatea a ceea ce faci!
Asta se pare că este cauza stării de lucruri actuale: totul se face în grabă, acumularea banilor este ţinta supremă, totul se vinde sau se negociază!
Trăim într-o lume care şi-a accelerat transformarea şi în care sursele tradiţionale de autoritate: statul, biserica, bătrânii etc. devin tot mai ineficiente, incapabile de a ne spune în ce sens se îndreaptă această lume şi iresponsabile.
Asistăm la o disoluţie a vechiului mod de gândire.
Instituţiile devenite ineficiente consumă tot mai multe resurse, birocraţia devine tot mai stufoasă şi mai oprimantă, cu alte cuvinte ceea ce a fost creat să îndrume şi să protejeze a devenit persecutor. Doar intuiţia ne poate ghida în măsura în care vom renunţa la frica de schimbare şi la vechile instrumente ce au devenit ineficiente.
Am ajuns la birou. Ştiu că, m-am ales cu acele ENM-uri pentru că m-am enervat, aşa că evit certurile, îmi stopez vocea interioară care judecă. Mă rog şi reuşesc să opresc aceea voce. Altfel mi-ar reaminti defectele colegelor şi m-aş enerva.
Doctoriţa cu care colaborez este o "minune pasiv-agresivă", iar cei din jur parcă se îngrămădesc să mă enerveze.
Chiar şi Ea! Îmi pune întrebări la care doar Ea ştie răspunsul şi se miră că, mă enervez!

Vineri, ultima zi din aprilie 2010
Doamneee, mă simt atât de obosit încât mă mişc doar pentru că trebuie! Am fost la serviciu şi am zăcut pe acolo, acum îl aştept pe Ian la poarta Arhivelor şi mă străduiesc să elimin senzaţia de întunecime sufocantă pe care o simt cuprinzându-mi esofagul. A fost obositoare şedinţa de terapie cu S. şi nu am reuşit să-mi revin. De atunci simt această senzaţie de

sufocare în esofag şi datorită educaţiei mele universitar-materialiste nu mi-a dat prin cap să-mi fac o curăţare energetică. Deşi am folosit, de multe ori, tehnici de curăţare, de reechilibrare şi de protecţie energetic, încă îmi este foarte greu să le integrez în modelul meu terapeutic. Cei zece ani petrecuţi într-un mediu ateu şi evoluţionist (facultate, master şi formare în psihoterapie) duc o luptă acerbă cu ceea ce credeam că a fost influenţa părinţilor şi a mediului din copilărie. Oare acest ateism universitar a venit în contradicţie cu influenţa părinţilor şi a mediului din copilărie sau cu însăşi esenţa mea, cu particularităţile sufletului meu? Vai, vai, risc să fiu excomunicat! Pentru psiologii care ne conduc să vorbeşti despre suflet este o erezie şi se pedepseşte cu excluderea. Asta e concluzia pe care am tras-o pe baza observaţiilor din ultimile două decenii. Profesori s-au ferit de tot ce iese din cadrul pozitivist, demonstrabil ştiinţific şi au trasat graniţe sanitare între psihologie şi parapsihologie. Există psihologia transpersonală, ca domeniu de graniţă, dar ea nu are nici recunoaştere şi nici valoare în ochii universitarilor. Există o cutumă a consensului în mediile profesionale care împiedică noul şi care afirmă precum Academia Franceză la sfârşitul secolului al-XIX-lea că "tot ce este mai greu ca aerul nu poate zbura". Aberaţii ştiinţifice care garantează locuri călduţe, venituri mari şi pensii liniştite unor dinozauri a căror vârstă biologică nici nu mai contează. Nu vreau să propun terapia ideală, nu vin cu Tabula smaragdina ca să înlocuiesc paradigmele, cer doar flexibilitate în gândire, deschidere spre nou şi modestie.
Niciun dinozaur nu le ştie pe toate, chiar dacă a văzut multe!

În fine, apare Ian şi mergem la o cârciumă fără pretenţii, cu terasa plină ochi de tot felul de oameni unde putem să discutăm liniştiţi, în vacarmul general, şi să bem bere. Am două variante explicative pentru starea de rău apărută în timpul şedinţei cu S. Una ar fi un fel "impotenţă profesională" justificată de cabinetul sărăcăcios pe care îl folosesc acum şi de îndoielile pe care le manifesta ieri S. în legătură cu progresul său în cadrul terapiei cu mine. Pare o explicaţie justă, dar cred că este mai degrabă o raţionalizare.
A doua variantă mi-a fost propusă de Arghira şi este susţinută de Ian. Se pare că unii dintre noi umblă însoţiţi de entităţi malefice agăţate de ei de parcă ar fi brazi de Crăciun umblători. Conform acestei explicaţii aş fi preluat o astfel de entitate de la S., tocmai pentru că mă joc de-a ucenicul vrăjitor depăşind cadrul psihologiei fără protecţia necesară, mânat de un soi de teribilism adolescentin. Într-adevăr "încerc marea cu degetul", oscilez între teamă şi imprudenţă, între respect şi nesimţire …

Cred şi nu cred, mi se pare caraghios, mi s-a spus de atâtea ori că totul are o explicaţie raţională şi că, aceia care se ocupă de parapsihologie îşi pierd timpul explorând fantasme produse de minţile lor înfierbântate, ne-educate şi iraţionale. Teama că voi fi exclus, disprețuit, ostracizat de către colegii psihologi m-a făcut să stau departe de parapsihologie. E adevărat, am rămas prieten cu Ian, dar am încercat constant să-l conving să devină psiholog. Datorită Arghirei, am început încet, încet, să-mi reconsider ideile preconcepute pe care le aveam despre lumea invizibilă celor cinci simţuri. Citisem mult înainte, cunoscusem şi alţi oameni, folosisem tehnici energetice, protecţii etc., dar nu ajunsesem la o viziune cuprinzătoare aflată deasupra psihologiei şi parapsihologiei. Întâlnisem mereu reprezentanţi belicoşi din ambele tabere, plini de intoleranţă şi dogmatism, instigând la desfiinţarea celorlalţi. Psihologii îi disprețuiau pe "para-şarlatani", iar parapsihologii îi urau pe psihologi considerându-i o castă mincinoasă şi prefăcută, un fel de preoţi ai conceptelor abstracte.

Oare nu "vedem" ceea ce dorim să "vedem"? Oare paradigmele, ideile preconcepute, nu sunt un fel de ochelari de cal? Şi nu sunt făcute pentru a fi depăşite? Sunt ele mai mult decât simple trepte pe cărările devenirii de sine?

1 mai 2010

M-am visat la facultate sau la cursuri postuniversitare. Eram stresat pentru că, nu ştiam cum se numesc materiile predate, care este structura cursurilor şi rostul lor. Mai ales două cursuri: unul ținut de "Profa de enuretică", altul ținut de Prof, păreau a fi simple sfaturi de viață ambalate în cuvinte pompoase. Am declanşat o revoltă solicitând note de curs şi mi-a fost arătată o carte în engleză, din al cărei titlu laconic nu am înțeles nimic. Colegii notau conştiincioşi, aş fi făcut şi eu asta dar eram distras, periodic, de solicitări din partea familiei sau din interiorul Pilele. E adevărat că aceste solicitări se sfârşeau cu noi înțelegeri asupra lumii, că îmi lărgeau perspectiva şi că mă ajutau să înțeleg motivațiile oamenilor, dar mă făceau să pierd informații din cursuri.

Profu l s-a aşezat lângă mine, mi-a zâmbit cald, părinteşte, m-a atins cu mâna pe umăr şi ne-am lipit capetele. Apoi mi-a zis:
- Petru, acest drum pe care mergem noi nu are hărți definitive, ci se descoperă celui care îl parcurge, în timp. Învățarea asta cu care ne ocupăm acum nu se va sfârşi niciodată! Drumul autocunoaşterii îți va oferi mereu noi surprize şi noi provocări.
- Offf, niciodată …am oftat eu. Mi-ar fi plăcut să-i văd capătul, să-i înțeleg traseul, dar ştiu din proprie experiență că ai dreptate. Simt că, aşa va fi, cum ai spus, dar o parte din mine se revoltă încă. Ştii că am avut primul caz la terapie acum 12 ani şi că a fost un succes? E adevărat, atunci nu insistam să înțeleg eu, să am viziunea de ansamblu, ci tremuram de frică şi mă lăsam condus de intuiție. Inventam scheme terapeutice de care nu aflasem în facultate, dar pe care le-am găsit apoi în cărțile psihoterapeuților americani, vechi de trei decenii, dar necunoscute la noi.

"Omul nou" al comuniştilor nu avea nevoie de psihoterapie, îi erau suficiente delațiunea, teama şi şedințele de partid!
"Partidul e-n toate cele ce sunt şi cele ce mâine vor râde la soare" (Dan Deşliu). Mai bine am spune "prostia e în toate ....."**,** ar fi mai corect!

Iunie 2010

Ceea ce m-a ajutat să-mi pornesc procesul de vindecare, de fapt de acceptare a realității - aşa cum este ea - ca punct de plecare, au fost sedințele de terapie cu S. începute acum 5 luni şi sfârşite ieri. Mi-a fost foarte teamă la început, mi se spusese că are schizofrenie paranoidă, şi a venit la prima şedință cu o privire stranie şi debordând de ciudățenii. Am făcut eforturi să-l accept aşa cum se prezenta, fără să-l judec, construind încetul cu încetul o punte de încredere între noi.
M-am lăsat condus de intuiție şi am folosit multe tehnici psihoterapeutice camuflate, cu o "blajinitate sfătoasă de preot de țară" (conform însemnărilor lui), reuşind să-i atrag în joc copilul interior, stimulându-i mereu curiozitatea. Am reuşit să-i trezesc interesul într-atât, încât şedințele s-au lungit treptat de la o oră la două ore, apoi la două ore şi jumătate, iar ultima a durat trei ore. E o realizare deosebită, având în vedere că el nu reuşea să stea mai mult de o oră undeva - de aceea a rămas doi ani repetent, din cauza nefrecventării orelor de

laborator unde ar fi trebuit să stea câte patru ore, cuminte în banca lui. Chiar îmi spunea ieri mirat că, iată, a stat trei ore pe scaun şi nu şi-a dat seama când a trecut timpul. Şi-a schimbat foarte mult imaginea despre sine în aceste luni reuşind să învingă acel "chip monstruos care îi răcnea în creier şi îi răsucea şuruburile după cum avea chef". A venit ieri cu o mapă ferfeniţită în care îşi ţine desenele, cam gotice după cum am putut observa, şi în care avea într-adevar şi acest chip satanic care răcnea şi îi răsucea în creier capătul hexagonal al unui şurub. Acel chip părea o emanaţie a creierului său şi tocmai aici se păcălise S. ani de a rândul, considerându-se "distrus, nedemn şi damnat".

O percepţie viciată despre sine nu se vindecă peste noapte printr-un act magic sau printr-o abordare intelectualistă, ci prin calitatea relaţiei ce se stabileşte între pacient şi psihoterapeut! Asta ne-a învăţat Profu‌l şi acesta este mesajul visului de pe 1 mai 2010: "te stresezi degeaba să cunoşti câte în lună şi în stele, să desenezi hărţi şi să le închizi în cărţi, pentru că, aici nu avem de-a face cu realităţi statice (dacă există aşa ceva), ci cu procese, cu o lume vie care se prezintă mereu altfel celui care o observă."

Cel care observă, cel care vrea să cunoască, influenţează prin acţiunea sa obiectul observării sale. Influenţa este reciprocă, observatul modifică percepţia observatorului (acţiune şi reacţiune, cauză ce devine efect şi efect care devine cauză).
Ceea ce emitem sub formă de: gând, dorinţă, trăire, se întoarce înapoi, ca un bumerang, într-un interval de timp ce poate fi estimat pe baza observaţiilor. Asta e lumea în care trăim!
O lume pe care eu încă încerc să o ţin sub control. De parcă o picătură ar putea să controleze un ocean!

Merg să-mi pregătesc o cafea, apoi mă apuc de zugrăvit în debaraua din "zona carierei". Am pregătit şi un raft şi am aruncat o mulţime de lucruri inutile, acumulate "ca să fie"!
M-a ajutat şi Ea, făcându-şi ordine şi aruncând din vechile ei lucruri. Asta a obosit-o straşnic, pentru că deşi pare ceva simplu a fost chiar un act simbolic ce a consumat multă energie.
În timp ce duceam lucruri la ghena din spatele blocului m-am întâlnit cu un vecin cu care schimb din când în când câte o reflecţie filozofică. El mi-a pus o întrebare retorică
"- Facem mereu câte ceva, a spus el. De ce oare?"
"- Nu ştiu, i-am răspuns. De ce?"
"- Ca să uităm că am vrea să fim în altă parte!"

M-a salutat şi şi-a văzut de drum. Ciudată conexiune a provocat în mine afirmaţia lui, pentru că mi-am amintit un vis de acum vreo 7 ani. Îmi întâlnisem Aleasa şi ea îmi spunea că mă aşteaptă de 20 de ani! Semăna cu Ea şi avea aceeaşi vârstă! În vis, tocmai terminasem o luptă cu o bandă de sectanţi care voiau să-mi relativizeze credinţa în Dumnezeu şi o întâlnisem pe Aleasă.
Se pare că trebuia să-l învinge pe acel rebel interior, pe acel Gică contra, mereu gata să critice şi să distrugă ca să descopăr că, Ea, Aleasa, se afla chiar lângă mine, nimeni alta decât soţia mea! Bună întrebare, eu chiar nu vreau să fiu în altă parte. Poate că nu ştiu cum să fiu "aici şi acum", dar asta se poate rezolva.

<u>Septembrie 2010</u>
A trecut un an de când am început să încredinţez hârtiei tainele mele.

Scriind mi-am limpezit ideile şi am reuşit să mă detaşez suficient ca să privesc din ce în ce mai obiectiv propriile-mi probleme. Înainte povesteam cu aplomb, puneam în scenă personaje, încercând să-mi distrez ascultătorii care, fie se plictiseau ascultându-mă, fie îmi ofereau în schimb grijile lor şi plecam mai împovărat decât venisem. Scrisul m-a ferit de obligații şi de confidențe necerute, ca o "punere în act" simbolică, m-a ferit de preconcepțiile şi judecățile altora.
Astăzi e a doua zi în care nu am scris nimic şi mă simt liber, eliberat. Mi-a trecut prin gând să dăruiesc focului, eternul purificator, aceste confesiuni, însă am ales sa le fac publice, poate îi vor fi de folos cuiva.

Epilog

August 2011
Mi-a luat mai mult de un an ca să înțeleg că fiecare om care vine hotărât să mă chinuie sau să mă enerveze cu orice preț este una dintre persoanele care îmi recunosc (inconştient) Darul! Ei veneau să-i ajut, iar eu îi respingeam cu brutalitate! Că strădania de a mă enerva masca un strigăt mut de ajutor.

Nu mi-a fost uşor, mai ales în lunile dinaintea plecării din Pilele. Am trecut printr-o perioadă de preaviz, am lăsat totul în ordine la birou, mi-am luat rămas bun de la oamenii cu care mă împrietenisem. A rămas Torny precum şi-a dorit, dar şi-a dat arama pe față chiar la sfârşit. Eram în relații bune, chiar ne făcuse confidențe, dar continua să chiulească în ciuda deselor controale ale lui Şefu'sh. A găsit de cuviință să-şi construiască o imagine de martiră, de colegă abuzată şi nedreptățită, a apelat la Năşicu şi a obținut un program part-time cu salarizare full-time. Cred că asta a fost cea mai mare realizare din viața ei atât în plan personal, cât şi în plan profesional! Sunt răutăcios, dar s-a purtat execrabil în ultimile mele zile în Pilele. Poate că a fost mai bine aşa, pentru că am plecat fără să privesc înapoi! Primisem nişte bani, o veche datorie, şi asta mi-a permis sa-mi iau o vacanță de recalibrare, un "an sabatic". A fost o şansă nesperată!
Pe Ravisantă nu am contactat-o, dar telepatia a funcționat, pentru că mi-a trimis un mail chiar în ziua în care am decis să plec din Pilele. Nu-mi scrisese nimic, doar îmi ataşase un fişier power point cu acea poveste motivațională despre vulturul pleşuv pe care o voi reda în continuare.

"*Din specia vulturilor, vulturul pleşuv trăieşte cel mai mult. Poate atinge vârsta de 70 de ani. Dar ca să ajungă la această vârstă, vulturul trebuie să ia o decizie grea. Pe la 40 de ani, unghiile sale devin prea lungi şi nu mai sunt capabile să care prada, ciocul lung şi ascuțit i se-nconvoaie…aripile grele şi îmbătrânite, de ani şi de grosimea penelor, îi înfrânează şi îi obosesc muşchii pieptului – îngreunându-i astfel zborul.*
Şi atunci, vulturul are două opțiuni: să moară sau să se schimbe. Procesul de schimbare îi cere vulturului să zboare pe un vârf de munte… Acolo el îşi loveşte încontinuu ciocul încovoiat de o stâncă, până când acesta se rupe. După ce i se regenerează ciocul, îşi smulge unghiile. După ce noile unghii apar, începe să îşi smulgă penele îmbătrânite…
Astfel, după 5 luni, vulturul pleşuv îşi reia faimosul zbor pentru care a fost creat şi pentru care trăieşte…încă 30 de ani."

Mi-au trebuit vreo două luni ca să renunț la starea de agitație, de a fi mereu "în priză", mereu la dispoziția celorlalți, gata de acțiune. Am reînvățat să hoinăresc prin parc, să fiu destins şi relaxat. A fost o a doua adolescență care a umplut lipsurile primeia şi i-a reparat greşelile. Am avut câțiva pacienți, aşa ca să nu-mi ies din mână şi ca să mai învăț câte ceva despre mine. Duceam pacienții în cabinetul unei colege de master, aflat în pântecele plin de conducte al unei clădiri, şi mă simțeam ca într-un uter. Mă simțeam destul de rău fizic şi tot întâlneam cortegii mortuare în drumul către cabinet. Simțeam că sunt aproape de moarte, dar speram să fie o moarte simbolică.

Când am mers să văd cabinetul, am intrat în biserica din apropiere şi m-am rugat. Era goală, cu masa pentru mort aşezată, plecaseră să-l aducă din capela aflată în curte. E un semn, mi-am zis!

În cabinet era foarte plăcut, dar locul şi clădirea în sine nu se ridicau la pretenţiile mele. Şi am avut, în acea primă lună, două paciente care aveau probleme în relaţii, tocmai pentru că se simţeau înjosite! Învăţăm împreună, aceasta ar putea fi deviza mea terapeutică, concluzia la sfărşitul acestui an sabatic.

Din luna a doua, timp de 5 luni am avut doi pacienţi de care aş fi fugit altădată cu viteza luminii. Erau doi adolescenţi pe cale de a se elibera din ghearele unor părinţi dominatori şi depersonalizanţi, ei înşişi candidaţii pentru lungi cure psihanalitice. Nu voiam să fiu făcut responsabil pentru excesele adolescentine ale pacienţilor mei şi le-am explicat pe îndelete părinţilor că eu nu conduc un centru de re-educare. Nu am folosit aceste cuvinte. În fine lucrurile au mers relativ o.k. O să povestesc mai mult despre aceste cazuri într-o carte viitoare.
Spuneam că m-am simţit foarte rău în primele luni după eliberarea din Pilele şi am mers la o prietenă care face astrograme karmice. Ea mi-a recomandat o terapeută holistă (pe care o voi numi Namaste) la care am mers 7 şedinţe.

Începusem un curs de terapii complementare, unde aflam lucruri interesante şi unde am descoperit o colegă specializată în şamanism. Nu eram deschis către practicile şamanice, dar i-am cerut ajutorul pentru că mă simţeam extrem de rău. Mi-a spus imediat unde mă doare, erau trei zone diferite, şi ce cauză are fiecare durere. Cea de jos, din zona lombară era asociată unor sentimente de inferioritate pe care le aveam din copilărie, cea din zona inimii reprezenta amintirea pierderii unei fiinţe dragi şi revolta împotriva Divinităţii pentru că a permis asta, iar cea de a treia era cauzată de suprarresponsabilizare cronică. M-a tratat şi am simţit cum se desface ceva înăuntrul meu, cum se eliberează acel blocaj din zona inimii. Apoi, într-o şedinţă ce amintea de hipnoza ericksoniană, m-a ajutat să eliberez amintiri şi emoţii traumatice stocate în corp, asociate acelor trăiri de inferioritate.

Făcusem patru şedinţe cu Namaste când am întâlnit-o pe şamaniţă, nu-mi diminuaseră durerile, dar încă speram. Namaste vorbea repede, voia să mă înveţe cât mai multe, de parcă vieţile noastre ar fi depins de cunoaşterea pe care reuşea să mi-o transfere. Obţinusem un anumit echilibru în şedinţele cu ea, chiar avusesem o revelaţie la sfârşitul primeia. Îi povestisem despre nevoia mea, insuficient satisfăcută, de afecţiune maternă şi simţisem cum radiază din ea o dragoste maternă, caldă şi vindecătoare. Mă întorceam pe jos de la şedinţele cu ea, îmi plăcea să merg prin ger, să inspir aerul curat şi să îmi imaginez cum energia lui (prana) îmi reface organismul îmbătrânit prematur. La sfârşitul acelei prime şedinţe cu Namaste m-am trezit spunându-mi plin de bucurie că sunt bărbatul care mi-am dorit mereu să fiu. Nu sunt aşa cum îşi dorea mama: înalt, brunet, cu ochii căprui, dar sunt exact cum îmi doream eu! De asta am fost eu însumi doar în moment de criză, pentru că nefiind ceea ce îşi dorea mama riscam să pierd afecţiunea ei. Căutasem multă vreme o mamă-surogat şi acum o găsisem. Mama începuse să-mi solicite tot mai des prezenţa la Dealul Însorit, se îmbolnăvea din orice, devenise neputincioasă şi îmi tot amintea datoria filială. Ba chiar voia să rămân continuatorul ei, agricultor şi viticultor, şi să mă mut acolo. Nici Namaste nu se lăsa mai

prejos străduindu-se să mă transforme într-un terapeut holist. Nu voiam să fiu ceea ce vrea altcineva pentru mine şi am găsit ocazia, într-un weekend la munte, de a mă conecta cu o energie maternă simbolică. Eram în oraşul adolescenței, într-o biserică minunată şi m-am simțit acceptat, valorizat, o.k., aşa că am folosit prilejul pentru a-mă conecta simbolic cu o energie maternă pură şi necondiționată. Aşa am rezolvat ceea ce credeam atunci că este cauza nemulțumirii mele perpetue.

Am făcut apoi câte o şedință de şamanism pe lună şi m-am simțit din ce în ce mai bine pe măsură ce mă eliberam de lest. În prima şedință de şamanism, care nu a inclus invocare de spirite spre marea mea bucurie, am accesat datoria față de strămoşi resimțită ca teamă încă din copilărie. Fiecare dintre noi moşteneşte bunele şi relele făcute de cele şapte generații anterioare. Acestea se adaugă la zestrea pe care o aduce sufletul la încarnare! Datoria mea era să ajut câteva cete de strămoşi, rămaşi în zona dintre lumi să se elibereze. Pentru asta am avut de ținut post şi de spus psalmi timp de şase săptămâni. Am fost în contact cu energia fiecărei cete de strămoşi: haiducii mi-au plăcut cel mai mult. Au urmat ostaşii, apoi cei care comiseseră păcate grele. Am integrat cu plăcere energia haiducilor, mi-a fost mai greu să mă despart de ei, a fost o.k. cu ostaşii, dar cei cu păcate grele mi-au dat o stare depresivă şi înăcrită. Plus că nu voiau să plece. A trebuit să fac un efort special ca să plece către lumină. La şedința următoare am accesat moştenirea sufletului şi am aflat despre viețile petrecute în temple, despre cele în care am învățat despre leacuri şi boli, despre răni vechi nevindecate. Am aflat de ce sunt supărat apriori pe ierarhia bisericească şi în mod special pe catolicism, de ce evit orice îmi sugerează vrăjitorie sau magie neagră. Eu nu cred că atingerea unui scop nobil poate scuza mijloacele. Pentru mine, banii au miros, şi *modul în care faci ceea ce faci* îşi pune amprenta asupra ta.
Am aflat de unde îmi vine teama că voi fi exclus, disprețuit, ostracizat de către colegi, dar nu vreau să intru în detalii.
Am scăpat, cu ajutorul şamaniței, de o mulțime de poveri, de temeri şi frici, în cele patru sau cinci şedințe pe care mi le-a acordat. Spusese că unele transformări au nevoie de mai mult timp, dar eu voiam să termin cât mai repede şi devenisem nerăbdător. Nu s-a supărat, dar nici nu mi-a făcut pe plac. Apoi am înțeles, pe măsură ce începeau să mi se însănătoşească relațiile, că a avut dreptate. Mama a continuat să-mi pretindă să stau cât mai mult lângă ea, până când mi-am amintit că îi tratasem cu dispreț preocupările şi că îi ironizasem limitele ca să mă răzbun pentru desconsiderările ei la adresa bărbaților. Imediat ce am înțeles asta, i-am spus cât de mult o prețuiesc şi că ea are o inteligență nativă (gândire rațională) mai mare decât am eu. Am afirmat că sunt o combinație între ei şi nu mă pot ridica la nivelul aşteptărilor pe care le are de la mine. Vorbele mele au emoționat-o şi i-au adus alinare.

Asta a fost în urmă cu câteva zile. Ieri am hotărât să termin cartea şi să mă ocup de publicarea ei. Asta din mai multe motive: a fost prima zi, după mulți ani, în care m-am trezit fără să mă doară nimic, am conştientizat (pentru a câta oară?) că mă port pasiv-agresiv cu femeile care disprețuiesc bărbații (să fie sănătoase) şi pentru că mă simt destul de copt ca să renunț la pretențiile de nobil scăpătat.

Chiar au fost ultimile luni pline de indicii că a sosit vremea să mă port ca un bărbat matur care îşi asumă riscurile condiției umane. A venit timpul să îmi asum ceea ce sunt, să fiu întrutotul eu însumi.